
the right move, the right move, the right move, the right move, the right move,
the Right Move
LIZ TOMFORDE

Çeviri Kitaplar
Telegram

Telif Hakkı © 2023 Liz Tomforde

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin: www.liztomforde.com

DOĞRU HAREKET

Kurgu: Erica Russikoff

Kapak Tasarımı: Ever After Kapak Tasarımı

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı Oynatma Listesi

1. Ryan
2. Indy
3. Ryan
4. Indy
5. Indy
6. Ryan
7. Ryan
8. Indy
9. Ryan
10. Indy
11. Ryan
12. Ryan
13. Ryan
14. Indy
15. Ryan
16. Indy
17. Indy
18. Ryan
19. Indy
20. Ryan
21. Indy
22. Ryan
23. Indy
24. Ryan
25. Indy
26. Ryan
27. Ryan
28. Indy
29. Ryan
30. Ryan
31. Indy
32. Ryan
33. Indy
34. Indy

35. Ryan
36. Indy
37. Ryan
38. Indy
39. Ryan
40. Indy
41. Indy
42. Indy
43. Ryan
44. Ryan
Sonsöz

Liz Tomforde'dan daha fazlası Yazar Hakkında
Teşekkür

Marc, Allyson, Paige ve Camille'e-

Bu kitaptaki temalardan biri, bardağınızı boşaltmak yerine dolduran arkadaşlıklar bulmaktır.
Benimkini dolduran insanlar olduğunuz için teşekkür ederim.

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız önemlidir. İçerik uyarıları için buraya tıklayınız.

OYUN LİSTESİ

1. güven - thuy & rini
2. Yalnız Kal - Blxst
3. Her İyi Kız - Blxst
4. İlk Kez Yapılacak Şey - Calabasas
5. nirvana - Dylan Reese feat. Phabo
6. Konsantre - Lucky Daye
7. Günaydın - Marc E. Bassy
8. yavaşlatıcı - Tate McRae
9. Seni Sevmeme İzin Ver - Mario
10. Overrated - Blxst
11. Çıplak - Ella Mai
12. Daha İyi - Khalid
13. Still - Lecrae feat. DaniLeigh
14. ALL MINE - Brent Faiyaz
15. Keep Comin' Back - Blxst
16. All Me - Kehlani feat. Keyshia Cole
17. Dene Beni - Jason Derulo feat. Jennifer Lopez
18. Easy - Camila Cabello
19. Change Your Life - Kehlani feat. Jhené Aiko
20. Kelebekler - ASTN

Spotify'da dinleyin
Apple Music'te dinleyin

RYAN

Ben bir hayalperest değilim. En azından geleneksel anlamda.

Benim hayallerim
ulaşılabilen, zaman içinde erişilebilen anlar, imkansızın romantikleştirilmiş kavramları değil.

Yetişkin adamlar bu kırk sekiz dakikalık basketbol için dizlerinin üzerine çöküp tanrılarına dua ediyorlar. Ben mi? Ben kaderi yüceltmem ya da işleri şansa bırakmam. Sıkı çalışmaya ve adanmışlığa inanırım. Hayatımın bir planı var. Fırsatlar yoluma çıkıyor çünkü ben kendimi onlara doğru yönlendirdim.

Ancak takım arkadaşlarımın geri kalanı, antrenmanların ilk haftasına bu kadar formsuz girebileceklerini düşünüyorlarsa, şampiyonluk fikrini kesinlikle romantikleştirmişlerdir.

"Dom, o ekrandan iki kat daha hızlı çıkmalısın. Şu an çok yavaşsın. Bütün yaz ne halt ediyordun?"

"Hayatımı yaşıyorum, Shay. Bir ara sen de denemelisin."

İri adamımız Dom Jackson, avuçlarını dizlerine dayamış, takım arkadaşım dediğim diğer tüm adamlarla birlikte nefes almaya çalışıyor.

Çaylaklardan biri topu bana atarken alnımdaki teri temizlemek için antrenman formamı kullanıyorum.

"Tekrar deneyelim."

"Ryan, antrenman bir saat önce bitti. Bazılarımızın eşleri ve çocukları var, onları görmeye gitmeliyiz." Ethan Jeong, tecrübeli şutör gardımız.

sahanın köşesinde elleri kalçalarında.

"Evet, ve bazılarımızın randevuları var..." Dom saha kenarındaki gençlerden birine bakıyor. "*Adı neydi?" diye soruyor* sessizce. "Raquel! Bazılarımızın Raquel adında güzel kadınlarla randevusu var."

Gözlerim takım arkadaşlarımın üzerinde geziniyor, ben hariç herkes bitkin. "Peki," diye istifa ediyorum. "Arayacağız."

"Tanrıya şükür!" Dom arkasını dönüyor, ellerini havaya kaldırıyor ve terden sırılsıklam olmuş formasını kafasına geçiriyor. Takımın geri kalanı da hızla soyunma odasına gidiyor.

"Hâlâ sezon öncesi Ryan." Ethan omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Kendilerini toparlarlar."

"Kaybetmekten yoruldum. Playofflara kalmak için bir wildcard maçı bile kazanamıyoruz. Bu sezona formda girebilmek için tüm yazımı günde iki antrenman yaparak geçirdim. Herkesin benim seviyeme gelmesi gerekiyor."

"Asla senin seviyene gelemeyecekler. Bu yüzden en iyilerden biri olacaksın ama yeni bir kaptan olarak sana saygı duymalarını sağlamalısın ve bunu oyun tarzın için söylemiyorum." Takımın geri kalanını takip ederek geri çekiliyor. "Ayrıca, kendini çok fazla yormanı istemiyorum. Beni sırtında taşımanı ve emekli olabilmem için bana bir yüzük almanı istiyorum."

Ethan'ın dudakları soyunma odasına girmeden önce bir gülümsemeyle yukarı kayar. O iyi bir adam. Aile babası. Üç çocuk babası ve uzun süredir

NBA veteranı. Son yedi yıldır takım kaptanıydı, ta ki bu sezon daha iyi bir iş-yaşam dengesi kurmak için takımdan ayrılmak isteyene kadar.

Ve geçen hafta itibariyle bu unvanı kazandım ve artık Chicago'nun NBA takımı Devils'in en yeni kaptanıyım.

Bunun bir gün olacağını biliyordum. Sadece bunun yirmi yedi yaşımda ve ligdeki beşinci sezonumdan önce olacağını bilmiyordum. Bu seviyede hala öğrenmem gereken çok şey var ve şimdi saha içinde ve dışında takım lideri olmanın ağırlığını taşıyorum.

Devils'in Genel Müdürü terfiye karşıydı ama burada işler böyle yürümüyor. Kaptanımız bir takım oylamasıyla belirlendi ve takım arkadaşlarımın oybirliğiyle destek vermesinin ardından bana bu unvan verildi.

Oyuncularım için iyi olmak istiyorum ama oynadığım oyundan daha fazlası için saygı görmek istiyorum. Lig boyunca yeteneğim için bolca saygı görüyorum. Hayatımı işime adadım, ilişkilerimi ve yirmili yaşlarımın çoğunu bu oyun için feda ettim ve bu da gösteriyor.

Yıllar geçtikçe mükemmelliğe giden yolda kendi rekorlarımı kırdım, dikkatimi dağıtan şeylerin istediğim şeyin önüne geçmesine izin vermedim - oyunu şimdiye kadar oynamış en iyilerden biri olmak.

Yine de, evimin sahası GOAT'ın kendisiyle aynı olduğu için doldurmam gereken çok yer var. United Center'dan sarkan şampiyonluk pankartları bana benden önce gelen büyüklükleri hatırlatıyor ve bir şampiyonluk yaşadığımızdan bu yana geçen yıllardaki boşluklar, kendi şampiyonluğumu kazanmam için benimle alay ediyor.

Oyuncularımın bu oyunu en az benim kadar ciddiye almalarını istiyorum. Bu sezon bir şansımız olacaksa benim gibi yaşamalarına, yemelerine ve nefes almalarına ihtiyacım var ama beni tanıdıkları kontrolcü oyun kurucu gibi görünmeden bunu nasıl dile getirebilirim? Şimdi, takım lideri olarak, onlarla daha önce yapamadığım şekilde nasıl iletişim kuracağımı bulmam gerekiyor çünkü "*beni dinleyin, ben sahayı paylaştığınız en iyi oyuncuyum" demek* takım kaptanı olduğunuzda pek işe yaramıyor.

Ethan dışında takım arkadaşlarımla pek yakın değilim, bu yüzden oylama biraz şaşırtıcı oldu. Oyunum her zaman benim adıma konuştu ve sahada otoriter olmaktan kurtuldum, ancak şimdi giymem gereken başka bir unvanım var ve nasıl uyum sağlayacağımdan emin değilim.

"Casey!" Stajyerlerden biri hızla bana doğru koşarken ona sesleniyorum. "Senin adın bu, değil mi? Casey?"

"Evet, Bay Shay."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana Ryan, Shay ya da Bay Shay dışında herhangi bir şey diyebilirsin. Planın var mı? Benim için toparlanacak birine

ihtiyacım var."

"Ben... Ben... şey, annem..."

"Planın var mı yok mu?"

"Hayır." Hemen başını sallar. "Sizin için ribaund yapabilirim Bay Shay." Gözleri kocaman açılıyor. "Ryan! Senin için toparlanabilirim, Ryan."

Gergin adımlarla filenin altına gidiyor, üzerinde haki bir kargo şortu ve takımımızın logosunu taşıyan bir polo tişört var. On sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamaz ama personel onu kırklı yaşlarının ortasındaymış gibi giydiriyor.

En az yüz atış yapana kadar kalmayı planladığım serbest atış çizgisindeki yerimi alıyorum, ancak yetmiş altı numaralı atışta özel muayenehanemizin kapıları açılıyor.

"Ry!" diye sesleniyor kız kardeşim. "Antrenman iki saat önce bitti. Seni aramak için daireye gittim."

"Hey, Vee!"

Yetmiş yedi numaralı şut çemberin içinden süzülürken fileye zar zor değiyor. Casey ribaundu alıyor ve geri pas veriyor.

"Bu sabah zaten çalışmıştın. Ne yapıyorsun?" "Serbest atışlarımı yapıyorum."

İkiz kardeşim bir eli kalçasında, benden birkaç adım ötede duruyor. Ona doğru bakmıyorum, ama çevremde bana başını salladığını, kıvırcık saçlarının hareketle zıpladığını görebiliyorum.

"Adın ne senin?" Dikkatini stajyere yöneltiyor. "Ben Casey."

"Senin yerine ben oynayacağım Casey." Stevie onun bana verdiği pası kesiyor ve ağın altındaki yerini çalıyor.

Stajyerin gergin bakışları kız kardeşimle benim aramda gidip geliyor.

"Seni eve bırakacak biri var mı? Geç oldu." İkizim olabildiğince tatlıdır ve benim aksime, çocuğun eve bırakılmayabileceğini fark etmedim bile.

"Evet. Annem arkada park etmiş beni bekliyor."

"Ryan!" Stevie azarlıyor. "Annesi onu bekliyordu."

"Bilmiyordum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzgünüm, dostum."

Casey hemen başını sallar. "Benim için bir onurdu, Bay

Shay." Gözlerim ona dikildi.

"Ryan, I Yani. Bu oldu bir Onur, Ryan Shay. Ne zaman istersen." Casey ana kapıdan koşarak çıkmadan önce beceriksizce el sallıyor.

Stevie bana dönüyor, ağın altında duruyor. "Annesi onu bekliyordu," diye gülüyor. "Ne kadar sevimli değil mi?"

"Çok sevimli," diyerek ellerimi çırpıyorum ve kalçasında duran basketbol topunu soruyorum.

"Kaç tane kaldı?" Topu atıyor ve atıcımın cebine mükemmel bir şekilde isabet ettiriyor.

Birlikte geçirdiğimiz yirmi yedi yıldan ve sayamayacağım kadar çok kez benim için toparlanmasından sonra, ikiz kardeşim bu işi biliyor.

Bir kadeh daha içip, "Yirmi iki." diyorum. O da

geri verdi.

"Ne oldu? Zander'lardan bıktın mı? Geri taşınmaya hazır mısın?"

"Ha-ha," diyor kız kardeşim kuru bir sesle. "Hiç şansın yok. O adama kafayı takmış durumdayım."

Dudaklarım gururlu bir gülümsemeyle titriyor. Tam bir pislik olacağını düşündüğüm Evan Zanders'ın hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı. Chicago'da profesyonel hokey oynuyor ve kız kardeşim onunla geçen yıl takımlarının uçağında uçuş görevlisiyken tanıştı. İlişkileri bu yaz başına kadar gizliydi ve geçtiğimiz dört ay ikisi arasında durmaksızın devam eden bir aşk festivali oldu.

Stevie onun yanına taşındı, neyse ki evimin hemen karşısında ve her ne kadar haklı olmayı sevsem de, söz konusu Zander'lar olduğunda, bu adam hakkında tamamen yanıldığım için mutluyum. Kız kardeşimi daha önce hiç görmediğim şekilde aydınlatıyor ve onun kim olduğuna güvenle sahip çıkmasını sağlıyor. En sevdiğiniz kişinin başına gelen en iyi şey olduğunda ondan nefret etmek zor.

Ve yalan söylemeyeceğim, benim de iyi bir arkadaşım oldu. "Sana da aynı derecede takıntılı olduğunu söyleyebilirim, hatta daha fazla."

Kız kardeşim topu kalçasına dayıyor. "Biliyorum. Harika değil mi?"

Hafifçe gülerek başımı sallıyorum ve ellerimi birbirine vurarak topu geri istiyorum.

Kız kardeşimin yanında farklı bir adam olduğumu inkar edemem. Şöhret ve servetten önceki adamım. Para hiçbir zaman ilk turda seçilen genç bir oyuncudan bekleyeceğiniz şekilde aklımı başımdan almadı ama beni çoğu insanın fark ettiğinden daha temkinli ve paranoyak yaptı. Stevie hayatımla ilgili kesin olarak güvendiğim tek kişi ve bu özgürlüğe sahip olmak, her adımımı izlememek, rahatlamamı sağlıyor. Kendim olmamı sağlıyor.

"Ee, ne var ne yok?" Top bir başka isabetli şutla fileden kayıyor. "Buraya gelip benim için ribaunt almanı gerektirecek kadar acil olan ne?"

Stevie topu geri atmıyor. Onun yerine, kollarını göğsünde kavuşturarak topu önünde tutuyor. "Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Geçmesi için ellerimi uzatıyorum ama

reddediyor. "Ne oldu?"

"Nasıl taşındığımı hatırlıyor musun?"

"Evet, Vee. Artık yalnız yaşadığımı hatırladığıma oldukça eminim."

"Senin kocaman, güzel, sen yoldayken boş olan dairende." Gözleri parlıyor.

"Ve?"

"Arkadaşım Indy'yi tanıyorsun, değil mi? Eski iş arkadaşım."

"Evimize gelip bütün gece hıçkıra hıçkıra ağlayan, sonra da onunla tanıştığım tek seferde bir barda ayakkabılarıma kusan hatun mu? Unutması zor."

"Çünkü uzun süreli erkek arkadaşını başka biriyle yakaladı," diye hatırlatıyor bana. "Anlayacağınız, ailesi Florida'ya taşındı-"

"Hayır."

"Ryan," diye itiraz ediyor Stevie. "Henüz hiçbir şey sormadım."

"Biliyorum. Ve bunu yapmadan önce seni durduruyorum. Sana hayır deme konusunda berbat olduğumu biliyorsun, bu yüzden bu soruyu sormana bile izin vermeyeceğim. Benim yanıma taşınmıyor."

"Ry, gidecek hiçbir yeri yok. İş yerinde terfi etti ve şehirde yaşayacak bir yer bulamazsa işi bırakmak zorunda kalacak. Ne kadar az kazandığımızı biliyorsun."

"Yaşayacak bir yerin parasını ödeyecek kadar kazanıyorsun."

"O..." Kız kardeşim tereddüt ediyor. "Bazı finansal sorunlar yaşıyor ve burada yalnız yaşamaya parası yetmiyor. Chicago çok pahalı."

"O zaman otlakçılık yapacak bir arkadaş bulabilir. Aldatıldığı ve içkiyi tutamadığı dışında onu tanımıyorum bile."

"Ryan, böyle yapma. Kocaman bir dairen var ve zamanının yarısını iş için yollarda geçiriyorsun. Indy de en az senin kadar iş için seyahat ediyor. Hokey de basketbolla aynı sezonda. Birbirinizi zar zor görürsünüz."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü benimle yaşaman bir şeydi. Sen benim kız kardeşim ve en iyi arkadaşımsın ama ben ev arkadaşı istemiyorum. Evde geçirdiğim zamanın ne kadar kutsal olduğunu biliyorsun. Tartışma bitmiştir." Ellerimi çırpıyorum, topu ikizimden geri almam gerekiyor ki günlük atışlarımı bitirebileyim.

Bunun yerine Stevie'nin omuzları hayal kırıklığı içinde düşüyor ve topuklarını çevirip basketbol topumu da alarak çıkışa yöneliyor.

"Vee, ne oluyor? Çekimi bitirmem gerek."

"O zaman kendin için toparlanabilirsin." Arkasını dönme zahmetine girmeden çıkışa doğru ilerliyor.

"Hayır dediğim için bana kızamazsın."

"Kızgın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Bu turuncu toptan başka birini ya da bir şeyi önemsemek seni öldürür mü?"

"*Seni* önemsiyorum," diye hatırlatıyorum ama koridora açılan çift kapıdan içeri dalıyor ve basketbol topunu köşeye bırakıyor.

O gitmeden önce.

Sikeyim.

İnsanları hayal kırıklığına uğratırsam bunu umursamamaya çalışırım. Onların standartları asla benim kendim için tuttuğum standartlar kadar yüksek değildir. Ancak, ikiz kardeşim? Kendi fikrim dışında önem verdiğim tek fikir onunki.

Peşinden koşuyorum.

"Vee," diye sesleniyorum koridorun kapısını açarken. Neredeyse çıkışa varmak üzereydi ama topuklarının üzerinde dönüp bana baktı. "Bana bunu neden yapmak zorunda olduğumu söyle. Gerçekten bu kadar üzgün müsün? Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Bir şey yapmak zorunda değilsin ama o benim arkadaşım. Bu şehirdeki *ilk* arkadaşımdı. Sadece sana yakınlaşmak için bir yol aramayan arkadaşlar edinmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Indy öyle bir arkadaş oldu ve eğer karşılayabileceği bir yer bulamazsa, ailesiyle kalabilmek için Florida'ya taşınacak. Chicago'dan ayrılmasını istemiyorum ve ona başka nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Evlenmeyi planladığı adam onu aldattı ve taşınmak zorunda kalan o oldu. Bir galibiyete ihtiyacı var."

Neden kız kardeşim sürekli kalbimi çalmak zorunda? Aynı konuşmayı bir başkası yapsa gözümü bile kırpmazdım ama Stevie söyleyince kararlılığım kırılıyor ve ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Kız kardeşimin gerçek arkadaşlar edinmekte zorlanmasının nedeni benim ve şimdi bana bunu biraz da olsa telafi etmem için bir fırsat veriyor.

"Ben ona güveniyorum," diye devam ediyor. "Siz de güvenebilirsiniz."

Stevie'nin mutluluğunu kendiminkinden çok daha fazla önemsiyorum. Aslında, kendim için bu fikirden vazgeçtim, bu da bir sonraki şeyin ağzımdan kaçmasına neden oluyor.

"Açıkça söylemek gerekirse, bunu

yapmak istemiyorum." "Biliyorum."

"Bir taşınma tarihi olmalı."

Stevie'nin dudakları seğirirken gözleri parlamaya başlar.

"Bir tür geçici kira sözleşmesi istiyorum ve o da kira ödüyor. Bu bedava bir yolculuk değil."

"Tabii ki yapacak. Ama bunu uygun fiyatlı yapabilir misiniz? Paraya ihtiyacın yok ki."

Ben ona bir iyilik yapıyorum, o ise özel isteklerde bulunuyor. "Bu geçici bir durum. Sonsuza kadar benimle kalmayacak."

"Anladım." Stevie'nin gülümsemesini saklamak mümkün değil. "Sana tüm dünyada en sevdiğim insan olduğunu söylemiş m i y d i m ? "

"Evet, evet." Spor salonuna geri dönüyorum. "Gel benim için ribaunt al. Elli serbest atışım kaldı."

"Yirmi küsur doların olduğunu söylemiştin."

Arkamı dönme zahmetine girmeden serbest atış çizgisine doğru ilerliyorum. "Görünüşe göre kız kardeşimin rastgele bir pilici daireme taşıması için beni ikna etmesine izin verirken saymayı unutmuşum."

Stevie'nin ışıltılı gülümsemesi ses tonuna yansıyor. "Elli o zaman."

INDY

"Hayır."

"Ne demek 'hayır'."

"Yani hayır. Kardeşinin yanına taşınmayacağım."

Stevie'nin gözleri şaşkınlıkla kısılır. "Neden?"

"Hmm, bir düşüneyim. Çünkü bu berbat bir fikir." Evet, en yakın arkadaşımın erkek kardeşinin yanına taşınmak kulağa en sevdiğim aşk romanlarından birinden fırlamış gibi geliyor. Söz konusu kardeşin Ryan Shay olduğundan bahsetmiyorum bile - ıslak rüyalarımdan birinden fırlamış gibi görünen bir basketbol süperstarı. Ama tüm bunlardan daha önemlisi... "Çünkü benden nefret ediyor."

"Çoğu insandan nefret eder." Omuzlarını kaldırıyor ve ses tonundaki rahatlık biraz endişe verici.

"Onu gerçekten satıyorum, bebeğim."

Ben tek gözlü ocakta kahvaltımı pişirmeyi bitirirken Stevie otel odasındaki kanepeye oturuyor. Vejetaryen sosisim, otelin sağladığı bu berbat pişirme tavası sayesinde köpek boku gibi görünüyor.

Ekstra lezzet, diyorum kendime, bu otelde yaşamaya bir süre daha katlanabileceğimi umarak.

"Ryan'ın kardeşim olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen önyargılıyım ama o harika biri. Duygularını pek belli etmediği için soğuk görünebilir ama o iyi bir adam. Seni seviyorum ve sen benim en iyi arkadaşımsın.

Ryan ve ben aynı DNA'yı paylaşıyoruz, yani o da seni sevecek. Eninde sonunda."

"Güzel mantık,

Vee." "Bu bilim."

Bunu bir yanıtla onurlandırmadım, o da devam etti. "İkiniz de iş için o kadar çok seyahat ediyorsunuz ki yollarınız neredeyse hiç kesişmeyecek. Ayrıca, o biriyle çıkmıyor, bu yüzden eve girip çıkan rastgele kızlar hakkında endişelenmene gerek yok."

Tek bir kaş kalkıyor. "Biriyle çıkmıyor olması yatıp kalkmadığı anlamına gelmez. Adamı gördün mü?"

"Bunu düşünmek istemiyorum, teşekkürler." Yüzü biraz tiksintiyle çatıldı. "Tek söylediğim, hiç kimseyi misafir etmedi ve ben neredeyse bir yıl boyunca orada yaşadım."

Muhtemelen bağlantılarını yol için saklıyordur. Akıllıca. Ve bir kez olsun evimde rastgele kız bulma konusunda endişelenmemek güzel olurdu.

"Bizim evi teklif ettim ama oraya da taşınmak istemezsin. Zee'nin fazladan iki yatak odası var," diye devam ediyor.

"Vee," diye iç geçirdim. "Yapmak istediğim son şey üçüncü tekeri oynamak ve her yolculuktan eve döndüğümüzde ikinizin bir çift tavşan gibi kavga ettiğini duymak istemediğimden eminim. Gerçekten, ben iyiyim." Elimde kahvaltımla sehpanın yanındaki sedirin üzerine oturuyorum. "Şu yerlere bak." Bir yığın çıktıyı masaya fırlatıyorum, gelecekteki evimin bu karışımda olmasını umuyorum, çünkü bu şehirde karşılayabileceğim tek yerler bunlar.

Stevie kâğıtları karıştırdıkça şaşkınlığını gizlemekte daha da zorlanıyor. "Indy, hayır. Bu yerlerin hiçbirinde yaşayamazsın. Bazıları çok tekinsiz ve şuna bak." Açıklamalardan birini okumaya başladı. "Elli küsur yaşında bir erkek, yirmi küsur yaşında bir kadın ev arkadaşı arıyor."

"Ben yirmi küsur yaşında bir kadınım ve orası ayda sadece beş yüz dolar!" Sebzeli sosisimden bir ısırık alıyorum ama yanmış olduğu için tabağıma geri tükürüyorum.

"Evet, muhtemelen kiranın geri kalanını farklı bir şekilde ödemek zorunda kalacağınız için."

"Tamam, iğrenç." Yığından o sayfayı çekerek buruşturuyorum ve yenmeyen çöp tabağıma ekliyorum.

"Indy," diye iç geçiriyor Stevie, elindeki kâğıtları kucağına bırakarak. "Lütfen Ryan'ın yanına taşın. Senin için değilse bile benim için. Bu yerlerden birinde kaldığını bilsem geceleri uyuyamazdım. Bana her gün nasıl gittiğine dair mesaj atabilirsin, ben de gerekirse Ryan'ı kontrol altında tutabilirim."

Telefonumu çıkarıp ona hemen bir tane göndermeye karar verdim.

INDY

Günlük güncelleme: Eğer beni kardeşinin yanına taşınmaya zorlarsan, her fırsatta onunla cinsel ilişkiye gireceğim. Sana her gün mesaj atacağım ve onun şimdiye kadar gördüğüm en ateşli erkek olduğunu hatırlatacağım. Her gün, onun bana ne kadar pis şeyler yapmasını istediğimi duyacaksın.

Telefonunu çıkarıyor, dudaklarında bir yüz buruşturma oluşuyor.

Stevie sanki zihnindeki görüntüyü temizliyormuş gibi hızla göz kırpıyor. "Burada kumar oynayacağım ve blöf yaptığını umacağım."

"Bu eğlenceli olacak."

"Ryan'ın yanına taşınırsan komşu oluruz!"

Eski iş arkadaşım ve onun erkek arkadaşıyla aynı sokağın karşısında yaşadığımızı düşündükçe dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine engel olamıyorum. Onları birlikte çok seviyorum ve geçen hokey sezonunda ilişkilerinin gelişimini en ön sıradan izledim. Her ne kadar bu yıl onu yollarda görmeyi özleyecek olsam da, Zanders ile ilişkilerini artık saklamak zorunda olmadıkları için mutluyum. Böyle bir aşk saklanmamalı.

"Bu eğlenceli olurdu," diye kabul ediyorum.

"Gördün mü! Ayrıca, en sevdiğin kahve dükkanı iki blok ötede ve Ryan'ın kapıcısı tam bir cevher. Onu çok seveceksin."

Chicago şehir merkezinde, akla gelebilecek her türlü olanakla donatılmış lüks bir dairede yaşama fikri kulağa bir rüyanın gerçekleşmesi gibi gelse de, evet demekten kendimi alamıyorum.

Sanırım kısmen, Chicago'ya dönmenin iyi bir fikir olduğuna kendimi hâlâ ikna etmeye çalışıyorum. Her köşe, her bina, her sokak bana onu hatırlatıyor. Tüm hayatınızı bir kişiyi severek geçirirseniz böyle olur. Her anı onu içeriyor.

Ve şimdi hayatımın artık var olmayan bir versiyonunun yasını tutuyorum.

Geçen yıl evimize girdiğimde Alex'i başka biriyle bulduktan sonra hokey sezonunu bitirmek için her şeyimi verdim ama Raptors Stanley Cup'ı kazanır kazanmaz eşyalarımı depoya attım, çantamı hazırladım ve ailemin peşinden Florida'daki yeni sahil emeklilik evlerine gittim. Yazımı orada geçirmek kalp kırıklığımı hafifletti ama tüm hayatımın parçalandığı bu şehre geri döndüğümde, ilk şokun altı ay önce yaşanmış olmasına rağmen iyileşme sürecine yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum.

Birkaç hafta bu otelde yaşadıktan ve altımda çalışacak iki yeni uçuş görevlisini eğittikten sonra, buraya geri dönerek doğru seçimi yaptığımdan emin olamıyorum.

Stevie sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi konuyu değiştiriyor. "Sezonun ilk yolculuğu birkaç gün içinde başlıyor. Hazır mısın?"

"Tamamen acemi bir ekiple olabileceğim kadar hazırım. Hokey çocuklarının her uçuşta soyunmasını izlemek sensiz aynı olmayacak."

Başını eğiyor ve bana o tatlı Stevie gülümsemesini atıyor. "Bir yanım uçmayı özleyecek ama çoğunlukla sen yoldayken seni ve Zee'yi özleyeceğim. Yine de bu yıl Ryan'ın tüm iç saha maçlarını izleyeceğim için heyecanlıyım. Yeni baş uçuş görevlisi olmak ve herkese patronluk taslamak nasıl bir duygu?"

"Tuhaf. İkinci yılımda Raptors'ın uçağından sorumlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama heyecanlıyım. Ve Tara'nın sonsuza dek gitmiş olmasından da kuşkusuz çok memnunum."

"Arkadaşlık yüzünden kovuldum," diye gülüyor Stevie. "İroni."

Uçuş görevlilerinin yolcularımızla (Chicago'nun NHL takımı Raptors) vakit geçirmesi konusunda katı bir arkadaşlık kuralı var. Ve geçen yıl, önceki baş uçuş görevlisi Tara bunu Stevie'nin yüzüne mümkün olduğunca çok vurdu, ancak terfimi kabul etmenin bir parçası da bu kuralları biraz esnetmekti. Hâlâ katı bir flört yok, yatmak yok, ekiple takılmak yok, ama artık arkadaş olmamıza izin var. En iyi arkadaşımın erkek arkadaşı yedek kaptan olunca kuralları değiştirmek zorunda kaldım ve birbirimizi arkadaş değilmişiz gibi davranamayacak kadar çok görüyoruz.

"Birkaç günlüğüne Chicago'dan uzaklaşmak da iyi gelecek," diye ekliyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bütün yaz Florida'daydın.

Bütün yaz Florida'daydın.

Sadece birkaç haftadır buradayım."

Ben gözlerimi kucağımdan ayırmazken aramızda uzun bir sessizlik oluyor.

"Oh, Ind. Ben bir aptalım. Bunun Ryan'la yaşamakla bir ilgisi yok, değil mi? Chicago'da olmak istemiyorsan, anlarım. Güven bana, anlıyorum. Sana kalacak bir yer bularak şehirde kalmana yardımcı olmaya çalışıyordum ama burada olmak istemeyebileceğin gerçeğini düşünmemiştim bile."

"Sen aptal değilsin. Sen iyi bir arkadaşsın. Sadece beni vuruyor, anlıyor musun? Buraya dönmek, Alex'le her an karşılaşabileceğimi bilmek midemi bulandırıyor ama aynı zamanda onun kararlarının hayatımı yönetmesinden de bıktım."

Florida'da bir işe girmeme ve terfi telefonunu almadan önce taşınmayı kalıcı hale getirmeme günler kalmıştı. Alex o gece benden her şeyimi almıştı; geleceğimi, evimi, arkadaş grubumu. Bunu da almasına izin vermeyecektim.

"Indy, anlıyorum," diyor nazikçe. "Bazen gitmek daha kolaydır. Burada olmak istediğine emin misin? Chicago'da."

"Daha iyi hissetmek istiyorum." Başımı dik tutuyorum. "Belki Chicago'ya, her şeyin olup bittiği yere dönmek beni durumla yüzleşmeye ve daha çabuk iyileşmeye zorlar."

"Eğer fikrini değiştirir ve Florida'nın senin için daha uygun olduğuna karar verirsen, eşyalarını toplamana yardım ederim ama umarım Ryan'ın teklifini kabul edersin. Ödeyebileceğinden daha fazla kira istemeyecektir. Bu şekilde tasarruf edebilirsin. Her şey senin için farklı olacak ama bence daha iyi olabilir."

"Ona hiçbir şey söylemedin-"

"Tabii ki söylemedim," diye araya giriyor Stevie.

Etrafıma bakınıp otel odamın hızlı bir envanterini çıkarıyorum. Mini buzdolabı o kadar küçük ki, tam boy ürünler sığmadığı için her üç günde bir market alışverişi yapmak zorunda kalıyorum. Dolapta fahiş gardırobum için yeterli askı olmadığından dışarıda yaşadığım valiz. Havlular o kadar küçük ki saçlarımı zar zor sarıyorlar.

Bir evim olmasını özlüyorum, bu ev gözüme kestirdiğim en çekici erkeklerden biriyle paylaşılsa bile. Ryan Shay ile bunca ay boyunca sadece iki kez karşılaştım ama öyle bir yüzü ya da vücudu unutamazsınız. Yine de şu anda tek bir dileğim olsaydı, o da ikimizin de önceki karşılaşmalarımızı unutabilmemiz olurdu.

"Bir gün onunla birlikte yaşayacağımı bilseydim, daha iyi bir ilk ve ikinci izlenim bırakırdım."

Stevie'nin mavi-yeşil gözleri parlıyor, dudaklarını birbirine yapıştırıp kahkahasını bastırıyor. Bu endişeleri hafifletmesini ve ateşli kardeşinin beni hiç hatırlamadığını söylemesini bekliyordum.

"Unutmadı, değil mi?"

"Yakınından bile geçmedi."

Otel odamdan taşınmam on dakika, depomu boşaltmam ise yirmi dakika sürdü. U-Haul utanç verici bir şekilde bomboştu. Yirmi yedi yıllık yaşamın bir U-Haul'un yarısını bile dolduramaması üzücü.

Birlikte geçirdiğimiz altı yıl boyunca aldığımız her mobilya ya da mutfak aleti hala bizim dairemizde. *Onun* dairesi ve ben her şeye yeniden başlamaya ve bununla iyi olmaya çalışmaya yenik düştüm. Yaz için ailemin yanına taşındığımda eşyalarımın yokluğunu fark etmemiştim ama Ryan'ın dairesinde otururken neredeyse hiçbir şeyimin olmaması bariz bir şekilde ortaya çıkıyor.

Benim dairem.

Gerçi bu daire o kadar çıplak ki, her şeyden çok bir müzenin ortasında oturuyormuşum gibi hissediyorum ve belki de bu yüzden eşyalarımın eksikliği belli oluyor. Onun da pek bir şeyi yok.

Evi tertemiz ve minimalist. Görünürde hiçbir renk patlaması olmadan siyah ve beyaz - şu anda düzenlemeye çalıştığım için oturma odasında çarpık duran gardırobum dışında. Burada anahtar kelime *girişim.*

Stevie'yle tanıştığımdan beri bu daireye birkaç kez gelmiştim ama hiç bu kadar boş ve yalnız görünmemişti. Stevie de benim kadar parlak. Sanırım o gittiğinde tüm renkler de gitti.

Ancak manzara nefes kesici, şehrin tavan pencereleri ve Navy Pier üzerindeki gün batımı burada bulunduğum ilk saat boyunca dikkatimi dağıttı.

Kendi kendime yaptığım tur beni mutfağa götürdü. Tek fincanlık bir kahve makinesi ve altında bir fincan, sanırım yarın sabah için hazır. Tabaklar -dört büyük tabak, dört küçük tabak ve dört kase- hepsi siyah renkte, sanki bir takım halinde gelmişler gibi, sanki evinde daha fazla insan olmayacakmış gibi. İlk çekmeceyi açtığımda o kadar da şaşırtıcı değil; dört kaşık, dört bıçak, dört çatal, büyük olasılıkla küçük bir set halinde satın alınmış.

Onun da benim kadar iş için seyahat ettiğini anlıyorum, ama ya arkadaşlarını ağırlamak isterse? Ya da bir gece eve bir kadın getirirse ve kadın açsa, ama adam bir önceki günden kalan bulaşıkları henüz yıkamamışsa?

Bana pek pratik gelmiyor ama içimden bir ses Ryan Shay'in geçinecek kadar paraya sahip olmanın tamamen pratik olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Oturma odasına döndüğümde, parmağım kitaplığının üzerinde geziniyor, dua ediyor, bir toz ya da kir tabakası almasını umuyorum. Bana bu adamın insan olduğunu ve dairesinin geri kalanının gösterdiği gibi bir robot olmadığını söyleyecek bir şey.

Evinde tek bir fotoğraf yok ama sayısız kitap var. Aklınıza gelebilecek her türlü motivasyon ya da kişisel gelişim kitabı raflarda sıralanmış... Şaka mı yapıyorsunuz? Yazarın soyadının alfabetik sırası. Bu adam muhtemelen eğlence için maraton koşan ve Cadılar Bayramı'nda beslenme çubukları dağıtan bir canavar.

Parmağımı raftan kaldırdığımda temiz çıktı. Bir toz zerresi bile yok.

Buradan şimdiden nefret ediyorum.

Ön kapının tıkırtısı hareketlerimi durduruyor.

Bütün gece şehir için düzenlenen şık bir etkinlikte olması gerekiyordu. O eve gelmeden önce dağınıklığımı toparlayacak, giysilerimi dolaba asacak ve kitaplarımı toplayıp düzgünce yığacak zamanım olması gerekiyordu. Burası tam bir felaket ve Ryan Shay üzerinde daha iyi bir üçüncü izlenim bırakmayı umuyordum.

Kıyafet yığınlarımı bir araya toplayarak mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyorum ve iki saat önce taşındığımdan beri evinde patlayan bombayı fark etmemesini umuyorum.

"Ne. Ne. Siktir?" Sesi kuru ve düzgün.

Kendimi toparlamaya çalışarak yüzümdeki dağınık saçları tarıyorum ve en çekici gülümsememi takınıyorum. Her seferinde işe yarıyor.

"Merhaba." Bir el sallamak için arkamı dönüyorum ama kapının önünde duran bu dairenin sahibini görünce elim havada kalıyor.

Ryan'la iki kez karşılaştım. Birinde üstsüzdü, diğerinde ise barda gündelik kıyafetler içindeydi. Ama şimdi? Takım elbise içinde? Tanrım, burada yaşayamam.

Baştan aşağı ince çizgili siyah bir elbise ve koyu renk her nasılsa mavi-yeşil gözlerini çok daha canlı kılıyor. Açık kahverengi teni ve çilleri ikiz kardeşine benziyor ama Stevie'ye hiç şu anda kardeşine baktığım gibi bakmadığımı garanti edebilirim. Dudaklarımı yalayarak, gözlerim kestane rengi, yanları yeni solmuş ve tepesinde Shay'e özgü bukleler bulunan saçlarında geziniyor.

Ryan ve Stevie'nin annesi çilli tenli, mavi gözlü ve bakır saçlı beyaz bir kadın. Babaları ise uzun boylu, koyu renk bukleli saçları olan siyah bir adam. Shay ikizleri anne ve babalarının bir karışımıdır, ancak Ryan ve Stevie aynı özellikleri miras almış gibi görünmektedir.

Tanıştığımız iki seferde de ağzımdan kaçırdım ama Ryan Shay çok seksi. Bir robot olabilir ama gördüğüm en seksi robot.

"Indy." Beni transımdan çıkardı.

Ağzımı kapatıp bir bacağımı diğerinin üzerine atarak onunla göz göze geliyorum. "Hmm?"

"Daireme ne olduğunu sordum?"

"Oh." Garip bir şekilde güldüm. "Görüyorsun,

organize ediyorum." "Organize mi ediyorsun?"

"Evet." Oturma odasının zemininde yarattığım kaotik dağınıklığı işaret ettim. "Kıyafetlerim."

"Eğer örgütlenme anlayışınız buysa, bu anlaşmanın işe yarayacağından emin değilim."

Ryan "ın ses tonunda alay olmadığını fark etmeden önce yaptığı Gakaya gülüyorum. Adam ciddi.

Bana bir saniye bile bakmadan hızla yatak odasına gitmeden önce anahtarlarını düzenli bir canavar gibi ön kapının yanındaki küçük rafa asıyor.

Bu üçüncü izlenim de son ikisi gibi boktan olacak.

"Düşünüyordum da belki yarın kahvaltı edebiliriz," diye araya giriyorum, o gece için odasına saklanmadan önce.

Kapısına ulaştığında bana bir bakış bile atmadı. "Hayır."

"Artık birlikte yaşadığımıza göre birbirimizi tanımak güzel olur."

"Hayır."

"Tamam, kahvaltı yok. Sen meşgul bir adamsın. Belki öğle yemeği? Ya da belki yemek yemezsin. Robotlar yemek yemez."

"Ne?"

Sonunda dikkatini çekmeyi başarıyor ve başını bana doğru çeviriyor, saldırgan okyanus gözleri benimkilere kilitleniyor.

Yutkunuyorum. "Şaka yapıyordum. Şakaydı." Bir garip kahkaha daha. "Kahve? Birlikte yaşadığım kişiyi tanımak güzel olurdu. Kim bilir, belki arkadaş bile oluruz?"

Gözleri kısıldı.

"Tamam, arkadaş yok." Ellerimi savunmak için uzattım. "Arkadaş yok. Yemek yok. Eğlence yok. Anladım."

Göğsünde yumuşak bir kıkırdama titreşiyor ve ilk başta beni komik bulabileceğini düşünerek bu sesten hoşlanıyorum, ama sonra gülüşün küçümseyici olduğunu fark ediyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seni burada istemiyorum. Buraya taşınmanı ben istemedim ve burada olmanın tek sebebi kız kardeşimin arkadaşı olman ve onun çok fazla arkadaşı olmamasının sebebinin ben olmam. Kendi alanımı seviyorum ve eğer bu benim seçimim olsaydı, yalnız yaşıyor olurdum. Yani, hayır, Indiana, arkadaş olmayacağız. Ben kardeşlik görevimi yerine getirirken, sen de kendine başka bir yer bulana kadar aynı dairede birlikte yaşayacağız."

Kapıyı arkasından gereğinden biraz daha sert kapatıyor.

Lanet olsun.

Üçüncü izlenim ilk ikisinden daha kötüydü.

RYAN

Lanet olsun

Alnımı kapımın arkasına gömüp pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum.

Bu çok kabaydı ve öyle olmak istememiştim. Aslında, buraya kadar yürürken kendime kibar olmayı hatırlatıp durdum, ona ilk kez söyleyeceğim aptalca bir selam bulmaya çalıştım.

Evinize hoş geldiniz. Hayır, bu *bizim* evimiz gibi oldu.

Burada olduğun için mutluyum. Bu bir yalan. Mutlu değilim.

Bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun. Bana haber verme. Kendin bul. Prova ettiğim her cümle aynen böyle geliyordu... prova.

Aklıma gelen plan basitti: "Senin için yedek bir anahtar yaptıracağım," dedikten sonra yalnız kalabileceğim odama doğru yürüdüm.

Ama sonra onu oturma odamın ortasında yalınayak dururken gördüm, üzerinde o kadar büyük bir sweatshirt vardı ki hala altında bir şey olduğuna ikna olmuş değilim. Sarı saçları omzunun üzerinden akan bir örgü halindeydi ama çoğu parçası dağınık bir şekilde toplanmıştı. Kahverengi gözleri hatırladığımdan daha yumuşaktı ve bu beni çok kızdırdı.

Bütün gece boyunca takım arkadaşlarım onun buraya taşınması konusunda bana bok attılar. Onunla yaklaşık beş ay önce bir kez karşılaşmışlar ve ben onlarda bıraktığı kalıcı etkinin ayakkabılarımın üzerine kusması olduğunu düşünmüştüm

O gece. Ama ne yazık ki, onunla ilgili hatırladıkları tek şey tam bir duman gösterisi olduğudur.

Güzel olduğunu biliyordum. Kör değilim ama hatırladıkları kadar güzel olmasına imkân yoktu. Zihinlerinde canlandırdıklarından emindim.

Yapmadılar.

Daireme girdim ve hatamı anladım. Haklıydılar. O çok çekici ve ben bundan nefret ediyorum.

Kolay kolay dikkatim dağılmaz, ama mükemmel dikkat dağınıklığımı ortaya koyabilseydim, ona çok benzerdi.

Öyle birinin burada yaşamasına izin veremem. Burada *kimsenin* yaşamasını istemiyorum. Kendi alanıma ihtiyacım var. Bu daire benim dışarıdaki baskılardan kaçabileceğim tek yer. Kaptan olarak ilk sezonuma konsantre olmam gerekiyor ve oda arkadaşım güneşten öpülmüş bacakları, altın sarısı saçları ve dairemin zeminine serpiştirilmiş rengarenk kıyafetleriyle plajdan yeni çıkmış gibi görünürken bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.

Sikerim böyle işi. Spor salonuna gitmem lazım.

Rahatlamak ve eve yeni bir ev arkadaşıyla gelmeye hazırlanmak için biraz vaktim olsaydı belki biraz daha sakin olabilirdim ama bu gece sakin tek bir dakikam bile yoktu. İzleniyordum ve bu nedenle gecenin her anı diken üstündeydim.

Genelde bu bakışlar her hareketimi gözlemleyen taraftarlar ve muhabirlerden gelir ama terfi ettiğimden beri takımın Genel Menajeri Ron Morgan beni normalden daha fazla küçümseyerek izliyor.

Ron, onun için oynadığım ilk üç yıl boyunca beni sevdi ya da en azından bir işverenin, maaşı yıllık bütçesinin büyük bir bölümünü alan ve takımı bırakın playoffları, şampiyonluğa bile götüremeyen bir çalışanını sevebileceği kadar sevdi.

Ancak Ron'un bana karşı bariz hoşnutsuzluğu, geçen kış kendisine iyilik olsun diye yeğenine bir film galasında eşlik etmemle başladı. Pratikte kızı olan yeğeninin başı kanunla biraz derde girmişti ve

Birinin imajını temizlemek için iyi adam Ryan Shay'i çağırmaktan daha iyi bir yol var mı?

Tek bir geceydi, tek bir olaydı, ama asıl sorun benden birden fazla gece istendiğinde başladı. Bu sürekli oldu ve o zamandan beri her seferinde kız kardeşimi bir tür Morgan aile kalkanı olarak kullanarak yeğenini dışarı çıkarma isteğini geri çevirdim.

"*Lesley'i şu hayır galasına götürmelisin.*" Götüremem. Kız kardeşimi çoktan davet ettim.

"*Gölde yıl sonu hafta sonu. Herkes birilerini getiriyor.*
Yeğenimi getireceksin." Getiremem. Stevie zaten benim artı birimi kaptı.

"*Lesley sana gerçekten vurulmuş. Onu Cuma günü takım yemeğine artı birin olarak davet etmelisin.*" Ah. Lanet olsun. Keşke yapabilseydim ama kız kardeşim gitmek için çok heyecanlı ve onu yüzüstü bırakamam.

Stevie'yi sözde randevum olarak kullanmak bütün yıl işe yaradı ama sonra gidip aşık olmak zorunda kaldı. Hem de herhangi biriyle değil, Chicago sporunda eşit derecede büyük bir isim olduğu için benimle aynı etkinliklerin yüzde doksanında yer alan biriyle. Onun yardımı olmadan, Ron'un aile üyesiyle görüşmeye devam edemememin gerçek nedeninin sadece istememem olduğu anlaşıldı ve işte o zaman kayıtsızlığı bariz bir hoşnutsuzluğa dönüştü.

Sezon sonunda Ethan'ın istifa etmesi ve Ron'un karşı çıkmasına rağmen takımın beni kaptan seçmesi bu isteksizliği daha da arttırdı. Ama çıkmıyorum, üniversiteden beri çıkmadım ve sırf maaş çeklerimi imzalayan adamı yatıştırmak için değişmeyeceğim, özellikle de gerçekten ilgilenmediğim bir kadın söz konusu olduğunda.

Ron'un hırsımı takdir edeceğini düşünürsünüz. Aklım tek bir yolda ve o da Chicago'ya onlarca yıl sonra ilk şampiyonluğunu kazandırmak ve bunu kendim için bir MVP kupasıyla taçlandırmak. Bu da kadın yok, neredeyse hiç arkadaş yok ve gözlerimi ödülden ayırmamam anlamına geliyor. Kimseye izin vermemek

ismimden ya da basketbol sporunda kim olacağımdan yararlanmaya çalışıyorlar.

Daha önce de oldu ve bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Antrenman yapmam lazım. Gecemin dağınıklığından ve ben yokken dairemin dönüştüğü felaketten zihnimi arındırmalıyım.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp dolaba, ait olduğu yere, siyah ceketimle koyu gri ceketimin arasına asıyorum. Saatimi çıkarıp dikkatlice komodinin çekmecesine, kadife kutusuna geri koyuyorum, tam da her çıkardığımda gittiği yere.

Evim üzerimde tam tersi bir etki yarattığına göre, birkaç fotoğraf çekmek beni sakinleştirecek. Ama takım elbisemi çıkarıp spor şortumu giyemeden oturma odasından gelen yumuşak bir inilti beni durduruyor.

Bu bir şaka olmalı.

Neden bu kızın burada yaşamasına izin verdim ki? Doğru ya, Stevie. Kız kardeşime hayır demeyi öğrenmem gerekiyor, çünkü bunu yapamamak bana oturma odamda ağlayan bir sarışın kazandırdı.

Görmezden geleceğim. Onu kontrol etmeye gidersem bu onun için her şeyden daha utanç verici olur. Söylediklerim gerçekten de *ağlamasına neden olacak kadar kötü müydü*? Bu kızı sadece ağlarken ya da kendini unutana kadar içerken gördüm, bu yüzden sanırım bir kez daha duygusal olması o kadar da şaşırtıcı değil.

Bir inilti ve boğuk bir ağlama daha kapalı kapımı yumruklayıp göğsümü işgal ediyor.

Ona hiçbir şey borçlu değilsin.

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel.

Ben olamam. Her ne kadar o adam olmak istesem de, değilim.

Derin bir nefes alarak yeni oda arkadaşımı kontrol etmek için yatak odamın kapısını açıyorum.

Küçük bayan sarışın kanepemde otururken dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü çapraz kollarının arasına saklıyor ve ben ne sikim olduğunu bilmiyorum.

onu sakinleştirmek için. Onu nasıl durdurabilirim ki? Kızı tanımıyorum bile.

Güzel, rahatlatıcı bir şeyler söyle.

"Duygusalsın."

BaĢını kollarından kaldırıyor, kahverengi gözleri kan çanağına dönmüĢ ve ĢiĢmiĢ. "Gözlemin için teşekkürler Ryan. Gerçekten anlayışlısın."

Tamam, belli ki yanlış bir şey söyledim.

"Neden?"

Kaşları çatıldı. "Neden ne?"

"Neden bu kadar duygusalsın?"

"Neden bu kadar soğuksun?"

Vites değiştiriyorum çünkü bu cevabı o kadar kolay alamıyor. "Sorun nedir?"

"Sorun nedir?" Küçümseyerek gülüyor. "Neyin var?!" Koltuktan kalkarken sesi de onunla birlikte yükseliyor. Gözlerim o bir kilometre uzunluğundaki bacaklarda geziniyor ve belime dolandığında nasıl hissedeceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Şimdi sırası değil Ryan.

Bir kıza göre uzun. Ve şu anda, biraz da korkutucu.

"Sorun şu ki hayatım tamamen boka sardı, tamam mı? Üzgünüm, duygularımı kontrol edemiyorum çünkü altı yıllık boktan erkek arkadaşım beni ofisinden bir hatunla aldattı! Ve bu yüzden evimi kaybeden ben oldum. Bu şehirde tek başıma yaşamaya gücüm yetmiyor ve şimdi de beni burada istemeyen en iyi arkadaşımın kardeşinin dairesinde oturuyorum! Sence bunu istiyor muyum? İstemiyorum! Eski hayatımı geri istiyorum."

Yatak odamın kapısının pervazına yaslanmış, onun mini erimesini izliyorum.

Mini doğru kelime olmayabilir.

"Burada ne işim var benim?" diye soruyor sessizce kendine.

Bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor ama bu kadar hassas birinin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Oldukça korkutucu biri.

"Haklısın," diyor. "Ben duygusalım. Ama en azından lanet bir robot değilim!" Bana doğru eliyle işaret ediyor. "En azından ben bir şeyler hissediyorum. Sen en son ne zaman bir şeyler hissettin?"

"Şu anda kendimi eğlenmiş hissediyorum."

"Senin derdin ne?" diye tükürüyor. "Sen bir canavarsın. Ve lanet kitaplığını yeniden düzenle. Yazarın soyadı? Sen hastasın."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum, ama dudağımın bir tarafı kalkıyor. "Bana gülme!"

Başımı sallıyorum. "Gülmüyorum."

Ellerini üzerinde beş beden büyük duran eşofmanının üzerinde gezdirirken derin, merkezleyici bir nefes alıyor. "Taşınacağım. Birbirimizi tanımıyoruz ve sen haklısın. Burada olmamı sen istemedin ve bu senin için adil değil. Yarın gece bir iş gezisine çıkıyorum, ama birkaç gün içinde döneceğim ve eşyalarımı alacağım. Chicago'dan ayrılıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Pardon?"

"Taşınmıyorsun. Senin için yedek bir anahtar yaptıracağım, Indiana."

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıyorum ve sonunda bütün gece prova ettiğim cümleyi söylüyorum.

Haklı, onu burada istemiyorum. Ama bir konuda yanılıyor, ben canavar değilim. Belli ki çok kötü bir dönemden geçiyor, kendimi zayıf bir noktada buluyorum ve onu sokağa atamam. Şu anda ne kadar istesem de öyle bir adam değilim.

Kapımın arkasına büyük bir gümbürtü çarptı. Belki de bir ayakkabıdır. "Benim adım
Indiana!"

Evet, şu anda o adam olmayı *çok* isterdim.

Alarmımdan önce uyanıyorum ve üzerimde sadece boxer'larımla kapıma ulaştığımda, artık evimde çıplak dolaşamayacağımı fark ediyorum.

Bir çift basketbol şortu ve eski bir tişört giydikten sonra oturma odasına giriyorum. Indy'nin dağınıklığı toparlanmıştı ama daire birkaç gün öncesine göre daha farklı hissediyordu.

Uzun zamandır yalnızım. Stevie'nin dokuz ay boyunca burada yaşaması sessizlikten kurtulmak için iyi oldu ama o taşındığında sessizlik geri geldi. Yalnız kalmayı severim, hatta bundan keyif alırım. Ama bu sabah havadaki farklılık, burada başka birinin olması, başıma gelebilecek en kötü şeymiş gibi hissettirmiyor. Tahmin ettiğim kadar endişe verici değil.

Oturma odasının karşı tarafındaki kapı hafifçe çatlamış. Sabah Chicago güneşi duvarlardan yansırken, soluk sarı boya şeridi gözlerimi yakıyor. İçeride artık ne perde ne de jaluzi var. Stevie burada kaldığı süre boyunca kendi korkak perdelerini kullandı, ama o burada yaşamadan önce ve yaşadığından beri o odayı kapalı tuttum.

Ancak Indy'nin yeni yatak odası, yere atılmış kitaplar ve giysiler yüzünden tamamen kapanmıyor ve kapının kapanmasını engelliyor.

Üçüncü buluşmamızda kız hakkında başka bir şey daha öğrendim. Sadece duygusal ve içkiyi tutamayan biri değil, aynı zamanda dağınık biri. Gerçekten dağınık.

Onun da renkli olduğunu kendime hatırlatıyorum. Siyah-beyaz dairemde bu bariz bir şekilde görülüyor. Kapısının eşiğine sıkıştırılmış elbiseler açık mor tonlarında ve çiçek desenli ama sanırım kapı eşiğinin en büyük suçlusu, canlı kumaşların altından çıkan askılı pembe topuk.

Belki de dün gece yatak odamın kapısında sürtünme izi bırakan ayakkabı budur.

INDY

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yüzümü yastığıma gömdüm, kendimi korumaya çalıştım.

Gözlerimi sabah güneşinin yatak odamın pencerelerine vuran yakıcılığından korudum. "Neden panjur yok?"

Güneş yeni odamın sarı duvarlarına vuruyor. Stevie'ye bu odayı neden böyle iğrenç bir sabah rengine boyadığını sormam gerekiyor çünkü Bay Siyah Beyaz'ın bunu yapmasının mümkün olmadığını biliyorum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Yeni odamda çalar saatim dahil hiçbir şey kurmadım ve telefonumun nerede olabileceğini sadece Tanrı bilir, ancak odama süzülen müstehcen parlak gün doğumundan, uyanık olmak için çok erken olduğunu söyleyebilirim.

Bu gece işe gitmek için gece uçuşum var, bu sezonki ilk uçuşumuz ve uykuya ihtiyacım var. Ne olursa olsun sabah insanı değilimdir, ama özellikle de bütün gece uçmam gereken günlerde.

Bok gibi uyudum. Yerde tek bir yastık ve iki battaniye ile. Henüz bir yatağım ya da döşeğim yok ve inatçı kıçım dün geceki fiyaskodan sonra Ryan'ın kanepesinde yatmayı reddetti.

Bazı şeyler için alışverişe gitmem gerekiyor. Yeniden başlamak tuhaf hissettiriyor ama hiçbir parçam Alex'i başkasıyla bulduğum yerdeki yatağı ya da yatak takımını istemiyor.

Sadece onun adını düşünmek bile, basit bir hatırlatma beraberinde bir acı tsunamisi getirene kadar belirli süreler boyunca saklanmayı seven göğsümdeki ağrıyı yeniden uyandırıyor.

Telefonumun sırtıma battığını fark edince gözlerimi kısıyorum, parlak ekranıyla kendimi kör etmemeye dikkat ediyorum.

INDY

Günlük güncelleme: Bu oda neden ördek yavrusu renginde? Keşke yatağın hala burada olsaydı. Zanders misafir odan için başka bir tane alacak kadar zengin. Oh, ve kardeşin tam bir pislik.

STEVIE

En azından bu seni onunla yatmak istemekten alıkoyar!

Bunu ne zaman söyledim? Ben romantik bir okuyucuyum. Pisliklere karşı bir şeyim var.

Cevap vermiyor ve numaramı engellemesi için kaç günlük güncelleme yapması gerektiğini merak ediyorum.

Başımı yastığıma gömüp gözlerimi kör ederek birkaç saat daha değerli uykumu almayı umuyorum ama taze kahve kokusu odama süzülür süzülmez alarma geçiyorum. Koku zaten baştan çıkarıcı ama bir de üzerine çıtırdayan domuz pastırması eklenince yataktan kalkıp dağınıklığımın üzerinden tökezleyerek mutfağa gidiyorum. O şeyi yemiyorum ama Tanrım, harika kokuyor.

"Günaydın," diyor Ryan, ocağın başına geçerken arkasını dönme zahmetine katlanmadan.

"Evet, öyle," diye mırıldanarak mutfak adasına oturuyorum.

Kesik bir tişört ve basketbol şortu vücudunu süslüyor, ancak kıyafeti beklediğiniz öğrenci birliği çocuğu hislerini vermiyor. Tişörtü o kadar eski ve yıpranmış görünüyor ki, kumaşta çok fazla delik olduğu için kollarını kesmek zorunda kalmış - onun kadar temiz biri için şaşırtıcı. Yine de şikayet etmiyorum çünkü şık, kıvrımlı eğik kasları

Derin kesik kenarlardan mükemmel bir şekilde dışarı bakıyor ve şişkin dörtlüleri, bu güçlü bacakların yapabileceği tüm şeylerle hayal gücümü dans ettiriyor.

Tanrım, kesilmiş.

Ryan sonunda bana dönüyor ve gözleri göğsüme kaymadan önce hayran bakışlarımı yakalıyor. Muhtemelen sütyen giymeliydim. Bu ince, gülen yüzlü atlet sayesinde, bu sabah yeni oda arkadaşımı selamlayan tek kişi ben değilim.

"Sütyenlerle ilgilenmiyor muyuz?"

"Biz mi? Ben şahsen pijamalarımla bir tane giymeyi sevmiyorum ama sen seviyorsun." Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Yargı serbest bölge."

Önümdeki tezgâha sıcak bir fincan sade kahve ve ardından bir tabak çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve buğday tostu koymadan önce bana etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çekiyorum. Mavi-yeşil gözler benimkilere dikilmiş, bir şey söylememi bekliyor ama söyleyemiyorum. Dün geceki hayal kırıklığı hafifçe silinmiş ve daha yumuşak, daha nazik görünüyor.

"Birlikte kahvaltı etmek istemiştin," diye hatırlatıyor bana, tabağıma doğru başını sallayarak.

Hatırladı ama ben küçük sinir krizimden sonra bunu tamamen unutmuştum. Dün geceden sonra ev yapımı bir kahvaltıyla değil, bir tahliye tebligatıyla karşılanacağımı düşünmüştüm.

Bu yemek bir zeytin dalı. Her ne kadar tam bir ahmak olsa da, kapısına ayakkabı fırlatmıştım, bu yüzden özür dilemesi gereken kişi o mu bilmiyorum.

"Parlak pembe olanlar mıydı?" diye sorarak bakışlarımı yatak odasından uzaklaştırıyor.

"Hmm?"

"Kapıma fırlattığın ayakkabı. Pembe topukluların mıydı?" Kapımın önündeki dağınıklığı işaret ediyor.

Sanırım utanmalıyım ama utanmıyorum. "Muhtemelen. "Onlar benim bok almayan ayakkabılarım."

Dudağının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor ama gerçek bir sırıtış için fazla umutlanmıyorum. Ryan Shay'in beni ne komik ne de çekici bulduğunu çabucak öğrendim.

Adanın karşısında dururken bana bir çatal uzatıyor ama kahvaltısına başlamadan önce kullandığı iki tavayı temizliyor, kurutuyor ve asıl yerlerine yerleştiriyor.

"Dün gece için özür dilerim," diye ağzım doluyken nihayet özür diliyorum. "Kapındaki o çiziği temizleyeceğim."

Cevap vermiyor, kahvaltısını yemeye başlarken dikkatini tabağına veriyor.

"Pastırma sevmez misin?" Çatalını tabağıma doğrulttu.

"Ben vejetaryenim."

Gözleri dehşetle benimkilere kayıyor, sonra pastırmamı kapıp lezzetli dolgun dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Ve kahve içmiyorsun?"

"Kahveyi severim. Ama sıcak kahve içmem. Soğumasını bekliyorum, sonra biraz buz ekleyeceğim. Ve krema. Bolca krema."

Kaşları çatılıyor, muhtemelen dünyanın en zor oda arkadaşını nasıl bulduğunu merak ediyor. "Sadece buzlu kahve mi içiyorsun? Peki ya kışın?"

"Eksi yirmi olabilir ve ben kışlık eldivenlerimi giyerken elimde buzlu bir kahve tutacağım."

"Starbucks kızı mısın? Sence de biraz basit değil mi Indiana?"

İsme bakınca gözlerim kısılıyor. "Hiç 'o diğer kızlar gibi değil' diye bir cümle duydun mu?"

Başıyla küçük bir selam veriyor.

"Evet, o ben değilim. Ben de diğer piliçler gibiyim. Gelebilecekleri kadar basit. Uggs dönemim vardı. Skinny jean dönemim oldu. Kitaplarımı

romantizm, kafeinden çok kreması olan kahve ve hatta bir restorana gittiğimde yemeğimin estetik fotoğraflarını çekiyorum."

Göğsü hafifçe kıpırdıyor ve Ryan Shay'den en ufak bir sessiz kahkaha koparabildiğim için kendi kendimi içten içe okşuyorum.

Kahvaltılarımızı sessizlik içinde bitiriyoruz. Ryan kafasını kaldırıp bana bakmıyor, ama yemek yerken gözümün ona takılmasına engel olamıyorum. Gerçekten çok güzel bir adam. Kare çenesinde hafif bir kırışıklık var. Ne kadar yumuşak olduklarını merak etmekten kendimi alamadığım biraz dolgun dudaklar. Gözleri hafif ve parlak, öyle olmak istemese bile çekici. En kibar, en dışa dönük kişi değil ama yine de çekici. Onunla ilgili en tuhaf şey bunun farkında olmaması olabilir.

"Ne?" diye soruyor bana bakmadan.

Suçüstü yakalanmaktan utanmıyorum, bu yüzden dikkatimi ona kilitliyorum. "Hiç arkadaşın var mı?"

"Evet."

"Mutfağınızda pek bir şey yok. Ya arkadaşların akşam yemeğine gelirse ve fazladan tabak ya da gümüş takımın yoksa?"

"Arkadaşlarımla burada vakit
geçirmiyorum." "Onlarla nerede vakit
geçiriyorsun?" "Antrenmanlarda ya da
maçlarımızda."

"Takım arkadaşlarınız demek istiyorsunuz."

"Takım arkadaşlarımı arkadaşlarım olarak görmeyecek kadar çok çalışıyorum. Stevie de benim arkadaşım."

"İkiz kardeşin." "Ve
Zanders."

"Muhtemel müstakbel kayınbiraderin."

"Ne demek istiyorsun, Indy?" Ses tonunda bıkkınlık var.

Omuzlarımı rahatça kaldırıyorum. "Bir anlamı yok. Sadece seni tanımaya çalışıyorum.
En sevdiğin renk ne?" "Siyah."

"Robotların gümüşe daha düşkün olacağını düşünmüştüm." Bana sahte bir gülümseme sunuyor.

"Şirinmiş."

"Neden sana eşlik edecek bir köpeğin ya da evcil hayvanın yok? Burada tek başına yaşamak yalnızlık olur."

"Köpeklere alerjim var. Ve yalnız değilim."

"Ah, doğru ya. Alerjini unutmuşum. Bu alerjiyi kazanmak için üst kattaki büyük adamı gerçekten kızdırdın, ha? O zaman bir kediye ne dersin? Bakılacak bir şey."

"İlgilenmek için hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacım yok ve ek bir arkadaşa da ihtiyacım yok. Yalnız olmayı seviyorum."

"Çiçekleri severim. Sana biraz alabilirim. Ya da bir bitki. Belki bir bitkiyle kendini daha erkeksi hissedersin. Kişiliğinin acı soğukluğunda gelişecek bir şey."

"Buraya daha dün gelmiş ve hâlâ kira kontratını imzalamamış biri için oldukça... *cesursun.* Ve çok soru soruyorsun."

"Sence ben güzel miyim?"

"İlk iki kelimeyi duydun ve gerisini duymadın, ha?" Kaşını kaldırdı, etkilenmemişti.

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

Bir an bana bakıyor, inceliyor. "Peki. Benim sıram."

Daha dik oturuyorum. "Oh, bu eğlenceli! Ev arkadaşı bağı. Hadi be." "Bana eski sevgilinden ve neden kalacak bir yerin olmadığından bahset." Siktir. Çok güçlü başladım sanırım.

"En sevdiğim renk mi? Sorduğuna çok sevindim.

Lavanta." "Bu benim sorum değildi."

Derin bir iç çekerek soruyorum: "Zaten berbat biri olduğumu düşünüyorsun.

Detayları öğrenmek istediğine emin

misin?" "Eminim."

Bakışlarımı sabit tutuyor. Bu dürüstlüğün burada yaşamak için pazarlık konusu olamayacağını fark ederek ona anlatıyorum. "Eski sevgilim ve ben uzun süre birlikte yaşadık.

zaman. Uzun bir süre çıktık ve altı ay kadar önce bir iş seyahatinden eve erken döndüğümde onu yatağımızda başka biriyle bulunca her şey sona erdi."

Ryan'ın çenesi azı dişlerini birbirine vuruyormuş gibi tik tak ediyor. "Çoğunu biliyorum. Ne kadar uzun bir süre?"

"Altı yıl."

Mavi-yeşil gözler genişliyor. "Altı yıldır mı birliktesiniz?"

"Evet, ama birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık."

"Altı yıl oldu ve hala evlenmediniz ya da nişanlanmadınız mı?"

"Oraya varmak üzereydik. Yüzük ondaydı. Bir sonraki adım için hazır olmasını bekliyordum."

Tabağıma bakıp duruyorum çünkü bu utanç verici. Eskiden aşk hikayemizi severdim. Bizi eşsiz ve bağlantılı yapardı. Çocukluk arkadaşları evleniyor. Bir gün düğünümüzde anaokulu resimlerimizi sergileyeceğim için heyecanlıydım.

Ama şimdi? Şimdi, bu utanç verici. Birbirimizi yirmi iki yıldır tanıyoruz, bunun altısında çıktık ve ben hala adamın benimle evlenmesini sağlayamadım. Sadık kalmasını bile sağlayamadım.

"Geleceğe hazır olmak için asla birine yalvarmak zorunda kalmamalısın," diyor ve kelimeler tahmin ettiğinden daha yumuşak çıkıyor.

"Dairenin dekoru ne olursa olsun, hayat her zaman siyah ve beyaz değildir, Ryan."

"Aşk söz konusu olduğunda öyledir. Birbirinizi ya istersiniz ya da istemezsiniz. Altı yıl ve bir ömür boyu anı, bunu anlamak için fazlasıyla yeterli bir süre. Seni oyalıyordu. Hayatına devam etmelisin."

"Tanrım. Biraz sert oldu. Deniyorum."

"Hayır, değilsin. Gerçekten değilsin. Dün gece onun yüzünden ağlıyordun. Benim bir pislik olduğumu ve söylediklerimin kaba olduğunu söyleyebilirsin ama onun yüzündendi. Onun yüzünden burada yaşıyorsun ve bu duygularını incitiyor. O seni istemedi. Altı yıl bekleyerek bunu kanıtladı.

teklif etti ve yatağınızda başka biriyle yatmaya karar verdiğinde bunu çatılardan haykırdı. Yani, evet Indiana, bu siyah ve beyaz. Hayatına devam etmelisin. Gözyaşların da dahil olmak üzere senden hiçbir şey hak etmiyor."

Lakabı görmezden gelerek içimde bir öfke kabarıyor. "Belki daha yumuşak bir yaklaşım üzerinde çalışmalısın, Roomie. Tüm geleceğinin altından çekilip alınmasının, seni her şeye yeniden başlamaya zorlamasının nasıl bir his olduğunu bilemezsin."

Yutkunuyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Güven bana, herkesten daha iyi biliyorum."

Kahretsin. Sinir bozucu güzellikteki yüzünü kaplayan kırılganlık bana bir sinire çarptığımı söylüyor.

Ses tonumu yumuşatıyorum. "Benim adım Indiana değil, biliyorsun. Bu yüzden lakabın hiçbir anlamı yok. Indy'den daha uzun olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Gerçek adın Indy mi?"

"Indigo, aslında. Ama ben Indy'yi tercih ederim." "Indigo mu? Rengi beğendin mi?"

"Evet, rengi gibi. Ben doğduğumda ailem ilginç bir dönem geçirmiş. Bir çocukları olmuş ve 'Indigo' rengini seçmişler."

"Demek adın Mavi?" Gerçekten gülüyor ve ben bunu ilk kez duyuyorum. Benimle birlikte değil de bana gülüyor olsa da bu ses hoşuma gidiyor.

"Benim adım Indy," diye hatırlatıyorum ona. "Peki, şu hiçbir anlam ifade etmeyen Indiana lakabını bırakabilir miyiz?"

Gülümsüyor. Geniş ve mükemmel, kendini tutmuyor. Gamzeleri bile var, şanslı orospu çocuğu. "Elbette. Mavi lakabını bırakacağım."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu Indy, sadece Indy."

Artık oda sıcaklığında olan kahvemi alıyor ve buzdolabına dönüp bardağıma buz doldurmadan önce lavaboya biraz döküyor. Buzdolabından küçük bir kutu süt alarak ikisini de önüme koyuyor.

"Kremam yok, umarım süt yeterli olur. Senin de laktoz intoleransın yok, değil mi?"

Bana bakarken gözlerinde gergin bir sıçrama var, sanki yemeyeceğim ya da içmeyeceğim başka bir şeyle başa çıkamayacakmış gibi. "Süt harika. Teşekkür ederim."

"Kira kontratınız hakkında konuşalım."

"Kapınıza bir ayakkabı fırlattıktan ve hayatımın ne kadar büyük bir karmaşa olduğunu söyledikten sonra hala burada yaşamama izin vermek istiyor musunuz?"

"*İstemek* terimini kullanır mıyım bilmiyorum ama bu sadece geçici bir durum. Sen kendi ayaklarının üzerinde durana kadar."

Geçici. Tüm hayatımın geçici olmasından bıktım. İstikrar ve bir gelecek istiyorum, ama bu yaşam durumunun geçici olmasından yüzde yüz memnunum. Ryan zaten beni uzun süre idare edemeyecek. Bunu söyleyebilirim.

"Tamam, kira sözleşmesi hakkında konuşalım."

Artık boş olan tabağımı kendi tabağıyla birlikte alıyor ve lavaboda yıkamaya başlıyor. "Ne kadar kira ödeyebilirsin?"

Sık sık utanmam ama en utanç verici anlarımdan ikisi Ryan Shay ile yaşandı, o yüzden bunu da listeye ekleyelim. Tanıdığım en çekici adamlardan birine ne kadar para kazandığımı nasıl söyleyebilirim? Dairesine bakınca, en azından Chicago tarafından draft edildiğinden beri maddi açıdan hiç sıkıntı çekmediği anlaşılıyor. Onun evi olağanüstü ve ben çamaşır dolabını bile kiralayacak kadar para kazanmıyorum.

Gözlerimi aşağıda tutarak, "Maksimum bütçem mi, yoksa yemek yemeye ve arabama benzin koymaya devam ederken ne kadarını karşılayabilirim?" diye soruyorum.

"Ayda ne kadar ödeyebilirsin ki kendi evin için para biriktirmeye devam edebilirsin ve diğer tüm harcamalarında rahat edebilirsin?" Ryan tabaklarımızı ve çatallarımızı lavabonun yanındaki kurutma rafına koyuyor.

"Bin mi?" Bu bir soru, ifade değil. Biriktirmek için sadece yedi ayım varken bu biraz zorlama olur ama ramen paketleri yiyip hayatta kalabilirim.

Soru soran bir kaş kaldırıyor. "Kız kardeşim maddi sorunlarınız olduğunu söyledi. Bin dolara yaşayacak başka bir yer bulabilirsin. Burada olmanın tek amacı da bu zaten, para biriktirmek."

On dört bin. On dört bin dolar biriktirmek için yedi ayım var ve bu her şey yolunda giderse geçerli.

Doğurganlık tedavilerinin pahalı olduğunu biliyordum ve büyük olasılıkla benim geleceğim olduğunun da farkındaydım. Planlamadığım şey, hayatımın aşkı ve çocuklarımın babası olacağını düşündüğüm kişi başka biriyle yatmaya karar verdikten sonra yirmi yedi yaşında yumurtalarımı dondurmak için cebimden para ödeyecek olmamdı.

Doktorum yıllar önce denemeye başlamamız gerektiği konusunda beni uyardı ama Alex hazır değildi. Onu suçlamıyorum çünkü ben de hazır değildim, ancak sürekli olarak "Yakında denemeye başlamak istiyorum" konusunu önüme koydu. Bu yüzden hala ailemin sigortasındayken yumurta dondurma işlemine daha erken başvurmadım. Hayır, aletini başkasına sokmak için ben bir yaşıma gelene kadar beklemek zorunda kaldı.

Azalmış Yumurtalık Rezervi - yumurtalıklarımın vücudumun geri kalanından daha hızlı yaşlandığını söylemek için kullanılan resmi bir ifade.

Vücudum yirmili yaşlarının sonlarında olsa da, annemin genetik çizgisi sayesinde yumurtalarım emekliliğin eşiğinde. Eğer bir gün biyolojik çocuk sahibi olmak istiyorsam, bu konuda dünden bir şeyler yapmalıyım ve işten izin almayı göze alamayacağıma göre, planım önümüzdeki yaz hokey sezonuna kadar biriktirmek, biriktirmek, biriktirmek.

Ryan çekmeceden bir not defteri ve kalem alıyor. Bunun onun "ıvır zıvır çekmecesi" olduğunu düşünmüştüm ama adamın kalemleri üst üste dizilmiş ve her küçük şeyin özel bir yeri var. Psikopat.

Blue'nun geçici kira sözleşmesini kâğıdın üst kısmına yazıyor.

İki kez *geçici olduğunun* altını çiziyor.

Hangisi daha sinir bozucu bilmiyorum - beni burada istemediğini açıkça hatırlatması mı yoksa kahvaltıda kazandığım lakap mı?

İlk kalemini yazıyor-Kira.

"Ayda beş yüz dolar için ne hissediyorsun?" Ön kollarına yaslanırken kalemi sayfanın üzerinde gezdiriyor.

Teklifini incelerken kaslı kollarındaki şişkin damarlara bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama kesinlikle dikkatimi dağıtıyor.

Ayda 500 dolar mı? Bu bana yetecek kadar bile değil. Faturalarına ekleyeceğim ekstra masrafları bile karşılamayabilir.

Belki de beni gerçekten burada istiyordur ve kalmamı sağlamanın yolu budur? Ayda beş yüz doları karşılayabilirim.

"Sadece..." diye devam ediyor, aklım hâlâ sözlerinin ardındaki olası gizli anlamı düşünürken. "Eğer ayda beş yüz dolar daha alırsan ve bunu kendi evin için bir tasarruf hesabına yatırırsan."

Ve boş ver. Mümkün olan en kısa sürede gitmem için benden neredeyse hiçbir ücret talep etmeyecek. Yine de cömertçe ve ben şehit değilim. Yol paramı ödemek isterse, memnuniyetle izin veririm. Belli ki parası var. Birikim hesabım dolacak olsa da, bunun farklı bir şekilde tahsis edileceğini bilmiyor.

"Anlaştık."

Gözleri parlıyor, derisinin köşeleri hafifçe kırışıyor ama tam olarak gülümsemiyor. "Bu konuda benimle tartışmayacak mısın? Bana daha fazla ödeme yapmayı teklif etmeyecek misin?"

"Hayır." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bence beni gayet iyi ağırlayabilirsin Ryan Shay."

Dikkati tekrar kâğıda yöneliyor ve *Kira'nın* yanına *500 $ + 500 $ tasarruf* yazarken dudaklarının kenarları kalkıyor.

Sıradaki *madde-Kurallar*.

İşte başlıyoruz. "Dur tahmin edeyim. Sessiz saatler akşam 8:30'da başlıyor ve her iç saha maçından önce kimsenin öğrenemeyeceği küçük bir insan kurban ediyorsunuz."

"Şirin."

Gülümseyerek yanağımı avucuma yaslıyorum. "Bunu söylemeye devam edersen Shay, burada koca bir kafam olabilir."

"Misafir yok," diyor aynı şeyi yazarken.

"Arkadaşlarım gelemez mi?"

"Stevie gelebilir."

İnanamayarak hafifçe gülüyorum.

"Ve Zanders," diyor sanki bana daha fazla seçenek sunuyormuş gibi. "Birkaç takım arkadaşım da."

Kaşlarım heyecanla kalktı. "NBA çocuklarıyla dolu bir daire mi? Beni de yaz." "Senin için değil."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Yabancıları burada istemiyorum," diye devam ediyor. "Yani, gece misafiri yok."

"*Gerçekten* hiç eğlenceli değilsin. Şimdiden kıskandın mı Ryan? Sadece on iki saattir birlikte yaşıyoruz ve sen benimle başka bir adam görmeye dayanamıyorsun. Bu mudur yani?"

İşaret parmağıyla genel yönümde daireler çizerek hareket ediyor. "Bu şey senin için çalışıyor mu? Hayatını bu şekilde mi sürdürüyorsun?"

"Büyüleyici şey mi demek istiyorsun? Yirmi yedi yıl, bebeğim."

Dudaklarını bir kez daha hafifçe kaldırdı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en bağımlılık yapıcı şey değil mi?

"Seni engellemiyorum. Ne istiyorsan onu yap," diyor ve bu sözler bana pek de uygun gelmiyor. Beni kendisi için istediği için başka bir erkeğin yanımda olmasına katlanamayan aşırı sahiplenici oda arkadaşım olması fikri hoşuma gitmişti.

"Sadece burada yapmayın," diye devam ediyor. "Yabancıları burada istemiyorum. O adam gibi konuşmak istemem ama tanınmadan hiçbir yere gidemem. Benim

Daire benim güvenli yerim, tek gerçek mahremiyet anım ve bunu kaybetmek istemiyorum. Yani misafir yok. Bu pazarlığa açık değil."

"Anlıyorum," diye geçiştirdim. "Profesyonel bir hokey takımında çalışıyorum, hatırladın mı? Spot ışığı olayını anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Bu farklı bir durum. Raptors'taki çocukların yaşadıklarından çok daha farklı."

Bakışlarımı sabit tutarken aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Ryan Shay hakkında tipik internet takip seansımı yapmamıştım ama belki de yapmalıydım. Ukala bir profesyonel atlet gibi görünmeden söylemeye çalıştığı daha fazla şey var gibi görünüyor ve şimdi söylenmemiş kelimeleri anlamayı diliyorum.

Altı ay önce Stevie'nin kardeşiyle tanıştığımda, internette onun adını aramamak için kendimi zor tuttum. Tartışmasız gördüğüm en çekici adamdı, ama bundan da öte, benden hoşlanmıyordu. Ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu. Ben onu tanımak istemiyordum çünkü o da beni tanımak istemiyordu.

"Misafir yok," diye kabul ediyorum.

"Söz mü?"

Görünüşe göre, bir yabancının evine girmesine izin vermek onun için büyük bir olay. Fark etmemiştim. Ben bu yaşam durumunu hafife almıştım ama belli ki o almamış.

Dik oturuyorum, umarım şimdi ne kadar ciddiye aldığımı görebilir. "Söz veriyorum."

Kurallar'ın yanına *Misafir yok* yazarken göğsü iniyor.

Bunu *arkadaş yok* ile takip ediyor. *Yemek yok. Eğlence yok,* berbat üçüncü izlenimimden bir cümleye gönderme yapıyor.

Lanetleneceğim. Ryan Shay'in espri anlayışı var.

"Peki ya misafirleriniz?" Konudan çok uzaklaşmadan soruyorum. "Misafirlerinizi nerede *ağırlıyorsunuz*?"

Gözleri yüzümden aşağı inmeden önce bana doğru kalkıyor, boynum boyunca kayıyor ve göğsümde biraz daha oyalanıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve meme uçlarım bu ilgiden dolayı sertleşerek ince atletimi zorluyor.

Bunun üzerine sırıtıyor ve lanet olsun,

muhteşem. "Ne soruyorsun?"

Tanrım, sesi boğuklaştı.

Yutkunuyorum, külotumu eriten sırıtışının yarattığı ani zonklamayı bastırmak için bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Soruyorum..." Tereddüt ediyorum, sanki Ryan Shay'in nerede seks yaptığını bilme düşüncesi bacaklarımın arasındaki noktayı acı verici bir şekilde ağrıtmıyormuş gibi. Boğazımı temizleyerek tekrar başlıyorum. "Merak ediyordum-"

Gözlerini benimkilere kilitlerken adanın öbür ucunda daha da yaklaşıyor. "Nerede seviştiğimi mi soruyorsun, Mavi?"

Hayır. Bunu yapmayacağız. Burada kontrolü elinde tutan o değil. Dışa dönük kişiliğimle onu rahatsız edebilirim. O garip, kontrol manyağı şeyiyle ve o boğucu sesiyle buraya gelip seks hayatını merak edip etmediğimi soramaz. Merak ediyorum, Tanrım, ediyorum, ama hayır.

"Aslında, hayır." Doğruluyorum. "Bu bilmek istediğim bir şey gibi görünmüyor."

"Bundan emin misin?" Göğüslerime doğru başını sallıyor.

Meme uçlarım Ryan Shay'in nerede sikiştiğini bilmek istiyor. Öğrenmek için neredeyse atletimi yırtıyorlar. Kumaşın üzerindeki iki gülen surat mükemmel bir şekilde hizalanmış ve gömleğin geri kalanından o kadar uzaklaşmışlar ki, oda arkadaşıma burada değilse nerede seks yaptığını öğrenmek için adeta çığlık atıyorlar.

Oflayarak, avuçlarımı üzerlerine sürterek onları sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ne oluyor Ryan? Konu kızlar hakkında konuşmaya geldiğinde utangaç olman gerekirdi."

"Ben *utangaç değilim*. Sadece tanıştığımız ilk birkaç seferde bu kadar açık sözlü olman beni şaşırttı." Doğruldu. "Ama benim

Burada geceleyen misafirler. Sanırım tüm bilmeniz gereken bu." Peki, tamam o zaman. Net bir çizgi çizildi.

Son madde gibi görünen üçüncü maddeyi de ekliyor: *İmza*.

Not defterini adanın öbür ucundan bana doğru kaydırarak kalemi uzatıyor.

"Bu kadar mı?" Şüpheyle sordum. "Sana ayda beş yüz dolar ödeyeceğim ve misafir kabul etmeyeceğim öyle mi?"

"Ayrıca yolculuklardan eve geç döndüğünde sessiz ol, ben de aynısını yapacağım. Kapıcıma karşı nazik ol, belki dağınıklık meselesi üzerinde çalışabiliriz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi çok fazla şey istiyorsun."

Dikkatimi önümdeki kağıda vererek, k a b u l e d e m e y e c e ğ i m başka kurallar eklemeden önce imzalamaya karar veriyorum. Şimdiye kadar bunlar uysaldı ve öyle kalmasını istiyorum.

Üstteki kağıdı soyuyor ve kira sözleşmemizi ikimizin de görebileceği şekilde buzdolabına yapıştırmak için bir mıknatıs kullanıyor. Her gün. Burada yaşadığım sürece.

"Yolculuktan döndüğünde görüşürüz." Odasına giderken yanında taze bir kahve götürür.

"Bekle, bu kadar mı? Sadece otuz dakika sürdü. Odana saklanmak zorunda değilsin."

"Ben iyiyim."

"Ben... Ben bize öğle yemeği hazırlayabilirim!" Çabucak öneriyorum ve kaliteli zaman geçirme konusundaki çaresizliğim sesimden sızıyor. Sesim acınası geliyor.

"Antrenmanım var." "Oh, tamam."

Kapısının önünde durup topuklarının üzerinde dönerek tekrar bana bakıyor, ben tabureye oturmuş ilgi beklerken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Başka birinin arkadaşlığına ne kadar bağımlı olduğumu hissedebiliyor mu, yoksa özellikle onun zamanını istediğimi mi sanıyor? Çünkü mesele o değil. Sadece yalnız kalmak istemiyorum.

Dudakları tekrar eğiliyor ama bu kez hafif gülümsemesinde eğlence yok. Bana acıyor.

Ve Ryan Shay ile tanıştığımdan beri üçüncü kez benden uzakta, odasında saklanıyor.

INDY

"Sadece diyorum ki, yatacak bir yere ihtiyacın varsa, benim yatağım müsait." Chicago Raptors'ın üçüncü sınıf defans oyuncusu Rio yanımdaki taburede oturuyor, bana bakıyor ve masanın karşısındaki iki takım arkadaşını görmezden geliyor. "Kira ödemek zorunda değilsin. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarım, *heyecan duyarım.*"

"Tanrım, Rio," diye gülüyor Zanders. "Bırak gitsin. Onun bir yeri var. Indy taşınmıyor."

Geri kalanımız hayal kırıklığına gülerken Rio'nun yüzü düşüyor ama geçen Haziran'da bekar evini bana teklif ettiğinden beri cevabımı biliyordu.

"Teşekkürler Rio." Edmonton şehir merkezindeki yerel bir barda yanına otururken kolumu omuzlarına atıyorum. "Ama oda arkadaşı olmak zor bir iş ve arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

Arkadaşlık kelimesinin altını çiziyorum.

Yeşil gözleri parlamaya başlar. "Arkadaşlar hakkında ne derler bilirsin. En iyi ilişkilerden bazıları şöyle başlar-"

Elimi boynuna dolayarak, avucumu ağzına kapatarak onu susturuyorum. "Öyle bir şey olmayacak, dostum."

Arsız gülümsemesinin avucuma doğru uzandığını hissediyorum. "Bir erkek hayal kurabilir, Indigo."

Rio'yla aramda hiçbir şey olmayacağını bilsem de arkadaşlığımızı riske atmazdım. Rio çok genç, çok tatlı ve çok naif.

Ama benim yaşımda olsaydı ve evi partiler ve Xbox'ta geç saatlere kadar süren gecelerle dolu olmasaydı bile, onun arkadaşım olmasını gerçekten çok seviyordum.

Ayrıca, başkasına verecek bir şeyim kalmadı. Alex hepsini aldı. Önerebileceğim tek şey fiziksel bir ilişki, eski sevgilimle aramdaki ayrılığın son parçasını ekleyecek bir şey, ama Rio'nun aklımın orada olduğunu bilmesine izin vermem mümkün değil.

O teklif edecek ve ben yine hayır diyeceğim.

Boston'a döndükten sonra bütün yaz beni kontrol etti. Geçen yıl onu çocuksu, şapşal ve aşırı heyecanlı biri olarak görmeme rağmen, sezon dışında geçirdiğim dört ay boyunca bu kadar iyi bir arkadaş olacağını tahmin etmemiştim. Rio, zamanının %99'unda şaka yapıyor olsa da beni gerçekten önemsiyor.

"Şaka yapıyorum." Rio'nun omzu benimkine çarpıyor. "Yerleştiğin için mutluyum."

"Şu ana kadar binayı nasıl buldunuz?" Raptorların Kaptanı Maddison, Zanders ile masanın karşısına otururken bana soruyor.

"Abartılı ve güzel bir yer ve lüks yaşam tarzına fazla alışmamaya çalışıyorum ama orada sadece bir gece uyudum ve giderek artan bir bağlılık hissediyorum."

Maddison gülümsüyor. "Yakınlarda olman çok güzel. Ryan iyi bir adamdır." Maddison ve ailesi Ryan'ın binasının çatı katında yaşıyor, Zanders ve Stevie de sokağın karşısındaki binadalar. Rio'nun evi yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta ama Maddison haklı; arkadaşlarla çevrili olmak güzel ve bir yabancının yanına taşınmış olsam bile yalnız olma fikrini ortadan kaldırıyor.

"Orada iyi misin, Zanders?" Elindeki sıcak birayı somurtarak yudumlarken karşımdaki defans oyuncusuna soruyorum.

"Stevie'yi özledim."

Kendimizi tutmaya çalışıyoruz, gerçekten çalışıyoruz, ama masaya küçük bir kahkaha yerleşiyor.

Çocuklar dün gece Vancouver'da ve yarın gece Edmonton'da oynadılar. Bu, deplasmandaki ilk izin gecesi ve Zanders için geçen sezondan çok daha farklı görünüyor. Bir yıl önce av peşindeydi. Bu gece ise bir barda kırk sekiz saattir görmediği kız arkadaşını özlediği için üzülüyor.

"Ama bu akşam Ryan'ın ev sahibi olduğu açılış maçına gitmesi gerekiyor ki bu harika bir şey." Zanders bana basketbol sahasındaki beş numaranın fotoğrafını göstermek için telefonunu uzatıyor, ama bakışlarımı çok uzun tutmamaya dikkat ediyorum. "Onunla apartmandaki ilk gecen nasıldı?"

"Ryan Shay ile yaĢadığına inanamıyorum," diye sızlanıyor Rio, alnını önündeki masaya hafifçe vurarak. "Onunla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Ind, kimi daha çok kıskandığımı bilmiyorum. Başka bir erkek olsaydı ondan nefret ederdim ama burada Ryan Shay'den bahsediyoruz. Keşke senin yerinde olsaydım."

Zanders'a dönüyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse, beni ağlattı." Rio, "Onu öldüreceğim," diye karar verdi.

"Sakin ol, kaplan. Bunun ille de Ryan'ın suçu olduğunu sanmıyorum. Sanırım genel olarak zor bir dönemden geçiyorum."

Üç adam da nedenini biliyor ve özür dilemek için bana acıyan gülümsemeler atıyorlar. Bundan nefret ediyorum.

"O ne yaptı?" Zanders soruyor.

"'Seni burada istemiyorum ve bunu sadece kardeşlik görevimi yerine getirmek için yapıyorum' gibi bir şey söyledi."

"Ah." Maddison yüzünü buruşturuyor.

Zanders araya giriyor. "Ryan iyi bir adam ama senin gibi değil. Yeni insanları pek hoş karşılamıyor ve kendi bildiğini yapmaktan hoşlanıyor. O

sadece basketbolu ve Stevie'yi önemsiyor. Ona bir şans verin. Kendine gelecektir...umarım."

"*Senden* hoşlanıyor." Ona doğru işaret ediyorum. "Siz yakınsınız. Senden hoşlanmasını nasıl sağladın?"

"Benden nefret ediyordu, hatırladın mı? Kız kardeşine aşık olduğumu fark edene kadar benimle iyi geçiniyordu ama o zaman bile onu tanımak biraz zaman aldı. İtiraf etmeliyim ki biraz temkinli."

"Bunu Stevie için yaptığını ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını anlıyorum ama yalnız yaşamak isteyen bir adamla yaşıyorum. Bu garip ve rahatsız edici."

"Biliyor musun," diye devam ediyor Zanders. "Ġkinizin aynı çatı altında olmasının bir felaket olacağını düĢünmüĢtüm ama Ryan için iyi olabilirsin. Onu kabuğundan çıkmaya zorla. Takım arkadaşı ya da kız kardeşi olmayan biriyle vakit geçirmesini sağla. Belki etrafında normal birinin olması ona insanlığa dair biraz umut verir."

"Ah, Zee. Sence ben normal miyim?"

"Çizgide sallanıyorsun." Birasını bitirirken bardağına gülümsüyor.

"Bana insanları davet edemeyeceğimi söyledi. Bu garip, değil mi?"

"Ind," diye araya giriyor Rio, bana şüpheyle bakarak. "Yeni oda arkadaşın hakkında ne biliyorsun?"

Yapbozun büyük bir parçasını kaçırıyormuşum gibi dikkatle beni izleyen üç çift göze bakılırsa yeterli olmadığı açık.

Son birkaç gecedir Ryan hakkında internette biraz hafiyelik yapmaya çalıştım, ancak yakışıklı yüzü ekranımı her doldurduğunda daha fazlasını öğrenmek için çok heyecanlandım. Ne aradığımdan ya da ne bulmayı beklediğimden emin değilim ama bir yanım Ryan hakkında interneti dolduran başlıklar aracılığıyla değil, organik olarak bilgi edinmek istiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Cevap için etrafıma bakındım. "Profesyonel bir sporcu olduğu için mi? Anlıyorum. Ben üçünüzün de arkadaşıyım, değil mi? Üzerinizde çok fazla ilgi olduğunu biliyorum."

Zanders başını sallar. "Bu biraz farklı."

"Biraz mı?" Rio alay ediyor. "Ryan Shay North Carolina'dan bir numaralı draft seçimiydi - onun yönetiminde arka arkaya ulusal şampiyonluklar kazanan bir takım. O... ne düşünüyorsun?" Rio dikkatini Maddison ve Zanders'a çeviriyor. "Ligin ilk beş, belki de ilk üç oyuncusu mu? Ve henüz bir yüzüğü ya da MVP'si bile yok. Eminim tanınmadan evinden çıkması imkansızdır. Bu adamlar NHL'de büyükler ve tüm şehirde tanınıyorlar" - masanın üzerinden takım arkadaşlarını işaret ediyor- "ama Ryan Shay'in yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile."

"Geçen bahar Stevie ile yaşadığım küçük medya fiyaskosunu hatırlıyor musun? Herkes bir kız arkadaşım olduğunu öğrendiğinde?" Zanders bana soruyor. "Ryan manşetlere çıktığında ulusal haberlerden bahsetmiyoruz. Dünya çapında oluyor. İmajını tertemiz tutmasının bir nedeni var. Tüm gözler onun üzerinde."

Boğazımdaki düğümleri yutkunarak soruyorum: "Gerçekten o kadar tanınıyor mu?"

"Adamı anlıyorum." Maddison başını sallıyor. "İkimiz de kendi takımlarımızın kaptanıyız ve aynı şehirdeyiz, ama onun yaşadığı türden bir baskı ve ilgiyi asla yaşamak zorunda kalmayacağım."

"Zanders, ne kadar para kazanıyorsun?"

"Gerçekten mi, Rio?"

"İnternetten bakabilirim. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum."

"On bir buçuk."

"On iki," diye kendini beğenmiş bir şekilde araya giren

Maddison kendi maaşını paylaşıyor. Zanders

gülümsemesini engellemeye çalışırken onu tersler.

"Gördün mü?" Rio bana döndü. "NHL'deki en büyük iki isim yılda toplam neredeyse yirmi dört milyon dolar kazanıyor. Ryan Shay bunun iki katını kazanıyor. Muhtemelen bundan daha değerli ayakkabı anlaşmaları ve ciroları var."

"Rio, müstakbel kayınbiraderime gerçekten aşıksın, değil mi?"

"Şüphesiz." Dikkatini Maddison'a yöneltiyor. "Onun senin altında yaşadığını bilmek nasıl bir duygu?"

"Şaka gibi," diye gülüyor Maddison. "Adam o kadar çok para kazanıyor ki tüm binanın sahibi olabilir."

"O zaman neden orada yaşıyor?" Sonunda araya girdim. "Daire muhteşem ama o kadar kazanıyorsa-"

Zanders bana, "Çünkü o pratik biri," diye hatırlatıyor. "Hiçbir şeye kendini kaptırmaz."

Dört tabak, dört takım çatal bıçak, dört kase. Delilik derecesinde düzenli. Ryan'ın yaptığı gibi kusursuz yaşamak özdenetim mi yoksa bir tür kendini cezalandırma mı?

Eve gelip yarattığım dağınıklığı gördüğü gece ne kadar kaba davrandığını hatırlayınca, her şey anlam kazanmaya başlıyor. Onun yapısını, rutinini altüst ettim. Teselli bulduğu tek alanda kontrolü elinden alındı.

Ben de kapısına ayakkabı fırlatan yeni çılgın ev arkadaşıyım.

Hayatını onun gibi sürdürmeyi, tüm gözler onun üzerindeyken gardını asla indirememeyi hayal edemiyorum ama bunu yapabileceği tek yer dairesiyse, yaşadığı siyah beyaz minimalist hapishane onu kesmeyecek.

Karar verildi. Yapacağım son şey olsa bile Ryan Shay'in hayatına biraz renk getireceğim.

Havaalanından ayrıldığımda güneş çoktan doğmuştu. Edmonton'daki fazla mesai galibiyeti ve gümrük işlemleri arasında eve planladığımdan saatler sonra varabildim. Kahve iyi bir fikir gibi göründü. Aslında her zaman iyi bir fikirdir ama özellikle de evdeki ilk tam günümde ve eşyalarımı yerleştirmem gereken bir karmaşa varken. Bugün yeni oda arkadaşımla vakit geçirmeyi umduğumdan bahsetmiyorum bile, bu yüzden mümkün olduğunca neşeli olmak istiyorum çünkü Ryan Shay'in benimle yaşamaktan hoşlandığından emin olacağım, eğer yaptığım son şey buysa.

"Taşıma tepsisi ister misiniz?" diye sorar barista.

"Lütfen. Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Indy?" Kahvelerimi dizerken arkamdan bir ses duyuyorum. "Aman Tanrım, Indy, sen misin?"

Döndüğümde bir grup kız buldum, arkadaşlarım. Çocukluk arkadaşlarım.

"Maggie? Merhaba!" Hızla ona sarıldım. "Seni özledim. Selam çocuklar." Uzun zamandır birlikte olduğum üç kız arkadaşıma daha sarılmadan önce omzunun üzerinden ona baktım. "Hepinizi özledim! Bu kadar erken saatte şehirde ne yapıyorsunuz?"

Tereddüt eden Maggie'nin yüzü düşer. "Biz... uh... nedime kıyafetleri için alışverişe çıkıyoruz."

"Oh."

"Özür dilerim. Seni davet ederdim. Açıkçası Chicago'ya döndüğünü bilmiyordum. Hâlâ Florida'da olabileceğini düşünmüştüm."

"Döndüğümde size mesaj attım. Hepinize mesaj attım."

"Peki, bizimle gelin! Bugün sizinle karşılaşmamız mükemmel oldu."

Üniformama bakıyorum, üstümü değiştirmem gerekiyor, uyumam gerekiyor.

Keşke bana söyleseydi de ben de plan yapabilseydim.

"Mags," diye kesti Angie. "Sadece dört kişilik

rezervasyon yaptırdık."

"Sorun değil," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Bir iş gezisinden yeni geldim ve henüz uyumadım. Üstümü değiştirmem lazım. Gerçekten dolu bir gün geçireceğim," diye yalan söylüyorum. "Sadece... hangi elbiseyi seçtiğinizi bana bildirin ki ne sipariş edeceğimi bileyim."

"Seni özledim, Ind." Maggie avucunu kolumda gezdiriyor. "Yakında bir araya gelebilir miyiz? Çok uzun zaman oldu."

"Evet, lütfen," diye rahatlayarak iç geçirdim. "Hepinizi çok özledim. Herkes hâlâ Çarşamba geceleri Scouts'ta trivia yapıyor mu? Bu hafta şehirdeyim. Ben de gelebilirim!"

Kızlar birbirlerine gergin bakışlarla bakarlar. "Biz..." Angie tereddüt ediyor.

Maggie'nin başı sempatiyle eğilir. "Ama Alex hâlâ gidiyor ve ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Tabii ki öyleler." Boğazımda bir yumru oluştu, suçu yorgunluğa ya da zaten duygusal bir insan olmama atmak isterdim ama bu acıttı.

Küçük yaşlardan itibaren birbirimize bağlı olan büyük bir çocuk grubumuz vardı. Sayımız hiç azalmadı ve aramızda kopmaz bir bağ ve ömür boyu sürecek bir dostluk oluştu. Maggie ve Kevin, Alex ve benden kısa bir süre sonra çıkmaya başladı ve diğer çiftler yıllar sonra oluştu. Bunların benim insanlarım olduğunu düşünmüştüm. Gelecekteki çocuklarımı bu kadınlarla birlikte yetiştireceğimi düşünmüştüm ve şimdi sanki dışlanan benmişim gibi geliyor. Sanki altı yıllık eşime sadakatsizlik eden benmişim gibi.

"Yakında bir kızlar gecesi yapalım, olur mu?" Maggie öneriyor. "Oğlanlar meşgulken."

Yine zoraki bir gülümseme çünkü ben böyle yapıyorum. "Kesinlikle. Sen ve Kevin, iyi misiniz?"

"Çok iyiyiz! Yani, düğün planlaması Kevin'ın işi değil ama biz harikayız." Kulağıma fısıldamak için daha yakına eğildi. "Balayında denemeye başlayabileceğimizi söyledi."

Geniş ve heyecanlı gözlerle uzaklaşıyor ve "denemek" derken açıkça bir bebeği kastediyor. Maggie doğurganlıkla ilgili endişelerimi bilmiyor, bu arkadaşların h i ç b i r i bilmiyor, ama onun sözleri bilmeden göğsümdeki bıçağı büküyor.

"Bu...bu inanılmaz, Mags."

"Oh! Sana rastladığıma çok sevindim." Çantasına uzandı. "Bunu nereye göndereceğimi bilemedim. Nerede yaşadığından emin değilim ama burada bir davetiye var. Düğünde olduğun için tüm detayları zaten biliyorsun ama bir tane de sende olsun istedim."

Fildişi zarfı ondan alıyorum. "Teşekkür ederim. İkiniz için de çok heyecanlıyım." Gülümsemem samimi olmaktan çok uzak ve bunun için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Nerede yaşıyorsun?" Angie soruyor.

Tanrı'dan daha çok para kazanan, günahtan daha seksi olan ve eski erkek arkadaşımın idolü olan bir takımda basketbol oynayan arkadaşımın erkek kardeşiyle.

"İşten tanıdığım bir arkadaşımla kalıyorum."

Acıma gülümsemeleri bana geri döndü.

"Gelin partisine yardım edeceksin, değil mi? Ve eğer şehirdeysen bekarlığa veda partisine? Tema ve dekor konusunda yardımına ihtiyacım olacak. Yemek." Maggie gülüyor. "Hepsi. Sen elimizdeki en iyi parti planlayıcısısın."

Bu benim kendime biçtiğim rol. Ev sahibi. Etkinlik koordinatörü. Doğum günlerini ve terfileri her zaman büyük bir olay haline getiren kişi. Çalışanlarımın hayatlarındaki her heyecan verici anı kutlamak, onlara ne kadar özel olduklarını bilmeleri için bir an vermek isteyen arkadaş. Etrafındakilerin kendilerini iyi hissetmelerini sağlayan kişi.

Gerçekten çok seviyorum ama Stevie dışında tek bir arkadaşımın bile beni terfimden dolayı tebrik etmediğini hatırlamak biraz acı veriyor.

Gülümseyerek Maggie'ye "Tabii ki söylerim. Neye ihtiyacın olursa."

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Şaka mı yapıyor? Hayır, iyi değilim. Başka birinin verdiği bir karar yüzünden tüm hayatım alt üst oldu. Başkasının kararı yüzünden yaşayacak yerim, yatacak yatağım kalmadı. Kendim için öngördüğüm hayat, hayal ettiğim aile, hepsi Alex'in kararı sayesinde yok oldu.

Ama ben cevap veremeden Maggie ekliyor: "Alex hâlâ düğünde, bu yüzden tereddüt etmeni anlıyorum. İkinizin de artı biri var, bu yüzden bunun duruma yardımcı olacağını umuyorum."

Bu ne demek oluyor? Alex onunkini mi kullanıyor? Bunu yapar mıydı? Açıkçası, evlenmeyi düşündüğüm adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bu soruları cevaplayamam.

Kolumu hafifçe sıkıyor. "Onu affedemez misin? Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyorum. Hepimiz birlikte vakit geçirelim."

"Ne?" Zorla bir kahkaha attım. "Maggie, yatağımızda başka biriyle yattı."

Ve özür dilemeyi bırakın, bir kez bile af dilemedi.

"Bir hata yaptı."

Nedime kıyafetlerini denemek, Çarşamba gecesi trivia'ya gitmek ve arkadaşlarımın bu durumda Alex'ten çok benim arkamı kollamasını istediğim için gözlerime istenmeyen yaşlar batıyor. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Hiç sanmıyorum. Bu en azı gibi geliyor.

Hızlıca kahve tepsimi kaptım ve notu kolumun altına sıkıştırdım. "Sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar. Elbise fotoğraflarını daha sonra bana gönderin, tamam mı? İyi eğlenceler." Sımsıkı gülümsemem beni kapıya kadar taşıyor ve dışarı çıkana kadar gözyaşlarımı tutabiliyorum.

Tanrım, bu acıtıyor. Neden cezalandırılıyorum? Neden arkadaşlarımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum? Ondan nefret etmeliler. Bunu bize o yaptı. Sırf erkek arkadaşları hâlâ onunla kanka diye mi? Peki ya ben ne olacağım?

Mantıksız mı davranıyorum? Belki Ryan haklıdır. Belki de aşırı duygusalım, ama bu gerçekten duygularımı incitti.

İki blok var. Kendimi toparlamadan önce üzüleceğim iki blok. Ryan'ın evinde mutlu ve eğlenceli olmam gereken yere gelene kadar iki blok var Indy çünkü onun evindeyim ve onun dört duvar dışındaki hayatı zaten yeterince stresli. Evinin güvenli bir yer olmasına ihtiyacı var. Bir arkadaşa ihtiyacı var.

Ve şu anda, her şeyden çok, ben de öyle.

"Bayan Ivers, tekrar hoş geldiniz." Ryan'ın kapıcısı lobinin kapısını Ben.

Önünde durup bavulumu bir kenara bıraktım. "Dave. Seni arayabilir miyim?

Dave mi?" İsim etiketinde David

yazıyor. "Elbette, yapabilirsin."

"Latte sever misin? Çünkü sana köşedeki favori k a h v e c i m d e n bir latte aldım." Tepsiden onunkini çıkarıp ona uzattım.

"İyi bir latte'ye bayılırım. Çok teşekkür ederim." Ellerini kâğıt bardağın etrafına sarıyor.

"Sanırım sen ve ben arkadaş olacağız Dave." Bavulumun sapını tutarak açık kapıdan içeri giriyorum.

"Sanırım bu konuda haklısınız Bayan Ivers. Size bir paket teslim edilmiş. Sizin için üst katta."

Ryan benim için yaptığı anahtarı paspasın altına bırakacağını söylemişti ama asansörden inip köşeyi döndüğümde onu dairemizin kapısını açarken buluyorum.

"Hey!" diye sesleniyorum koridorun aşağısından heyecanlı bir fısıltıyla, bu erken saatte fazla gürültü yapmak istemiyorum.

Ryan yüzünü bana dönüyor, hiç uğraşmadan gülünç bir şekilde sikilebilir görünüyor. Kendi bavulunu koridora çıkarırken rahat bir şekilde giyinmiş ve sırtına bir şapka takmış.

Aksine, berbat görünüyorum. Bütün gece ayaktaydım, üzerimde hala üniformam vardı, makyajım dağılmıştı ve temizlenmesi gerekiyordu. Genelde yabancıların mükemmel maskenin altını görmesine izin vermem ama boş ver. Adam benimle yaşamak üzere. Daha kötüsünü de görecek.

"Hey." Yutkunuyor, sırt çantasını omzunun üzerinden kaydırıyor. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Öyle miydi?

"Takımın maçı vardı ve gümrükten geçmek tam bir kâbustu." Elimdeki tepsiyi gösteriyorum. "Sana kahve getirdim." Parlak bir şekilde gülümseyerek ona kafeinini uzatıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Antrenman. Sonra da bir maç için Milwaukee'ye uçacağım." Koridorda ilerlemeye başladı.

"Oh." Günümüzün hayal kırıklıklarını saklamak son derece zorlaşıyor. "Sana iyi şanslar!"

"İki gün içinde döneceğim. Anahtar senin için paspasın altında," diye sesleniyor arkasını dönmeden.

Gözyaşlarım sebepsiz yere akıyor. Çok yorgunum ve itiraf etmeliyim ki çok yalnızım.

Stevie'yi arayıp takılmak isteyip istemediğini soracaktım ama Zanders iner inmez uçaktan koşarak çıktı, o yüzden meşgul olduğunu biliyorum.

"Mavi," diye sesleniyor Ryan koridorun sonundan. Bu lakabı neden kabul ettiğimden emin değilim, ama kafasını asansörden çıkardığında kendimi onunla yüzleşmek için dönerken buluyorum. "Kahve için teşekkürler."

Boş daireye girerken ona hafif bir gülümseme sunuyorum.

Fildişi zarf kolumun altında ağır bir yük gibi duruyor. Alex'i yakında göreceğimi bilmenin yükü göğsümde ağır bir şekilde oturuyor. Onu da getirecek mi? Görüşüyorlar mı yoksa bu tek gecelik bir şey miydi? Sözde arkadaşlarım onunla tanıştı mı?

Yaptım. Birçok kez. Alex'in finans şirketinde stajyerdi. Onu geçen yıl ofisteki Noel partisinde gördüm ve adaçayı yeşili şifon elbisesine iltifat ettim. Pişman değilim. Gerçekten büyüleyici bir elbiseydi. O zaman birlikte mi yatıyorlardı?

Maggie nikah tarihi fotoğrafında çok güzel görünüyor. Kevin ve o çok mutlular ve ben de onlar adına mutluyum. Ben mutluyum. Ama kıskanç bir yanım keşke ben olsaydım diyor. Büyük günlerimizi birlikte planlamamız gerekiyordu ama bunun yerine nedime kıyafetlerini denemeye bile davet edilmedim. Ve kıskandığım şey düğün değil. Gelecek, o günden sonra ne olacağı. Hayatımın geri kalanını her şeyden çok istiyorum.

Tanrım, böyle hissettiğim için çok kötüyüm. İyi bir arkadaş olduğum için kendimle gurur duyuyorum, ama bugün değil. Beni dışarıda bırakmalarına şaşmamalı.

Bir mıknatıs kullanarak, 2 Şubat'a kadar[nd] onu görmeye hazır olmam gerektiğini açıkça hatırlatmak için tarihi kaydetmeyi buzdolabına sabitliyorum.

Sabahımın en güzel yanı mutfak adasında beni bekleyen Amazon paketi. Elbette, havalı yatak gerçek bir yatak kadar harika değil ama bütçem kısıtlı ve yerden daha iyi.

Bugün yapacak çok işim var ama uyanık kalmak ve hayatımı toparlamak için gereken kıvılcım söndü, bu yüzden buzlu lattemi daha sonra içmek üzere buzdolabına koydum. Uyumam gerekiyor. Dağınık odamın ve bu dairede yalnız olmanın gerçekliğiyle daha sonra ilgileneceğim.

Güneş şimdiden yatak odamın kapısının aralığından içeri sızıyor ve bana uykudan sonraki ilk işimin perde almak olduğunu hatırlatıyor. Kıyafetlerim ve ayakkabılarım hala yerde, ama kenara itilmişler, daha önce sahip olmadığım bir yürüyüş yolu yaratıyorlar.

Hemen dikkatim yukarı doğru çekildi.

Tam karşımdaki duvarda hayatımda gördüğüm en güzel yatak duruyor. Bulutu andıran yastıklar ve beyaz yorgan, içine düşmek ve asla çıkmak istemediğim bir girdap yaratıyor. Lüks ve pahalı, yorganın üzerinde biraz doku var. Büyüleyici ve yeni, önceki hayatımdan ya da ilişkimden hiçbir iz yok.

O benim.

Ve Ryan'dan.

Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayan biri için, bu kesinlikle düşünceli.

Gözlerim yüzeye çıkmak isteyen taze yaşlardan dolayı yanıyor çünkü ben bir ağlayıcıyım ve buna engel olamıyorum. Beni dava et. Ama bu, uzun zamandır birinin benim için yaptığı en nazik ve özenli şeylerden biri ve nasıl ifade edeceğimi bildiğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Özellikle de zor bir sabahtan sonra.

Elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek telefonumu çıkarıyorum. Bunun çok pahalı ve abartılı olduğu konusunda sahte şikayetlerde bulunacak ya da bir multi-milyoner benim için biraz para harcadığında şok olmuş gibi davranacak insanlardan değilim. Ama minnettar olduğum kesin.

INDY

Bana yatak mı aldın?

Ekranımda üç gri nokta dans etmeden önce birkaç dakika geçiyor.

ODA

Sana bir tane lazımdı.

Pratik cevap.

Çok teşekkür ederim, Ryan.

Yastık yığınının altından bir tutam lavanta görünüyor. En sevdiğim renkte yeni çarşaflar ve bunu hatırladığında hissettiklerimi nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.

Cevap vermiyor, ben de çift mesaj atıyorum çünkü lanet olsun, onunla konuşmak istiyorum.

Siyah ya da beyaz olmayan bir şey satın almak ne kadar acı verdi?

Neredeyse beni öldürüyordu.

Bu senin sevgi dilin mi? Hediye vermek mi?

Bu durumun aşkla hiçbir ilgisi yok, Blue. Bir yatağa ihtiyacın vardı. Çok fazla düşünme.

Mm-hmm. Dikkat et, Ryan. Bana kahvaltı hazırlamak ve yatak takımı almak gibi güzel şeyler yapmaya devam edersen kalmamı istediğini falan düşüneceğim.

Antrenmana gitmeliyim.

İyi kaçış, koca adam.

Odanı temizle, bu bir güvenlik tehlikesi.

Yüzümdeki sırıtış yüzünden yanaklarım acıyor. Ryan Shay burada olmamdan tamamen nefret etmiyor.

RYAN

"Pşeridi saat 10'da kalkıyor. En geç dokuz buçukta orada olun." Phil, bizim
Takım koordinatörü, bakışlarını Dom'dan ayırmıyor.

"Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor masumca, spor salonunun zeminindeki yerinden, sabahın erken saatlerindeki antrenmandan terlemiş bir halde.

"Bir daha geç kalırsan, sana ceza keserim."

"Phil. Philip. Benim adamım. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Sen başımın en büyük belasısın ve saçlarımın dökülmesinin sebebisin. Dün gece beni yataktan kaldırdığın için karım sana çok kızgın."

"Suzanne da beni seviyor. Ve hey, en azından içip araba kullanmadım. Sorumluluk sahibi davrandım ve beni bırakman için seni aradım."

Phil bana doğru döndü. "Onu havaalanına zamanında götür, olur mu Shay?" "Tamamdır."

Phil uzaklaşırken başını sallıyor. "Bu adamı seviyorum," diye iç geçiriyor Dom. "Dün gece nereye gittiniz?"

Ethan onun yerine "Sway," diye cevap veriyor. "Sen de mi gittin?"

"Asla olmaz. Yolculuğa çıkmadan önceki gece partiye gitseydim Annie bana boşanma kağıtlarını tebliğ ederdi ama Dom denemekte ısrarcıydı."

"Oh."

"Gitmek istedin mi?" Dom soruyor. "Bizimle neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun, o yüzden sormak aklıma gelmedi. Kusura bakma dostum."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Evde olmak istedim."

Ethan ve ben takımdaki iki evcimen kişiyiz. Ethan çünkü onun bir karısı ve üç çocuğu var, ben ise evimi terk edip olumsuz manşetleri göze almaya neredeyse hiç değmediğim için. Son sefer neredeyse bir felaketti. Stevie'ye kötü davrandığı için eski bir takım arkadaşımı yumrukladım ve neyse ki kız kardeşimin erkek arkadaşı suçu üstlenerek üzerimdeki baskıyı azalttı. Ama takım arkadaşlarımı çoktan reddettiğimi ve artık davet edilmediğimi fark etmemiştim.

Dom en azından beni bırakması için arayabilirdi. Elbette, gecenin büyük bir bölümünde yeni ev arkadaşımın neden hala evde olmadığını merak ederek uyanık kaldığımı fark etmedi, ama ben öyleydim.

Duşlara girip havaalanına gitmeden önce omzumu buzlamak için on dakikam daha var, bu yüzden takım arkadaşlarımdan bir avuç dolusu insanla etrafta dolanıp sohbet ediyorum. Dom dün gece kulübün arka tarafında yaşadığı ilişkiyi anlatıyor, Ethan da büyük kızının dans resitalinin nasıl geçtiğini anlatıyor.

Ekibimizin iki spektrumu. Bir kulüpte ahlaksız ilişkiler ve çocuklarla dans resitalleri. Bu ikisinin arasında nereye düşeceğimi bilmiyorum. Önemsediğim tek şey bu takımı playofflara taşımakken birileriyle ilişki kurmak zor.

"Ethan," genel müdürümüz salonun karşısından sesleniyor. "Caroline Pazartesi günü akşam yemeğini dört gözle bekliyor."

Ron Morgan yanımdaki eski takım kaptanına bakarken çok mutlu bir sırıtış takınıyor.

"Annie de çok heyecanlı," diye yanıtlıyor Ethan. "Bu sefer bir şey getirebilir miyiz?"

"Bulduk! Caroline o çok sevdiğin raventli turtayı yapıyor." "Oh adamım!" Ethan'ın başı arkaya düşer. "Sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor, elinde

elini hızlı bir şekilde salladı.

"Bu da neydi böyle?" diye

sordum. "Ne neydi?"

"O. *Caroline Pazartesi günkü akşam yemeğini dört gözle bekliyor.*"

"Tam da kulağa geldiği gibi. Karısı Pazartesi günü akşam yemeği için sabırsızlanıyor."

"Onunla nasıl bu kadar samimi oldun? Benden nefret ediyor." Arkama baktığımda Ron'u baş koçla konuşurken buluyorum. Kırışmış alnı ve hayal kırıklığına uğramış yüz hatları geri gelmiş, Ethan'la konuşurken takındığı rahat gülümsemenin yerini hızla almıştı.

"Aynen öyle. Caroline. Karısı söz konusu olduğunda adam tamamen yumuşuyor ve Annie'yi seviyor. Yıllardır birlikte randevu geceleri yapıyoruz. Caroline'ı alırsan, Ron'u da alırsın."

Başımı salladım. "Caroline harika biri. Bu kolay olmalı."

Küçümseyerek gülüyor. "Hiç şansı yok, dostum. Basketbol onun umurunda bile değil. Yemek masasında bu konu hiç açılmıyor ve sen de başka bir şey hakkında nasıl konuşacağını bilmiyorsun. Aileye çok önem verir, ikisi de öyle ve Ron'un bizi ilk kez davet etmesinin tek nedeni Caroline'ın Annie'yi tanımak istemesiydi. O takımdaki tek tutarlı kadındı ve hâlâ da öyle, bu yüzden Ron beni bu kadar sevdiği için karıma teşekkür etmeliyim."

"Vay anasını," diyor Dom dikkatimi çekecek kadar yüksek sesle, gözlerini arkama dikmiş. Takımın geri kalanı da onu takip ederek antrenman salonunun girişine doğru dönüyor.

"Lanet olsun."

"Yüce Tanrım," diye yankılanıyorlar.

Arkamı döndüğümde, Indy'nin bu mevsimsiz sıcak Ekim gününde yumuşak mor bir sundress giymiş, sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla binaya girdiğini görmek beni pek de şaşırtmadı. Yüksek topuklu beyaz Converse'leri renkli şekillerle işlenmiş, saçları ve makyajı yeniden yapılmış,

Birkaç saat önce apartmanda bıraktığımdan tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordum.

"Shay, sen yaşayan en şanslı adamsın. Lütfen bana bunu vurduğunu söyle."

Başım takım arkadaşıma doğru döndü. "Ağzından çıkana dikkat et."

"Sen denemezsen ben denerim."

Ethan kahkahalarını tutmaya çalışarak, "Dom," diye uyarıyor. "Ryan yanmak üzere, o yüzden ben olsam sesimi biraz alçaltırdım dostum."

Dikkatimi tekrar Indy'ye veriyorum, gözleri antrenman sahasında geziniyor. Açıkça kendi ortamının dışında olmasına rağmen, duruşunda hiçbir gerginlik görünmüyor. Ve hiç işi olmadığı bir yerde rahat olması, onun hakkında çabucak öğrendiğim başka bir şey. Kızın nasıl utanacağını bildiğini sanmıyorum.

Ethan beni eğlenerek izlerken birden fazla çift göz sarışın güzele takılıyor.

"Ona bakmayı kes," diye uyarıyorum. "Duşa gir, havaalanına git ya da ona bakmaktan başka bir şey yap. O müsait değil."

"Demek buna vuruyorsun." Dom onaylarcasına başını sallar.

"Hayır, *ona vurmayacağım*. Hiçbiriniz de vurmayacaksınız. Ona bakmayı kesin yoksa gördüğünüz son şey o olur."

"Ooooh. Koruyucu Shay burada ve kız kardeşi hiçbir yerde bulunamıyor. Biri bu tarihi yazsın. Tarih yazılıyor millet. Ryan Shay, Stevie'den ve basketboldan başka birini sikine takıyor."

"Dom, kıçına tekmeyi yemek üzeresin. Ryan'dan değilse bile benden." Ethan koca adamımıza başını sallar.

O çalışma alanımıza girerken ben hızla Indy'ye doğru ilerlerken Dom'un verdiği cevabı duymazdan geliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kolundan tutup onu spor salonunun köşesine çekerek soruyorum.

"Sana da merhaba."

"Buraya nasıl girdin? Burası kapalı bir muayenehane."

İşaret parmağını yüzünde gezdiriyor. "Büyüleyici. Hatırladın mı?"

Tabii ki, kendine aşırı güvenen oda arkadaşım güvenliği geçip kapalı antrenmanımıza girerken, dışarıdaki kapılar bir fotoğraf ya da imza almak isteyen hevesli hayranlarla doluydu.

Gözleri omzuma bağlanmış buz torbasına takılıyor. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Indy, burada olamazsın." Eklemek istiyorum, *özellikle* de

Ama patates çuvalı giyse bile tüm takım arkadaşlarımın gözleri onun üzerinde olurdu.

Bir anahtar uzatıyor. "Bana verdiğin anahtar işe yaramadı. Perde almaya gittim ve döndüğümde içeri giremedim."

"Emin misin?" Anahtarı ondan alıyorum.

"Eminim."

"Tamam. Sana benimkini getireceğim ama seni buradan çıkarmamız gerek."

"Shay!" Sahanın üst yarısını kaplayan ofislerden adımın geldiğini duyuyorum. "Bir dakika buraya gel. Konuşmak istiyorum."

Ron Morgan ofisinin kapısında duruyor, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş.

"Siktir," diye nefes verip Indy'ye dönüyorum. "Burada kal. Kımıldama ve kimseyle de konuşma."

"Bu sabah huysuzum," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ben koşarak uzaklaşırken.

On

u. Ofise ulaştığımda elimi uzattım. "Bay Morgan."

"Shay, seni dört yıldır tanıyorum. Bana Ron de." Elini koydu

Benimkinde.

"Tüm saygımla, efendim. Size Bay Morgan demeyi tercih ederim."

"Elbette v a r . Beyefendileriniz ve h a n ı m e f e n d i l e r i n i z l e . Her zaman Güneyli görgüsüne sahip oldunuz."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve bu adamın beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Benden küçük olabilir ama geleceğimi ellerinde tutuyor. Beni istediği sürece buradayım ve istemediği anda takas edileceğim. Bu işler böyle yürür. Oldukça değerli biriyim ve maaşım bütçesinin büyük bir kısmını kaplıyor. Yaptığı yatırımın karşılığında ona bir şampiyonluk ya da bir playoff getirmediğimin farkındayım.

"Yarın akşamki maçtan önce bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Sen ve ben kaptanlığın ve bu sezon takımdan neler beklediğimizle ilgili soruları yanıtlayacağız, o yüzden sorulara hazırlıklı ol."

"Evet, efendim."

"Ve Shay, bunu yaparken bir kişiliğe sahip olmaya çalış. Evet, basketbol konuşacağız ama artık bu takımın yüzü sensin ve gerçek Ryan Shay'i tanımak istiyorlar."

"Ne tür sorular beklemeliyim?"

"Bilmiyorum. Ailenle ilgili şeyler. Şehrinizi ne kadar sevdiğiniz. Terfin hakkında ne hissettiğin. Terfin hakkında ne *hissettiğimi.*"

Sesindeki söylenmemiş ima ile zaman donuyor. Siktir

et, o an geldi. Sorabilirim de.

"Terfim hakkında ne *düşünüyorsunuz,* efendim?"

Derin, teslim olmuş bir iç çekti. "Eminim terfiniz hakkında ne hissettiğimi biliyorsunuzdur."

Başımı sallıyorum. "Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım? Bütün bunlar yeğeninle görüşmeye devam etmek istemediğim için mi? Bunun gerçekten onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Hayır. Tanrım hayır. Beni ne kadar küçük görüyorsun? Senden *hoşlanmıyorum* Shay, ama bu takıma liderlik etmek için uygun olduğunu da düşünmüyorum. Kaptan olmak sahadaki en yetenekli olmaktan daha fazlasıdır. Bu aile ve yoldaşlıkla ilgili. Sen yalnız bir kurtsun, ki bu iyi bir şey, ama bu

Organizasyonumda aradığım liderlik. Yeğenimle görüşmeye devam etmek istemediğin için üzülmedim. Benim için bile ele avuca sığmaz biri, ama bir kadının bir erkek üzerinde yaratabileceği etkileri ilk elden biliyorum. Belki yolda biriyle tanışırsın ve değişirsin diye umuyordum. Zamanı geldiğinde bu rol için hazır olursun diye. Örneğin Ethan'ı ele alalım. Adam çok iyi bir nişancı ama asıl yeteneği adamlarına karşı cana yakın olması ve bunun çoğunun Annie'yle tanıştığında ortaya çıktığını biliyorum. Bunun için hazır olduğunu sanmıyorum Shay."

Lanet olsun. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle.

Sanki beni iki metre uzun hissettirmemiş gibi, Ethan spor salonundan çıkarken gülümsüyor ve el sallıyor.

Cidden, siktir et. Bu takımdaki herkesten daha çok çalışıyorum. Bu takımdaki herkesten daha *iyiyim* ama Ron'un *kız arkadaşım olmadığı için* benimle bir sorunu mu var? Ya da hayatımda bir kadın olmadığı için yeterince yumuşak olmadığımı.

En küçük parçam bile takas istiyor. Eğer benim hakkımda gerçekten böyle hissediyorsa, o zaman beni takas et. Sonra Stevie'nin artık burada yaşadığını ve Zanders Raptors'la yedi yıllık bir anlaşma imzaladığından beri hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyor, bu yüzden bunu yürütmem gerekiyor. Bunu doğru yapmalıyım.

"Aslında, efendim. Biriyle tanıştım."

Az önce ağzımdan çıkan da neydi öyle?

Ron gülüyor. "Ne?"

Yalanı tekrarlayacak gücü kendimde bulamadığım için cevap vermek yerine hızlıca başımı sallıyorum.

"Shay, dört yıldır benim için oynuyorsun. Biriyle görüşüyor olsaydın bunu bilirdim."

"Bu yeni."

"Peki, ciddi mi?"

Bu ciddi mi? Tıpkı benim gibi ciddi bir hayal ürünü çünkü bu yalanı uydurabileceğimi düşünen lanet bir aptalım.

"Mm-hmm. Evet."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye devam ediyor, gözleri kısılmış. "Gelecek hafta. Sonbahar ziyafetinde. Katılımınızın zorunlu olduğu ve *kız arkadaşınızı da* getireceğiniz bir yerde. Caroline'ın da onunla tanışmak isteyeceğini biliyorum."

Boku yedim. Tamamen ve tamamen boku yedim. Sahte bir kız arkadaşa sahip olmak nasıl benim çözümüm olabilirdi? Neden sadece liderliğim üzerinde çalışmayı teklif etmedim ki?

Var olmayan kız arkadaşım yerine kız kardeşimi götürme bahanesini bile kullanamıyorum çünkü sonbahar ziyafeti Chicago'daki dört büyük spor takımı tarafından düzenlenen ve Stevie'nin Zanders ile birlikte katılacağı bir bağış toplama etkinliği.

Indy bıraktığım yerde durup kalçalarını hafifçe sallarken ve telefonunda gezinirken başını sallarken sarı saçları ve lavanta rengi kumaşıyla bir parıltı dikkatimi çekiyor.

Pişmanlıktan yüzüm allak bullak oldu. Bu berbat bir fikir ama siktir et, zaten içindeyim. "Ya da onunla hemen şimdi tanışabilirsin?" Onun hakkında yarattığım devasa yalandan tamamen habersiz, kendini eğlendiren Indy'yi işaret ediyorum.

"Bu o mu? Tanıştır beni, Shay."

Boğazımı temizliyorum. "Indy," diye seslenip onu yanıma çağırıyorum. "Bir saniye buraya gelir misin?"

Adımlarını biraz hızlı atarak bize doğru ilerliyor ve umarım zoraki gülümsememdeki özrü görebilir.

"Indy, bu Devils'in Genel Müdürü, Ron Morgan."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor parlak bir gülümsemeyle, çünkü elbette yabancılarla tanışmakla ilgili bir sorunu yok.

Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. Ona ilk kez gerçekten dokunuyorum ve temastan dolayı anında sertleşiyor. "Bay Morgan, bu Indy... benim kız arkadaşım."

Oda arkadaşımın gülümsemesi anında düşüyor.

"Sonunda Ryan Shay'imizin dikkatini çeken kadınla tanışmak harika." Onu inceliyor ve Indy ses tonundan anlayamasa da, bunu anlamaya çalıştığını biliyorum. Beni yakalamaya çalışıyor.

Lütfen devam et Mavi, diye gözlerimle yalvarıyorum. Şok içinde sessiz kalıyor.

"Eminim o da seninle tanıştığı için mutludur," diyerek uzayan sessizliği çabucak böldüm. "Ama şu anda dışarı çıkıyor." Elimi sırtının alt kısmına koyarak onu çıkışa doğru çeviriyorum.

"Şimdiden mi?" Ron sorar. "Ne yazık."

"Evet. Gitmesi gerekiyor." Indy'nin sırtını itiyorum, adımlarını hızlandırmasını ve buradan siktir olup gitmesini istiyorum.

"O kadar hızlı değil, tatlım." Kendinden geçip iki kolunu belime dolayarak beni durdurdu. "İki gün boyunca sensiz nasıl kalacağım? Biz hiç ayrı kalmadık, tatlım. Seni çok özleyeceğim."

Başını buzlanmamış omzuma yaslıyor ve göz kırparak bana bakıyor.

Onu öldüreceğim.

"Ne kadar tatlısınız, değil mi?" diye gülüyor Ron.

"Hepsi onun yüzünden. Tanıdığım en tatlı adam. Ve duygusal! Bu kadar duygusal olduğunu biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Shay buralarda her zaman çok sakindir."

"Duygusal olduğu doğru! Hem de çok ağlar. İlk kez seviştiğimizde hıçkıra hıçkıra ağlamıştı-"

Avucumu ağzına kapatıyorum. "Gitmemiz gerekiyor. Uçakta görüşürüz, Bay Morgan."

Bizi geri döndürüp çıkışa doğru yürürken Indy'yi bırakmıyorum.

"Gelecek hafta sonbahar ziyafetinde seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Indy!"

Indy çıldırmış bir kadın gibi omzunun üzerinden Ron'a el sallıyor ama cevap veremiyor çünkü iş arkadaşlarımdan uzaklaşana kadar ağzını açmayı reddediyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Spor salonunun dışındaki boş koridorda yalnız kaldığımızda sinirleniyorum. "Ve bu yemek lakapları da neyin nesi?"

"Ne yapıyorum *ben*? *Sen* ne halt *ediyorsun*? *Kız arkadaşın mı*?"

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, küçük koridorda volta atıyorum.

"Panikledim."

"O zaman paniği bırak ve onu

düzelt." "Düzeltemem."

"Yapamaz mısın?" Küçümseyerek gülüyor. "Ne demek yapamam?"

"Bak, Indy. Oradaki adam geleceğimi ellerinde tutuyor. Gidip yüzüne karşı yalan söylediğimi söyleyemem. Bana bu takıma liderlik etmek için uygun olmadığımı düşündüğünü söyledi. Yaklaşılabilir biri olmadığımı ve yalnız çok fazla zaman geçirdiğimi söyledi."

"Seni *çok* iyi tanıyor gibi görünüyor."

"Onun desteğine ihtiyacım var. Kariyerimin geri kalanını benim bu iş için doğru adam olmadığımı düşünen bir GM için oynayarak geçiremem. Bu etkinliğe benimle gelmen, karısının sana aşık olmasını sağlaman ve Ron'un benim hakkımdaki fikrini değiştirmesi gerekiyor. Caroline onun zayıf noktası. Eğer o bir hayran olursa, Ron da hayran olur."

Indy gülüyor. "Ve sen bana duygusal ve dramatik

diyorsun." "Sana hiç dramatik demedim."

"Biliyorum." Omzuna vuruyor. "Bunu ekledim çünkü *sana* dramatik demek için bir nedenim olsun istedim. Ki öylesin. Git o robotik kişiliğini al ve onu yola getir."

Derin bir nefes alıyorum. "Indy. Bu bir gece. Tek bir olay. Bana yardım et."

"Hayır. Bu çok garip! Kız arkadaşınmışım gibi davranamam."

Tamam, yalan söyledim. O dramatik biri. Önemli bir şey değil. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı falan mı istiyorsun?"

"Madem öyle diyorsun." Başını yana eğiyor, gözleri uzunluğumda geziniyor. "Dizlerinin üzerindeyken nasıl göründüğünü bilmek isterim, Shay."

"Indy, lütfen."

"Bu çok saçma. Bunu eve döndüğünde konuşabiliriz." "Mükemmel.

Harika. Tek istediğim bir gece."

"Git bana anahtarını getir ki yeni pahalı yatağımda yatabileyim." "Sana

yatak alacak kadar harika bir adam. Muhtemelen seni bir iyiliğe karşılık vermek. Harika bir insana benziyor."

Indy gözlerini deviriyor. "O şu anda benim bok listemde."

RYAN

Deplasmandaki ilk maçımız başarılı geçti. Ben triple-double yaptım.

pek sık olmuyor. Sayı atma ya da asist yapma konusunda bir sorunum yok, bu iki kategoride de takımıma liderlik ediyorum ama ribaunt almak farklı bir oyun. Gerçek dünyada 1.90 boyundayım ama NBA söz konusu olduğunda ligdeki en kısa boylu oyunculardan biriyim. Kulvarda ilerlediğim her an vücudum darbe alıyor ama ne zaman bir uzun adamı geçsem ya da 6'8'lik bir canavarın üzerinden üçlük atsam bu ağrılara değiyor.

Dün geceki maçı hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kaçırdığım çok sayıda düdükten sonra omzum sabahtan beri bana bağırıyor. Boyumdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama bazı maçlarda tehlikeli pozisyonlarda çalınan düdüklere saygı duymuyorum. Başka bir MVP'ye verilse flagrant olacak fauller benim için çalınmıyor bile ve bunun sonucunda oluşan vücut ağrısı ertesi gün beni yakalıyor.

Ama omzumdan daha kötüsü, Chicago'dan ayrıldığımdan beri beynim aşırı hızda çalışıyor. Kız kardeşim olmayan birinin evimde kalmasına asla izin vermedim ve Indy'ye güvenip güvenemeyeceğimi henüz bilmiyorum. Kötü niyetli görünmüyor ve Stevie de ona güveniyor ama insanlar sizi şaşırtabilir. Ona daireme dizginsiz erişim izni vermek en hafif tabirle bunaltıcı. İkizimi arayıp ben yokken orada kalmasını istememek için kendimi zor tuttum.

Ama Stevie'nin, arkadaşına karşı duyduğum güvensizlikten dolayı hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum.

Eve dönerken beynimde dönüp duran tek şey Indy'nin daha sonra bana karşı kullanabileceği bir şey ya da kısa yoldan para kazanmak için satabileceği bir bilgi bulmadığı umudu. Paranoyamın farkındayım ama bu sebepsiz değil ve benim konumumdaki birinin her zaman arkasını kollaması gerekir. Gardımı indiremem.

Paspasın altından anahtarı alıp içeri giriyorum. Daire sessiz ama tamamen aydınlık. Saat erken ve güneş Chicago şehir merkezindeki binaların arasından süzülmeye başlıyor, ama etrafı aydınlatmaya yetmiyor. Görünüşe göre Indy dün gece yatmadan önce tüm ışıkları açık bırakmış ki bu harika bir şey. Sadece yeni bir oda arkadaşı kazanmakla kalmadım, aynı zamanda elektrik faturamı da yükseltecek.

İçimde farklı bir şeyler hissediyorum. Diğer odada uyuyan bir kadın olduğu için mi bilmiyorum ama etrafımdaki enerji değişti. Gözlerim yavaşça alışırken, bana ait olmadığını bildiğim renk patlamaları buluyorum.

Kanepenin üzerine açık mor bir örme battaniye atılmış.

Pipetli pembe bir yeniden kullanılabilir kahve fincanı kupamın yanında duruyor.

Ot Kanepemde o kadar çok yastık var ki
ur.

Ponpon topları olan sarı perdeler var.
panoramik penceremin kenarında.

Yeşil. Kitaplığımdaki sukulentler ve pencerenin köşesindeki dev yapraklı ağaç arasında çok fazla yeşillik var.

Kitaplığımdan bahsetmişken, tam bir gökkuşağı. Kitaplarım tamamen yeniden düzenlenmiş ve ben ayrıldığımdan beri sayıları iki katına çıkmış gibi görünüyor. Indy, iyi düşünülmüş ve düzenlenmiş kitaplığımı aldı ve kırmızıdan mora doğru renklerine göre sıralandığında üzerine tek boynuzlu bir at kusmuş gibi görünmesini sağladı. *101'e yatırım yapmanın* hangi berbat sebebi olabilir ki?

Kapağında gömleksiz erkekler olan iki kitabın arasına mı sıkışmış? Hepsi turuncu olduğu için mi?

Ve neden kitaplığımda çıplak adamlar var?

O bir romantik. Tabii ki, o lanet olası bir romantik. Hiç gelmeyen bir evlenme teklifi için altı yıl bekledi. Çiçekleri ve kız kıyafetlerini seviyor. Bunu bilmeliydim.

Çılgınca dairemin etrafında dönüyorum. Buraya taşınmasına izin vermek bir hataydı. Kırk sekiz saat yalnız kaldım ve o her şeyi ele geçirdi. Baktığım her yerde ondan bir parça var. Dokunduğu ya da değiştirdiği bir şey. Renkler her köşeyi süslüyor ama genel olarak çok fazla *mavi var*.

Bundan nefret ediyorum. Kontrolün elimden kayıp gittiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum. Her zamanki soğukkanlılığım endişeli düşüncelerle dolup taşıyor ve alanımı geri istiyorum. Benim olmasına ihtiyacım var.

"Indy!" Sessizliğin içinde bağırıyorum. Sabahın köründe olması umurumda bile değil. Bunu düzeltmem gerek. "Indigo, uyan!"

"Yolculuklardan eve döndüğünde sessiz olmaya ne oldu?
Uyuyorum!"

Kapısına vurdum. "Indy, yemin ederim buradan çıkmazsan odana geleceğim."

"Lütfen yap! Ben çıplak

uyurum." Oh.

Ağır nefesler kelimelerin çıkmasını engelliyor. Görüntü zihnimi istila ederken ellerim kapı çerçevesinin iki yanında duruyor. O, çıplak. Benim evimde. Ona aldığım yatakta. Isı, vücudumda dolaşan hayal kırıklığıyla garip bir şekilde karışıyor ve uyarılma o kadar ani ve o kadar baş döndürücü ki, güneye akan kan yüzünden neredeyse başım dönüyor. Bir kadının çıplak tenini görmeyeli ne kadar zaman oldu bilmiyorum ama vücudum öfkeyle sikimin sarsılmasıyla bana çok uzun zaman olduğunu hatırlatıyor.

Bu görüntüleri bir kenara iterek merkezleyici bir nefes alıyorum. Büyük olasılıkla kusursuz çıplak vücudu düşünmem gereken son şey.

Pijamalarını giymiş bir halde kapıyı açıyor, beni şaşırtıyor ve hayallerimden çekip çıkarıyor. "Bunun işe yarayacağını biliyordum. Evinde çıplak bir kadın olması neredeyse en büyük korkun." Kolumun altından geçip mutfağa yöneldi. "Bana kahve getirmeden beni uyandırmadığını biliyorum."

"Daireme ne oldu lan?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kahve makinesini çalıştırırken bana sırtını dönüyor.

"Neden her yer senin bokunla dolu?" "Çünkü

ben burada yaşıyorum."

"Senin bir yatak odan

var." "Senin de var."

Tanrım, bu bir çocukla konuşmak gibi. "Eşyalarını odanda sakla."

"Kahve fincanımı yatak odamda tutmamı mı istiyorsun?" Gülmemeye çalışarak fincanı kaldırıyor.

"Şey..." Tökezledim. "Tamam, o kalabilir ama geri kalan her şey... Alanımı belli bir şekilde seviyorum Indy."

"Sıkıcı demek istiyorsun. Ryan, senin evin bir hapishane hücresi gibiydi. Biraz hayata ihtiyacı vardı."

"Oturma odamda lanet bir ağaç var!"

"Aslında bu bir keman yapraklı incir bitkisi ve orada çünkü bu pencere doğuya bakıyor ve buraya mükemmel miktarda güneş geliyor. Parlak ama çok doğrudan değil. Benim kuzeye bakan bir pencerem var. Gelişemezdi. Belki de sağladığı oksijen sayesinde biraz nefes alabilirsin, değil mi?"

Ne oluyor lan?

"Ne?" diye soruyor sıcak kahvesini soğuması için buzdolabına koyarken. "Ben beyni olmayan sarışın bir Barbie değilim."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu. Çoğu insan böyle düşünüyor ve görünüşe göre sen de öyle düşünüyorsun."

İfadem yumuşuyor. Hiç de öyle düşünmüyorum ama o muhteşem bir insan ve ilk fark ettiğim şeyin bu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Çiçekleri bitkilerden daha çok sevdiğini sanıyordum." Konuşmanın tonunu değiştirme girişimim hiç de pürüzsüz değil, ama her nasılsa, dairemi ele geçiren o olmasına rağmen, kendini kötü hisseden benim.

"Evet, ama çiçekler genellikle daha fazla bakım gerektiriyor ve iş için ne kadar çok seyahat ettiğimden, onlarla her zaman ilgilenemiyorum."

Ensemi kaşıyorum. "Belki onlarla ilgilenmene yardım edebilirim."

Ne yapıyorum ben? Evimi normale döndürebilmek için onu yataktan kaldırdım ve burada ondan lanet çiçeklerini sulamayı teklif ederek daha fazla dağınıklık yaratmasını mı istiyorum?

Ama ondan bir iyilik istiyorum ve bu sabah bağırarak geldim.

"Bunu yapar mısın?" Bir parça umut onu ele geçirirken daha dik duruyor.

Lanet olsun. O böyle bakarken geri alamam. "Elbette." Omuz silkiyorum.

"Teşekkürler Ryan! Yıllardır evime taze çiçek alamamıştım. Çok heyecanlandım! Birkaç blok ötede çok güzel bir çiçekçi var. Bugün oraya gideceğim!"

Anladım. Satır aralarını okuyabiliyorum. Daha önce birlikte yaşadığı pislik, iş için seyahat ederken onlara bakmayı teklif etmedi, bu yüzden hiç sahip olamadı.

Siktir et o adamı. Sadakatsizlik benim kitabımda seni başka bir kategoriye sokar. Otomatik olarak kurtarılamazsın. Muhtemelen bu yüzden bu kızın evimde yaşamasına izin vererek ve hayatını olabildiğince kolaylaştırarak asla yapmayacağımı söylediğim her şeyi yapıyorum.

Onun yaşadıkları beni de etkiliyor ve eğer Indy'nin evimde birkaç çiçek bulundurması onu mutlu edecekse, o zaman sanırım yeşil bir başparmak yetiştiriyorum.

Tanrım, bunu bana nasıl kabul ettirdi?

"Bana ne yapacağımı öğretmek zorundasın," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapacağım." Heyecanla hızla başını sallıyor ve mutfak adasının etrafında zıplayarak beni karşılıyor. Kollarını boynuma dolayarak sarılıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor.

Beni daha sıkı kavradığı ve bundan kurtulmama izin vermediği için kollarım iki yanımda, hareketsiz duruyorum. Çıkmak istediğimden emin değilim. Tutuşu şaşırtıcı derecede sakinleştirici ve çevremdeki değişiklikten dolayı hissettiğim gerginlik çoktan kayboldu. Uzun zamandır bana dokunulmamıştı ve bunun platonik ve sadece bir sarılma olduğunu biliyorum ama bir kadının bana sarılmasının ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum.

"Sen de bana sarıl Ryan," diye mırıldanıyor omzuma doğru.

Temkinli bir şekilde ellerimi sırtına bastırıyorum ve büyüklükleri onu ele geçiriyor. Ama görünüşe göre bu yeterli bir karşılık değil çünkü bana sarılmaya devam ediyor, bunun henüz bitmesine izin vermiyor.

Yanağım onunkine değiyor, sarı saçları beni bir perde gibi sarana kadar boynunun sütununa doğru kayıyor. Yumuşak tropikal bir koku, belki de hindistan cevizi, beni istila ediyor ve içime çekerken ellerim beline dolanıyor, vücudunu kendime yaklaştırıyor.

İki tepe aramızda büzüşerek karnımın üst kısmına baskı yapıyor ve onun beklenmedik uyarılması benimkini tekrar harekete geçiriyor.

Indy bir kıza göre uzun, tahmin etmem gerekirse 1.90 boyunda ve pantolonumdaki şişkinlik tehlikeli bir şekilde bacaklarının tepesine yakın duruyor. Hissettiğini biliyorum ama geri çekilmiyor.

Tanrım, acınacak haldeyim. İnsan dokunuşuna o kadar açım ki, lanet bir sarılmayla ereksiyon oluyorum.

"Seni oturma odamdaki pisliklerini temizlemek için uyandırdığım halde bunu bana nasıl kabul ettirdin?" Ona karşı fısıldıyorum.

Kendini geri çekiyor ve o anda aramızdaki bağı özlüyorum. "Şu çekici şeyim yüzünden."

Keşke katılmasaydım.

"Perdeleri indirmemi, bitkilerin yerini değiştirmemi ve battaniyemi odama koymamı istersen yapabilirim. Dün gece kanepede kitap okuyordum ve orada bıraktım. Özür dilerim."

Mutfağımda dolaşıp buzdolabından yumurta ve pastırma çıkarıyor, bir de geçen gece hazırladığım meyve karışımını. Kahve makinesinin altından kupamı çıkarıp bana uzatıyor ve sanki az önce ona bağırarak uyandırmamışım gibi en parlak gülümsemesini sunuyor. "Günaydın bu arada."

"Sabah insanı olmadığını iddia eden biri için son derece neşelisin."

"Sabahları beni her kızdırdığında kötü bir ruh halinin beni ele geçirmesine izin verirsem, bir daha asla mutlu olamayacağım." Geri dönüyor, bir tavaya birkaç yumurta kırarken diğerine pastırma uzatıyor.

Mutfak adasına oturup kendimi ayarlıyorum ve onu izlerken ereksiyon halini uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Senin vejetaryen olduğunu sanıyordum."

"Ben öyleyim. Ama sen değilsin ve ben sana kahvaltı hazırlıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana bağırarak seni uyandırdım." Avucumu yüzümde gezdirdim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim yapabilirsin. Ama insanlarla ilgilenmeyi seviyorum. Bu benim tarzım." Omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

Kahretsin, çok güzel.

O yemek yaparken ben sessizce oturup kahvemi içiyorum. Doğrusu, ona tekrar kahvaltı hazırlayan kişi olmak istiyordum. Geçen sefer onu etkilemiş gibi görünüyordu ve yemeğimi mutlu bir şekilde yediğini görmekten zevk alıyordum.

"Perdeleriniz kalabilir. Bitkiler, yastıkların ve battaniyen de.
Ama çıplak adamlarınızı kitaplığımdan kaldırmalısınız."

Bir kahkaha ile sırtı titriyor. "Anlaştık. Gerçi kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımdan bir iki şey öğrenebilirsin. Yine de sende zaten o kara kara düşünen, gizemli şey var."

"Ve şu yıkıcı yakışıklı şey," diye ekliyorum onun için.

Kahvaltımı önüme koyuyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "İyisin, sanırım."

Indy yanıma oturdu ve yalan söylemeyeceğim, bu çok hoş. Onunla bir yemeği paylaşmak, birlikte bir sabah geçirmek. Tabii ki, herhangi biri olsaydı muhtemelen böyle hissederdim, ama bir kez olsun eve biriyle gelmenin güzel olduğunu kabul ediyorum.

"Erkek arkadaşlardan bahsetmişken..." İhtiyatla başlıyorum.

"Lütfen bana bunu GM'inizle hallettiğinizi söyleyin."

"Tam olarak değil."

"Ryan!" Hayal kırıklığıyla başını eğiyor ve bana attığı göz devirmesi çok sevimli.

"Biz yokken üç ayrı kez senden bahsetti. Sanki gerçek olup olmadığını anlamak için beni test ediyordu."

"Çünkü değil!" Indy yüzünü avuçlarının arasına saklıyor. "Bu berbat bir fikir. Daha sonra ona yalan söylediğini öğrendiğinde on kat daha kötü olacak."

"Bunu öğrenemeyecek."

"Oh, değil mi?" Küçümseyerek gülüyor. "Bize birlikte bir kez baktığında bunun bir yalan olduğunu anlayacak."

"Toplum içinde rol yapmakta iyiyimdir. Lütfen, Mavi. Bana yardım et."

Ağzına bir çilek atıyor ve benim dikkatim o pembe dudaklara takılıyor. "Kontrolü elinde tutmayı seven biri için, yalvarman kulağa çok hoş geliyor."

Ona sert bir bakış attım.

"Sahte kız arkadaşın olacak başka birini bulamaz mısın ya da bir fikrim var, gerçek bir tane bul!"

"Kimseye güvenmiyorum ve kimseyle çıkmıyorum. Ve zavallı bir kızın gerçek olduğuna inanmasına izin verirken numara yapmamı bile önermeyin. Kimseyi böyle kandıramam. Ama seni kandırmıyorum çünkü bu" - Aramızda hareket ediyorum
-"asla böyle olmayacak."

"Bunu açıkça ifade etmenin bir yolu da bu." Dikkatini benimkinden uzaklaştırıyor. "Gelemem. Çalışıyorum."

"Sonbahar ziyafeti için evdesiniz. Chicago'nun tüm takımları evde."

"İkinci bir işim var. O gece çalışmam gerekiyor."

"İkinci bir iş mi? Ne iş yapıyorsun?"

"Rideshare. Uçuş programımla mükemmel uyum sağlıyor. Evdeyken çalışabiliyorum."

"Indy, hayır... bu... bu tehlikeli olabilir."

"Sorun değil." Gözlerini deviriyor. "Fazladan paraya ihtiyacım var ve bütün gece arabamda insanlarla konuşabileceğim. Bu bana bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

Şu anda bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmemin tüm nedenlerine giremem, bu yüzden bunun yerine "O gece ne kazanırsan sana öderim" diye teklif ediyorum.

Alay ediyor. "Seninle çıkmam için bana *para* ödemene izin vermeyeceğim. Ben eskort değilim. Tanrım." Taburesinden kalkıp beni terk etti.

Kahretsin. Kesinlikle yanlış bir teklif.

Bileğinin etrafında dönerek onu durduruyorum, ses tonumu yumuşatıyorum. "Ne yapabilirim?" "Hiçbir şey. Sana yardım etmek istemediğimden değil, ama yapamam. Ayrıca
işe ihtiyacın var, sen ünlüsün Ryan. Hem de çok ünlü."

"Ve manşetlere çıkmak konusunda endişelisin." Tabii ki öyle. Geçen yıl kız kardeşimin neler yaşadığını gördü.

"Hayır. Aslında hiç de değil. Bence eğlenceli olurdu ama altı yıllık bir ilişkiden yeni çıktım. Eğer öğrenirse-"

"Güzel. Birlikte olduğumuzu düşünsün. Siktir et o adamı." "Demek istediğim bu değil."

Gözleri bileğini saran elime kaymadan önce bir anlık sessizlik oluyor. Bir an için kıpırdamıyor ve ben de kendimi başparmağımı bileğinin yumuşak derisinde gezdirmemek için kendimi zor tutarken buluyorum.

Uzaklaşıyor ve pişmanlık anında içimi kaplıyor. Ne halt ediyorum ben?

"Arkadaşlarımın düğünü yaklaşıyor ve o da öyle." Buzdolabından tarihi kaydet kartını alıp adaya doğru kaydırıyor. "Bu şey için gerçek bir randevu bulmaya odaklanmalıyım, birinin sahte kız arkadaşı olmaya değil. Seninle bir gece geçirip sonra da rastgele bir adamı düğüne götüremem. Başka biri NBA süperstarı Ryan Shay'den bir alt sınıf olacaktır."

Bir elimi göğsümün üzerinde tutuyorum. "Mavi, beni gururlandırıyorsun."

"Ben ciddiyim Ryan. Şu anda zaten arkadaşlarımın alay konusu gibi hissediyorum."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey." Kartı buzdolabının üzerine koyarak silkeliyor. "Bak, Alex yüzünden o kadar berbat durumdayım ki, şu anda ya da belki de hiçbir zaman başka bir ilişki içinde olmayı düşünemiyorum bile ve bunu taklit edebileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm, sana yardım edemem."

Bunu söylememe neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Belki dudaklarının bükülmesinden ya da yakında sulanmaya başlayacağından korktuğum hüzünlü kahverengi gözlerinden. Ya da belki de eski sevgilisinin galip geldiğini düşündüğü içindir, ama bunu tam olarak düşünecek zamanım olmadan ağzımdan kaçıyor. "Düğün ne zaman?"

"Neden?" Ses tonuna şüphe

karışıyor. "Sadece soruya cevap

ver." "İkinci Şubat."

Telefonumu çıkarıp programımı kontrol ettim. Evimde ya da deplasmanda maç yok. Antrenmanım var ama çıkabilirim.

"Düğün için eşin olacağım."

O duraklar önce kırılma içine Kahkaha, ve Bu derin ve kontrol edilemez, çekirdeğinden geliyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." Derin bir nefes çekiyor. "Bu çok komikti."

Sakinleşmesini bekliyorum. "Şaka yapmıyorum."

Gülümsemesi baş döndürücü ve geniş, gerçek bir gülme krizinden sonra yüzünüzden çekip alamayacağınız türden. "Evet, öyleydin."

"Bu gece işten izin al. Sonbahar ziyafetinde benimle çık, ben de düğünde seninle çıkayım. Numara yapmak için elinden geleni yap. Bu şekilde bu anlaşma karşılıklı olarak faydalı olur. Eğer küçük bok kafalı eski sevgilin biriyle çıkıyorsa, senin yalnız gitmene asla izin vermem."

Farkına vardıkça gülümsemesi azalıyor. "Şu anda ciddi oluyorsun. Ryan, GM'ine yalan söylemek bir şey, ama çocukluk arkadaşlarıma yalan söylemek tamamen farklı bir şey. Beni çok iyi tanıyorlar. Numara yaptığımızı anlayacaklardır."

"O zaman alıştırma yapmamız gerekecek gibi görünüyor. Her şey yolunda giderse Ron ve Caroline Morgan bizi aile yemeklerine davet edecekler."

Indy şaşkınlık içinde yanımdaki taburesine geri oturdu. "Bu konuda ciddisin."

"Ölümcül."

Orada oturuyor, pembe dudakları ayrılmış ve gözleri dalmış. Sarı saçlarının arasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Adı her neyse, basketbol hayranı olma ihtimali var mı?"

"Alex, ve evet. O ve arkadaşları büyük basketbol hayranları. Kız kardeşinle arkadaş olduğumu öğrendiğinde neredeyse kendini kaybediyordu."

Genelde Stevie'nin benim için bir yol olduğunu düşünenlerden nefret ederim. Kariyerim kız kardeşimin hayatını ve arkadaşlıklarını katlanarak zorlaştırdı, ta ki yanımda oturan ve beni hiç umursamayan sarışınla tanışana kadar

İşimin ne olduğu hakkında. Ama Indy'nin eski sevgilisinin benim hayranım olduğunu bilmek bu sahte erkek arkadaş olayını daha da eğlenceli hale getirecek.

"Yüzündeki o yaramaz sırıtışı sil." Şakacı bir şekilde başımı itiyor.

"Yapamam. Bu eğlenceli olacak."

Gözlerini devirirken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama onu yakaladığımı biliyorum. "Indy, lütfen. Sen sırtımı kaşı, ben de kaşıyayım-"

"Ew. Öyle söyleme."

"Tamam. Sen bana bir iyilik yap, ben de sana yapayım. Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sahte erkek arkadaşın olacağım."

"Benim biriciğim."

"Yani, bu bir evet

mi?"

"Bu bir belki." Duraklıyor, parmak uçlarını şakağında gezdiriyor. "Bu ziyafete seninle birlikte bir deneme sürüşü olarak gideceğim. Gerisini sonra düşünürüz."

"Anlaştık."

"Ama bazı temel kurallara

ihtiyacımız var." "Ne gibi?"

"Kaçınılmaz olarak bana aşık olduğunda ne yapacağımız gibi. Seni kolayca hayal kırıklığına mı uğratacağım yoksa bana aşık olduğunu anladığında hissedeceğin tüm yeni duyguları sömürecek miyim?"

Benden bir kahkaha yükseliyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Duygusal kısmı ya da aşık olma kısmı."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Hepsi böyle

söylüyor." "O zaman anlaştık. Sen benim sahte

kız arkadaşımsın."

"O kadar çabuk değil. Eğer seni bu düğüne götürmeyi düşüneceksem, önce seni kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımdan birine dönüştürmem gerekecek."

Bu kaşlarını kaldırmanı gerektiriyor.

"Oh, hadi ama. Eğer rol yapacaksak, her şeyi yapmalıyız. Öfkeyle burun

deliklerini nasıl açacağını biliyor musun?"

Kahvaltım neredeyse geri geliyor. "Ne?"

"Eğer beni odanın öbür ucunda başka bir adamla konuşurken görürsen, dikkatle bakmanı ve burun deliklerini açmanı istiyorum. Ya da azı dişlerini birbirine geçirip çeneni gıdıklamanı."

"Mavi-"

"Nasıl hırlayacağını biliyor

musun?" "Ne?"

"Evet, bunun kulağa nasıl gelmesi gerektiğini gerçekten bilmiyorum ama kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımın hepsi hırlamaya bayılır. Oh! Ve gözlerini karartabilir misin?"

"Gözlerimi karartmak mı?"

"Evet. Kızmış gibi yaptığında ya da gerçekten tahrik olmuş gibi davrandığında gözlerini karartabilir misin?"

"Hayır, gözlerimi karartamam. Ne okuyorsun sen?" "Kitaplarımdan nefret etme. Onlardan bir iki şey öğrenebilirsin.
Ve sizin mazoşizm raflarınızdan çok daha eğlencelidirler."

Kahkahalarımı tutamıyorum. "Kendimi geliştirmenin bir yolu olarak kitap okumamın kendi kendine acı çektirmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Taburesini bana doğru çeviriyor. "Kesinlikle. Bu tür şeyleri okumaktan gerçekten zevk alan var mı?"

"Kişisel gelişim kitaplarımdan nefret etme."

"Benim kitaplarım sizin kişisel gelişim kitaplarınız olarak nitelendirilebilir." Bir bakış daha kazandı. "Tamam, tamam." Elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Ama bir kadını bir bölümde üç kez nasıl boşaltacağını öğrenmek istersen, ben sana yardımcı olurum."

Uzun zaman oldu ama bir kadının boşalmasını sağlamak hiç sorun olmamıştı.

Adaya bir kez daha göz gezdirir ve çekmeceden bir not defteri ile kalem çıkarır.

"Bir liste yapıyoruz. Hayır, *yapılacaklar* listesi yapıyoruz. Senin için. Eğer bu listeyi tamamlayabilirsen, seni düğüne götüreceğim." Yazarken konuşuyor. "Kitap Erkek Arkadaşı Nasıl Yapılır?"

"Fena bir erkek arkadaş olmak için lanet bir listeye ihtiyaç duyacak kadar kötü olmayacağım."

Beni görmezden geliyor ve not defterinin sol tarafındaki rakam sütununa devam ediyor.

"Güzel. O zaman sen de bir yapılacaklar listesi alıyorsun."

"Ben mi?" İnanamayarak gülüyor. "Neredeyse tüm hayatım boyunca bir ilişki içindeydim. Sanırım bu işi hallettim."

"Evet, ama nasıl yalnız kalınacağı hakkında bir

fikrin var mı?" Yüzü düştü. "Ne?"

"En son ne zaman yalnız kaldınız ve ilgilenecek başka kimse yoktu?"

"Bunun ne önemi var?"

"Yargılamıyorum. Sadece soruyorum. En son ne zaman yalnızca kendinizi düşünmek zorunda kaldınız?"

"Bunun bizim anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok."

Indy'nin tipik kendinden emin tavrı değişti ve kırılganlığını ortaya koydu. Benden uzağa bakıyor, kahverengi gözleri duvarda sekerek sorumu geçiştiriyor.

"Ind-"

"Asla. Tamam mı? Hiç yalnız kalmadım."

Ben de öyle düşünmüştüm. Sürekli arkadaşlık istemesi ve uzun süreli ilişkisi arasında sadece altı yıllık resmi bir ilişki değil, daha çok ömür boyu sürecek bir şey gibi görünüyor.

Elimi sabırsızlıkla uzatıyorum, o da isteksizce elime bir kâğıt ve yedek bir kalem tutuşturuyor. "Ben de sana bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum."

Başlığı koyduktan sonra uzatıyorum ve sonunda oda arkadaşımın ağzından yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

"Indy-pendent Woman 101." Soru soran bir kaş kaldırıyor.

"Kişisel gelişim kitaplarımı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Biraz rahatlıyor, bu da etrafımızdaki gerginliği azaltıyor.

"Ben sana yalnız kalmayı öğrettiğim sürece sen de bana biriyle nasıl birlikte olunacağını öğretebilirsin. Ya da en azından kendini nasıl ilk sıraya koyacağını."

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda. "Bu adil görünüyor." Bireysel olarak, diğerimiz için hazırladığımız liste üzerinde çalışıyoruz.

Benimki oldukça basit-günlük işleri tek başına yapmak. Akşam yemeğine tek başınıza çıkın. İzlemek istediğiniz bir filme tek başınıza gidin. Market alışverişi yapın ve sadece yemek istediğiniz şeyleri alın. Yalnız uyumadığınızı düşünerek kendinizi kandırmak için yatağın diğer tarafına yastık koymadan uyuyun.

Sonuncusu, bu sabah yatak odasının kapısını açtığında bunu fark ettiğimi anladığında onu şaşırtabilir, ama belki biraz hesap verebilirlik ona iyi gelecektir.

"Hepsi tamam." Listesini gururla gözden geçiriyor.

Benimkini mutfak adasına kaydırıp onunkiyle değiştiriyorum.

Indy'nin listesi benim için oldukça uysal ve makul bir şekilde başlıyor: *birlikte yavaş dans edin, gündelik dokunuşlar konusunda rahat olun,* parantezler arasında *herkesin içinde* biten *bir randevu planlayın.*

"Parantezler gerçekten gerekli miydi?"

"Evet. Seni tanıyorsam, tam da bu mutfak adasında bir akşam yemeği randevusu planlarsın, böylece evden çıkmayız."

Tamam, beni tahmin ettiğimden biraz daha iyi tanıyor. Listemin başına dönüyorum.

-*Biraz kıskançlık* göster.

Kıskançlığı sergilemenin sorun olmayacağına dair güçlü bir şüphem var - bunu gizli tutmak sorun olacak.

Listedeki son ve son nokta, öp *beni*. "Indy, sonuncusu-"

"Tartışmaya açık değil. Bu düğüne gelmeyeceğim ve sen bana bir kez bile dokunmayacak ya da öpmeyeceksin. Umurumda değil ama dudaktan bir öpücük de olabilir, ama biraz PDA olmadan tüm bu olanlar inandırıcı olmaz."

Başımı sallıyorum. "Yakınlık numarası yaparken kendimi rahat hissetmiyorum." "Ryan, bu sadece bir öpücük. Hiçbir anlamı yok."

"Benim için öyle. O kısmı taklit etmeyeceğim."

Yirmi yedi yaşında bir adamın, büyüleyici bir kadının istediği öpücüğü reddetmesi çok utanç verici. Ama bunu gösteriş için yapamam. Bu ben değilim.

"Tamam," diye yumuşakça teslim oluyor. "Öpüşmek yok."

Ona bakamadığım için göz temasını kesiyorum. "Teşekkür ederim."

Boğazını temizliyor. "Yastıkları nereden biliyorsun?" Kafamı kaldırdığımda Indy'nin ona hazırladığım listeye baktığını görüyorum.

Başparmağımı omzumun üzerinden odasına doğru atarak ona "Yatağını gördüm" diyorum.

"Altı yıldır yalnız uyumadım. Boş bir yatakla zor zamanlar geçiriyorum. Bunu otellerde de yapıyorum."

"Üstünü çizebilirsin." Elimi uzatıp listemi geri almaya çalışıyorum.

"Hayır." Kağıdı ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Haklısın. Bunu çözmem gerek. Artık yalnız uyumak benim hayatım. Kendimi kandırmak için yastıklardan bir duvar yapmak zorunda kalmadan buna alışmalıyım."

Her iki listeyi de alıp buzdolabının üzerine, kira sözleşmemizin yanına asıyor. Elle yazılmış bu üç kâğıt, tuhaf ilişkimizin en garip göstergesi olarak işlev görüyor.

Başını eğerek onları inceliyor. "Dikkat et Shay, ben pahalı bir kız arkadaşım. Sahte ya da değil. Elimde değil."

"O zaman paramın olması iyi bir şey."

Şakacı bir şekilde tezgaha vuruyor. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor!"

Kendi tabağımla birlikte onun boş tabağını da alıp lavaboda yıkamaya başladım.

"Bulaşıklarınızı hiç bir dakika beklettiğiniz oldu mu? Onları kullanmayı bitirir bitirmez yapmak zorunda değilsin. Rahatlamakta sorun yok Ryan."

"Düzenli bir alanı severim."

"Hadi canım, Sherlock." Bir süre sessiz kalıyor ve beni izlediğini hissedebiliyorum. "Neden biriyle çıkmıyorsun? İstediğin kızı elde edebilirsin. Sende şu seksi koruyucu şey var. Ayrıca yemek ve temizlik de yapıyorsun."

Elimde su akan bir tabakla duraklıyorum. Indy benim hakkımda tam olarak ne hissettiğini söylemekte hiçbir sorun yaşamadı ama seksi olduğumu düşündüğünü duymak beni farklı etkiliyor. Sanki birbirimizi tanımaya başladığımız ve birlikte yaşadığımız için kelimeler daha ağır basıyor. Ama bu, mutfak adasının karşısındaki, arkadaşlığından belli ettiğimden daha fazla keyif aldığım kızı aşırı analiz ediyor olabilirim.

"Şu anda zamanım yok. Önce yapmam gereken daha önemli şeyler var."

"Yani, sonunda yapacak mısın?"

"Belki emekli olduktan sonra. Emin değilim. Bu konuda çok fazla düşünmedim." Yalan. Yalanın daniskası. Bu kararı yıllarca düşündüm. Eğer kendimi bir daha bu şekilde açarsam, bu emekli olduktan çok sonra olacak. Tarih kitaplarında sadece bir dipnot olduğumda olacak. Evimden çıkabildiğim ve kendimi sergilenen bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi hissetmediğim zaman olacak. Bir zamanlar tek şey benden kazanacak olan benim.

Ama bu kendimi tekrar açarsam olur.

"Umarım yaparsın," diyor usulca. "Birileri için iyi olursun. Birini mutlu edersin. Bunu söyleyebilirim."

İçimdeki güvenilmez taraf, onun sözlerindeki gizli anlamla çığlık atıyor. *Ne kadar çok para kazandığın için*. Ya da *her kızın koluna girmek isteyeceği kadar ünlü olduğun için*. Ama Indy'nin bulaşıkları yıkarken beni izlerken takındığı nazik gülümsemede içgüdülerime inanmamı sağlayan bir şey var. Benim, bir erkek olarak, sıradan bir insan olarak

ve uzun zamandır bu düşüncenin zihnimi işgal etmesine izin vermedim.

INDY

ODA

Yarın gece için elbisen var mı? Bu şeyler biraz süslü.

Ryan beni henüz çok iyi tanımıyor çünkü bir kıyafetim var. her olası yaşam olayı için. Düğün

davetlisi mi? Tamam. Cenaze?

Tamam.

Chicago'nun profesyonel takımlarıyla resmi bağış toplama etkinliği? Kontrol et.

Bir kitapçıda geçirdiğim bir öğleden sonra, raflara gelişigüzel göz atıyorum, zahmetsiz ve akademik görünüyorum. Birden koridorun sonundaki yakışıklı bir adam göz teması kuruyor, utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sonra elimdeki kitabın aynısını bana uzatıyor. Spesifik, ama evet, bunun için de bir kıyafetim var.

Yeni bir elbise almayı çok isterdim ama bugünlerde kısıtlı bir bütçeyle çalışıyorum.

INDY

Eminim dolabımda bir şeyler vardır.

Ben de pahalı kız arkadaşıma kredi kartımla bir tur atma fırsatı sunmak üzereydim.

Şimdi sen söyleyince, tüm gardırobumun taşınma sırasında kaybolduğuna emin oldum.

Bu garip çünkü yerde duran tüm kıyafetler sayesinde yatak odanızın kapısı hala kapanmıyor.

Oh, işte hepsi oraya gitti! Şanslısın, bu seferkini ben halledeceğim.

Harika. Ve Blue, sana bir şey söylemeliyim.

Aman Tanrım. Şimdi ne oldu? Zihnim sonsuz olasılıklarla yarışıyor. *Stevie'ye bir şey oldu. Taşınmalısın. Sahte kız arkadaşım olmasını tercih edeceğim başka birini buldum.*

Bu sonuncusu bu hafta birkaç kez aklımdan geçti, Ryan'ın fikrini değiştireceği ve anlaşmamızdan cayacağı. Çünkü kendime karşı tamamen dürüst olursam, bu işin yürümesini istiyorum. Hatta Maggie'nin düğününe bekarlığa veda partisine gitme ve Alex'in kolunda Maggie'yle karşılaşma düşüncesi yüzünden bu işin *yürümesi* için kendimi çaresiz hissediyorum.

???

Çiçeklerini öldürdüm.

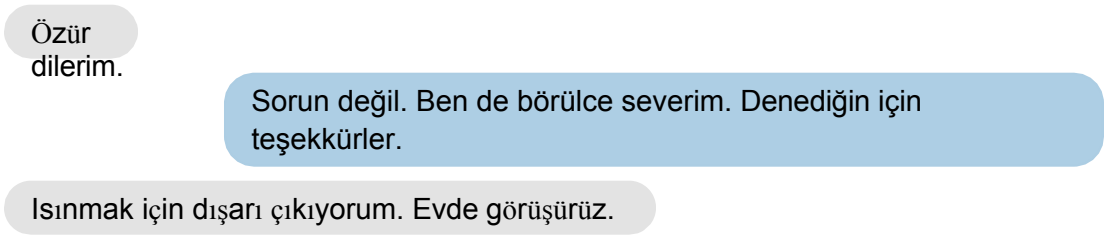
Göğsüm garip bir rahatlama hissiyle iniyor. Gerçekten dramatik biri ama ben de buna ayak uyduracağım.

Ryan!

Denedim! Onları canlı tutmaya çalıştım ama sanırım çok suladım ve boğulmalarına neden oldum. Sonra bugün fark etmeyeceğinizi umarak aynısından almak için çiçekçiye gittiğimde ellerinde yoktu. Ben de sana Kara Gözlü Susan diye bir şey aldım. Ki bu bir çiçeğe verilecek en garip isim.

Yüzümdeki sırıtış yüzünden yanaklarım acıyor. NBA süperstarı Ryan Shay'in evini terk edip Chicago sokaklarını arşınlayarak, canlı tutmak için çok uğraştığı ve *aşırı suladığı* çiçeklerimi değiştirme fikri büyüleyici olmanın ötesinde. Sanki ailesi tarafından

duygularımı korumak istedim ve akvaryumumda her hafta yeni bir Japon balığını tanımayacağımı düşündüm.

Komodinden kitabımı çekiyorum, gerçek oda arkadaşımdan *seni evde görmekten* ne kadar hoşlandığımı duymak için dikkatimi dağıtacak kurgusal bir erkek arkadaşa ihtiyacım var.

Bu hafta okuduğum üçüncü kitap ve kahramanlardan herhangi birinin neye benzemesi gerektiğini söyleyemem çünkü aklımın bir yerinde hepsi 1.80 boyunda, açık kahverengi tenli, okyanus gözlü ve ev düzeni konusunda özel bir beceriye sahip oluyor.

Neler olduğunu bilmiyorum. Evet, Ryan'dan hoşlanıyorum. Ryan'dan her zaman etkilenmişimdir, ama bu hafta aklıma olması gerekenden daha fazla girdi.

Belki de birlikte olma ya da yan yana yaşama ihtimali bu gerçek dışı fantezilerin zihnimde belirmesine neden oluyor, ama en olası suçlu, geçen hafta mutfakta onun aşağıda paketlediklerini hissettiğim o sarılma.

Sertti. Ben ona sarılmıştım, o da sertti.

Sadece Alex'in birlikte olduğum son erkek olmasından dolayı bastırılmış ve sinirliyim. Birlikte olduğum *tek erkek*. Neredeyse yedi aydır biriyle yatmadım ve hepsi bu. Atletik, uzun boylu ve mutfaktan anlayan harika bir adamla yaşıyorum. Bu düşüncelere sahip *olmasaydım daha* garip olurdu.

Geçer. Sadece seksi aşktan nasıl ayıracağımı bulmam gerekiyor. Bunu daha önce hiç yapmadım ama o kadar tükenmiş, o kadar hasar görmüş durumdayım ki kalbimin sunacak hiçbir şeyi kalmadı. Tüm bunlar olurken vücudum bana

bir sorun var. Yirmi yedi yaşındayım ve yedi aydır orgazm olamıyorum. Kendimi birden fazla yönden kırılmış hissediyorum ve öyle olmadığımı kendime kanıtlamak için neredeyse çaresizim.

Batı Yakası'ndaki normal bir gece maçı, bu gece bizim için eve çok geç bir uçuş anlamına geliyor. Ryan Doğu Yakası'nda, yani maçı on beş dakika sonra başlıyor ve aniden televizyon ekranımda vücudundan damlayan teri izleme fikri, bu yataktan kalkıp iş üniformamı giymem gerekene kadar zaman geçirmek için mümkün olan tek çözüm.

Hızlı bir aramayla odamdaki televizyona ulaştım. Beş numara ısınma hareketleri sırasında sahanın köşesinde, elinde iki basketbol topu, her biri hızlı ve isabetli bir şekilde parkede sekiyor. Ellerinin hafif esnemeleri topların yönünü değiştiriyor. Bacaklarının arasında. Birbirlerinin arasında. Sırtının arkasında. Uzun ince parmakları her hareketi yönetiyor.

Hassasiyet. Güç. Kontrol.

Devils forması giyen Ryan Shay, benim birlikte yaşadığım Ryan Shay'e çok benziyor. Kendi alanını yönetiyor, kimsenin onu etkileyecek kadar yaklaşmasına izin vermiyor. Ama ya biri gelip o toplardan birini elinden kaparsa? Hiçbir anlamı olmazdı. Diğer oyunculardan uzakta, kendi başına ısınıyor. Ama kontrolünü kaybettiği için üzülür mü diye merak ediyorum, tıpkı dairesini değiştirdiğim için bana bağırmak istemesi gibi.

Çok gergin ve sinirliydi ama onu sakinleştirmeyi başardım. Birlikte oturup kahvaltı ettiğimizde, bana sarıldığında, ben iş için seyahat ederken çiçeklerimi sulamayı teklif ettiğinde damarlarımda bir zafer şoku dolaştı. Ve tüm bunların sonunda, sade dairesinde bir parça renk bırakmama izin verdi ve orada olmamdan nefret etmediğinden neredeyse eminim.

Maçının beşinci dakikasında gözlerimi ondan alamıyorum. Taşıdığı ünden dolayı iyi olduğunu biliyordum ama bu taraftarların bazıları için o bir tanrı gibi. Boston taraftarları Chicago taraftarlarından daha ağır basıyor ama kırmızı ve siyah giyenlerin çoğu onun soyadını taşıyor.

İnanılmaz biri. Zarif. Sakin. Oyunlar istediği gibi gitmediğinde ya da kararlar doğru verilmediğinde bile duygularını kilit altında tutuyor. Ekranda küçük görünüyor ama yeteneği ve becerisi rakiplerinin üzerinde yükseliyor.

Çok seksi.

Bu benim sevdiğim türden bir kontrol. Sahadaki herkes ona boyun eğiyor. Oyunları o yaratıyor. Kararları o veriyor. Kontrol onda ve ben başka tarafa bakamıyorum.

Kaçarken kendisine faul yapılıyor ama yine de turnikeyi atıyor ve serbest atış çizgisinde bir sayı kazanıyor.

Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı bir şekilde serbest atış çizgisine doğru ilerliyor ve alnındaki teri silmek için formasını kaldırdığında, ben sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı olmaktan çok uzağım. Nefesini toplarken göğsü kabarıyor. Ter, gergin karın kaslarının çatlaklarına düşene kadar dalgalar halinde aşağı damlıyor. Göbeğinin altına serpiştirilmiş koyu renk saçlar, hayallerimi nereye gittiğini hayal etmeye yönlendiriyor.

Karın kaslarının kasılma şekli, hızlı ve keskin, yardım edemiyorum ama üzerimde gezinirken nasıl sıkılaştıklarını hayal ediyorum. Kendini tutarken kollarının nasıl titreyebileceğini. Değerli kontrolünü elinde tutabilecek miydi? Yoksa onu elinden almama izin verip vahşi ve asi mi olacaktı?

Perdelerim kapalı, odam karanlık. Tek ışık televizyondan gelen parıltı. Kimse bilmeyecek. Belki de çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama, koridorun karşısındaki adama duyduğum şehveti durdurmamı sağlayacak. Belki de bu karşı konulmaz çekim, ortaya çıktığı kadar çabuk yok olur.

Parmaklarımı aşağı kaydırarak pamuklu şortumun altına sokuyorum. Şimdiden sıcakladım. Orta parmağım klitorisimi sıyırıyor, şişmiş ve muhtaç ve ıslağım. Oda arkadaşım yüzünden çok ıslağım. Daireler çizerken parmaklarımı onunkiler gibi hayal ediyorum. Esneyip hareket eden ve o kadar çok kontrolü olan parmaklar ki, bütün bir oyunu o parmaklarla yönetiyor. O ellerle, emredici ve güçlü. Bana sarıldığında bedenimi nasıl ezdiklerini. Onları daha aşağı kaydırıp kıçımı avuçlamasını dileyişim. Bu şekilde

Beni kaldırmasını, beni yatağına taşırken bacaklarımın ona dolanmasını hissederdim. Vücudu benimkinin üstünde ne kadar ağır olurdu. Bacakları ne kadar sağlam hissederdi, benimkileri yatağa sabitlerdi.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Vücudu terden parlıyordu. Mavi-yeşil gözleri büyümüş ve kararmış, çıldırmış. Ellerim sırtında geziniyor, parmaklarım tenine ve saçlarına batıyor. Sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyor, alnına yapışıyor.

Bekle. Ne?

Okyanus gözlerinin yerini kahverengi gözler alır. Nasırlı parmak uçlarımın yerini ofis dışında bir gün bile çalışmamış yumuşak eller alıyor. Ryan'ın kestane rengi saçlarının yerini sarı saçlar, benim bedenimin yerini de onunki alıyor.

Artık burada değilim. Kapının önünde durmuş, hayatımın en kötü gününü yeniden yaşıyorum. Yatağımızdayken onun içindeydi. Onun adını haykırışını.

-Bana ait olan isim. Hızını, temposunu, ön kapının açıldığını duymadığı, orada durup onu izlediğimi görmediği anın içinde nasıl kaybolduğunu. Nasıl da boşalmıştı ve ikisi de orada olduğumu bilmiyordu. Sevdiğim tek adamın bir başkasını boşaltmasını izlerken şaşkınlık ve inançsızlık içinde olduğum yerde kalakalmıştım.

Geçti. O an geçti. Kendimi boşaltmak için doğru zihniyete geri dönmenin mümkün bir yolu yok. Bunu mahvetti, tıpkı bizi, geleceğimizi, geçmişimizi ve son yedi aydır peşinden koştuğum her orgazmı mahvettiği gibi.

Ne zaman yaklaşsam, o resim hayal gücümü işgal ediyor ve ben bitiyorum. Yapamıyorum. O an geldiği gibi gidiyor ve ben onun yüzünden yedi aydır hiç boşalamadım.

RYAN

"Sevimli buluşma da neyin nesi?" Evimdeki kanepeye oturdum. Indy'nin yatak odasının duvarından ve bangır bangır çalan müziğinden duyulacak şekilde sesimi yansıtarak.

"Bu bir çiftin tanışma şeklidir. Bu genellikle kazara bir karşılaşma ya da iki köpeğin tasmalarını sahiplerinin bacaklarına dolayarak onları yüz yüze görüşmeye zorlamasıyla ilgili büyüleyici bir hikayedir."

Indy'nin odasında olmasına ve kapının kapalı olmasına şükrediyorum, böylece dudaklarımdaki hafif çekilmeyi göremiyor. Özel dikim takım elbise, kol düğmeleri ve Rolex, *101 Dalmaçyalı'dan bahseden* yirmi yedi yaşındaki oda arkadaşıma takındığım aptal gülümsemeyle birlikte biraz eğreti duruyor.

"Sanırım biri nasıl tanıştığımızı sorarsa doğruyu söyleyeceğiz," diye karar verdim. "Evime ağlayarak geldin, sonra mutfağımda üstsüz dururken ne kadar harika göründüğüme bakıp ağzının suyu aktı. Sonra da ayakkabılarımın üzerine kustun. Bu senin için yeterince sevimli mi?"

Bir melodi diğerine geçiyor, ancak şarkılar arasında Indy, "Bugün sana ne kadar berbat olduğunu hatırlattım mı?" diye soruyor.

"Sadece iki kez."

Şu anda aramızda ince bir rahatlık var, büyük olasılıkla ilişkimizi taklit edecek kadar ona güvenmek zorunda olduğum için ve bunun tersi de geçerli. Ne yazık ki bu hafta birbirimizi sadece seyahati sırasında gördük.

Bu yüzden sonbahar ziyafetine gitmeden beş dakika önce ilişki hikayemizi çivilemek zorunda kaldık.

Sesini duvarın ötesine yansıtıyor. "Kız kardeşinin en iyi arkadaşını uzaktan gördün ve onun doğru kişi olduğunu hemen anladın. Seni sürekli reddettim, çünkü tabii ki reddettim. Ama sen beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ettin, ta ki ben pes edip sana acıma randevusu verene kadar."

"Gerçekçi bir hikaye için çok fazla."

"Bence çoğu insan bunu satın alırdı." Yatak odasının kapısı açıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lila boyalı ayak parmakları ve beyaz bantlı topuklu ayakkabıları oturma odasına adım attığında gördüğüm ilk şey. Hayranlıkla bakan gözlerim altın rengi bacaklarının hiç bitmeyen yolunu izliyor, ancak kalçasının tehlikeli bir şekilde üzerine düşen yırtmaç sayesinde bu gece sadece bir tanesi tamamen sergileniyor. Parıldayan saten, vücudunu parlak bir pembeye boyuyor ve tüm bunların mekaniğini anlamıyorum, ancak elbise bir omzundaki tek bir kayışla mükemmel bir şekilde yerinde duruyor.

O yamaçtan kayarsa ayaklarının dibinde ne kadar çabuk birikip altındakileri ortaya çıkaracağını merak ediyorum.

"Ryan."

"Hmm." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için zorluyorum.

"Sordum, ne düşünüyorsun?" Ellerini uzatıp kendini işaret ediyor.

Tanrım, kendine gel.

Başımı sallayarak koltuktan kalktım ve takım elbisemi düzelttim. "Çok hoş görünüyorsun, Mavi."

"Sen de çok hoş görünüyorsun."

Göğsüm kabarıyor. "Göz korkutucu, muhteşem ve nazik olacaktım."

Bana doğru bir adım atıyor ve doğal boyu ile topuklu ayakkabılarının eklediği birkaç santim arasında neredeyse göz göze geliyoruz. "Bir dahaki sefere bunun üzerinde çalışırız."

Tek yapmak istedikleri o kalçaların üzerinde durmak olan ellerimi yanımda tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Satenin avuçlarımda ne kadar serin hissettireceğini, dokunuşumun altında ne kadar küçük hissedeceğini hayal edebiliyorum. O tam anlamıyla mükemmel, kadınsı ve güzel, ama biz ev arkadaşıyız ve o da kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve sadece meraklı gözler bizi izlerken dokunulmalı. *Sadece* meraklı gözler bizi izlerken.

Beni düzeltirken uyumlu leylak rengi tırnakları kravatımı buluyor ve ben de elimde olmadan onu izliyorum. Göz kapakları parıldıyor, yanakları gül rengine boyanmış ve kirpikleri her zamankinden daha koyu. Belki de benim açımdan, ama kravatıma sabitlenmiş viski kahvesi gözleri için mükemmel bir çerçeve oluşturuyorlar.

"Makyajında iyi iş çıkarmışsın."

Kafasını kaldırıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Kendi yüzümü gösteriyorum. "Makyajın. Sana çok yakışmış." "Bunu söylemek çok garip."

"Neden?"

"Çünkü benden doğal olarak hoşlandığını söylemen gerekiyordu ya da o ölçüde bir şey. Erkek türünün tipik görüşü budur."

"Ne diyebilirim ki? Ben diğer erkekler gibi değilim."

Gözlerini devirip ince bir kahkaha atarken klişe cümlenin alaycı tonunu yakalıyor. "Bazen çok komik oluyorsun, Shay."

"Makyajını beğendin mi? Bunun için zaman harcadın mı?" Bakışlarını benden değil kravatımdan ayırmıyor.

"Evet."

"Aynen öyle. Bence bu konuda iyi bir iş çıkardığını bilmelisin." O gül boyalı yanaklar alev alev. "Teşekkür ederim."

"Boyun kaç?" Kelimelerimi alçak tutuyorum çünkü dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta.

"Beş-dokuz ve hayır, daha kısa topuklu ayakkabı giymeyeceğim."

"Bunu yapmanı neden isteyeyim ki?"

Kravatımı düzeltmeyi bitirdi ama elleri öylece duruyor, parmakları çalışıyormuş gibi yapıyor. "Çünkü şu anda senden sadece birkaç santim kısayım."

"Benim için fark etmez."

Aşağıya bakarak o alev alev yanakların bir kez daha tutuşmasını izliyorum. Bu gidişle onu bu gece hiç allık sürmemesi konusunda uyarmalıydım.

"Gitmeliyiz." Kapıya doğru ilerliyor, yolda küçük çantasını kapıyor.

"Ceketin," diye hatırlatıyorum ona.

Parlak pembe elbisesini göstererek tavırlı bir şekilde dönüyor. "Bir tane almayacağım. Güzellik acıdır ve bu kıyafetin zamana ihtiyacı var."

Evimden arabaya kadar olan kısa yürüyüş sayesinde Indy'nin titremesinin durması tüm yol boyunca sürdü. Ona ceketimi uzattım, ama kolumda fotoğrafı çekilecekse bu elbiseyle çekileceğini söyleyerek reddetti. Onu suçlamıyorum çünkü *lanet olsun bu elbiseye,* ama sevgilimin Chicago akşam sıcağında donmasına izin verdiğim için bir pislik gibi görüneceğim.

"Hazır mısın?" Sonbahar ziyafetine ev sahipliği yapan gösterişli otele yanaştığımızda ona soruyorum. Soru Indy'ye yöneltilmiş olsa da ben de içimden kendime aynı şeyi soruyorum.

Geçen yılki iyilik randevusu dışında, Chicago'ya taşındığımdan beri bir kadınla fotoğrafım çekilmedi ve şimdi Indy'yi bu çılgınlığın içine çektiğim için pişmanlık duyuyorum. Hayatım sonsuza dek sergileniyor ve bundan nefret ediyorum. Anonimlik nadirdir ve ben onunkini almak üzereyim.

"Evet, sanırım öyle." Sözleri nefes nefese, arka camı buğulandırırken gözleri hemen dışarıdaki fotoğrafçı kalabalığına takılı kalıyor.

Stevie'nin bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Geçen bahar onu basının ilgisinden koruyamamıştım ve o anki ruh halimi çok iyi hatırlıyorum.

onu etkiledi. Normal bir kızdı ve onu elimden geldiğince ilgi odağı olmaktan uzak tuttum, ancak Evan Zanders'ın bir kız arkadaşı olduğu ortaya çıktığında, hayatı haftalarca altüst oldu.

Ve bunu onun en yakın arkadaşına bilerek yapmak üzereyim.

Yine de, flört hayatımla ilgili spekülasyonların Zanders için olduğu kadar büyük bir mesele olacağından şüpheliyim. Ben playboy değilim. Gösterişli değilim. Bekâr hayatımı onun yaptığı gibi gösterişli bir şekilde yaşamadım ama yine de çok riskli.

Şoförüme, "Harold, geri dön," dedim. "Eve dön lütfen." Indy'nin kafası bana doğru döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Oraya benimle gitmene izin veremem." Kıpırdanarak avuçlarımı kalçalarımda gezdiriyorum ve Harold'ın sıranın dışına çıkıp bizi eve götürmesini bekliyorum.

Indy'nin eli hiç düşünmeden, kolay bir hareketle benimkinin üzerine yerleşiyor. Sanki geçmişte yüzlerce kez birbirimize dokunmuş ve birbirimizi rahatlatmışız gibi. "Neyin var?"

Bağlandığımız yere bakıyorum, eli benimkine kıyasla küçük. Ruhu büyük ve cesur olsa da yumuşak. Duyguları var. Hem de çok.

"Sen normal bir insansın, Blue."

Dudakları titriyor. "Bu gece çok dikkatlisin, Shay."

"Normal olmak özeldir. Mahremiyetini kaybetmenin sebebi ben olmayacağım.

Özellikle de sahte bir randevu gibi önemsiz bir şey yüzünden."

Şoförüm ana yola geri dönmek için direksiyonu kırıyor.

"Sakın sürmeye kalkma." Indy'nin sözleri sert ve emredici, Harold'ın gergin bakışlarının dikiz aynasında benimkilerle buluşmasına neden oluyor.

Dört yıldır benim şoförüm ve yanımdaki sarışın ona komutlar verirken, sadakatini hiç bu kadar çabuk değiştirdiğini görmemiştim.

Bana dönüyor, o günahkâr yarık ilerliyor ve o altın bacaklarla alay ediyor. "Anladığım kadarıyla yalnız kalmak istiyorsun ve bu konuda endişeleniyorsun.

Ben." Göğsümü okşuyor. "Çok tatlısın bu arada ama ben insanları severim. Bu konuda heyecanlıyım. Beni zorlamıyorsun. Gitmek *istiyorum.*"

"Indy-"

"Neden endişeleniyorsun ki? Elbette birkaç manşet çıkabilir ve adım duyulabilir ama kimin umurunda? Bir gün, belki iki gün sürer. Hayatımın derinliklerine indiklerinde trivia'ya gittiğimi, boş zamanlarımda kanaviçe işlediğimi ve müstehcen kitaplar okuduğumu öğrenecekler. Kimse beni umursamıyor. Ben sen değilim Ryan. Onların taptığı *sensin.* O yüzden lütfen bırak da sosyal bir kelebek olayım çünkü ilgiye açım."

Hevesli kahverengi gözleri mizahla

parlıyor. "Kanaviçe mi işliyorsun?"

"Gururla."

"Sen büyükanne." Bunun üzerine gülümsüyor, dudaklarımdaki artık rahatlamış sırıtışla eşleşiyor. "Emin misin?"

"Eve dönmek için vücudumun her santimini tıraş etmedim ve nemlendirmedim.

Evet, eminim."

Bir kez daha göz teması kurarak Harold'a küçük bir onay işareti yapıyorum.

Yanaştığımızda, cadde tarafındaki kapım açıldı. Dışarı çıkıyorum, flaşlar karanlık gökyüzünü aydınlatırken takım elbisemin düğmelerini yeniden ilikliyorum. Adım bağırılıyor, kameralar kör ediyor ama ben görevimin başındayım. Arabayı Indy'nin tarafına doğru yuvarlarken, kapıcının eli kolu bulduğunda onu durduruyorum. "Ben hallederim."

Kibarca başını sallıyor ve ellerini arkasında kavuşturarak geri çekiliyor.

Indy'nin kapısını çok az açıyorum, onu kontrol etmek ve tüm dünyaya maruz bırakmadan önce bu konuda gerçekten iyi olduğundan emin olmak için kendime bir an veriyorum. Kalp şeklindeki dudaklarında hevesli bir gülümseme var ve kahverengi gözleri heyecanla parlıyor.

Bu geceleri takvimimde gördüğümde dehşete kapılıyorum ve o da bundan daha fazla heyecanlanamazdı.

Arkamdaki fotoğrafçılar ve paparazziler durmaksızın fotoğraf çekmeye çalışıyorlar ama onları etkilemek ya da ikna etmek gibi bir kaygım yok. Bunu onlar için yapmıyoruz. Sadece kaçınılmaz olarak Ron Morgan'la karşılaşana kadar en iyi performansımızı gösterdiğimizden emin olmalıyım.

Indy elini benimkinin içine koyuyor, beyaz topuklarından biri yere değiyor ve o kadar zarif ve gösterişli bir şekilde arabadan dışarı süzülüyor ki, önceki düşünceleri ve endişesizliği alevler içinde kalıyor.

Çünkü bu gece o kadar mükemmel görünüyor ki, kimse onun benim olduğuna inanmayacak.

Otele giden halıya adım attığımızda kameralar ışıkla patlıyor. Indy'nin parmakları benimkilerle en doğal şekilde birleşiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Normalde kendimi içeri girip tantanadan uzaklaşmak için koştururken bulurum ama Indy o topukluları giymiş ve herkesin dikkatini şu anki gibi üzerine çekmişken onu acele ettiremem.

Ben takip ederken o süzülüyor, bir tahta gibi kaskatı ve inanılmayacak kadar rahatsız. Belli ki kız çok çekici ama bu gece sergilediği mükemmel şov benim evdekinden farklı.

Bunu nasıl karşılayacağımdan
emin değilim. "Ryan Shay, bir
fotoğraf!"

"Bu tarafa!"

"Ryan, buraya gel!"

Sevgilim halının üzerinde durdu ve beni de kendisiyle
birlikte durdurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dişlerinin arkasından konuşarak kalabalığa gülümsüyor. "Gevşeyin ve benimle poz verin."

Elini göğsüme koyduğunda fotoğrafçılara doğru dönüyorum. "Ben poz vermem," diyorum kimsenin duyamayacağı kadar sessizce.

"Bunu satmak mı istiyorsun? İçeride koşmak bunu satmak için yeterli değil."

O haklı. Ron zaten yalan söylediğimi düşünüyor. Eğer kız arkadaşım olduğunu iddia ettiğim birini getirirsem ve onun önünde sadece birkaç dakika gösteriş yaparsam, bunu anlayacaktır.

Sertçe ayağa kalkarak gülümsüyorum ve Indy'nin bana

yaslanmasına izin veriyorum. "Kolunu bana dola."

"Hayır."

"Ryan," diye uyarıyor o ışıltılı gülümsemesinin arkasından. Peki dişlerinin arkasından nasıl bu kadar net konuşabiliyor? Lanet olası bir vantrilok olmalı. "Bir kadına dokunduğun için alevler içinde kalmayacaksın. Lanet kolunu bana dola."

Derin bir nefes alarak kolumu onun arkasında sallıyorum, avucumu saygılı bir yüksekliğe, kürek kemiğinin üzerine yerleştiriyorum.

"Daha aşağı."

Alt kürek kemiği.

Arkasına uzanıp elimi bulduğunda ve beline doladığında vücudundan yayılan kızgınlığı hissedebiliyorum. Vücudunu göğsüme bastırıyor ve onu satıyor.

Bu işte nasıl bu kadar iyi olabiliyor?

"Öp beni," diye mırıldanıyor sessizce. "Yanaktan. Alnımdan.

Umurumda değil." "Kesinlikle olmaz."

"Öp-"

Elimi hızlı bir şekilde k a l a b a l ı ğ a doğru uzatıyorum. "Teşekkürler çocuklar.

İyi geceler."

Elini elimde tutarak Indy'yi otele doğru çekiyorum, buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

İç çekiyor. "Yapacak çok işimiz var."

Bir saat daha.

Bir saat daha o saçma Ryan Shay gülümsemesini takın. Bir saat daha basketbolun parlayan altın çocuğu ol. Bir saat daha tüm gözler üzerimde olsun, sonra eve gidip dinlenebilirim.

Indy ve ben salonda çalışırken, kombine bilet sahiplerini, üst yönetimi selamlarken ve şehirdeki diğer büyük lig takımlarında oynayan tanıdıklarıma merhaba derken, son yirmi dakika boyunca bu cümleleri içimden tekrarladım.

Bir başka rastgele adam yanımdan geçerken sırtımı sıvazlıyor. "Dün geceki maç harikaydı, evlat." Onu etkinliklerde görmüştüm, zengin bir taraftar ve eminim bu geceki etkinlikte olmak için epey para ödemiştir.

Başımın küçük bir ucuyla. "Teşekkür ederim, efendim."

Indy onu duymazdan geldikten sonra dönüp tam önümde duruyor. "Neden bu kadar gerginsin? Gülümsemeye hakkın var, biliyorsun." Ellerini iki omzuma koyup onları aşağı doğru itiyor. "Sakin ol ve eğlenelim." Etrafımızdaki odayı incelerken gözleri heyecanla parlıyor.

"Bu tür şeylere katıldığımda *rahatlamıyorum.*"

"Neden?"

Çünkü kimseye güvenmiyorum.

Ama ben cevap veremeden, ironik bir şekilde, güvendiğim birkaç kişiden biri odanın öbür ucunda dikkatimi çekti ve sevgilimle bana doğru ilerledi.

"Ryan Shay!" diyor heyecanla, elini benimkine koyup diğer elini omzumun üzerinden sallayarak. "Kaçmadan önce seni bu şeylerden birinde yakaladığıma inanamıyorum."

"Seni gördüğüme sevindim, Kai."

Kai Rhodes iyi bir adam ve müthiş bir beyzbol oyuncusu. Windy City Warriors'ın atıcısı olan Kai, geçen sezon serbest oyuncu olarak Chicago'ya geldiğinde MLB tarihinin en büyük kontratlarından birine imza attı. Ona benim binamda bir daire ayarlayan aynı menajeri paylaşıyoruz ve onu neden bu kadar çok sevdiğimi tam olarak açıklayamam ama seviyorum.

Vücudunda kötü bir kemik yok ve sanırım ona karşı yumuşak noktam, hayatının son birkaç ayda aldığı büyük değişimden ve sorumluluklarını ne kadar iyi yerine getirdiğinden kaynaklanıyor. Adam her gece dışarıda parti yapıyor, her şeyden kaçıyor olabilirdi ama bunun yerine evde bekar bir baba olarak oğluna bakıyor.

"Peki bu kim?" Kai'nin gözleri yanımdaki kadına takılıyor. Ürkütücü bir şekilde değil, ama saygılı bir şekilde, *sen görme zevkine eriştiğim en güzel kadınlardan birisin.*

Ondan hoşlandığımı söyledim, ama yakında gözlerini ondan ayırmazsa, ifademi geri çekmekte bir sorun görmüyorum.

Ne yazık ki Indy'ye kız arkadaşım diye hitap edemeyeceğim kadar yakın arkadaşız.

"Bu benim oda arkadaşım, Indy." Ona doğru bir el hareketi yapıyorum, bir elimi sırtının küçük kısmında tutuyorum.

Elini tutup sıkıyor, gözleri çocuğunun müstakbel annesini bulmuş gibi parlıyor. "Ben Kai, ama sen bana Ace diyebilirsin."

"Ace, ha? Bu lakap da neyin nesi?"

"Her zaman takımdaki en iyi atıcı oldum. İyi ellerim var. Doğru dokunuş. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Ve o güzel *ellerim* hâlâ sahte kız arkadaşımınkini tutuyor. "Tamam, bu kadar el sıkışma yeter dostum." Ayrılıyorum

Bedenimi Indy'ninkinin biraz önüne ve göz hizasının dışına koyarak.

Kai, bariz yakışıklılığı, siyah çerçeveli gözlükleri ve büyüleyici gülümsemesiyle tam bir golden retriever. Indy'ye bu gülümsemeleri göstermesine ihtiyacım yok, özellikle de ben ona kendi gülümsemelerimden yeterince vermediğimde.

Kıkırdıyor. "Anladım."

Ve bildiği çok açık. Tam olarak ne, ben bile emin değilim, ama o kızın yasak olduğunu biliyor.

"Ne zamandır buradasın?"

"Sadece sözleşmeden doğan yükümlülüklerimi yerine getirecek kadar." Başını sallıyor. "Dadıyı serbest bırakmak için eve gitmeliyim."

"Sonuncusunu kovduğunu sanıyordum?"

"Ben yaptım. Başka birini işe aldım, muhtemelen onu da yakında kovacağım." "Çocuğun mu var?" Indy'nin sesi heyecanla patladı.

"Bir oğlum var," diyor Kai. "Max. Sekiz aylık." Gururlu bir baba gibi telefonunu çıkarıp sayısız fotoğraf arasında geziniyor.

Onu suçlamıyorum. Max tanıdığım en şirin çocuklardan biri.

"Senin çocuğun yok. Senin bir *bebeğin* var." Indy'nin ses tonu yumuşak ve tatlıya dönüşüyor, Kai'nin telefonuna bakarken gülümsemesi ışıldıyor.

"Evet," diye iç geçiriyor. "Ve bir anne arıyor."

"Aman Tanrım." Bir kahkaha attım. "Biraz daha kurnaz olmaya çalışsana."

1.80 boyundaki beyzbol oyuncusu pek de masum olmayan bir sırıtış takınıyor. Indy'nin kaşları anında çatıldı. "Annesi nerede?"

Ve ne kadar duygusal olduğunu bildiğim için, dışarıda annesiz bir erkek bebek olduğunu bildiğinden, camla kaplı gözlerden yaklaşık iki saniye uzakta.

Kai omzuma vurdu. "*Oda arkadaşın* sana bilgi vermekten mutluluk duyacaktır, eminim. Buradan gizlice çıkmam gerek. Daha ne kadar vaktin var?"

İkimiz de odaya bakıyoruz. "En iyi ihtimalle bir saat."

"Sen benden daha iyisin." Kai yanımdaki kadına dönüyor. "Indy, seninle tanışmak bir zevkti. Oğlumuzun biraz eğlenmesini sağla, olur mu?"

Ve böylece Kai'nin fark edilmeden yan kapıdan çıkışını izliyorum ve adamı daha fazla kıskanamazdım.

"Ryan Shay, senin gerçek bir *arkadaşın* var mı?" İğnelemeye cevap vermiyorum ama Indy'nin onun arkasını kolladığını fark ediyorum. "Beyzbolun Clark Kent'inin nesi var?"

Koyu renk saçlı. Koyu çerçeveli gözlük. Uzun boylu. Tam ona göre. Indy'nin yüz ifadesinde herhangi bir ilgi arıyorum ama o sadece gerçekten meraklı görünüyor.

"O ve ben bir menajeri paylaşıyoruz. Geçen bahar buraya taşındı ve eski sevgilisinin bebeğini Kai'nin kapısına bırakıp şehri terk ettiğinde bebeği doğurduğunu öğrendi."

"Bekle, Max'in gerçekten bir annesi yok mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni kandırmasına izin verme. Kai bunu onsuz yapmaktan mutlu. Ve Max istediği anneye sahip olabilir. Birden fazla annesi olabilir ama Kai korumacıdır. Şu anki dadı sen olmadığın sürece dünyanın en iyi adamı sayılır. Onları gün aşırı kovuyor ama onun dışında iyiler."

"Nasıl bir kadın küçük oğlunu böyle bırakabilir?" Indy'nin çenesi titriyor ve omzumun üzerinden bakıp keskin bir nefes alıyor. "Bu düşünceni unutma. Gösteri zamanı, erkek arkadaş."

Zoraki gülümsemesi, GM'im olduğunu tahmin ettiğim kişiye ışınlanıyor. Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum.

"Bay Morgan." Elimi onunkine uzattım.

"Shay." Genel Müdürüm elimi sıktıktan sonra yanındaki kadına işaret ediyor. "Karımı tanıyorsun, Caroline."

"Elbette. Sizi gördüğüme sevindim Bayan Morgan." Elim havada Indy'ye dönüyorum, ne kadar dokunmanın uygun ya da inandırıcı olduğundan emin değilim, bu yüzden bit kapmaktan korkan bir ortaokul öğrencisi gibi üst kolunu birkaç kez okşuyorum. "Bu benim kız arkadaşım, Indy."

Indy bana boş boş bakıyor ve birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ama bakışı çok net. *Bu işte berbatsın. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok*. Ama bir de Indy'nin bakış açısı var ve içimden ekliyorum, *gerçekten kızlardan bu kadar korkuyor musun*?

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi, geri döndü ve Caroline'ın elini sıkmak için elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sen de öyle."

Caroline'ı hep sevmişimdir. Tatlı biri ve Ron'un korkutucu yanını birkaç kademe aşağı çekiyor. O etraftayken adam macuna dönüşüyor.

Indy, "Elbisene bayıldım," diye iltifat ediyor.

"Ben de seninkiler için aynı şeyi hissediyorum. Bu pembe çok eğlenceli."

İki kadın rahat bir sohbete dalıyor, ben de bu sohbete odaklanıp katılmaya çalışıyorum ama maaş çeklerimi imzalayan adamın delici bakışları dikkatimi dağıtıyor.

Ron beni izliyor, sonra gözleri s e v g i l i m l e benim aramdaki boşluğa kayıyor. Belli ki etkilenmemiş ve benim vücut dilim de bu kadına sarılmak ya da küçük masum bir jest dışında hiç dokunmadığımı haykırıyor.

Sıcak mı? Burası gerçekten çok sıcak. Yakamı çekiştirerek gevşetmeye çalışıyorum ama Ron'un onaylamayan bakışları beni yakıyor. Bu küçük numara artık beni onaylaması için numara yapmakla ilgili bile değil. Yarattığım bu devasa yalandan yara almadan kurtulmakla ilgili.

Adam takım bütçesinin önemli bir kısmını benim maaşıma harcıyor ve ben onu henüz playofflara taşıyamadım. Bana daha ne kadar yatırım yapacak? Hangi noktada pırlanta gibi olabilecek ama ona çok daha ucuza mal olacak daha genç bir adamla kumar oynayacak? Eğer bunun benden hoşlanmasını sağlamak için ayrıntılı bir plan olduğunu anlarsa, bu seçeneğin çok uzak olduğunu düşünemiyorum.

Caroline'la konuşurken Indy'nin gülümsemesi ışıltılı ve sıcak, bana bakmıyor ya da konuşmasına ara vermiyor ama elimi yakamdan çekip parmaklarını benimkilere geçiriyor ve elimi tutuyor.

"Dün gece maça gittin mi?" Caroline soruyor.

"Yapamadım." Indy diğer kolunu vücudunun üzerinden geçiriyor ve iki eliyle benim tek elimi tutuyor. Zahmetsiz ve ışıltılı ve bu işte çok iyi. "İş için seyahat ediyordum ama televizyonda izledim. İnanılmaz biri."

Bekle. Otel odasından mı izledi?

"İşinizi seviyor musunuz? Raptorları uçurmak. Kulağa eğlenceli geliyor." "İşimi seviyorum ama yoldayken evimi özlüyorum." Gülümsüyor

Bana bakıyor, yumuşak ve sevgi dolu ama gerçek olmadığını biliyorum. Bunların hepsinin numara olduğunu biliyorum ama içimde bir şeyler hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Gelecek Perşembe şehirde olma ihtimaliniz var mı?" Caroline yanımdaki kadına soruyor. "Bu hafta sonu Ethan ve Annie ile akşam yemeği yiyecektik ama son anda Ron mezun olduğu okulda konuşma yapmak üzere davet edildi. Yarın Hanover'a gidiyoruz ama siz ikiniz gelecek hafta bize katılabilirseniz harika olur."

"Hanover mı? Hanover, New Hampshire'daki gibi mi?" Indy Ron'a dönerek sordu. "Dartmouth'a mı gittin?"

Kaşları kalktı. "Ben yaptım."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Ivy League'den birine benziyorsun."

Ron'un dudaklarında belli belirsiz, neredeyse ayırt edilemeyen bir kıpırtı var, ama onun gibi bir adam için bu tam diş sırıtmaya eşdeğer.

Indy ne isterse alabilir. Bu gece için ona borçlu olduğum şeyleri saymaya başlayamam bile.

"Orası benim hayalimdeki okuldu."

Ona bakmak için o kadar hızlı dönüyorum ki, bunları bilmesi gereken, onun yatılı erkek arkadaşı olduğumu hatırlamadan önce neredeyse boynum kırılıyor.

"Girmesi zor bir okul. Kabul oranı düşük."

"Evet, bu doğru." Indy'nin ışıltılı gülümsemesi duraksıyor ama o kadar çabuk toparlanıyor ki hayal görmüş olabilirim.

Şu anda, bu kadın hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi ve ne kadar çok şey bilmek istediğimi fark ediyorum.

Caroline'a geri döner. "Özür dilerim. Büyük bir konuşma kayması. Önümüzdeki Perşembe günü şehirde olacağım ve sizinle akşam yemeği yemeyi kesinlikle çok isteriz."

Ron'un yüzünde çatık kaşlar ya da sert çizgiler yok, sürekli bir hayal kırıklığı hali yüzünden derisine kalıcı olarak kazınmış olanlar dışında. Ama bu onu gördüğüm en yumuşak hali ve bunun sebebi de Indy.

Yine de, dairemde ağlarken bulduğum kaotik kızdan daha resmi davranıyor ve umarım burada ilişkimizden daha fazlasını taklit etmek zorunda olmadığını biliyordur.

Ron bana "Çok hoş biri Shay," diyor ve ben de ilk kez konuşmaya dahil oluyorum.

Farkındalık beni sardı. Indy bunu zarafet ve güvenle taşırken, ben bir tahta gibi kaskatı duruyorum, Indy'ninkiler benimkilerin etrafında zahmetsizce kıvrılırken parmaklarım gerginlikten genişliyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye devam ediyor.

Kahretsin. Bunun hakkında konuşmuştuk. Bunun gündeme geleceğini biliyorduk ama asla karar vermedik.

"Biz-" Indy ve ben aynı anda başladık ama durakladım ve devam etmesine izin verdim çünkü ona bunu atlatacak kadar güveniyorum.

"Kız kardeşi aracılığıyla tanıştık."

Mükemmel. Basit. Sadede gel.

Bana bakıyor ve umarım takdirimi anlayabiliyordur. "O bakışı görüyorum," diye miyavlıyor Caroline. "Siz iki aşk kuşu. Daha fazlası var değil mi?"

Hiçbir boktan haberi yok.

"Var," diyorum ona, boğazımı temizleyerek çünkü kim bilir ne kadar zamandır ilk kez gerçekten konuşuyorum. Kolumu Indy'nin beline dolayarak onu yanıma çekiyorum ve konuşurken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Ama detayları aramızda tutmayı seviyoruz."

Bu gece nihayet bir şeyi doğru yaptığım için Indy'nin kahverengi gözleri rahatlamış bir şekilde parlıyor.

"İkiniz de çok tatlısınız. Indy, seni gelecek hafta akşam yemeğinde görmek için sabırsızlanıyorum. Biraz farklı bir şey yapacağız."

"Sabırsızlanıyorum. Seninle tanışmak çok güzeldi." Başını omzuma yasladı.

"Shay." Ron elimi sıkmak için elini uzatıyor ve o inançsızlık ve güvensizliğin bir kısmı silinip gidiyor. Belli ki hâlâ şüpheci ama bunun bir yalan olduğuna inanmak yerine gerçek olma ihtimalini sorguluyor gibi görünüyor.

Onlar uzaklaşırken göğsüm çok ihtiyaç duyduğum bir nefesle iniyor. "İnanılmazdın, Blue."

"Ve sen de korkunçtun. Seni o düğüne götürmeyi düşüneceksem bile önümüzde çok iş var."

"Bunu yaparken kendin olabileceğini biliyorsun, değil mi? Bu kadar dengeli ve mükemmel olmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seni sevecekler."

Omuzlarını kaldırıyor. "Her zaman söyleyecek doğru şeyi olan, üzerine titreyen kız arkadaşı oynamaya alışkınım. Bu neredeyse ikinci doğamdı."

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Ethan benimle konuşurken eşi Annie'nin önüne bir kadeh şampanya daha koyuyor. "Bu seni bir iş etkinliğinde gördüğüm en uzun süre."

"Çünkü gösteriş yapmak için harika bir kız arkadaşı var." Annie flütünü Indy'ye doğru tutuyor.

Indy'yi barın yanında, etrafı Raptors'tan birkaç adamla çevrilmiş bir şekilde buluyorum. Yüzünde o bulaşıcı gülümseme, o nazik kahverengi gözler, o kendinden emin vücut dili vardı. Birdenbire, yola her çıktığında bu adamlarla çalıştığının farkına varıyorum.

Tanrım, onu seviyor olmalılar.

Indy yalan söylemiyordu. O gerçekten sosyal bir kelebek ve bu kadar açık olabilme yeteneğini biraz kıskanıyorum.

"Bu gerçek değil, Ann."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek kocasını başından savar. "Ama bir kadın hayal kurabilir. Ryan'ın gerçek bir kız arkadaşı olduğunu düşünsene. Takım etkinliklerinde diğer takım arkadaşların gibi haftanın lezzetleri yerine biriyle birlikte olmak cennette olmak gibi bir şey olurdu."

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm, Annie." Viski bardağıma gülümseyerek bir yudum alıyorum. "Geç saatlere kadar dışarıda kalmaktan bahsetmişken, siz ikiniz saat onu geçmişsiniz. Ebeveynler çıldırmış."

"Gececi bir bebek bakıcımız var."

Ethan kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak, "Ve bir otel,"

diye ekliyor. "Yani, dokuz ay içinde dört numaralı kız.

Anladım." "Umarım." Ethan bira şişesini alkışlarcasına

havaya kaldırır. Annie onun göğsüne bir şaplak atar.

"Kesinlikle olmaz."

"Ry, takım yemeğini planladın mı?" Ethan soruyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp viskimi rahatça yudumluyorum. Takımımdaki herkes arasında Ethan benim en yakın arkadaşım ve yanında kendimi en iyi hissettiğim kişi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Takım yemeği," diye tekrarlıyor. "Takım kaptanı iki ayda bir takım yemeği planlıyor. Ve sezonun neredeyse bir ayındayız."

"Bekle. Bu bir şey mi? Annen harika bir aşçı olduğu için iki ayda bir senin evine gittiğimizi sanıyordum."

Annie ve Ethan birlikte gülüyorlar. Ethan'ın ailesi o doğmadan önce Amerika'ya gelmiş ve annesi her ay ekibin masalarının etrafında toplanıp yemek paylaşması için otantik Kore yemeklerinden oluşan bir fırtına pişiriyormuş. Hatta geçen sezon bana kendi kimçimi nasıl hazırlayacağımı bile öğretti. Bu gerçekten dört gözle beklediğim tek gezi.

"Hayır, dostum. Bu yeni takım kaptanı olarak görevlerinin bir parçası."

"Lanet olsun. Senin evinde yapmaya devam edemez miyiz? Bayan Jeong'un yemeklerine ihtiyacım var."

"Bence kendin bir şeyler planlarsan çocuklar için çok iyi olur. Basketbol dışında kim olduğunu görmeleri onlar için iyi olur."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu adamların bazılarıyla dört yıldır oynuyorum." Bir grup takım arkadaşımı yüksek bir masanın etrafında toplanmış, birbirleriyle şakalaşıp gülüşürken buluyorum. "Bir de üniversiteden beri birlikte oynadığım Dom var. Beni tanıyorlar."

"Ligdeki en iyi oyun kurucuyu tanıyorlar. Bir sezonda en çok asist yapma rekorunu elinde tutan adamı tanıyorlar ama *senin* hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Artık yetki sende dostum. Onlarla saha dışında bağlantı kurmalısın."

"Ron gibi konuşuyorsun."

"Belki de o kadar uzakta değildi. Yanıldığını kanıtlamak ister misin?

Takım yemeği ilk fırsatınız."

On dört erkeği akşam yemeği için evime alma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Ethan birkaç kez geldi ve Dom da arada bir uğradı ama geri kalanlar benim alanıma girmediler. Onlara izin vermedim.

Indy'den başka kimse yok.

"Kayınvalidemin yemekleri için istediğin zaman gelebilirsin," diye teklif ediyor Annie. "Ve gelirken o sevimli sahte kız arkadaşını da getir."

"Bu sır üçümüz arasında kalacak," diye hatırlatıyorum onlara. "Başka kimse bilmemeli. Çocuklardan birinin ağzından kaçırması ve Ron'un öğrenmesi riskini göze alamam."

Annie sanki tek kelime etmeden dudaklarını mühürleyip kilitliyormuş gibi hareket ediyor.

INDY

Ben Ryan'ı ya da diğerlerini ararken barmen bana bir cin tonik uzattı.

Stevie, Zanders ya da Rio. Ya da gerçekten herhangi biri. Arkadaşlığı severim, bağlantı kurmayı arzularım. Gerçekten sosyal bir kelebeğim, ama bunun nedeni çoğunlukla hiç tek başıma kalmamış olmam ve yirmi yedi yaşımda nasıl yapacağımı bilmediğimi öğrenmekten korkmam.

Bay ve Bayan Morgan yanlarından geçerken el sallıyorlar, umarım Ryan "ın yokluğunu Çüpheli bulmazlar.

Onlardan birinin yerinde olsaydım, sahte ilişkisinin acınası görüntüsünü yüzümüze vururdum. Ryan bana karşı çok beceriksizdi. En büyük PDA anı kolumun üst kısmına çakmasıydı. O da neydi öyle?

Gecenin başlangıcı bir gösterge olsaydı, onu ezip geçeceğimizi düşünürdüm. Odamdan çıktığımda Ryan'ın gözleri kapandı, dudakları aralandı. Daha önce hiç düz değilmiÇ gibi yaptığım kravatını düzeltirken usulca, samimi bir Çekilde konuÇtu.

O anda beni istiyor gibi görünüyordu ama arabadan iner inmez oyunculuğu bir kenara bıraktı.

Öte yandan ben, onun elini tutarken ve göğsüne yaslanırken kendimi çok doğal hissediyordum. Yaptığım gösterinin Ryan için de GM için olduğu kadar inandırıcı olması için dua ediyorum.

Çünkü gerçek şu ki, hoşuma gitti.

Ne kadar sadakatsiz hissettiğimi fark ettiğimde bu sinir bozucu bir farkındalık. Alex'i hayatım boyunca sevdim ve şimdi ilk kez başka bir erkekle birlikte olmanın tadını çıkarıyorum. Alex başka biriyle yatabilir ama ben yine de bu ilişkiye ve ona duyduğum aşka o kadar sadıkım ki, başka bir erkeğin arkadaşlığından zevk aldığım için içimde bir suçluluk duygusu beliriyor.

"İşte orada," diyor Stevie, yanımdaki boşluğa kayıyor ve dirseklerini bara yaslıyor.

Ve tam o sırada, ikizini odanın diğer ucunda, kendisinden büyülenmiş gibi görünen birkaç yaşlı adamla etkileşim halinde buluyorum. Dik duruyor, omuzları geride ve gergin, söylediklerine kafa sallayarak eşlik ediyor. Basketbol ikonları bu gece burada, profesyonel ve gergin.

"Senin için günlük güncelleme, Vee." "Hayır, teşekkür ederim."

"Kardeşin çok seksi ve beni bu barın tepesinde domaltmasına seve seve izin veririm." Dikkatimi ondan ayırmadan içkimi dudaklarıma götürüyorum.

"Gecemi bunu duymadan da geçirebilirdim."

"Her zaman böyle gergin miydi yoksa ben buralarda olduğumdan beri yeni mi?" "Bunu kişisel olarak algılama. Askere alındığından beri böyle, ama ben
Geçen yıl buraya taşınıp ilk elden görene kadar ne kadar kötüleştiğini fark etmemiştim."

İki okyanus gözü süperstarın etrafını saran küçük gruptan ayrılıp odanın öbür ucunda beni buluyor ve nefes kesen bakışlarıyla beni sabitliyor. Ryan sert ve rahatsız olabilir ama takım elbiseli bu adam her kızın fantezisidir. Çarpıcı biri ve sanki gecesine devam etmeden önce nerede olduğumu kontrol etmesi gerekiyormuş gibi dikkatini önündeki kalabalığa vermeden önce dudakları küçük bir gülümsemeyle eğildiğinde yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Ryan Shay'in gülümsemesi neredeyse daha anlamlı çünkü onu sık sık görmüyorum ve günün her boş anında o adamla ilgili fanteziler kuruyor

olabilirim ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yok.

Çevremde, Stevie'nin dikkatinin ağabeyinden bana ve tekrar bana döndüğünü izliyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Hem birlikte yaşayıp hem de numara yapmak. Karmaşık görünüyor."

"Ryan "ın dağınıklıktan ne kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz," diye takılıyorum. Stevie yüzünü bara dönüyor ve ben de ona katılıyorum.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," diye devam ediyor. "Kendisi gergin değil, ama onu izleyen ve hata yapmasını bekleyen sayısız gözün farkında. Ryan duygularını çok sık göstermiyor çünkü bu onun için güvenli. Bu onun markası için de güvenli."

Bunu hayal edemiyorum, hayatınızı değiştirdiğinizi, etrafınızdaki herkesi yatıştırmak için geri durduğunuzu. Çok coşkulu değil, ama çok da ciddi değil. Çok soğukkanlı değil, ama çok hareketli de değil. Hayata devam etmek için ne korkunç bir yol.

Belki bu gece sesini alçaltmalısın, Indy. Bu adamlar, gürültülü kadınlardan hoşlanmazlar.

Bunlar benim iş arkadaşlarım, arkanıza yaslanın ve konuşmayı bana bırakın. Harika görünüyorsun, Indy. Bu gece tek ihtiyacın olan güzel olmak.

Alex'in önceki sözleri aklımda çınlıyor, belki bunu hayal *edebilirim.*

Barmen elindeki taze birayla sözümüzü kesiyor ve birayı tezgâha doğru kaydırıyor. "Bu benden," diyor Stevie'ye, sadece "külot eritme" olarak tanımlanabilecek bir sırıtışla.

Dövmeli bir el Stevie'nin beline arkadan dolanıyor. "Kesinlikle olmaz." Zanders'ın zehirli bakışları yakında ölecek olan barmene odaklanmıştı. "Kesinlikle olmaz."

Barmenin yüzü soldu. "Üzgünüm, dostum." Başka bir müşteriye hizmet etmeye gitmeden önce ellerini teslimiyetle havaya kaldırır.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Zanders eğilip Stevie'nin boynuna öpücükler kondurmadan önce dikkatini onun sırtında tutuyor. "Seni hiçbir yere götüremem," diye mırıldanıyor tenine karşı.

"Ind, harika görünüyorsun." Zanders bana doğru döndü. "Sadece uçakta değil, bizimle birlikte etkinliklerde de olman çok eğlenceli."

"İyi bak. Bu senin tek şansın olabilir."

"Yok artık. Sahte ilişkiniz şimdiden sallantıda mı?" Zanders'ın telefonu çalıyor ve konuşmamıza devam ederken telefonu çıkarıyor.

Bu açıklama beni biraz hazırlıksız yakaladı. Elbette Stevie, Zanders'a kardeşiyle benim numara yaptığımızı söyledi ama umarım bunu bilenlerin sayısı bizim küçük çevremizden fazla değildir. Ne kadar az kişi bilirse yalanımız o kadar güvenli olur.

"Senin adam patronuyla konuştuğumuzdan beri beni neredeyse görmezden geldi. Bu sporculardan birini daha *gerçek erkek* arkadaşım yapabilirim ve eminim ki farkına bile varmaz."

"Fark edeceğinden oldukça eminim." Zanders'ın göğsü kibirli bir kahkahayla kabarırken telefonunu bana uzatıyor.

RYAN

Benim için Indy'ye göz kulak ol. Bu adamların o lanet elbisenin içinde gözlerini ondan alamadıklarından haberi yok.

Onu tekrar bulduğumda, daha fazla hayranıyla sohbet ederken sırtı bana dönüktü ve kendi gözlerimle görmesem o mesajı gönderdiğine inanmazdım.

"Indigo!" Rio beni kolunun ucunda tutarak haykırıyor. "Öyle görünüyorsun ki..."

Boşluğu onun yerine ben doldurmuyorum. Bunun yerine, tanımlayıcı kelimeyi seçmesi için ona bir an veriyorum. Rio sevimli, heyecanlı ve genç, ancak kadınlara yaklaşımı konusunda biraz koçluğa ihtiyacı var ve bunun üzerinde çalışıyoruz.

"Bang..." Zanders'ın kalkık kaşlarını yakalar.

"eautiful." "Bangeutiful?" Ben soruyorum.

"Çok güzel. Çok güzel görünüyorsun, Indy." Arkadaşıma doğru döndü. "Stevie, çok ateşli görünüyorsun. Damla damla güzellikten bahsediyorum. Buradaki her erkek muhtemelen seni düşünüyordur-"

Gülmemeye çalışarak avucumu ağzına kapatıyorum. Zanders kendinden aşırı emin bir şekilde meydan okuyan kaşlarını kaldırırken ona "Ölmek istiyorsun," diyorum.

Rio'nun yeşil gözleri yaramazlıkla parlıyor çünkü her zaman iyi bir eğlence olsa da biraz bok bozucu. Takım arkadaşlarının sinirlerini bozmaktan hoşlanıyor ve Stevie bunu yapmanın en kolay yolu.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum. Ama bu mavi elbise sana çok yakışmış Stevie." "Teşekkürler Rio," diye gülüyor.

Zanders iki sahiplenici kolunu ona doluyor. "Evet," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ve bu gece yatak odamın zemininde daha da güzel görünecek."

"Rio, hadi. Raptors bu gece en iyi iki oyuncusunu kaybetmeden gidip dans edelim. Biri cinayetten, diğeri de hapis cezasından."

Rio ve ben kalabalık dans pistine çıktık. Bileğinden küçük bir hareketle beni göğsüne doğru çekiyor, ben de elimi omzuna koyuyorum. Dans pistinde çok farklı. Zarafet ve güvenle liderlik ediyor, kadınlara yaklaşımında ise tam tersi.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Altı yıl balo salonu dersleri aldım. İster inanın ister inanmayın, çocukken berbat bir patenciydim. İki sol ayağım vardı, bu yüzden annem dengeyi öğrenmem için beni dans derslerine gönderdi. Bir yıl sonra takımımdaki en iyi patenciydim."

"Ve yine de beş yıl daha dans etmeye devam ettiniz?"

Beni dışarı itiyor, tam bir kontrolle beni döndürüyor. "Dans sınıfımdaki kız erkek oranının ne olduğunu biliyor musun? Benim tarafımda sayılar vardı."

Her zamanki gibi Rio beni güldürüyor.

"Bu," diye devam ediyor. "Ve bundan keyif almış olabilirim."

Düşünceli bir gülümsemeyle başımı eğiyorum. "Sana zor zamanlar yaşatmayı sevsek de, bir gün birisi seni elde ettiği için çok şanslı olacak."

Zeytin rengi teni utangaç bir gülümsemeyle renkleniyor. "Teşekkürler, Ind."

İki şarkı boyunca dans pistinde kaldık, sohbet ettik ve hasret giderdik. Bu gece çok eğlendim. Her ne kadar Ryan bir tahta kadar sert olsa ve muhtemelen kimliğimizi açığa çıkarmış olsa da, arkadaşlarımı iş dışında görmekten keyif aldım. Giyinmek, dışarı çıkmak ve sosyalleşmek güzeldi.

Ancak üç numaralı şarkının başlangıcı boşluğu doldurmaya başladığında, Rio'nun ifadesi düşüyor, o tipik şapşal gülümsemesi düz bir çizgiye düşüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Dans pistinde sallanmaya devam ederken omzumun üzerinden bakarak yutkunuyor. "Sahte erkek arkadaşının beni gerçekten öldürmek istediğinden oldukça eminim."

Ben hala. "Tanrım. Herkes bunun sahte olduğunu biliyor mu?"

"Stevie Zanders'a söylemiş, Zanders da bana çünkü Indy, ben çıldırmak üzereydim."

"Rio. Sen ve ben, biz arkadaşız. Bunu aşmıştık."

Başını geriye atarak alay ediyor. "Senin hakkında konuşmuyorum. En yakın arkadaşlarımdan birinin Ryan Shay'le çıktığını sanıyordum. Ryan Shay. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Gözlerimi devirip omzumun üzerinden baktığımda Ryan'ın bir masada oturduğunu görüyorum, sandalyesinde arkasına yaslanmıǴ, bacaklarını bir kral gibi açmıǴ, dalgın dalgın bardağının kenarını çiziyor. DuruǴu gayri resmi görünebilir, ama bakıǴları zehirli ve tam Rio'ya dönük.

"Merak etme, sen değilsin. Uzun süre kalmak istemedi ve sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Indy." Rio hareket etmeyi tamamen bırakır. "Kadınlar konusunda deneyimsiz olabilirim ama ben hâlâ bir erkeğim. İşte bu kıskançlıktır."

"Hayır, değil."

"Güven bana. O bakışı bilirim."

"O zaman işini yapıyor. Erkek arkadaşımmış gibi *davranıyor*."

Ve sonunda yapılacaklar listesinden *bir şey* çıkarıyor. Yavaş bir dans için iyi bir gece olurdu, ama kıskançlığı alacağım.

"Adama bir Oscar verin o zaman." Rio'nun gözleri oda arkadaşıma kaymaya devam ediyor. "Ryan Shay tarafından suratına yumruk yemek her ne kadar büyük bir onur olsa da, bunun için en uygun yerin bir bağış gecesi olduğunu sanmıyorum." "Gitsem iyi olacak." Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. "Görüşürüz. uçakta."

Ryan'a doğru ilerlerken bana bakmıyor. Onun yerine, arkadaĢım dans pistinden ayrılırken gözleri Rio "yu takip ediyor ve ben tam önündeki koltuğa oturup onun görüĢünü engelleyene kadar bakıĢını kesmiyor.

"Şey, merhaba." Ryan'ın orta parmağı soğuk bir kayıtsızlıkla viski bardağının kenarında geziniyor.

"İyi misin?"

Yüzüm ona dönük otururken dizlerimin onun yayılmış bacaklarının arasında olduğunun farkındayım.

"Ben iyiyim."

"Gitmeye hazır mısın?" "Kalmak istiyor musun?"

"Sadece bir buçuk saat kalacağımızı söylemiştiniz ama bundan çok daha uzun sürdüğüne eminim."

"Ne dediğimi biliyorum ama kalmak istiyor musun? İyi vakit geçiriyor musun?"

Oturuyor, bacaklarını içeri çekiyor ve dizlerimi kendi bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Elbisemin parlak pembe sateni, onun siyah takım elbiseli pantolonunun içindeki kalın bacaklarıyla çelişiyor ama yalan söylemeyeceğim, bu yan yana duruş hoşuma gidiyor.

"İyi vakit geçiriyorum."

"O zaman kalacağız." Bardağındaki viskiden küçük bir yudum alır.

Bana bakarken önceki sert bakışları şimdi yumuşadı ve dudaklarındaki hafif eğim asla bıkmayacağım bir görüntü.

Başını çevirmeden elini kaldırıp dökülmüş birkaç saç telini kulağımın arkasına itiyor. Başparmağının ucu boğazımın derisini sıyırıyor, nazik ve narin ama numara yapmaktan hiç de rahatsız olmayan bir adam için dünyadaki tüm güvene sahip.

Kendimi onun dokunuşuyla rahatlarken buluyorum. "Ne yapıyorsun?" Tembelce fısıldıyorum.

Başını hafifçe yana sallamadan önce gözleri usulca yüzümde geziniyor. "Rol yapıyorum."

Oh.

GM'si burada olmalı, bizi izliyor.

Oda arkadaşım ayağa kalkıyor, takım elbise ceketini çıkarıp omuzlarıma atıyor.

"Ryan-"

"Elbisenizin zamanı geldi. İnan bana, kimse gözlerini senden alamadı ama titriyorsun. Ceketimi alıyorsun."

Üşüdüğüm için titremiyorum.

Yine de ceketin yakalarını çekiştiriyorum, ceketin sıcaklığı ve Ryan'ın keskin ve zarif kokusu üzerimi kaplıyor.

Ryan yeniden yerine oturuyor, bacakları bir kez daha benimkileri sıkıştırıyor. "Bana o adamın adını hatırlat."

Masum numarası yapıyorum.

"Hangi adam?" "Hangi adam

olduğunu biliyorsun."

"Rio mu? Raptors'ta oynuyor. Onunla daha önce

tanışmıştın." "Yani iş için her yola çıktığında onu mu

görüyorsun?" "Evet."

Başını sallıyor, o okyanus gözleri sakin, soğukkanlı ve toparlanmış bir Ryan Shay imzası olarak kalıyor. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Hayır."

Cevap vermiyor, detaylandırmamı bekliyor.

"Yine de iyi bir arkadaş."

"Sadece bir arkadaş mı?"

"Evet, Ryan. Sadece bir arkadaş. Bu soru dizisi de neyin nesi?"

"Senin benim kız arkadaşım olman gerekiyordu. Biriyle görüşüp görüşmediğini bilmem gerektiğini düşündüm."

"Şey, görüşmüyorum. Görüştüğüm tek erkek sensin. Rol yap ya da yapma."

Ryan "ın dik omuzları hafifçe düÇüyor ve bu hareket o kadar küçük ki hayal bile edemiyorum. Başını sallıyor. Söz yok, sadece konuşmayı bitirmek için bir baş hareketi.

"Burada olmanın iyi olduğuna emin misin, yoksa eve mi gitmek istersin?" O anda Stevie ve Zanders masamıza iki sandalye daha oturdular,

ama bize aldırış etmeyin. Ryan'ın duruşundaki değişiklik ve gözlerindeki rahatlık kız kardeşinin yanında olmasından kaynaklanıyor.

"Ben iyiyim. Aslında bu gece çok eğlenceli."

Parmak uçları elbisemin sateni boyunca usulca dans etmeye başlarken, dirseklerini benimkileri kavrayan dizlerine dayıyor, kumaşı akılsızca izliyor.

Oyunculuk. Sahte. Rol yapmak.

"Kız kardeşin yanındayken bambaşka bir adamsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rahatladın çünkü o bu gece burada."

Ryan masanın karşısındaki Stevie'nin oturduğu yere bakıyor. "Evet." Boğazını temizliyor. "Evet. Sanırım haklısın."

"Seni böyle görmek çok güzel."

Dudaklarını hafifçe aralayarak beni izlerken parmak uçları satenin üzerinde donup kalıyor. Bir süre sonra ellerini kaydırarak bacaklarımda daha fazla yer kaplıyor.

Siyah takım elbise, bileğindeki Rolex ve kol düğmeleri düşünmeden edemediğim bir hayal yaratıyor. O takım elbiseyi çıkarırken nasıl göründüğünü merak ediyorum. Bu aksesuarları saklamayı sevdiği özel bir yeri var mı? Ryan'ı tanıyorsam, evet, elbette, ama yatağında onu bekleyen bir kadın varken bile eşyalarını düzenliyor mu?

Sanırım bu manzara hoşuma giderdi. Ben sırtüstü uzanmışken onun her katmanı yavaşça soymasını izlemek.

Boğazımı ve zihnimi o hayallerden temizleyerek fısıldıyorum, "Sana biraz saçma bir şey söyleyebilir miyim?"

Dudaklarında bir eğilme oluyor ama bastırmaya çalışıyor.

"Lütfen yap." "Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama bu

çıktığım ilk randevu."

"Ayrıldığımızdan beri mi demek

istiyorsun?" "Hayır, yani hiç."

Gözler genişler. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Alex ve ben bir gün birlikte olmaya karar verdik. İlk randevu ya da herhangi bir randevu yoktu. Dışarı çıktığımızda tüm arkadaşlarımızla çıkıyorduk. Elbette birlikte yaşıyorduk ama bu benim ilk gerçek randevum, bire bir. Sahte olması ironik, değil mi?"

Ryan'ın şaşkın kaşları yumuşuyor. "Indy, keşke bilseydim." "Neden?" Gülüyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor ve keşke söyleyecek bir şeyim olsaydı, süperstar atlet oda arkadaşıma daha önce hiç kimseyle çıkmadığımı itiraf ettikten sonraki gerginliği ve gariplik dalgasını kıracak bir şey.

Ben bir şey bulamadan Ryan konuşuyor. "Demek Dartmouth, ha?"

"Evet."

Avuçlarını kalçalarımda buluyorum, elimi onunkine koyabilmeyi, parmaklarımızın bu gece daha önce olduğu gibi iç içe geçtiğini hissetmeyi diliyorum, ama bacaklarımdaki akılsız desenleri izlemeyi bırakmasını da istemiyorum.

"İçeri giremediğine göre nereye gittin?" "Oh, girdim."

Başı hafifçe geriye doğru sallanıyor. "Ama sen katılmadın?"

Ryan'ın elleri tekrar kayıyor, avuç içleri artık üst baldırlarımda otoriteyle yaşıyor. Etrafıma bakıp Ron Morgan'ı bulmalıyım, kendime şu güvenceyi veriyorum

Ama içimde, yalan da olsa bu fantezinin içinde yaşamaya devam etmek isteyen romantik bir yan var.

"Alex ve tüm arkadaşlarımız Chicago'da kalıyordu ve henüz tam olarak birlikte değildik ama olacağımızı biliyordum. Uzun mesafe yapmamız konusunda kendini rahat hissetmiyordu." Espri yapmadan gülüyorum. "O zamanlar onu dinlemeliydim. İş için seyahat etmeye başladığım anda başka biriyle birlikte oldu."

Ryan'ın yüzünü acıma kaplıyor. "Mavi-"

"Benim için üzülmeyin. Evet, Alex'e yakın olmak için Chicago yakınlarında kaldım ama ben ayrıcalıklıyım. Hala harika bir okula gidiyorum ve hala MBA'im var. Tabii ki kullanmıyorum ama tam olarak şikayet edemem."

Ryan "ın kaÇları birbirini bulup alnını kırıÇtırıyor. "Ron Dartmouth'tan bahsettiğinde bunu neden söylemedin? Bu çok etkileyici. *Sen etkileyicisin.*"

"Çünkü yıllar içinde öğrendim ki bazen insanlar, özellikle de erkekler zekâdan etkilenmek yerine gözlerini korkutuyorlar. Sınıf birincisiydim ama vücudum gelişene kadar bana ikinci bir bakış bile atılmadı. Bazı erkekler rekabet edecekleri biri varmış gibi hissetmek istemiyorlar, bu yüzden ben de oyun oynuyorum. Patronunun benden hoşlanmasını sağlamaya çalışıyorum, haddimi aşıyormuşum gibi hissetmesini değil."

İnsanları okumakta iyiyimdir. Onları yanımda nasıl rahat hissettireceğimi bilirim. Birlikte olduğum kişiye göre kim olduğumu nasıl ayarlayacağımı biliyorum. İnsanları ne kadar sevsem de, bazen berbat olabiliyorlar ve onları rahatlatan şey sizin daha aşağı görünmeniz oluyor.

Son ilişkimde bunu çok yaptım.

"Indy-"

"Lütfen Ryan, hiçbir şey söyleme. Şu anda düşündüğün her şeyi biliyorum."

"Hayır. Bu böyle gitmeyecek. Benimleyken seni olduğun gibi istiyorum. Bu, insanların senin ne kadar

Akıllısın. Kimsenin zehirli erkeklik saçmalıklarına boyun eğmeyeceksin. Benimleyken sessiz ve yatıştırıcı olmayacaksın. Eğer Ron'un ya da bir başkasının senin ondan daha zeki olmanla ilgili bir sorunu varsa, o zaman benim iyi bir lider olmadığımı düşünmesinden çok daha büyük bir sorunumuz var demektir."

"Ryan, sorun değil. Bunu yıllardır yapıyorum."

"Evet, bu da başka bir şey. Alex'in aleti ne kadar küçüktü ki bunu yapmana izin verdi? Ya da *senden* bunu yapmanı *istedi* mi demeliydim? Bu saçmalık manipülatif ve kontrolcü çünkü tahmin edeyim, ondan daha zeki ve muhtemelen daha başarılı olman hoşuna gitmedi. Senden arkadaşlarının önünde sesini alçaltmanı mı istedi? İş arkadaşlarının onun hakkında daha az düşünmemesi için sessiz kalmanı ve güzel görünmeni mi istedi?"

Ne oluyor be? Gözlerime güçlü bir diken batıyor, burnum hızla yanıyor çünkü Ryan haklı. Onunla hiç karĢılaĢmamıĢ olmasına rağmen görmezden gelmeye çalıĢtığım her Ģeyi biliyor.

"Yapma." Ryan öne doğru oturur. "Sakın ağlamaya kalkma."

Nefes alıyorum, başımı sallıyorum ve tüm duygularımı başlamadan durduruyorum. "Kusura bakmayın. Senin iş etkinliğindeyiz."

"Indy." İki büyük eli de yüzümü kavrıyor. "Nerede olduğumuz umurumda değil. Bu bağış gecesinde istediğin kadar ağlayabilirsin. Çığlık atabilirsin, gülebilirsin, bu insanların önünde öfke nöbeti geçirebilirsin, umurumda değil. Umurumda değil ama ne burada ne de başka bir yerde onun için ağlamayacaksın."

Durması gerekiyor. O takım elbiseyi giyerken en seksi şekilde talepkar ve şefkatli olamaz. Şimdiye kadar benim romantik olduğumu ve bunun için onu öpeceğimi ya da bunun gibi aptalca bir şey yapacağımı bilmeliydi.

Ve her ne kadar ağzının benimkine karşı nasıl hissedeceğini, dudaklarının ne kadar yumuşak ve esnek olacağını hayal etmiş olsam da, bir gösteri yapıyoruz. Bunun ne olduğunu unutamam ve idealist kalbimi karıştıramam.

Bu benim aşk kitaplarımdan biri değil. Bu bir peri masalı değil. Ve öyle olsaydı bile, en kötü ana karakter ben olurdum çünkü

Kendi tarzında seksi ve kontrolcü olan bu adam için bile kırılmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Ryan," diyorum, kendimi kaptırmak istediğim büyüyü bozarak.

"Hmm?"

"Etrafta kimse yokken rol yapmakta gerçekten iyisin. Şimdi seyircilerimiz olduğunda bunun üzerinde çalışmalıyız."

Ryan sandalyesinde geriye doğru oturarak aramıza gerekli mesafeyi koyuyor. "Tamam," diyor viskisini bitirmeden önce. "Üzerinde çalışacağım."

RYAN

Sarı saçlar ve lila boyalı ayak parmakları tüm antrenman boyunca zihnimi bulandırdı.

O pembe satenin dün gece Indy'ninki yerine benim yatak odamın zemininde nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Yıllardır bir kadın hakkında böyle fanteziler kurmamıştım. Genelde, birinden etkilendiğimde, kim olduğumu ve birinin neden benimle birlikte olmak istediğini hatırladığımda birkaç saat içinde kaybolur. Sadece bu düşünce bile tüm ateşi söndürür. Ama son zamanlarda, beynimi istila eden cinsel düşünceler arasında kendimi zar zor tanıyordum. Dizlerinin üstünde. Karnının üstünde, kıçı havada.

Kahretsin, onu alabileceğim her pozisyonu düşünmeden edemiyorum ve bunun için bir bok parçasıyım çünkü o sadece kolundaki kupayı önemseyen bir adamdan kurtuluyor. İsteyeceğim son şey onunla kıyaslanmak.

Huzur ve yalnızlık bulabildiğim tek yer olan dairemin kapısını açtığımda içimi bir gerginlik kaplıyor. Ama bugün huzur gitti, yerine belirsizlik geldi. Bir yanım Indy'nin evde olmasını umuyor, böylece saçını örmüş mü yoksa topuz mu yapmış bilebileceğim. Evin içinde çorap mı giyiyor yoksa çıplak ayaklarıyla ısıtılmış zeminin tadını mı çıkarıyor? Hâlâ uyuduğu kıyafetleri mi giyiyor yoksa güne hazır mı?

Ve bir parçam da bu soruların hiçbirinin cevaplanmaması için onun gitmesini umuyor. Anlaşmamız ve benim için tehlikeliler.

Ama bu soruların her biri, eve girdiğimde Indy'yi mutfak adasında dizüstü bilgisayarı önünde açık otururken bulduğumda cevaplandı.

Örgüsü sol omzunun üzerinden

sarkıyor. Çıplak ayakları tabureden

sarkıyor.

Büyük boy sweatshirt ve içinde uyuduğu belli olan pamuklu şort.

"Oh, Ryan evde," diyor Indy bilgisayara, bir yandan da ellerini hızlı hareketlerle hareket ettiriyor. Bana doğru dönüyor. "Ryan, gel ailemle tanış."

Yine elleri hareket ediyor ve bu sefer çok az bildiğim Amerikan İşaret Dili'nden adımın dört harfini anlıyorum.

Arkasına geçip kamerayı buluyorum ve ailesinin beni görmesini sağlıyorum. "Merhaba. Ben Ryan," diyorum el sallayarak.

Adımı oluşturan o dört harfi Indy'nin el hareketlerinde bir kez daha buluyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor annesi, konuşmak için ellerini de kullanıyor. "Ben Abigale."

Babası el sallıyor ve sadece elleriyle konuşuyor.

"Bu benim babam Tim," diyor Indy ve imzasını atıyor. "Tanrım, baba!" diyor babası başka bir şey imzaladıktan sonra. Bana doğru dönüyor. "Dedi ki, 'Umarız kızımız çok fazla baş belası olmamıştır."

Gülümsüyor ve cevabımı bekliyor. Indy tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı. "Açık konuş," diye güvence veriyor. "Dudak okuyabiliyor ve ben de senin için imzalayacağım."

Daha önce bir kadının ailesiyle hiç tanışmadım, bu bir "aileyle tanışma" anı olduğundan değil, ama kızları benimle yaşıyor ve

Bu ve gündüz düşlerimde yanıp sönen uygunsuz görüntüler, biraz korkutucu.

Ama Indy'nin ailesi nazik ve misafirperver görünüyor. Boyunu babasından almış olmalı. Florida'da oturma odasındaki kanepede otururken bile uzun boylu bir adam olduğunu söyleyebilirim. Öte yandan, annesi minyon bir kadın, ama sarı saçları ve sıcak kahverengi gözleri, aynı özellikleri paylaşan kızıyla yaptığım gibi kendimi evimde hissettiriyor.

Öne doğru eğilerek ekranı Indy ile paylaştım. "O sadece bulaşıkları lavaboda bıraktığında ya da kıyafetlerini günlerce kurutucuda unuttuğunda baş belası oluyor."

Indy, alaycı bir tavırla ağzı açık bir şekilde imza atıyor.

Ailesi gülüyor. "Kapakları asla sonuna kadar vidalamadığını ya da dolap kapaklarını arkasından kapatmayı unuttuğunu fark edene kadar bekle."

"Anne! Tanrım, çocuklar, ben buradayım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyorum. "Onun burada olması hoşuma gitti. İyi bir kadın yetiştirmişsin."

Indy'nin dikkati başka yöne bakmadan önce bana yöneliyor, bunu yaparken de sözlerimi imzalıyor.

"Teşekkür ederim." Indy babası için tercümanlık yapsa da ASL'nin temellerini biliyorum. Rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Bana göz kulak olup olmayacağını sordu."

Indy'ye dönüp bakıyorum ama göz teması kurmuyor. Söyleyeceklerimden dolayı gergin görünüyor ve belki de babasının bunu hiç sormamış olmasını diliyor.

Ama isteği ne olursa olsun, taşındığından beri Indy'ye göz kulak oluyorum. Yaşadıklarından nefret ediyorum ve bu kadar anlayışlı davranmamın nedeni de kısmen bu, ama sanırım bencilce, boş odamda uyuduğu ilk geceden beri Indy'nin burada olmasını istedim. Yoksa neden ona uyuması için bir yatak alayım ve her market alışverişimde siparişime vejetaryen ikameler ekleyeyim ki?

"Evet, efendim. Her zaman."

Dizüstü bilgisayar ekranından Indy'nin dudağının kenarını ısırışını izliyorum, ya gülümsemesini kontrol altında tutmak ya da küçük bir titremeyi gizlemek için. Onunla asla bilemezsiniz. Duygusal kız, oda arkadaşım.

"Boston'a karşı oynadığınız maçı izledi," diye devam ediyor Indy babası için. "Harika bir üçüncü çeyrek geçirdiğini söylüyor. O büyük bir basketbol hayranı."

"Oh, öyle mi? Bir dahaki sefere ziyarete geldiğinde ya da birkaç maç için Florida'ya gittiğimizde sana bilet alacağımdan emin olabilirsin."

Bir kez daha imzalamadan önce Tim'in yüzünde bir çift kaş ve bir gülümseme belirir.

"Buna bayılırdı."

"Ryan, anlamadıysan diye söylüyorum, senden hoşlanıyoruz," diye gülüyor Abigale.

Tim yine işaret ediyor, daha önce birkaç kez fark ettiğim küçük bir jest, ama Indy tercüme edemeden ona soruyorum, "Bu işaret ne anlama geliyor?"

"Hangisi?"

Tim'in el hareketini tekrarlıyorum. Oldukça basit bir hareket; serçe parmağı uzatılmış bir yumruk, göğsünün etrafında küçük bir daire çiziyor.

"Oh, bu benim adım. İşaret adım." "İşaret

ismi mi?"

"Birini tanımlamak için kullanılan özel bir işaret," diyor Indy, elleri en güzel ve zarif şekilde babası için hareket etmeye devam ederken. "Böylece her konuşmamızda isimlerimizin tamamını hecelememize gerek kalmıyor. Herkesin bir işaret ismi yok. Kimin alacağını ve işaretinin ne olacağını babam seçiyor." Elini yumuyor ama serçe parmağı yukarıda kalıyor, sonra elini kalbinin üzerinde küçük bir daire çizecek şekilde ovuşturuyor. "İndigo için 'ben' ve babam benim onun tüm kalbi olduğumu söylüyor." İşaret ismini tekrarlıyor. "Indy."

Annesi konuşuyor. "Ben de Abigale." Eliyle "A" harfini oluşturuyor ve kafasına vuruyor. "Çünkü sarı saçlarımı ilk Indy'nin babası fark etti."

"Genelde hemen bir işaret ismi vermez ama anneme verdi." Indy düşünceli bir şekilde gülümsüyor, elleri hareket ediyor. "Neredeyse otuz yıldır birlikteler ve sanırım ilk tanışmalarından itibaren onun hayatında olacağını biliyordu. Öyle değil mi baba?"

Tim'in ağzında nostaljik bir gülümseme belirir ve kızına hak verircesine başını sallar.

Indy, romantik olan. Tabii ki böyle düşünecektir ama bilgisayar ekranında anne ve babasını izlerken buna karşı çıkabileceğimden emin değilim. Bunca zaman sonra bile birbirlerine tamamen aşık görünüyorlar ve ev arkadaşımın bu idealist romantizm kavramlarına sahip olmasına şaşmamalı. Bunu izleyerek büyümüş.

Ama çoğu insan öyle değildir. Çoğu insana kalbinizle güvenemezsiniz ve eski sevgilisiyle kurduğu hayatı kaybettikten sonra bunu çabucak öğrendiğini varsayıyorum.

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz, Ivers'ların üçü de şimdiye kadar bu kadar karmaşık ve güzel olduğunu fark etmediğim bir dili konuşuyor, onu iş başında görüyorum. Ellerinin basit hareketleriyle birbirlerini nasıl gülümsettiklerini ya da güldürdüklerini. Katılamadığım için kendimi kıskanırken buluyorum ve keşke temel bilgilerden daha fazlasını bilseydim de Indy'nin babası, kızı tercüme etmek zorunda kalmadan benimle doğrudan konuşabilseydi diyorum.

Abigale acil durumlar için numarasının bende olduğundan emin olduktan sonra Indy telefonu kapatıyor.

"Harika görünüyorlar."

Gülümsüyor. "Onlar en iyileri. Onları özlüyorum."

"Sadece sen mi? Başka çocukları yok muydu?"

"Yapamadılar. Bir kez hamile kalmaları küçük bir mucizeydi. Annemin doğurganlık sorunları vardı."

"Ah. Özür dilerim."

"Olma," diye beni başından savdı Indy. "Anlaşmadan mükemmel bir çocuk çıkardılar."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum kuşkuyla, gözümü onun uzun bacaklarından ve pijama şortundan uzak tutmaya çalışarak. "Yeni mi uyandın?"

"Evet." Ellerini havaya kaldırarak esniyor. "Antrenman nasıldı?"

Kısa cevap mı? Berbat.

İki saat içinde hiç bu kadar çok top kaybı yapmamıştım, tek bir antrenmanda hiç bu kadar çok serbest atış kaçırmamıştım. Ve bunların hepsi, dün gece kendi odama gitmek yerine Indy'nin kapalı yatak odasının kapısını çalsaydım neler olabileceğini düşünmekten kendimi alamadığım için oldu.

Ellerim kapısının pervazında tereddüt ettikten, göğsüm ağır nefeslerle hareket ettikten ve gecemizi rol yapmaktan başka bir şey yaparak bitirme arzusuyla dolup taştıktan sonra doğru olanı yaptım ve arkamı döndüm. Kendi yatak odama, son birkaç yıldır yaptığım gibi kendime baktığım kendi duşuma geri döndüm.

"İyiydi."

Ayağa kalkıp mutfak adasının etrafında dönerek yanıma geliyor ve ben de otomatik olarak ters yöne dönüyorum, tek yapmak istediğim ona dokunmakken mesafeyi korumam gerekiyor.

"Her zaman böyle konuşmayı biliyor muydun?"

"ASL?" diye soruyor. "Sanırım öyle. Evde hep imza attık. Babam doğuştan sağırmış ve annem de tanıştıklarında bu dili öğrenmiş."

"Nasıl..." Rahatsız bir şekilde tereddüt ediyorum. "Bir yetişkin dili nasıl öğrenir?"

Başını çevirip bana baktı. "İmza atmayı öğrenmek ister misin?"

Oh lanet olsun. O parlak kahverengi gözler geri geldi. Indy, romantik olan. "Babanla senin çevirmene gerek kalmadan konuşabilmek istiyorum. Böylece kızı başıma bela olduğunda ona haber verebilirim."

İçinden hızlı, kadınsı olmayan bir kahkaha yükseliyor. Çok hoş.

"Alabileceğin dersler var. Ya da istersen sana öğretmeye yardımcı olabilirim."

Sanki bu konuda yeniymiş gibi göz teması kurmuyor. Sanki hayatında hiç kimse ona ailesiyle daha iyi iletişim kurmayı nasıl öğrenebileceklerini sormamış gibi.

Indy buzdolabını açıp konuyu hızla değiştiriyor. "Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim-" Buzdolabından pembe kahve fincanını çıkarıp bana doğru tutuyor. "Nedir bu?"

"Ben uh..." Elimi enseme sürüyorum. "Antrenmana gitmeden önce sana kahve yaptım ve soğuması için buzdolabına koydum, böylece buz eklediğinde sulanmayacaktı."

Başı yana düşüyor. "Ryan, bu gerçekten çok tatlı. Teşekkür ederim."

Muhtemelen bunun büyük bir romantik jest olduğunu düşünen kızdan gözlerimi kaçırıyorum. "Önemli bir şey değildi."

Sarışın örgüsü sırtından aşağı dökülürken buzdolabını karıştırıyor. O çıplak ayaklar ve uzun bacaklar bir kez daha dikkatimi dağıtıyor. "Normal pastırma nerede?" diye soruyor.

"Ben sipariş etmedim. Sadece vejetaryen şeyler alıyorum." Bir açıklama için omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bence tadı oldukça güzel. İkisini birden sipariş etmeye gerek yok." Dudaklarında düşünceli bir gülümseme daha belirir.

Lanet olsun. Bunun olduğundan daha derin olduğunu düşüneceğini biliyorum. Kahvaltılık et almamı romantikleştirecek çünkü o böyle biri, ama bu hiçbir şey değil. Gerçekten.

Sadece buzdolabının yiyebileceği şeylerle dolu olmasını istiyorum. Burada kendini evinde hissetmesini istiyorum çünkü burası onun da evi.

Farkına varmak göğsüme saplanıyor.

Onu burada istiyorum. *Burada olmak istemesini istiyorum.*

Siktir, bu ne zaman oldu?

RYAN

"Üçüncü periyotta çok fazla top kaybı yaptık ve toparlanamadık. Bu hafta antrenmanlarda bunun üzerinde çalışacağız."

En az otuz el havaya kalkıyor ama kör edici kamera ışıkları sayesinde muhabirlerin yüzlerini zar zor seçebiliyorum.

Medya koordinatörümüz maç sonrası basın toplantısında "Bu gecelik bu kadar soru yeter" dedi.

Ayağa kalktım, takım elbisemi düzelttim ve cevaplarımın medya için mükemmel bir şekilde hazır olduğundan emin olduktan sonra en diplomatik el sallamamı ve gülümsememi sundum. "Herkese teşekkür ederim."

Tünelden soyunma odasına doğru ilerlerken, konuşmaların uğultusu arkamda kalıyor. Takımın geri kalanı gitmişti. Sadece Koç ve ben kendi sahamızda neden bok gibi oynadığımıza dair sorulara maruz kalmak için geride kalmak zorunda kaldık. Sezonun en kötü maçını oynadım ve takımıma oyun tarzımla liderlik ettiğim için toplu olarak çöp gibi oynadık.

Odaklanma eksikliğimin bir kereye mahsus olduğunu söylemek isterdim ama gerçek şu ki, bu gece aklımın nerede olduğunu biliyorum.

Maç öncesi mesajlaştığım oda arkadaşım, bu gece araç paylaşımı yapacağını söyleyerek bombayı patlattı. Arenaya gidiş gelişler sayesinde yoğun olacağından emindi. Ancak benim tek düşünebildiğim onun arabasında yabancılarla sıkışıp kalmasıydı. Öyle değil mi?

o farkına varmak nasıl potansiyel olarak tehlikeli o olabilir Olmak mı? Değil mi? Bu taraftarlardan bazılarının maçtan sonra ne kadar sarhoş olduğunu anlıyor mu?

Daha da kötüsü, telefonumu aldığımdan beri bana mesaj atmadı.

"Ry."

Zanders'ı soyunma odamın önündeki duvara yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış bir şekilde görünce s e r s e m l e m i ş halim bozuldu.

"Hey, dostum. Maç için burada mıydın? Stevie'nin sponsorluk anlaşması için şehir dışında olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yeni indim ve buraya geldim."

Kapıyı iterek açtım. "Soyunma odama gelmek ister misin?"

"*Benim soyunma odamı mı* kastediyorsun?" Kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor.

"Yarın geceye kadar olmaz."

Raptors ve Devils United Center'ı paylaşıyor, bu yüzden benim oynamadığım gecelerde kız kardeşimin erkek arkadaşını buzun üzerinde bulma şansınız yüksek.

"Stevie'yi alacak mısın, almayacak mısın?"

Ben telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı toplarken Zanders soyunma kabinlerinden birine oturuyor, telefonumdaki Indy eksikliği yüzünden hâlâ sinirliyim.

"Hayır, o zaten evde ve burada olduğumu bilmiyor. Indy'nin senin evinde olup olmadığından emin değildim ve seninle yalnız konuşmayı umuyordum."

Bu dikkatimi çekti. Arkamı döndüğümde Zanders'ın yüz ifadesinin tamamen ciddi olduğunu görüyorum ki bu defans oyuncusu için alışılmadık bir durum.

"Her şey yolunda mı?" Dirseklerimi dizlerime koyarak kabine oturdum. "Sponsorluk anlaşmasında değildim. Nashville'deydim."

Stevie'nin ve benim memleketim. "Babanla konuşmak için."

Oh. Oh lanet olsun.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun, sana kız kardeşinle çıkmak için izin istemeyeceğimi söylemiştim?"

Kibirli hokey oyuncusuyla resmen tanıştığım yardım galasını hatırlayarak dudaklarımın hafifçe çekilmesini engellemeye çalışıyorum. O geceye girerken ondan nefret ediyordum. Yürüyen bir stereotipti, ama işte buradayız, neredeyse bir yıl sonra. Karşımdaki kabinde oturan adam en iyi arkadaşlarımdan biri ve kız kardeşimi hak ettiği şekilde seviyor.

"Stevie'nin kendi kararlarını vermesinden yanayım, bu yüzden yine senden izin istemeyeceğim, ama bu kez nasıl hissettiğini önemsiyorum."

"Zee, bu konuda çok duygusal davranıyorsun," diye gülüyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ryan Taylor Shay." Zanders önümde diz çöktü. "Kayınbiraderim olur musun?"

"Sen bir aptalsın."

"Şaka yapıyorum." Gülerek yerine oturuyor. "Ama Stevie'ye evlenme teklif etsem nasıl hissedeceğini bilmek isterim. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, ama aynı zamanda ikinizin de ailem olmasını istiyorum. Resmi olarak."

Ben duygusal bir adam değilim. Sık sık ağlamam. Gençliğimde maç kazandıran bir atış yapamadığımda ya da takımımı hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğimde birkaç damla gözyaşı dökmüşlüğüm vardır. Şimdi, duygularımın beni vurduğu tek zaman kız kardeşim söz konusu olduğunda. O benim siyah ve beyaz dünyamdaki gri alanım. Onun mutluluğunu kendiminkinden daha çok istiyorum ve karşımdaki adamın onu hayatı boyunca olmadığı kadar mutlu ettiğini bilmek gözlerimde hafif bir yanmaya neden oluyor.

Derin bir nefes verip kendimi toparlıyorum. "Beni kaybetmek üzeresin, dostum."

"Güzel. Benim sayfama girebilirsin. Bugün babanla konuşurken çok ağladım."

Bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Babam tatlı bir adamdır, şefkatli ve naziktir ve Zanders neredeyse herkeste gördüğüm kadar duygularıyla uyumludur. Belki Indy dışında.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Ben ne düşünüyorum?" Bir an düşündüm. "Bence ona zarar verirsen seni öldürürüm." Yüzümde bir gülümsemeyle duruyorum ve müstakbel eniştemle tanıştığım ilk gece kullandığım cümleyi tekrarlıyorum. "Ama evet, kız kardeşimin seninle evlenmesini çok isterim."

O da ayağa kalkıyor, ikimiz de kollarımızı birbirimize dolayarak sarılıyoruz. Çekilmeden önce omzuna birkaç kez vuruyorum.

Beni kol mesafesinde tutuyor. "Bu gece bok gibi oynadın bu arada."

Sessiz bir kahkaha göğsümde kabarıyor. Berbat oyunumu neredeyse unutuyordum ama seksen ikiden biriydi ve gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim artık.

"Teşekkürler, Zee. Her zaman destekleyicisin." Ben soyunma odasından çıkarken o da arkamdan geliyor.

"Sadece seni kontrol altında tutuyorum. En azından playofflara kalmanı istiyorum çünkü elimde bir Stanley Cup zaferi var ve bu ailedeki tek şampiyon olmak ağır bir yük haline geliyor."

"Senden daha fazla para kazandığım için çok mutluyum." Oyuncuların park yerine doğru gidiyoruz. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, ben sürdüm."

Arabalarımızı bulduğumuzda, tam bir sapık gibi görüneceğimi bildiğim için tereddüt ediyorum, ama siktir et. Bu adam benim kardeşim olmak üzere. Ona soramayacaksam, başka kime sorabilirim?

"Hey, Zee." Yüzünü bana dönüyor, eli G-Wagon'unun kolunda duruyor. "Sen yoldayken, Indy... O iyi mi?"

Dudakları muzipçe kalkıyor. "İşinde iyi mi? Evet, en iyisi." "Hayır."

"Yani girdiğimiz her barda bize asılma konusunda iyi mi demek istiyorsun? Evet, o konuda da harika." "Siktir git."

İçinden gülüyor. "O iyi, dostum. Genelde gece izinliysek Maddison, Rio ve benimle bir şeyler içmeye gelir ama diğer zamanlarda

Onun dışında otelinde kitap okuyor, dikiş dikiyor ya da ayakkabılarıyla ne halt ediyorsa artık."

"Ama erkekler ona bulaşmıyor mu?"

"Ryan, eğer adamlarımdan herhangi birinin onunla birlikte olup olmadığını soruyorsan, cevabım hayır. Deniyorlar mı? Birkaçının denediğinden oldukça eminim ama o hiç ilgilenmiyor. Ama iyi mi diye soruyorsanız, mutlu mu? Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünüyor."

Başımı hızlıca salladım. "Sağ ol, dostum." İkimiz de birbirimize yakın park etmiş arabalarımıza biniyoruz ama ben camımı açıp bir şey daha ekliyorum. "Ve takım arkadaşlarını kontrol altında tut. Eğer içlerinden birinin onunla tekrar bir şey yapmaya çalıştığını duyarsam, sana gelirim."

Zanders kahkahalar içinde direksiyonun üzerine yığılıyor. "Ryan, adamım, tamamen boku yemişsin ve bunu göremiyorsun bile."

"Indy!" Anahtarlarımı ön kapımın yanındaki kancaya asıyorum. "Blue, evde misin?"

Dairedeki tüm ışıklar kapalı, bu da en son benim çıktığım anlamına geliyor. Indy bir odadan her çıktığında arkasında açık dolap kapakları ve gereksiz yanan ışıklar şeklinde sembolik bir ekmek kırıntısı izi bırakıyor.

Emin olmak için sessizce açık yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ama boş. Yastıkları hala dün geceden kalma yatağın bir tarafına yığılmış, henüz yapılacaklar listesinde çalışmıyor.

Telefonumu kaptığım gibi onu tekrar arıyorum, bu yirmi dakika önce arenadan ayrıldığımdan beri üçüncü arayışım oluyor.

"Indy'ye ulaştınız!" sesli mesajı bir kez daha tekrarlıyor. "İsterseniz mesaj bırakabilirsiniz ama muhtemelen sizi geri aramayacağım. Hoşça kalın!"

Normalde sesli mesajını tıpkı onun gibi çekici bulurdum ama bu gece inanılmayacak kadar sinir bozucu.

"Beni ara Ind," diye mırıldanıyorum ahizeye, oturma odasında volta atıp telefonumu kontrol etmeye devam ediyorum.

Şimdiye kadar araba kullanmayı bitirmiş olmalı. Oyun iki saat önce bitti.

Ya onu şehir dışına saatler süren bir yolculuğa çıkardıysa? Ya da arabası bozulduysa? Kahretsin, ne kullandığını bile bilmiyorum. Chicago kışı için güvenli mi? Orta Batı'nın yerlisi olduğu için öyle olduğunu varsayıyorum ama ya eski bir arabaysa?

Asıl sorudan kaçtığımı bilecek kadar kendimin farkındayım. Ya başına daha kötü bir şey gelseydi? Taraftarlar arenadan çıkarken kavgacı olabiliyor, bunu bizzat gördüm.

Hangi cehennemde o?

"Stevie?" Kız kardeşim telefonunu açar açmaz soruyorum. "Indy'den haber aldın mı?"

"Hayır. Bu gece o kullanacak. Her şey yolunda mı?" "Henüz eve gelmedi. Şimdiye kadar evde olmalıydı."

"Saat daha on bir buçuk. Belki hâlâ çalışıyordur ya da arkadaşlarıyla buluşmuştur."

"Ne tür arkadaşlar?"

Gülüyor. "Aman Tanrım. Erkek arkadaşlar, eminim. Çok parası olan ve büyük di-"

"Vee."

"Şaka yapıyorum. Kız arkadaşlar ya da Rio gibi arkadaşlar." "Neden hiç endişelenmiyorsun?"

"Çünkü o çalışan yetişkin bir kadın. Ona mesaj atarsam kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Lütfen."

Kız kardeşim sesini yumuşatıyor. "Ryan, iyi olduğuna eminim. Haber alır a l m a z mesaj atacağım."

Bir yirmi beş dakika daha geçiyor. Mutfağı adımlıyorum. Kendime bir viski dolduruyorum. Yakam çok klostrofobik hissettiriyor, bu yüzden atıcımın omzuna bir torba buz sarmadan önce oyun günü kıyafetimi değiştiriyorum.

Stevie muhtemelen haklı ve ben de aşırı dramatik davranıyorum ama Indy'nin gecenin bir yarısı arabasında yabancılarla yalnız kalması fikri bende uzun zamandır hissetmediğim bir tepkiye yol açıyor-endişe.

Duygularım yıllardır beni ele geçirmemişti, buna bu da dahil. Onları kilit altında tuttum, kontrol ettim, ancak şu anda endişelenmeyi bırakamadığım sarışın oda arkadaşım sayesinde tamamen yönetilemez hissediyorlar.

Halkın gözünde ne kadar bunaltıcı olabileceğini biliyorum. O ben değilim, ama ya hayranları onu ziyafet fotoğraflarından tanırsa?

Telefonum çalıyor ve mutfak tezgâhından onu ne kadar çabuk kaptığıma bakarak profesyonel bir sporcu olduğuma inanmanız gerekirdi.

MAVİ

Üzgünüm, hala çalışıyorum! Bu gece durmadan gezdim. Eve geç geleceğim. Barlar kapanana kadar sürmeye devam edeceğim.

Ne oluyor be? Beni kalp krizine zorlamaya mı çalışıyor? İç saha maçlarından sonra taraftarlar yeterince kabadayı değilmiş gibi, bazılarının maçtan sonra barlara gittiklerinde ne kadar özensiz olduklarını hayal bile edemiyorum.

RYAN

Lütfen eve gelebilir misin?

Yapamam. Geceyi sonlandırmadan önce biraz daha para kazanmam lazım. Arabam var! Gitmem lazım. Yarın görüşürüz.

Yarın görüşür müyüz? Lanet olası aklını mı kaçırdı? Hangi dünyada yatağa gideceğimi ve *onu yarın göre*ceğimi düşünüyor?

VEE

Indy iyi. Hala çalışıyor.

RYAN

Bu kadar uzun saatler çalışmasını gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? Havayolu şirketi maaş kesintisi mi yaptı?

Hayır, ama konuşmak da benim işim değil. Sana söylemek isterse söyler. Yatmaya gidiyorum. Seni seviyorum.

Derin, teslim olmuş bir iç çekiyorum.

Ona ulaştığın için teşekkürler. Ben de seni seviyorum.

Indy'nin iğrenç sarı perdeleri duvara doğru itilerek Chicago'nun gece yarısı siluetinin oturma odama süzülmesine izin veriliyor. Stevie ve Zanders'ın çatı katı caddenin karşısında ve ışıklarının gece için sönmesini izliyorum.

Birilerinin uyumasına sevindim çünkü Indy eve gelene kadar bu kanepede oturup uyuyamayacağım.

Ön kapı sessizce açıldığında saat 2:57'ydi ve ben oturma odasında, sokağa çıkma yasağını kaçırdığı için hayal kırıklığına uğramış birinin babası gibi oturuyordum.

"Uyanık mısın?" Indy sanki bu dairede uyuyan biri varmış gibi fısıldıyor.

"Açıkça."

Ceketini çıkarıp, işlemeli desenlerle kaplı yüksek topuklu beyaz Converse'lerini çıkarıyor. "Sorun nedir?"

Viskimden uzun bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Bir şey yok."

"Tamam. Bu sefer yalan söylemeden tekrar denemek ister misin?" Oturma odasında karşımda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, göğüslerini en dikkat dağıtıcı şekilde yukarı kaldırıyor.

"Sorunun ne olduğunu söyleyemem, aksi takdirde kontrolcü bir pislik gibi görüneceğim."

"Kontrol senin işin Ryan. Kötü bir maç geçirdiğin için mi üzgünsün?"

Alay ederek koltuktan kalkıyorum ve bardağımı durulamak için mutfağa gidiyorum. "Oyunum umurumda bile değil."

Beni takip ediyor, avuçlarını karşımdaki mutfak adasına dayamış. Üzerinde uzun bacaklarına çok kısa gelen 90'lardan kalma bir kot pantolon var ama tabii ki bu taşkın görüntüyü bilinçli bir şekilde sergiliyor. Tişörtü inanılmayacak kadar yıpranmış, eski bir Brittney Spears konserinden kalma yumuşak pembe pamuklu bir tişört.

Tanrım, çok sevimli ve bu beni kızdırıyor.

Çünkü onun bu versiyonu, benim GM'im ya da eski erkek arkadaşı ve onun arkadaşları için şov yapmadığı gerçek versiyonu. Uygun ya da yatıştırıcı olmak için tonunu düşürmediği versiyonu. Bu onun *benim* versiyonum. Evde rahat ve gündelik olduğu ve benim onu paylaşmak istemediğim versiyonu.

"O zaman sorun ne?" diye sorar.

Bardağımı kurutma rafına bıraktım, derin bir nefes verirken ellerimi lavabonun kenarına dayadım. "Bütün maç boyunca seni düşünüyordum."

"Ah, Ry." Bir eli göğsünde geziniyor. "Gururum okşandı. Gerçekten."

"Şaka yapmıyorum, Blue. Rastgele yabancıları alıp gezdirmeni istemiyorum."

"Aslında bu senin sözün değil, değil mi?"

"Ya Ron Morgan bir araç paylaşım şirketi arasaydı ve sen de onun şoförü olsaydın? Milyoner erkek arkadaşın oyun oynarken senin neden araç paylaşımı yaptığını nasıl açıklardık?"

"Tamam." Indy gülüyor. "Bunun olma ihtimali neredeyse yok, o yüzden neden bana gerçek sorununun ne olduğunu söylemiyorsun?"

Kahverengi gözleri sabırla yumuşuyor, bunu hak ettiğimden değil. Şu anda sahiplenici bir mağara adamı gibi davranıyorum ama nasıl numara yapacağımı bilmiyorum.

"Ben... Bilmiyorum." Lavaboya bakıyorum, parmak eklemlerim kısıtlamadan dolayı bembeyaz olmuş. Tanrı bilir ne kadar zamandır kız kardeşimden başka birini önemsememiştim ve bunu nasıl hissedeceğim ya da ifade edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Sesi nazik. "Nesin sen, Ryan mı?"

"Senin için endişeleniyorum Ind. Bütün maç boyunca senin için endişelendim."

Dudakları muzipçe kalkıyor, ses tonu alaycı. "Ryan Shay, *umurunda* mı benim hakkımda?"

"Hayır."

"Beni önemsiyorsun."

"Hayır, istemiyorum ama ben basketbol maçı yaparken k a ç ı r ı l m a m a n ı tercih ederim."

Omuzlarını oynatarak adanın etrafında dans ediyor. "Ryan Shay beni önemsiyor!"

"Sinir bozucusun."

Elleri dizlerine gidiyor ve kıçını dışarı çıkararak mutfağımda twerk yapıyor. "Evet, ama hala beni önemsiyorsun."

Başımı sallayarak gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben yatmaya gidiyorum." "Söyle."

"Söylemiyorum."

"Açıkça görülüyor ki, onaylama sözcükleri senin sevgi dilin *değil*."

Arkamı dönüp ona bakıyorum ve yatak odama doğru geri geri yürümeye devam ediyorum. "Bunların hiçbirinin aşkla ilgisi yok."

"Ryan Shay beni önemsiyor!" Elleri k a l ç a l a r ı n d a , mutfağımda dans etmeye devam ederek daireler çiziyor.

"Bu gece ne kadar kafein aldın? Tanrım." "Hiç almadım. Hayatla kafam iyi, bebeğim!"

"Bu arada artık kira ödemiyorsun. Bu da rastgele yabancıları barlardan eve bırakma meselesini çözecektir."

Dans hareketleri durdu. "Ryan!"

Gözlerimi deviriyorum. "Zaten senin için biriktiriyordum. O yüzden ne için biriktiriyorsan ona yatır."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum." Yatak odamın kapısına yaslanıyorum, henüz tam olarak içeri girmiyorum. "Gecenin ikisinde sarhoş herifleri tek başına eve bırakmadığını bilmek benim için ayda beş yüz dolardan çok daha değerli. Ayrıca, şehre geldiğinde benim maçlarıma da gelmeye başlamalısın. Ne de olsa oyun kurucunun kız arkadaşısın."

"Bunun için ağlamayacağım."

"Tebrikler." Yirmi yedi yaşındaki oda arkadaşımın göğsündeki Britney Spears'ı işaret ediyorum. "Bu arada tişörtün çok güzelmiş."

"Bana değer verdiğini söylesen çok daha ucuza gelirdi."

"İyi geceler, seni ucube. Bu arada, yarın akşam Morgan'larla yiyeceğimiz yemek şehrin bir saat dışında ve geceyi orada geçireceğiz. O yüzden uyuyacak bir şeyler hazırla."

"Pijama işe yarar mı?"

"Evet, lütfen. Sen pijamalarını giyerken seninle aynı odayı paylaşmaktan başka bir şey istemiyorum."

Kapımı kapatmaya gidiyorum, ama o beni durduruyor, elini uzatıp beni engelliyor.

"Ne oldu?" Omzuma doğru başını sallıyor.

Buzlar eriyeli çok oldu ama henüz ağrıyan kaslarımın üzerindeki paketi açamadım.

"Yok bir şey. Sadece maçtan dolayı biraz

hırpalandım." "Görebilir miyim?"

Ne aradığından emin olamadığım için tereddüt ederek omzumdaki buzu dikkatlice açıyorum ve paketi lavaboya koyuyorum. Indy'nin narin parmakları kürek kemiğimin üzerinde geziniyor, başparmağı da arkasından gelip içine giriyor.

Yüzümü buruşturup hafifçe
geri çekiliyorum. "Ryan,
gerçekten çok gerginsin."

"Ben iyiyim."

Indy'nin eli benimkine kayana kadar çıplak pazumdan ve ön kolumdan aşağı kayıyor. Beni kanepeye doğru çekmeye başladı. "Yere otur. Şunu ovmama izin ver."

Şunu ovayım.

Tanrım. Derin bir nefes alarak ereksiyonun geçmesi için dua ediyorum. Ziyafetten beri, ona dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, yanımda olmasının ne kadar doğal olduğunu hatırlamadan duramıyorum. Fanteziler aşırı hızlandı ve onları uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama onun yumuşak elleri tenimi okşarken bunu nasıl yapabilirim ki?

Kanepenin önünde yere oturan Indy, arkamdaki kanepeye gömülüyor ve çapraz bacaklarının üstüne oturuyor. Elleri omuzlarımı buluyor, ağrıyan kaslarımı yoğurup gevşetiyor. Bu hissin etkisiyle anında gözlerimi kapatıyorum.

"Bu senin atış kolun mu?"

Sağ omzumda acele etmiyor, başparmaklarıyla acıyan etime bastırıyor. Yüzümün acıyla buruştuğunu hissedebiliyorum ama bu zevkle eşitleniyor.

"Evet."

"Nasıl bu kadar kötüleşti?"

"Sanırım tekrarlama. Programlı antrenmanlar ve sahadaki kendi zamanım arasında günde birkaç yüz şut atıyorum. Bir de bazen diğer oyunculara gösterilen saygı bana gösterilmiyor, bu yüzden maçlarda savrulabiliyorum."

"Neden olmasın?"

"Henüz bir şampiyonluğum ya da MVP ödülüm yok ve ligdeki en küçük oyunculardan biriyim. Her şey politik."

"1.80 boyundasın," diye gülüyor. "Ve başka şeylerin de karşına çıkması an meselesi."

Cevap vermiyorum ama bana duyduğu kör güveni de kaçırmıyorum.

Son okuduğu kitap önümdeki sehpanın üzerinde duruyor. Her zamankı gibi kapağında gömleksiz bir adam var.

"Bu ne hakkında?" Elimde tutarak soruyorum.

"Kadın ana karakter eski erkek arkadaşının babasıyla takılıyor." "Bu ne lan?"

"Güven bana. O küçük pislik bunu hak etti."

Arkamda olduğu ve dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi göremediği için mutluyum.

Bazen çok saçmalıyor ve ben buna bayılıyorum.

Sıcak elleri tenimde gezinerek kaslarımı gevşetiyor. Parmak uçları boynumun tendonlarında geziniyor, tırnaklarının kenarları saç çizgimi hafifçe çizmeden önce yavaş daireler oluşturuyor.

Başım alçak bir iniltiyle öne düşüyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi."

Çok iyi. Evet, kaslarım gevşemiş hissediyorum, ama onun tarafından dokunulmak sınırda öforik hissettiriyor.

Indy'nin sesi yumuşak ve biraz boğuk, "Daha iyi bir açı yakalayabilmem için benimle buraya gelmek ister misin?" diye soruyor.

Bu kötü bir fikir. Berbat bir fikir. Saat sabahın üçü, yarı çıplak ve yarı sertleşmiş bir sikim var ve muhteşem oda arkadaşım benden onunla kanepeye çıkmamı istiyor.

"Evet," diye törpüledim.

Ayağa kalkarak boynumu esnetiyorum, şimdiden gerginliğin bir kısmının çözüldüğünü hissediyorum. Gerginliği azaltmanın başka bir yolunu daha biliyorum: Bu kanepe gibi yumuşak, düz bir yüzey ve ikimizin de üzerinde çok daha az giysi olması. Bedenim bu seçeneğin fazlasıyla farkında ve bu farkındalık kanepeye oturduğumda ve Indy vücudunu benimkinin arkasına sandviç yaptığında daha da artıyor.

Uzun bacakları etrafımda açılıyor ve bu doğrudan şehvet dolu beynime bir görüntü göndermezse lanet olsun.

Avuçlarının topuklarını sırtıma batırarak yumuşak ve alçak sesle "Acıyor mu?" diye fısıldıyor.

İnleyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Çok iyi hissettiriyor, Blue."

Nefesini boynumda, kokusunu tenimde hissedebiliyorum. Bu pozisyonda beni neredeyse tutuyor, göğsünü sırtıma dayamış, bacaklarını etrafıma sarmış.

Yıllardır kucağa alınmamıştım. "Bunu Alex için mi yaptın?"

Hareketlerini durduruyor.

Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de özel olduğumu duymak istediğim için. Belki de bana ona davrandığından daha farklı davrandığını duymak istedim.

Ya da belki de onun özenli ilgisinin sıra dışı bir şey olmadığını duymaya ihtiyacım var.

"Hayır. Diğer insanlardan yeterince ilgi gördü. Benimkine ihtiyacı yoktu."

Bacakları kalçalarıma dolanmışken, kalçalarından birini buluyorum, bacağını kucağıma çekiyorum ve avucumu yavaşça ayak bileğinden dizine doğru gezdiriyorum.

Ayak parmaklarına kadar, bu kız çok güzel. İnce kemikler ve yumuşak bir cilt.

Indy'nin dokunuşu artık bir masaj değil, omuzlarımın yamaçlarında gezinen okşamalar. Dikkatli ve keşfedici, vücudumda geziniyorlar.

Daire karanlık. Gecenin bir yarısı. Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta.

"Onu sevdiğin gibi birini sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum" diyor, kendisinden ve benden başka kimsenin duyamayacağı bir dürüstlükle. "Şu anda sanki her şeyimi almış gibi hissediyorum. Sanki sahip olmadığım

Başkasına verecek bir şeyim kalmadı." Yutkunuyorum, bu cevaptan nefret ediyorum.

"Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum," diye devam ediyor. "Çok şaka yaptığımı biliyorum ama gerçekten berbat durumdayım Ryan. Sanki taşındığım geceden beri bu belli değilmiş gibi." Hafif kahkahası sırtıma çarpıyor. "Altı yıl boyunca biriyle birlikteyken nasıl olur da başka biriyle bir şeye atlayabilirim? Bu yanlış geliyor."

"O yaptı," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum." Alnı omzuma düşüyor. "Kulağa ne kadar saçma gelse de vefasızlık gibi geliyor ama onu o kadar uzun süre sevdim. Başka birini sevmeyi hayal bile edemezdim. Ama aynı zamanda, dürüst olmak gerekirse, geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde, genel olarak hissettiğim şey, bana aynı anda hem yeterli olmadığımı hem de çok fazla olduğumu hissettirdiği."

Başımı sallıyorum, burnumdan nefes alıyorum çünkü... Bu adamdan nefret ediyorum. Indy, kendisini yörüngesindeki herkesin gördüğü gibi görseydi ne kadar çekici, ne kadar *dikkat dağıtıcı* olduğunu asla sorgulamazdı. *Benim* onu gördüğüm gibi.

"Başkası çok fazla olduğunu düşünüyor diye olduğun kişi olmaktan vazgeçemezsin Ind. Gidip daha azını bulabilir."

Görünüşe bakılırsa, o da tam olarak bunu yapmış. Indigo Ivers'tan daha iyisini bulamazsınız.

"Sence ben bir tren enkazı mıyım Ryan?"

Bir kahkaha attım. "Sen daha çok küçük sevimli bir çamurluk çarpması gibisin."

Onun gülümsemesini tenimde hissederek, Indy kollarını arkadan boynuma doladığında diğer bacağını kucağıma çekiyorum.

"Seni doğru şekilde sevdiğini düşünüyor musun Mavi?"

"Bilmiyorum. Beni yüksek sesle sevdi. Sanırım içimdeki romantik bunun doğru yol olduğunu düşündü. Büyük jestler. Büyük aşk itirafları. Herkesin içinde bana dokunmaktan korkmuyordu ama ilk kez ondan uzakta olmak

Hayatımda ilk kez, onun bana sevgi gösterdiğini sandığım pek çok yol olduğunu ama aslında sadece bana hava attığını fark ediyorum."

Arkama yaslanarak onu kanepeye doğru itiyorum, bu da vücudunun benimkine daha da yakınlaşmasını sağlıyor.

"Beni yüksek sesle sevdiğini sanıyordum, ama onu başka biriyle bulduğumda, beni istemediğini haykırdığını söylediğinde haklıydın. Bu şimdiye kadarki en yüksek sesiydi."

Nefes alışım, onun yakınlığını bildiğim için sığlaşıyor ve hızlanıyor.

Döndüğümde, ne kadar yakın olduğumuzdan dudaklarım neredeyse onunkileri sıyırıyor. Sırtıma çarpan kalbinin düzensiz atışını, çıplak tenime baskı yapan göğüslerini hissedebiliyorum.

Onu öpmek istiyorum ama durabilecek miyim bilmiyorum.

Dudaklarından birkaç santim uzakta olmasaydım duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldıyor. "Bazen hayatıma farklı bir şekilde devam etmem gerektiğini düşünüyorum. Yapabileceğim tek şekilde."

Fiziksel olarak.

O senin kız kardeşinin en iyi arkadaşı ve öyle olmasaydı bile sadece bir geceyle başa çıkamazdın.

"Indy, geç oldu."

"Ryan-"

"Yatağa gitmeliyim."

Sesi alçak bir törpü, fısıltısı tüylerimi diken diken ediyor. "Lütfen yapma."

Bu nazik yalvarışla, bu yalvaran gözlerle becer beni. Indy dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve dikkatim ona yapışıyor. Pembeleşiyor, dudakları büzüşmüş ve sadece yastık yumuşaklığında olduğunu hayal edebiliyorum.

"Ry."

Boğazımı temizleyerek k o l t u k t a n kalkıyorum ve bu sırada bedenlerimizi çözüyorum. "İyi geceler, Blue."

Bir korkak gibi odama koştum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Indy, tek bir geceden sonra sisteminizden kolayca atabileceğiniz türden bir kadın değil. O, damarlarınıza sızan ve beyninizi yeniden düzenleyen, asla yapmayacağınıza yemin ettiğiniz şeyleri yapmanıza ve söylemenize neden olan türden. Kendisi inansa da inanmasa da, Indigo Ivers sonsuza kadar saklayabileceğiniz türden bir kadın ve ben onun erkek arkadaşıymışım gibi davranabilsem de, onunla geçireceğim bir gecenin beni tamamen mahvetmeyeceğini iddia etmemin hiçbir yolu yok.

RYAN

"Camping? Kim Chicago'da kamp yapmaya gider ki? Kış mı?" Indy gece çantasına iki sweatshirt daha eklerken soruyor.

"Bunun gerçek bir kamp olduğunu sanmıyorum. Annie buna glamping dedi, ne demekse artık, Ethan da her yerin ısıtmalı olduğunu söyledi. Akşam yemeğini ızgarada yapacağız ve dışarıda yiyeceğiz."

"Onca insan varken senin bunu kabul ettiğine inanamıyorum. Kamp yapmanın ne kadar kirli olduğunu biliyor musun? Bu insanlarla birlikte olmak istediğine emin misin? Ya sürekli bu tür şeyler yapmak zorunda kalırsan?"

"Anladığım kadarıyla kamp yapmayı pek sevmiyorsun."

"Ryan," diye mırıldanıyor. "Bana baksana. *Kamp yapmayı çok seviyor* gibi mi görünüyorum? Güzel ayakkabılar giyip süslenebileceğim güzel bir yemek umuyordum. Merkezi ısıtmayı ve saç aletlerimi takabileceğim bir yer olmasını seviyorum. Gitmek istediğine emin misin?"

Çantamı ön kapının yanına koyuyorum. "Evet, özlüyorum. Kulağa acınası gelebilir ama dışarıda olmayı özlüyorum. Yaptığım her şeyi izleyen insanlar olmadan bu dairenin dışında olmayı dört gözle bekliyorum."

Indy'nin yüz ifadesi anlayışla değişiyor. "Hayır, bu acınası değil. Haklısın. Özür dilerim. Bu senin için iyi olacak."

Girişteki banka oturuyor ve ayaklarını dikişli karalamalarla kaplı beyaz converse'lerinin içine sokuyor.

"O ayakkabılardaki dikişler de ne öyle?"

İncelemek için bir tanesini kaldırıyor. "Dikiş dikmeyi seviyorum ve bir gün tuvalin üzerine bir desen dikmenin havalı olacağını düşündüm. Bunlar hayatımdaki şeylerin küçük karalamaları. Arkadaşlarım, gittiğim yerler. Bu tür şeyler."

Indy onları bağlarken, daha yakından bakıyorum.

Sol ayakkabının dış bileğine bir uçak dikilmiştir. Sağda bir hokey sopası ve Stanley Kupası var. Florida olduğunu tahmin ettiğim bir okyanus ve gün batımı. Kestane rengi bukleli bir baş ve bunun kız kardeşimi temsil ettiğini bir mil öteden bile anlayabilirim. Arkadaşı Rio için Boston'un siluetine otuz sekiz rakamı yerleştirilmiş sanırım. Bu konuda çok fazla düşünmeme izin vermiyorum çünkü etrafta birlikte dolaşacağı boktan eski sevgilisiyle ilgili bir şey olmadığı için minnettarım.

Hayatının en büyük hatasını yapan bir ahmağı nasıl dikersiniz bilmiyorum ama Indy'nin gerçekten isterse bunu çözebileceğinden eminim.

Indy's Converse'i her zaman rastgele ve biraz tuhaf bulmuşumdur, ancak şimdi kendimi onlara eklenmek için ne yapmam gerektiğini merak ederken buluyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, yirmi dakika önce bu gece çadırda uyuyacağını hatırlattığımda olduğundan çok daha parlak bir gülümsemeyle.

İkimizin de çantasını alıp omzuma atıyorum ve onu apartmandan çıkarken takip ediyorum.

"Kaç arabanız var?" Kamp alanında salyangoz hızıyla ilerleyip kamp yerimizin numarasını ararken Indy soruyor.

"İki tane. Bu ve Audi."

"Beni yanlış anlama, hem Range Rover hem de Audi benim fiyat aralığımın çok dışında, ama sende para var. Daha fazla para harcayacağını d ü ş ü n m ü ş t ü m .

abartılı."

"Indy, yaşam tarzımın hangi kısmı sana abartılı geliyor?"

"Bu doğru." Başını sallıyor. "Ama neden? Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran var."

"İsraf gibi görünüyor. Biriktiriyorum ve yatırım yapıyorum. Stevie çocuk sahibi olmaya karar verirse, çocukları için bir üniversite fonu oluşturdum ama o çocuklar tanıdığım en abartılı, müsrif adamın yarısı olacağı için bunu kullanacağından şüpheliyim."

"Zanders'ın çocukları okula Tom Ford ve Prada giyerek gidecek."

"Tabii Vee onları da kendisi gibi alışveriş yapmayı sevmeye ikna etmezse."

Indy'ye doğru bakarak, koltuk başlığına yaslanırken yumuşak bir gülümseme takınıyor.

"Yine de gelirimin yarısı..." Devam ediyorum. "Hayır kurumlarına bağış yapıyorum." "Gerçekten mi? Nereye?"

"Şu anda arkasını toplamayı hiç beceremeyen bir uçuş görevlisine ev sahipliği yapıyorum. Tam bir sadaka vakası. Trajik bir hikaye, gerçekten."

Gülerek koluma hafifçe vuruyor. "Kapa çeneni."

"Zee'nin vakfı Active Minds'a bağış yapıyorum ama asıl odak noktam Chicago'nun devlet okulu sistemi. Çocukların ders için ihtiyaç duydukları kitaplara ve öğle yemeği için yiyeceklere sahip olduklarından emin olmak. Ayakkabı anlaşmamın bir parçası da her yıl sponsorumun, aktif olmak için giyecek bir şeye ihtiyacı olan çocuklara söz konusu ayakkabıyı hediye ederek bağışımı karşılaması. Ama yapılması gereken çok daha fazla şey var. Bunaltıcı bir his."

Gözlerim kamp alanımızı ararken, sessizlik beni ele geçirmeye başlıyor. Sonunda, Indy'nin şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak kahverengi gözlerle bana baktığını görmek için başımı çeviriyorum.

"Bunu sana harika bir adam olduğumu düşünmen için söylemedim. Sırf bu yüzden kimseye bundan bahsetmiyorum. Sadece vergi amaçlı olduğunu farz et, böylece duygusallaşmazsın."

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor ama duygusal oda arkadaşımın gözleri parlamaktan kendini alamıyor. "Harika olduğunu düşünmüyorum. Bu konuda hiçbir fikrim yok. Hissediyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Kamp alanına varmadan önce oyunculuk becerilerin üzerinde çalışmalısın." Indy kırık bir nefes aldı. "Tamam, deneyeceğim."

Araziye girip Ethan'ın kamyonetinin yanına park ediyorum. Yaklaşık yirmi metre ilerimizde, her birine merdivenle çıkılan ayrı platform güverteleri üzerinde üç çadır duruyor. Çadırın kendisine aslında çadır denmemeli. Daha çok cam duvarlardan yapılmış küçük bir ev ve gerçekte tamamen içerideyken dışarıda kamp yapıyormuşsunuz izlenimi vermek için yanları ve arkası brandayla kaplanmış.

"Kahretsin," diye nefes veriyor Indy. "Demek zengin insanlar böyle kamp yapıyor."

Neyse ki yılın bu zamanı için mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün, ama öyle olmasaydı bile alanın ortasında ateş yanıyor ve kabinler oldukça sıcak görünüyor.

Ron kulübelerin solundaki ızgaranın başında kargo pantolonu, flanel gömlek ve lanet olası bir şişme yelekle duruyor. Belki de patronumun gözüne girmek için geceyi burada onunla ve karısıyla geçirmek yerine daha iyi bir yol vardı ve aman *Tanrım*. Sabah uyandığında nasıl göründüğünü görmem gerekecek.

"Belki de eve gitmeliyiz." Vitesi geri vitese taktım.

"Bu kargo pantolonlar beni korkuttuğu kadar seni de korkutuyor mu?"

"Sanki Chicago'nun bir saat dışına çıktık ve o bambaşka bir insan oldu. Bu kötü bir fikirdi. Normal bir akşam yemeği daveti için beklemeliydik. Bir akşam yemeği boyunca yalan söyleyebilirdik ama koca bir pijama partisi mi?"

"Haydi." Indy heyecanla ayağa kalktı. "Eğlenceli görünüyor." "Kamp yapmayı sevmiyorum' lafına ne oldu?"

"Burası kamp yeri sayılmaz ve ben her zaman biraz sosyal etkileşime varım. Ayrıca, etrafta size sanki her şeye gücü yeten sihirli bir varlıkmışsınız gibi bakacak hayranlar da yok."

Indy kapının koluna uzanıyor ama o kapıyı açamadan ben kilidi yerine oturtuyorum. Kapı onun için açılmayı reddettiğinde kahverengi gözleri abartılı bir şekilde yuvarlanıyor.

Bana eski kafalı diyebilirsiniz, umurumda değil ama henüz kendi kapısını açmasına izin vermedim ve vermeyeceğim.

Arabanın etrafından dolanıp anahtarlıktan kilidi açıyorum ve Indy'nin etkilenmemiş bir ifade takındığını görmek için yolcu tarafını açıyorum. "Bu konuda çok tuhafsın."

"Garip değilim. Sadece daha önce hiç seninle ilgilenen biri olmadı, o yüzden buna alışsan iyi olur."

Ron bize el salladığında ikimizin de çantasını omzuma atıyorum. "Hoş geldiniz! Her şey yolunda mı?"

"Ettik. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Indy'nin önümde yürümesine izin veriyorum, ama çok fazla adım atmadan elini benimkine koymak için geri uzanıyor. Küçük ama güven verici, bu yüzden benimkini onunkine sarıyorum ve bunu başarabileceğimizi umarak tutunuyorum.

"Bu çok şaşırtıcı. Burada böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum," diyor Indy, Caroline çadırından çıkarken.

"Gelmişsiniz! Ethan ve Annie de az önce geldiler," diye patladı Caroline. "Yolculuk nasıldı?"

"Çok güzeldi."

"Şehirden uzaklaşmak güzel, değil mi?"

"Evet," diye araya giriyorum, nefes vererek. "Gerçekten öyle."

Ethan ve Annie bizi karşılamak için dışarı çıkıyor ve merhabalaştıktan sonra Ron bize kamaramızın yönünü gösteriyor. Çantalarımız yanımda, Indy'yi merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Bu... *açıklayıcı,*" diyor.

"Ron ve Caroline örtülerini indirmeden dışarı çıkmamam gerektiğini bana hatırlat. İhtiyacım olan son şey patronumu pijamalarını giymiş ve karısıyla kaşıklaşırken görmek."

"Sence pijama mı giyiyor? O daha çok çırılçıplak bir adam gibi görünüyor."

"Tanrım, Ind."

Tam olarak içeri girmeden önce, kamaramızın önünü örten brandanın ipini bırakıyorum ve bize bir anlık mahremiyet sağlıyorum.

Indy kapının önünde durdu. "Cozy."

Evet, kabinin içi rahat ve sıcak olsa da, bahsettiği rahatlık odanın yüzde yetmişini kaplayan tek kişilik yatak. "Sen yatağı al. Ben yerde uyuyabilirim." Çantamı üç kişilik yatağın üzerine bırakıyorum. Bu gece üzerinde uyuyacağım zemin alanı.

"Saçmalama." Indy spor çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Zaten diğer tarafı yastıklarla dolduracağım, bari yanımda uyu. Ama merak etme Shay, bende bit yok."

Endişelendiğim şey bitler değil. Indy bana kızlardan korktuğumu söylemeye bayılıyor ama gerçek şu ki beni gerçekten korkutan tek kadın o. Onun zekası, karizması ve keskin tavırları beni en çok korkutan şeyler, çünkü onun yanındayken kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Indy dünyanın en küçük banyosunda banyo malzemelerini düzenlerken ben de dışarıda yemek yemeye hazırlanmak için kat kat giyiniyor, yün paltomu kapüşonlu sweatshirt'ümün üzerine geçiriyorum.

"Dur, sana yardım edeyim," diye ısrar ederek kapüşonumu ceketimin dışına yerleştiriyor. Ceketimin düğmelerini deliklerden geçirmeye başladığında arkamı dönüp ona bakıyorum. "Bu gece yapılacaklar listen üzerinde çalışabilirsin. Toplum içinde rahatça dokunmak üzerine çalışmak için iyi bir gece olur."

"Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Dikkat et yoksa seni yataktan atıp yalnız uyuyarak ölmeden önce yapılacaklar listem üzerinde *çalışırım.*"

Indy bana ayna tutarken gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Kulaklarımı beremin içine sokup Indy'nin lavanta rengi beresini kafasına geçiriyorum. Sarı saçlarına ve kahverengi gözlerine çok yakışıyor ama yine de hemen hemen her şeyin içinde güzel görünüyor.

"Onlar burada sikiştiğimizi düşünmeden önce gidip yemeğe yardım edelim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Güven bana. Eğer sevişiyor olsaydık, bilirlerdi. Pek sessiz değilimdir."

Anında ondan uzaklaşıyorum, ellerimi başımın üstüne koyuyorum ve kanımın güneye akmasını engellemeye çalışıyorum. "Tanrım, Blue. Hiç komik değil. Pantolonumda lanet olası bir ereksiyonla GM'imin yanında akşam yemeği yememi mi istiyorsun?"

"Benden hoşlandığına onu ikna etmenin bir yolu da bu." Yaramazca kıkırdıyor.

Kimsenin ikna edilmesine gerek yok. Bu oldukça açık.

Merak ses tonunu sarıyor. "İşe yaradı mı?"

Arkamı döndüğümde gözleri hemen kasıklarıma kayıyor. Gülümsemesi azalıyor ve o güzel, ince boğazının derin bir yutkunmayla hareket edişini izliyorum.

"Ne düşünüyorsun? Kanım doğrudan sikime hücum etmeden yatakta ne kadar gürültülü olabileceğini tam olarak düşünemiyorum."

"Oh," diye nefes alıyor.

Avuçlarımı yüzüme sürüyorum. "Bir dakika içinde çıkacağım. Aman Tanrım, kadın."

INDY

INDY

Günlük güncelleme-Bilmeni isterim ki, kardeşinin aletinin dış hatlarını gördüm ve onunla seks yapmayı çok istiyorum. Ama yapmayacağım. Ne kadar iyi bir arkadaş değil miyim?

STEVIE

Tek bir dileğim olsaydı, kamp alanınızda Wi-Fi olmaması olurdu, böylece bu kelimeleri okumak zorunda kalmazdım.

Bunun için de kardeşini suçla. Sadece zenginler kamp yaparken Wi-Fi kullanabilir.

Şimdi gidip telefonumu duvara fırlatacağım! İyi eğlenceler!

Merdivenlerden aşağı inerken yanaklarımın kızardığından eminim.

Akşam yemeğinde utanmadım ama telaşlandım. Yatağı paylaşmak zorunda olduğumuz bir gecede konuyu pervasızca sekse getirdi ve ben de üzerine gittim.

Sevişiyor olsaydık, bilirlerdi. Ben pek sessiz değilim.

Benim neyim var böyle? Geçen gece, Alex'ten fiziksel olarak ayrılmaya hazır olduğumu ima ettikten sonra beni reddetmesi yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de ona yatakta ne kadar gürültücü olduğumu söylüyorum.

"Indy." Annie beni kamp alanının ortasında gürül gürül yanan ateşe doğru el sallıyor. "Sıcak bir toddy içiyorum. Sana da yapayım mı?"

"Kulağa harika geliyor."

Annie termosundan bir fincana dolduruyor ve içine biraz limon ve bir çubuk tarçın ekliyor. "Numara yaptığını biliyorum," diye fısıldıyor kimsenin duymaması için. "Ama ikiniz birlikte iyi görünüyorsunuz."

İçimi ısıtan kokteylimden bir yudum alıyorum. "Ryan hemen hemen herkesle iyi görünür."

Annie etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Mm-hmm. Sen ne dersen o." "Erkek arkadaşın nerede?" Ethan ızgaranın başında dururken seslenir.

Ron.

"O... bir şeyle ilgileniyor." *Kurnazca.* "Hemen çıkacak."

"Umarım bu akşam hamburgerler güzel olur." Elinde metal bir spatulayla ızgaranın başına geçen Ron'un sesinden gurur damlıyor. "Bunlar mükemmel bir orta-az pişmiş olacak."

"Kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum, yiyebileceğim bir şeyler olmasını umarak. Buraya Ryan'ın patronu üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya geldim, gururla hazırladığı yemeği yemeyi reddederek onu gücendirmeye değil.

Caroline elinde plastik bir Tupperware parçasıyla çadırından çıkıyor ve bize göstermek için sallıyor. "Umarım s'mores seversiniz!"

Ryan'ın Ron Morgan'la ne işi var bilmiyorum ama bana yeterince iyi biri gibi geldi. Elbette, onunla sadece iki kez karşılaştım ve ikisinde de karısıyla birlikteydi, ama adam tam bir yumuşağa benziyor. Ryan ondan çok daha korkutucu.

Sahte erkek arkadaşımdan bahsetmişken, elinde bir soğutucuyla çıkmadan önce arkamdaki otoparkta arabasının bip sesini duyuyorum. Güneş batıyor, onu aydınlatmak için hafif bir altın parıltısı bırakıyor ve o siyah kot pantolonun içinde muhteşem görünüyor. Lacivert örgü beresi gözlerini çarpıcı bir mavilikle parlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

Aman Tanrım, Indy. Kendine gel. Lanet olası bir bere ve kot pantolon.

"Ron, bunlardan birkaçını da ızgaraya atabilir misin?" Ryan soğutucusunu piknik masasına koyup bir kutu donmuş balık çıkararak soruyor

vejetaryen köftesi. "Indy bir vejetaryen." O değil.

"Ah, hiç bilmiyordum." Ron'un sesinden özür damlıyor, bana bakıyor.

"Benim hatamdı," diye araya giriyor Ryan. "Sana söylemem gerekirdi. Kahvaltısı için biraz sebzeli sosis de getirdim. Onları saklayabileceğin bir yer var mı?"

"Var!" Caroline patlıyor ve Ryan "ı onunkinden çok daha büyük ve süslü bir soğutucunun bulunduğu derme çatma mutfaklarına çekiyor.

"Hmm," diye mırıldandı Annie.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Beni yanlış anlama. Ethan'ı seviyorum ama benim gerçek kocam senin sahte erkek arkadaşın kadar düşünceli değil."

"Sadece onları meşru olduğumuza ikna etmeye çalışıyor."

Tam o anda Ryan omzunun üzerinden bakıyor ve bana bir erkeğin verebileceği en tatlı gülümsemeyi sunuyor.

Annie kokteylinden uzun bir yudum alır. "İkna ettiği tek kişi onlar değil."

Gerçek Ryan tarzında, yemekten sonra bulaşıkları yıkama özgürlüğünü kullanıyor. Evindeki düzeneğin aynısı değil ama tek bir sünger ve bir su musluğu onun için gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor.

Dört ağaç kütüğü kamp ateşini çevreliyor ve koltuk görevi görüyor. Ron, Caroline ve ben birer tane otururken Ethan kucağını karısıyla paylaşıyor.

"Annie, kızlar nasıl?" Ateşin üzerinde bir marshmallow kızartmak için öne eğilirken soruyorum. "Gemma'nın piyano resitali iyi geçti mi?"

Annie'ye yakın görünmek istiyormuşum gibi görünebilir çünkü Ryan'ın herhangi bir kız arkadaşı en yakın takım arkadaşının eşiyle arkadaş olurdu. Ama gerçek şu ki Annie'den gerçekten hoşlanıyorum ve sonbahar yemeğinde onunla tanışmaktan keyif aldım.

"Öyle oldu!" Annie kocasının kucağını düzeltiyor. "Başlangıçta biraz sahne korkusu yaşadı ama Ethan ona moral verdi ve o da hazırdı. Harikaydı."

Ron araya giriyor. "Ona ne söyledin Ethan?"

"Her zamanki gibi. Ben binlerce kişinin önünde basketbol oynamak zorundayken, o elli kişilik bir odayı idare edebiliyor. Ayrıca etkilemesi gereken tek kişinin kendisi olduğunu da ekledim. Bu tür şeyler. Oh, ve eğer sahneye çıkıp performansını sergilerse ona konser sonrası dondurma rüşveti verdim."

Ateşin parıltısından Ron'un yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum. "Sen iyi bir babasın." Bana döndü. "Peki ya siz ikiniz? Gelecekte çocuk var mı?"

Kokteylim yanlış boruya giriyor ve beni fokurdayan bir karmaşaya dönüştürüyor, ama yine de bir şekilde lokumumu yanmadan önce alevden çekecek zihinsel gücü buluyorum. Tüm bunlar olurken Ron'un Ryan'ın bebeklerini yakın zamanda doğurup doğurmayacağıma dair sorusunu tekrarlıyorum.

Annie ve Ethan tüm bu senaryoyu çok komik bularak birbirlerine kıkırdarlar.

Ron sanki cevap için beni sınıyormuĢ gibi baĢını eğiyor ve bana henüz onu iliĢkimiz ya da Ryan "ın ani değiĢimi konusunda tam olarak ikna edemediğimizi hatırlatıyor.

"Ben...biz..." Tökezledim.

Omuzlarıma bir battaniye dolanıyor. "Bu konuyu henüz konuşmadık," diyor Ryan tüm dürüstlüğüyle. Aslında, bu gece Ron'a söylediğimiz en dürüst şey bu olabilir.

"Sakin ol Ronald," diye kınıyor Caroline. "Onlar yeni, genç ve aşıklar. Bırak tadını çıkarsınlar. Birbirlerini görecekleri için karınlarının kelebeklerle dolduğu heyecan verici aşamadalar. Gerçi birlikte yaşadığınıza göre o aşama sizin için çoktan geçmiş olabilir."

"Şey-"

"Hâlâ öyle." Ryan'ın sözünü kesip omzumun üzerinden ona baktım. "Hem de çok."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana gülümsüyor, o korkunç gamzeleri yüzünü aydınlatan ateşin parıltısıyla belirginleşiyor. "Seninle oturabilir miyim?"

Her iki yanıma da bakıyorum, ama benim ve tüm kışlık katlarımın arasında koltuğumda Ryan'a yer kalmıyor.

Eğilip sessizce konuşuyor. "Kucağıma oturabilirsin, Mavi."

Kız arkadaşı olarak, tabii ki yaparım. Sağlıksız bir aşk yaşayan oda arkadaşı olarak, bu berbat bir fikir.

Sıvı cesaret için kokteylimi bitiriyorum ve battaniye hâlâ üzerime sarılı, şişim ve üzgün lokumum elimde ayakta duruyorum. Ryan oturuyor, bir avucu kalçamda duruyor ve beni kucağına oturmam için yönlendiriyor. Battaniyeyi üzerime örtüyor, sonra beni kendine doğru çekiyor, sırtım göğsüyle aynı hizada ve nefesinin sıcaklığı boynumun derisinde geziniyor.

"İyi mi?" diye

fısıldıyor. "İyi."

İyi demek doğru olmaz. Ben harikayım. Hayranlık uyandıracak kadar harikayım. Bu adam kocaman ve sıcak ve bu lanet kalçalar saf kas.

Battaniyenin altında, eli kalça kemiğimden içeri doğru kayıyor, avuç içi uyluğumu kaplıyor. Parmak uçları bacaklarımın arasından kayıyor, ihtiyacım olan bir noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, sonra sanki daha fazlasını yapmaktan kaçınıyormuş gibi etimi yoğuruyor.

Oyunculuk. Sahte. Rol yapmak.

Ancak battaniye bizi örtüyor ve bu küçük kısıtlama gösterisi başka kimsenin görmemesi için.

Sırtıma hafifçe vuruyor -kalp atışları hızlanıyor ve Tanrım, kıçımı bir dokunuşla geriye doğru sallayıp-

"Indy," diye araya giriyor Annie, Tupperware'i uzatarak. "S'mores için."

"Ah. Teşekkür ederim." Şimdiye kadar gördüğü en suçlu gülümseme olduğuna emin olduğum bir şekilde gülümsüyorum.

Marşmelovumu kızartmaya konsantre olarak, altımdaki çarpıcı adamı görmezden gelmeye çalışıyorum. İki çift arasında çocuklar hakkında daha fazla sohbet dönüyor ve ben de daha önceden sertleşip sertleşmediğini görmek için kıçımı oda arkadaşıma sürtmek gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce katılmam gerekiyor.

Morgan'lara dönerek soruyorum, "Peki ya siz ikiniz? Hiç çocuğunuz var mı?"

Caroline uzanıp Ron'un elini sıkıyor. "Çok istedik," diyor. "Ama bu bizim için mümkün değildi. Yine de kendi çocuklarımız gibi gördüğümüz yeğenlerimiz var. Ron ve ben bir avuç dolusu kardeşe sahip olduğumuz için şanslıyız, yani her zaman istediğimiz aileye sahibiz."

Yutkunuyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Olmayın. Hayatın sizi tatmin etmek için tuhaf bir yolu vardır, tahmin ettiğiniz şekilde olmasa bile."

Buna itiraz edemem. Son zamanlarda hayat tahmin ettiğim gibi gitmiyor.

Caroline'a bakınca, gelecekteki halimi görüyor olabilirim. Yine de beni Ron'un onu sevdiği gibi seven bir kocam olacağı için o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum. Çocuk sahibi olma ihtimalim de çok yüksek değil ama ne yazık ki ben tek çocuğum ve aile ihtiyacımı bastıracak yeğenlerim de yok.

Evlatlık verme ya da evlat edinme her zaman var ve bu olasılıklar için minnettarım, ancak kaç evlat edinme kurumunun çift ebeveynli bir aile yerine tek bir kadını seçeceğinden emin değilim.

"Mavi." Ryan bacağımı hafifçe sallayarak beni transımdan çıkarıyor. "Senin lokumun siyah."

"Oh kahretsin." Onu alevden çekiyorum ve beraberinde getirdiği ateşi üfleyerek söndürüyorum. Ryan bana sessizce gülüyor ama aynı zamanda beni kendine çekiyor.

Genelde konuşmayı yürüten ben olurum. Sahte ilişkimizde kendime biçtiğim rol bu ama Caroline'ın söylediklerinden sonra konuşacak bir şey bulamıyorum.

İşareti Ryan alıyor. "Yarın gece Houston maçımız var. Easton son birkaç haftadır çok iyi oynuyor. Onu arka sahada ikili sıkıştırmayı düşünmeliyiz. Ritmini bozmaya çalışmalıyız."

Ethan boğazını temizliyor, gözleri Ryan'dan Ron'a sıçrayarak uyarıyor. "Ne?"

"Hafta boyunca basketbol hakkında yeterince konuşuyoruz, sence de öyle değil mi?" Ron soruyor. "Aile yemeklerini bununla sınırlı tutmayı seviyoruz. Aile. Buraya şehirden uzaklaşmak için geldik. Geceyi geçirmek için."

Ryan altımda sertleşiyor, ama istediğim şekilde değil. Buradayız, sözüm ona Ron'a Ryan'ın yaşadığı ve nefes aldığı oyundan daha fazlasını önemsediğini gösteriyoruz. Büyük bir lideri lider yapan şeyin sadece maç sonundaki skor değil, ilişkiler ve arkadaşlık olduğunu anladığını. Ve farkında olmadan basketbol konuşmasına girdi.

"Oh," diye tereddüt ediyor Ryan. "Biliyorum. Ben-"

"Ryan'ı henüz şahsen oynarken görmedim," diye ağzımdan kaçırıyorum, onu kurtarmayı umarak.

"Ne?" Caroline kocasının koluna hafifçe vurarak patladı. "Ron, bunu duydun mu? Aman Tanrım, duymalısın! O çok yetenekli."

"İnanılmaz biri," diye katılıyorum.

"Yarın gece şehirde misin?" Ron soruyor. "Caroline ve ben maçı kaçırıyoruz. Kardeşinin doğum günü. İstersen bizim koltuklar senindir. Birkaç arkadaşını al ve maçın tadını çıkar."

"Gerçekten mi? Çok isterim. Çok cömertsiniz."

"Giyinsen iyi olur!" Annie araya giriyor. "Adamının maçında saha kenarında. Kesinlikle fotoğrafınız çekilecek." "Gelip benimle oturabilir misin?"

"Keşke yapabilseydim ama Ethan'ın kariyerinde kızların devre arasında aile locamızda uyuyacağı ve benim de maçı bitirecek kadar uyanık kalmaya çalışacağım bir aşamaya geldim."

"Kahretsin." Ethan gülüyor. "Çekiciliğimi gerçekten kaybettim, ha? Beni oynarken izlerken uyuya mı kaldın? Seni uyutmama izin verme, Ann."

Annie Ethan'ın göğsünü okşar. "Ben sevmiyorum."

Enerji bir kez daha değişti ve Ryan'ın küçük hatası geçmişte kaldı. Gevezelik devam ederken, s'more'uma yeniden odaklanıyorum, muhtemelen yapmam gerekenden iki kat daha fazla çikolata ekliyorum, ancak marshmallow'umu yaktığım gerçeğini örtbas etmek için buna ihtiyacım var.

Ben graham krakerlerini sandviç yaparken Ryan çenesini omzuma yaslıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor başka kimsenin duymaması için. "Beni orada kurtardın."

"Biz bir takımız. Sana yardım etmek için

buradayım." "Kulağa hoş geliyor."

Dönüp ona gülümsüyorum.

"Bu, ekibin s'mores'u da paylaştığı anlamına mı geliyor?"

Aynı fikirde olmadığım için başımı sallıyorum. "Onlar MVP için ayrıldı." Ryan "ın ağzının tam önünde aldığım kocaman ısırıkla dramatik bir performans sergileyerek boğazımdan ne kadar iyi olduğunu gösteren kısık bir inilti çıkmasına izin veriyorum.

"Kucağımda otururken o küçük sesleri çıkarma." Kalçamı tutuyor, konuşurken dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor. "Aksi takdirde bir süre ayağa kalkamayacaksın."

Hepsi bir gösteri, ama lanet olsun, Ryan'ın bu versiyonu sonbahar ziyafetine birlikte gittiğim sahte erkek arkadaş değil. Burada seksi, kendinden emin ve rahat. Bu çok hoşuma gitti.

"Yani bir süre ayağa kalkamayacağını mı

söylüyorsun?" "Aynı şey."

Kucağında dönerek, iki bacağımı da onunkilerin bir tarafına doğru sallıyorum ve ona s'more'larımdan biraz sunuyorum. Dudakları etrafını sarıyor, cömertçe alıyor

ısırdı, bir yandan da okyanus gözlerini benimkilere dikmeye devam etti.

Vay canına. Bu açık havada klostrofobik hissediyorum.

Bir parça lokum çenesine düşüyor ve hiç düşünmeden başparmağımla siliyorum. Ama ben daha pisliği temizleyemeden elimi tutuyor ve parmağımı ağzına götürüp kalıntıları emiyor.

Dilinin sıcaklığı, başka bir şeyi nasıl çevirip çevirip çevirdiğini hayal ettiğime çok benzer şekilde başparmağımı çevirip vurduğunda tamamen nefes nefese kalıyorum.

Oyunculuk. Sahte. Rol yapmak.

Bu sahte erkek arkadaş olayında gittikçe ustalaşıyor ve eğer romantik kalbime bunun tam olarak ne olduğunu hatırlatmaya devam etmezsem, başım belaya girecek.

RYAN

Indy içeride duş alırken, ben de tüm tuvallerin

gece boyunca cam duvarları örtmek için. En azından mahremiyet içinde uyumaya ihtiyaç duyuyor. Duvarlar bir A-çerçevesinin içine inşa edilmiş, tavanın en yüksek noktası doğrudan gökyüzünü hedef alıyor. Tavandaki tuvallere ayrı bir ip bağlanmış, ben de ne olacağını görmek için bir tanesini çekiştirerek test ediyorum. Tavanın bir yarısını kaplayan kumaş açılıyor ve kulübeye yataktan yıldızları izlemek için açık bir tepe penceresi veriyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitlemeden önce aynısını diğer yarısı için de yapıyorum.

Manzarayı görmek için başımı kaldıramadan, odanın ortasında çıplak, üzerinde sadece bir havlu olan ve gökyüzüne doğru bakan çok daha muhteşem birini buluyorum.

"Vay canına," diye nefes veriyor Indy, başını geriye atarak. "Bu çok güzel."

Kuzeyde ne olduğu gerçekten umurumda değil. Vücudunu kaplayan hafif nem tabakasıyla ne kadar çarpıcı göründüğünü ya da ılık duştan yanaklarının hafifçe kızardığını görseydi, uzaklara bakma konusundaki ilgisizliğimi anlardı.

"Burada yıldızlar çok parlak," diye devam ediyor. "Onları şehirde hiç görmüyorum." Kahverengi gözleri beni takip ediyor. "Ryan?"

Başımı salladım. "Çarpıcı."

Vücudumdaki her lif aramızdaki boşluğu kapatmak ve onu hemen şimdi öpmek istiyor. Ve eğer bundan daha fazlasını isterse, kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Bu korkunç bir keşif, özellikle de yatağa girmemize dakikalar kalmışken.

Kız kardeşinizin en iyi arkadaşı. Kötü bir ayrılık yaşıyor.
O senin oda arkadaşın, Tanrı aşkına.

Bu oda, o çıplakken ve sabundan temiz ve tropikal kokarken onunla paylaşmak için çok küçük.

"Ben duş alacağım."

Başım eğik, o yöne doğru iki hızlı adım atıyorum, kapalı bir kapının arkasına geçmem gerekiyor, ancak sırılsıklam bir sarışınla karşılaşıyorum. Vücutlarımız çarpışıyor, çarpışmanın etkisiyle havlusu yere düşüyor. Bunu biliyorum çünkü ellerim onu sabitlemek için çıplak sırtına dolanıyor ve iki sert tepe karnımın üst kısmına bastırılıyor.

"Aman Tanrım." Dondu kaldı. "Aman Tanrım."

Gözlerim daha önce bakmayı reddettiğim manzaraya kilitlenmiş durumda, oysa ellerimde ne olduğunu görmenin cazibesi daha büyük olamazdı. "Indy, ne halt ediyorsun?"

"Özür dilerim! Senin için eşyalarımı duştan çıkaracaktım."

Nasırlı parmaklarım sırtındaki yumuşak, sıcak ete doğru kıvrılıyor ve dişlerim birbirine kenetleniyor. "Havlunu çok dikkatli bir şekilde yerden kaldırmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Daha önce güçlü bir özdenetime sahip olduğumu düşündüysem bile, hiçbir şey şu anda yaşadığım kısıtlamayla kıyaslanamaz çünkü yavaşça yere eğilirken sikime sürtünüyor. Sanki o sıyırmadan önce tüm kanım zaten o yöne gitmiyormuş gibi içime bir tıslama çekiyorum.

Gülüşünde garip bir kenar var. "Oops. Özür dilerim."

Vücudunun bir kez daha örtüldüğünü hisseder hissetmez, banyoya son adımı atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bu tür bir cazibeyi kazanmak için ne tür bir şeytani şey yapmayı başardım? *Yıllarca* bir kadına ikinci bir bakış bile atmadan yaşadım ve şimdi düşünmeden edemediğim biri evimde yaşıyor.

Sikeyim. Banyo onun gibi kokuyor. Bütün gece onu kucağımda tuttuğum için *ben de* onun gibi kokuyorum. Bir yanım onu tenimden temizlemek istemiyor ama bir yanım da onun yanında yatağa girmeden önce bütün gece saklamaya çalıştığım acı verici ereksiyonla ilgilenmem gerektiğini biliyor.

Avuçlarımı duvara dayarken suyun sırtıma çarpmasına izin veriyorum. Bunu yapmamalıyım ama ihtiyaç çok güçlü. Yine de onu hayal etmeyeceğim. Kimseyi hayal etmeyeceğim.

Ama yumruğum sikimin etrafını sarar sarmaz, zihnimi bir görüntü işgal ediyor. Indy dizlerinin üzerinde, yumuşak kahverengi gözleriyle sikim için yalvarıyor.

Hayır. Hayır, onu hayal etmeyi bırak.

Indy'nin dudakları kirpiklerini kırpıştırırken küçük bir "O" harfi oluşturuyor ve duşun zemininden bana bakıyor. Leylak rengine boyanmış parmakları kalçalarımı ve uyluklarımı pençeliyor, muhtaç ve çalışmasına izin vermem için yalvarıyor.

Parmaklarım sarı saçlarına dolanıyor, daireme girdiği günden beri hayal ettiğim gibi saçlarını çekiyor. Dilinin hızlı bir kırbacı ucumun altını ısıtıyor, bir yandan da dikkatini benden ayırmıyor.

Kahretsin, keşke bu gerçek olsaydı. Gerçek olduğunu hayal ederek kendimi okşuyorum. Hindistan cevizli vücut losyonu çıkıntının üzerinde duruyor ve hiç düşünmeden avucuma biraz döküyorum, tenime sürüyorum ve kayganlığı sikimde kullanmadan önce köpürtüyorum. Kokusu burun deliklerimi istila ederek daha da inandırıcı bir resim yaratıyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye hatırlatıyorum ona, başparmağımla çenesini aşağı çekip ağzını açıyorum.

Pembe dudakları somurtuyor. "Ama istiyorum. *İhtiyacım var*. Lütfen Ryan."

Kahretsin, adımı söylemesine bayılıyorum ve söylerkenki sesini hayal etmek beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor.

"Seni nasıl daha iyi hissettireceğimi biliyorum." Dilini başının etrafında döndürüyor. "Lütfen seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

"İstiyor musun, Blue?"

Başını sallıyor, gözleri yaşlı ve masum. Indy ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu, dış dünyaya karşı kendinden emin ve karizmatik, ama onu tanıyanlara karşı yumuşak.

Onu yerden kaldırdım, uzun bacaklarını belime doladım ve fayanslı duvara doğru ittim. "O zaman sana vereyim."

Elimi üssümün etrafında sıkıyorum, çekiyorum ve okşuyorum, su üzerime vururken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Sikim amına doğru kayıyor ve o da en güzel iniltisini çıkarıyor.

Onu o kadar çok becermek istiyorum ki canım yanıyor.

"Hissediyorsun..." Göğsü benimkine çarpıyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun Ryan."

Hayal gücüme göre o da öyle. Hızı artırıyorum ve avucumu sıkıyorum, kendi yumruğumun değil de Indy'nin vücudunun beni sıktığını hayal ediyorum.

"İçine koy. İçine koy. Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Benimkiyle buluşmak için kalçalarını duvara vuruyor ve ben içine girdiğimi hayal ettiğim anda, döl püskürtüleri duş fayansına kuvvetle çarpıyor. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar sert boşalırken salıverilmem neredeyse kör ediciydi. Kendimi okşamaya devam ederek, her son damlanın düşmesine ve suyun az önce yaptığım şeyi yıkamasına izin vererek kanalizasyona girmesine izin verdim.

Keskin bir farkındalıkla, bunun Indy'yi sistemimden çıkaracağını düşünerek ne kadar tamamen yanıldığımı fark ettim. Şimdi vücudum gerçek bir şey için yalvarıyor, geldiğinde sesinin nasıl olduğunu bilmek istiyor.

Başka bir erkek olsaydım, gidip yatacak başka birini bulur ve sorunu çözeceğini umarak sistemimden hızlıca bir sikiş çıkarırdım. Ama ben ben olduğum için ve tek gecelik bir ilişki için bile kendimi yeterince savunmasız bırakamadığım için, evimde yaşayan sarışını hayal etmek zorunda kalıyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, şu anda başka hiç kimsenin bunu benim için yapmayacağını biliyorum. Yıllardır kimse benim için yapmadı ama bu, bunun olamayacağı gerçeğini değiştirmiyor. Buna izin vermeyeceğim. Yarın uyanacağım ve düşüneceğim ilk şey oyunum olacak. Ertesi sabah uyanıp her şeyi yeniden yapana kadar günüm bu şekilde devam edecek. Zihniyetim olması gereken yere, yani kariyerime dönene kadar durmadan tekrarlayacağım.

Indy ile yatağa girmekten başka bir şey düşünemediğim bu berbat hayal, bu lanet olası kamp alanından ayrıldığımız anda sona eriyor.

Sadece havlumla banyodan çıktığımda Indy'nin sırtı bana dönüktü. Kabin küçük ve o her yerde. Kıyafetleri. Kokusu.

"Duştan keyif aldın mı?" diye soruyor.

Hayatımın en iyi duşuydu. Sesinin alaycı tonu, beni duyduğuna ve cevabı zaten bildiğine dair iyi paraya bahse girebileceğimi söylüyor.

"Evet, çok-" "Islaktı."

Sik beni. Ağzından çıkan *ıslak* kelimesini duymak bile beni elimle bir tur daha atmaya hazırlıyor.

"Evet, Mavi. Duş ıslaktı."

Bu ima karşısında kıkırdıyor ve ben de havluyu bırakıp, o hala benden uzağa bakarken bir şort giyiyorum.

"Yastık yok mu?" Yatağa döndüğümde kendi tarafımı boş buldum.

"Bu gece olmaz. Sanırım sen idare edersin." Göğsüme bakıyor, kahverengi gözleri her zamankinden daha kapüşonlu görünüyor. "Gömlek giymiyorsun."

"Şanslısın."

Hafifçe gülüyor ve çarşafının altına girmek için örtüyü kaldırırken, "Bu iyi mi?" diye soruyorum.

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Çarşafların arasına dalarken, aramızda biraz boşluk bırakmaya dikkat ediyorum. Yüzümü ona dönmek için yan yatıyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Bu gece bana yardım ettiğin için."

"Çok eğlendim." Aramızda bir karış mesafe bırakırken ellerini yanaklarının altına sıkıştırıyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Numara yapmakta gittikçe ustalaşıyorsun. Düğünde bunu başarmak için gerçek bir şansımız olabilir."

Şimdi bunun bana neden daha doğal gelebileceğinin farkına varmak ürkütücü.

"Güzel." Yüzümü duvara dönmeden önce ona dudaklarımı hafifçe kaldırmasını öneriyorum. "İyi geceler, Mavi."

"İyi geceler." Uzun bir nefes veriyor ve o da arkasını döndüğünde yataktaki eğimi hissedebiliyorum.

Uyumam lazım. Yarın bir maçım var ve ne kadar erken uyursam, bu gezi de o kadar erken biter. Bu gecenin bitmesini dört gözle beklemem gerektiğini biliyorum, böylece bu karakterin amacına yeniden odaklanabilirim - iyi bir *lider* olabileceğimi kanıtlamak, bu takımı gerçekten playofflara taşımak için - ama bitmesini istemiyorum. İnsanların onun benim olduğuna inanması hoşuma gidiyor. Onun yatağımda olmasının verdiği his hoşuma gidiyor.

Sırt üstü döndüğümde Indy'nin sarı saçlarının yastığından aşağı döküldüğünü görüyorum, sırtı bana dönük. Belki de onun bu kadar yakınımda olması, ama yine de oda arkadaşım ve kız kardeşimin en iyi arkadaşı olma sınırını korumak her şeyden çok işkence.

Indy de sırt üstü dönüyor ve bunu yaparken eli yanlışlıkla aramızdaki açık avucumun içine düşüyor, ama hemen geri çekiyor, üzerimize bir gariplik dalgası yayılıyor. Birbirimize dokunmuş olsak da

birbirlerine sarıldıklarında, bu farklıdır. Burada kimse şahit değil ve bu nedenle artık bir eylem değil. Teknik olarak fiziksel teması paylaşmak için hiçbir nedeni olmayan iki oda arkadaşı.

Odada ağır bir sessizlik var ve iki kişinin uykuya dalmaya çalıştığı türden değil, ikiniz de ne kadar uyanık olduğunuzun farkında olduğunuz için beklentiyle uğuldayan türden.

Aramızda bir süre geçtikten sonra Indy tereddütle elini tekrar benimkinin içine sokuyor. Yumuşak ve küçüktü ve beni tekrar terk etmeden önce parmaklarımı onunkilerin etrafında kapatıyorum.

Başparmağı nazik bir vuruşla benimkini sıyırana kadar sessizlikte gergin kalbimin atışını neredeyse duyabiliyorum ve şu anda onu üstüme çekip öpmek istemiyorsam lanet olsun. Ama yapamıyorum. Birçok nedenden dolayı yapamıyorum, bu yüzden ellerimizi tek temas noktası olarak tutuyorum.

Gözlerimi gökyüzüne dikiyorum, yıldızların tadını çıkarıyorum, dışarıda oluyorum. Bu özgürlüğü özlemişim.

"Hey, Ind?"

"Mm-hmm."

"Dün gece hakkında. Söylemedim ama seni önemsiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elimi hafifçe sıkıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama bunu duymak güzel.
Olumlama sözleri falan."

"Doğru. Şimdi, bana ne kadar değer verdiğini söyleyeceğin kısma geldik."

Zorla esniyor. "Oh, dostum. Geç oluyor. Çok yorgunum."

"Berbatsın."

Yatak onun sessiz kahkahasıyla hareketlendi. Yüzünü bana dönüyor, eli hâlâ benimkinde ve diğer eli yanağının altında. "Ben de seni önemsiyorum, Ry."

Gece gökyüzüne bakıyor olsam da, çevremde beni izlediğini görebiliyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye sorduğunda sesi ancak fısıltı kadar çıkabiliyor.

Teoride, basit bir cevabı olan basit bir soru. Ancak güven benim siyah ve beyaz dünyamdaki en karmaşık inanç. Eğer bu soruyu çoğu insan sorsaydı, cevabı kolaylıkla hayır olurdu ama Indy'yi sadece birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen cevabım şüphesiz "Evet".

Ona baktığında yüzünde yumuşak ve umutlu bir

ifade beliriyor. "Ne?"

Başını sallar. "Yok bir şey. Sadece bunun senden gelmesinin ne kadar büyük olduğunu biliyorum."

Vücudumu ona doğru çevirirken başparmağımla elinin arkasını okşuyorum, aramızda kalan tek boşluk ellerimizin birleştiği yer. "Bana bir sır verir misin?" diye soruyor sessizce. "Başka kimsenin bilmediği bir şey bilir."

Hiç tereddüt etmeden Marissa ve üniversite mezuniyetimi takip eden ay aklımdan geçiyor. Bu benim en büyük sırrım. Ne kaybettiğimi sadece kız kardeşim biliyor ama Indy'ye ne kadar güvensem de paylaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Bunun yerine ona başka bir sır veriyorum, en az onun kadar doğru bir şey. "Beni rahatlatıyorsun. Kendim olabiliyormuşum gibi."

Gülmeye başlamadan önce göz teması kurarak beni okuyor. "Bana yalan söyleme, Shay. Sürekli ne kadar dağınık olduğumdan şikâyet ediyorsun. Seni rahatlatmamın imkanı yok."

"Çok kaotiksin Blue, ama bana herkesten daha fazla huzur veriyorsun."

Kıkırdamayı keser.

"Evet, senin için endişeleniyorum ve bu beni strese sokuyor. Neredeyse ülser olmama neden olacak şekilde dairemin her yerine gökkuşağı sıçtın ama sen evdeyken kendimi gösteri yapmak zorunda hissetmiyorum. Yeni insanlarla zor zamanlar geçiriyorum. Eminim bunu şimdiye kadar biliyorsundur. Ama seninleyken,

Kendim olabiliyorum ve bu başkaları için hiçbir şey gibi görünmeyebilir ama benim için her şey demek."

Aramızda sessizlik var, ama keşke bir şey söyleseydi.

"Bana iyi davranmayı bırak yoksa beni ağlatacaksın."

Buna gülümsedim. "Sen hep ağlarsın."

"Biliyorum! Ama bunu duymak gerçekten çok güzel Ryan."

Boştaki elimi yumruk yaparak yanımda tutuyorum ve ona dokunmaktan kaçınıyorum. Savunmasız olma nedenimi yanlış yorumlamasını istemiyorum. Bunu yaptım çünkü ne kadar özel olduğunu duymayı hak ediyor.

"Bana istediğim sırrı vermediğin için sadece soracağım. Cevap verip vermeyeceğine sen karar verirsin."

Duraksayarak, kaçınılmaz olarak geleceğini bildiğim soruyu sorması için ona zaman tanıyorum.

"Neden çıkmıyorsun?"

Nefes vererek, boştaki elimi başımın üzerinde ovuşturdum.

Siktir et. Bir gün ona pek de hoş olmayan detayları anlatacağımı zaten biliyorum. "İlişkide olduğum son kadın benden on sekiz yıl boyunca nafaka alabilmek için hamile kalmaya çalıştı."

Indy ürkütücü bir şekilde sessiz kalıyor.

"Sanki benim çocuğuma hamile kalsaydı, ben bu işe karışmazdım." Arkasında fazla espri olmayan bir kıkırdama.

"Ryan-"

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Bu yüzden kimseyle çıkmıyorsun. Bu yüzden mi insanlara güvenmekte zorlanıyorsun? Üniversitedeki kadın bu mu?"

Başımı sallayarak iki soruya da sessizce cevap veriyorum.

Nadir bir anda Indy'nin nutku tutuldu, belki de bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi anladı. Ama elimi sıkarak bana sessiz desteğini veriyor.

"Şimdi bana bir sır verir *misin*?" diye sordum.

"Çok fazla sırrım yok. Açık bir kitap gibiyimdir."

"Ne için para biriktiriyorsun?"

Bu konuşmayı düşünürken kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, hayır, gizlenecek b i r şey değil ve heyecan verici bir şey de değil.

Sadece... bana gülmeyeceğine söz ver."

"İşte şimdi ilgimi çekti."

Karanlıkta bile, yıldızlar yüzünü biraz aydınlattığında, benden uzağa baktığını görebiliyorum.

"Yumurtalarımı dondurmak için para biriktiriyorum."

Ha?

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. "Neden? Daha çok gençsin."

"Öyle olduğumu biliyorum ama yumurtalıklarım değil. Genetik çizgim sağ olsun, yirmi yedi yaşındayım, yaşlı kıçlı yumurtalarım var. Tek istediğim anne olmaktı ve nasıl olacağı umurumda değil. Üvey anne. Üvey anne. Evlat edinen anne. Ama biyolojik anne olma şansımı korumak istiyorsam, bu benim tek umudum. Çok geç kalmış olabilirim, bilmiyorum ama denemeliyim."

Tamam, şimdi ona dokunmadan edemiyorum. Parmak uçlarımı yanağında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Buna neden güleyim ki?"

"Bilmiyorum. Umutsuz göründüğümü söylediler. Belki de öyle, ama umurumda değil. Hayatta hep istediğim tek şey buydu. Sadece hayal ettiğimden biraz daha farklı gelişiyor. Ailemden yardım istemeyi reddediyorum. Bu *benim* potansiyel ailem ve bunu kendim için yapmak istiyorum ama bu da fazladan para kazanmak için daha fazla çalışmak anlamına geliyor."

"Sana kim çaresiz dedi?"

"Hatırlamıyorum," diye çok hızlı bir şekilde cevap veriyor.

Benim küçük yalancı oda arkadaşım. Eski sevgilisiydi. Bu gün gibi ortada.

"Bunu yanlış anlamanı istemiyorum çünkü gerçekten sadece merak ediyorum. Ama neden bu kadar beklediniz? Çok geç olduğundan endişeleniyorsan yani."

Nefes veriyor. "Ryan, tüm bu soruların cevabını zaten bildiğine eminim. Bunu daha önce yapmadım çünkü çocuklarımın babası olacağını düşündüğüm adam bana denemeye başlamak istediğini söyledi. Yani yakında. Her zaman 'yakında'ydı. O anda çocuk sahibi olmak istediğimden değildi. Gençtim. Hâlâ gencim ama bir karar vermem ya da bir plan yapmam gerekiyordu ve onun planı sürekli önüme 'yakında deneyelim'i koymaktı. Harekete geçmemek benim hatamdı, yani bu benim suçum."

Elini bırakıyorum ve onun yerine bir kolumu vücudunun altına sokarak onu göğsüme çekiyorum. Boynumun kıvrımına saklanıyor, ben de dudaklarımı kulağına götürerek usulca konuşuyorum. "Hayatta en çok istediğin şeyin peşinden gitmenin çaresiz bir yanı yok. Bunu söylediği için onu sikeyim çünkü bana söylemek istemesen bile onun yaptığını biliyorum."

"Sonunda para kaybı olabilir."

"Para gelir ve gider. Bu senin hayatın. Bir kez olsun bencil ol, Ind. Altı yılını o adamın zaman çizelgesine hizmet ederek geçirdin. Artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

Kendini boynuma daha da gömüyor.

"Ve ironik bir şekilde, bakacak başka biri olsun diye çocuk istiyorsunuz ve bu nedenle hiç de bencil davranmıyorsunuz."

Vücudu sessiz kahkahalarla benimkine çarpıyor. "Tanrım, benim neyim var?"

"Hiçbir şey. Sen bir besleyicisin. Bu senin

kimliğin." "Bence sen de besleyicisin."

Benden garip bir kahkaha kaçıyor. "Onu bilemem."

"Evet, çünkü sen hiç de şefkatli, koruyucu ve tatlı değilsin. Sen sadece kendini ve kariyerini düşünen bencil bir basketbol oyuncususun."

Sesi alaycı bir ton taşıyor ama çok da uzak değil. Ben buyum işte. "Ve muhtemelen zihinsel olarak bana katılıyorsun, ama yanılıyorsun.
Bir gün göreceksiniz."

Avucumu sırtında gezdiriyorum ve Indy'nin beni tehdit ettiği pijamaları getirmediğini hemen anlıyorum. Bir çeşit ipeksi uyku seti giyiyor ve battaniyenin altını göremediğim için daha fazla şükredemezdim. Çünkü ellerimde hissettiğim kadar güzel göründüğünü biliyorum ve burada en büyük zayıflığımla aynı yatağı paylaşırken bir centilmen olmak için elimden geleni yapıyorum.

Indy bana bakmak için başını boynumdan kaldırıyor. Yıldızların ince ışıltısı burnunun eğimini, kirpiklerinin dalgalanışını, dudaklarının yumuşak yastığını ortaya çıkarıyor. Dilinin kaygan bir hareketiyle alttakini ıslatıyor.

Siktir et, onu istiyorum ve verecek bir şeyi kalmadığını açıkça belirtmesine rağmen, kendimi teklif edilen kırıntıları bile almak için çaresiz buluyorum.

Yapabileceğimden emin olmadığım şey, fiziksel bir ilişkiyi onun istediği şekilde diğerlerinden ayırmak, bu yüzden ağzını almak yerine saçlarını kulağının arkasına tarıyorum ve dudaklarımı alnına yerleştiriyorum.

Indy esniyor, ben yatağa uzanırken kendini yeniden konumlandırıyor. Yanağını çıplak göğsüme yaslıyor ve bir kolunu belime doluyor.

"Dürüst olmak gerekirse, benim yastık yığınım senin göğsünden çok daha rahat, ama sanırım sen idare edersin." Yeniden ayarlıyor. "Cidden Ryan, bu lanet olası bir kayanın üzerinde uyumak gibi."

"Şu anda neredeyse tenime kadar giren bir kıza göre çok mızmızsın."

"Kapa çeneni."

Eğlenen bir gülümsemeyle battaniyeleri bedenlerimizin üzerine çekiyorum ve kaçamayacağından emin olmak için iki kolumu da ona doluyorum.

Parmak uçlarımla kaburgalarının üzerinde görünmez desenler çiziyor, bana karşı nasıl şekillendiğini ezberliyorum.

Bir süre sonra nefes alış verişi yavaşlıyor ama gözümü bile kırpacağımı sanmıyorum. Yatağımı en son ne zaman bir kadınla paylaştığımı hatırlamıyorum ve kulağa ne kadar üzücü gelse de bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Derin nefes alıyor. "Ryan?"

"Hmm?"

"Neden hindistan cevizi gibi kokuyorsun?"

INDY

Nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da bir rol oynamaktır. Bu ister Mutlu-şanslı arkadaş ya da partnerinin kolunda ışıl ışıl parlayan ama onun akranlarının önünde başarılı olması için ışığını ne zaman kısacağını bilen kız arkadaş.

Ama bu gece oyun kurucunun kızını oynuyorum ve itiraf etmeliyim ki bu şimdiye kadarki en sevdiğim rol.

Daracık siyah deri pantolon, kırmızı topuklu ayakkabılar ve minicik bir Devils tişörtü gösteri için mükemmel bir kostüm oluşturdu. Saçlarımı arkaya doğru at kuyruğu yaptım ve makyajımı dudaklarıma sürdüğüm bir tutam kırmızıyla tamamladım ki bunu takım ruhu olarak nitelendiriyorum ve hiçbir şekilde beş numaranın dikkatini dağıtma amacı taşımıyor.

"Indy, biletler sende mi?" Zanders G-Wagon'undan çıkarken soruyor; bu gece oynayan o olmasa da oyuncuların park yerine park etme lüksüne sahip.

"Evet." Telefonumu kaldırıyorum. "Ryan gönderdi."

"Şu halimize bak. Küçük mutlu bir aile gibi sahte erkek arkadaşının maçına gidiyoruz." Stevie kolunu benimkinin içinden geçiriyor, diğer eli de Zanders'ınkine dolanıyor ve üçümüz arenaya doğru yürüyoruz. "Morganlar sana saha kenarı biletlerini hediye ettiğine göre Ryan'ın planı işe yarıyor olmalı."

"Ne diyebilirim ki? Ben iyi bir oyuncuyum."

Zanders, soyunma odalarının önünden geçen uzun koridorda ilerlemeden önce kapıdaki yaşlı adama sarılıyor.

"Burası ziyaretçilerin eğitim odası." Zanders, biz turunu takip ederken dikkatimizi çekiyor. "Ziyaretçi soyunma odası ve ev sahibi antrenman odası. Ve burada" - bizi duvardaki iki takım portresinden birinin önünde durduruyor

-"Stanley Kupası şampiyonları."

Stanley Cup zaferinden sonra konfetilere bürünen çalıştığım tüm adamları inceleyerek resme yaklaşıyorum. Takımı geçen sezon kendi evinde kazandıktan sonra göremedim, bu yüzden bu güzel bir fikir.

Maddison'ın çocuklarının ikisi de onunla birlikte karede. Rio'nun şapşal sırıtışı yarılıyor ve yeşil gözleri sanki birkaç damla gözyaşı dökmüş gibi parlıyor. Bir de normalde olduğundan daha az kibirli görünen Zanders var.

"Zee, bu resimde biraz üzgün görünüyorsun."

"Az bile söyledin, Ind. Yıkılmıştım. Hayatımın en iyi ve en kötü gecelerinden biriydi."

Stevie'ye bakıyor, ikisi de anlayışlı bir gülümsemeyi paylaşıyor. Raptors kupayı kazandığında birlikte değillerdi ve anladığım kadarıyla Zanders o gece Stevie'yi sonsuza dek kaybettiğini düşünmüş.

Turumuza devam ederken onu sıkıca kendine çekiyor. "Evin soyunma odası," diyor Zanders ve birden Ryan "ın o kapıların hemen diğer tarafında olduğunu fark ediyorum.

Onu en başarılı olduğu alanda görme fikri bütün gün beni yiyip bitirdi. Hayatın diğer her alanında zaten ilgimi çekmiyormuş gibi, şimdi de en ön sırada otururken yaptığı işte en iyi olmasını izleme ayrıcalığına sahibim. Bu benim cazibemi körükleyecek bir şey değil.

Bacaklarımı kalçalarına dolamış, beni sıkıca kavramış ve burnunu saçlarıma gömmüş bir şekilde uyandım. Birbirimizden ayrılırken bir gariplik dalgası vardı ama yalan söylemeyeceğim, aylardır uyuduğum en iyi geceydi.

Teni dokunulamayacak kadar sıcak. Göğüs çıplak ve geniş. Eller güçlü ama nazik.

Daha önce bir erkekte sahip olmadığım ve kendimi çaresiz hissettiğim her şeye sahipti ama bu sabah eve gelir gelmez çantasını kaptı ve tamamen basketbola odaklanmış bir şekilde sabah atışına gitti. O zamandan beri onu görmedim.

Zanders bizi başka hiçbir taraftarın giremediği arenanın yeraltı tünellerine götürüyor. Sanırım son Stanley Cup şampiyonunun yedek kaptanı olduğunuzda bu tür avantajlara sahip oluyorsunuz.

Ve günlerdir ilk kez Alex aklıma geliyor. Hızlı ve beklenmedik ama yine de onu düşünmek acı verici çünkü buna bayılırdı. Alex büyük bir spor taraftarı, özellikle de Chicago'daki yerel takımlarımızın ve ister çocukça ister önemsiz deyin ama burada olanın o değil de ben olduğumu bildiğim için dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor.

Saha kenarındaki tünelden çıktığımızda arenanın sesi kısmen maç için heyecanlı olan taraftarlardan, ama çoğunlukla Zanders'ın hemen tanınmasından dolayı sağır edici bir şekilde duyuluyor. Hevesli taraftarlar parmaklıkların üzerine eğilmiş, ona dokunmak ya da imzasını almak umuduyla adını söylüyor, tezahürat yapıyor. İşin bu tarafını görmek çok tuhaf. Benim için Zanders ve Raptors'ın geri kalanı çalıştığım normal insanlar, Chicago'ya nihayet bir şampiyonluk getiren idoller değil.

Biz koltuklarımızı bulurken bile, saha kenarına erişimi olan taraftarlar sahadaki iki basketbol takımı ısınırken Zanders'a yaklaşmaya devam ediyor.

"Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum Stevie'ye. "Her zaman böyle midir?"

Omuzlarını kaldırır. "Bu en kötüsü. Chicago'da da tanınacak ama buradaki gibi tek bir yerde yüzlerce hayranıyla birlikte değil."

"Senin için yorucu oluyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ondan daha önce nefret ettikleri gibi nefret etmektense imzasını isteyecek kadar çok sevmelerini tercih ederim. Ayrıca, bu bir şey değil

Ryan'la dışarı çıktığımda nasıl olduğuyla karşılaştırıldığında. Onunla bir yere gitmek çok zor."

Buzdolabımızda asılı olan yapılacaklar listesi aklımdan geçiyor. Antrenman randevularımızı onun tercih edeceğini bildiğim şekilde özel yerine halka açık etkinlikler haline getirmesini nasıl istediğimi. Eve döndüğümde bunları düzeltmeliyim çünkü bırakın Ryan gibi izole birini, dışa dönük biri olan ben bile bu tür bir ilgiden bunalırdım. İşle ilgili olmadığı sürece evinden nadiren çıkmasına şaşmamalı.

Stevie omzumdan dürterek sahaya doğru işaret ediyor. "İşte orada."

Tünelden çıkarken ilk gördüğüm kişi nasıl o olmadı bilmiyorum çünkü Ryan 23.000 kişilik bir kalabalığın içinde bile dikkatleri üzerinde topluyor. Üzerinde forması yerine Devils'in uzun kollu forması, yırtık bir pantolon vardı ve sahadaki en uzun adam kesinlikle o değildi. Ancak mütevazı özgüveninde, odaklanma biçiminde öyle bir şey var ki başka tarafa bakmam neredeyse imkansız hale geliyor.

Haftalar önce televizyonda izlediğim gibi, Ryan elinde iki basketbol topuyla kendini diğer oyunculardan ayırıp kenara çekiliyor. Topları kolaylıkla sürüyor, birbirlerinin üzerinden geçiriyor ve taraftarlar dikkat çekmek için adını haykırırken bile görevine odaklanıyor.

Ryan, hayatının geri kalanında olduğu gibi tek başına çalışıyor.

Isınma hareketleri sona erer, başlangıç dizilişleri açıklanır ve ulusal marş söylenir.

Ryan henüz bize doğru bakmadı ve oturduğumuzdan beri Zanders'ın topladığı ilgiye bakılırsa, nerede olduğumuzu bilmemesine imkân yok. Ancak, bize hiç dikkat etmiyor. Onun yerine, her parçası oyuna odaklanmış, önümüzdeki birkaç saate konsantre olmuş durumda.

Işıklar sahanın üzerine yayılıp arenayı aydınlatırken Ryan pantolonunu yırtar ve altındaki basketbol şortu ortaya çıkar, ama sonra kayar

Tişörtünü kafasına geçirdi ve çıplak bir göğüsle kutsandım.

Sadece bir anlığına, ama kaslarının yarıklarına dökülen ter damlacıklarını yakalayabileceğim, göğsünün farklı bir fiziksel aktivite sırasında yaptığını hayal ettiğim gibi kabarmasını izleyebileceğim kadar uzun süre gömleksiz.

Dün gece yatağımda bu şekilde yatıyordu ve varlığımın her zerresi beni tutup öpmesi için ağrıyordu. Sadece bir kez. Vücudum bunun nasıl bir Ğey olduğunu öğrenmek için yanıp tutuĞuyor ama Ryan herkesin içinde öpüĞmenin söz konusu olmadığını açıkça belirtti, ben de ne yazık ki bunun özel hayatta da geçerli olduğunu varsayıyorum.

Ama Tanrım, o adamın dün gece bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odadaki tek yatak olduğu için yanımda uyumuş olabilir ama ben onun vücuduna ne kadar mükemmel bir şekilde sığdığımın farkında olarak saatlerce uyanık kaldım.

İlk çeyrekte bir ara, devasa terli basketbolcular yanımdan koşarak geçerken, uzanıp onlara dokunabileceğim kadar yakınımdayken koltuğuma bir cin tonik getirildi.

"Basketbol maçları en iyisidir. Daha önce hiç gitmediğime inanamıyorum." Zanders iki koltuk aşağıdan gülüyor. "Saha kenarında oturuyorsun

Genel Müdür koltukları. Genel girişte durum biraz daha farklı."

Stevie konuşurken gözlerini maçtan ayırmıyor. "Muhtemelen bundan önce bir maça gitmeli ve normal koltuklarda oturmalıydık. Sanki ilk uçuşunuzda birinci sınıfta uçup sonra her seferinde ekonomi sınıfında oturmak zorunda kalmak gibi."

"Sanırım Morgan'ları beni tekrar getirmeleri için ikna etmem gerekecek." G&T'mden bir yudum alıyorum.

Stevie gülümsüyor. "Görünüşe bakılırsa, fazla ikna edilmeye ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum. Ryan, Bayan Morgan'ın seni sevdiğini söyledi."

Ryan sahada top sürerken acele etmiyor, üç parmağını havaya kaldırıp oyunu söylüyor. Ve her zamanki gibi son derece sakin, soğukkanlı ve

Sayısız hayranı onun her hareketini merakla izlerken bile işini yapıyor.

Houston'ın oyun kurucusu hiçbir şekilde Ryan'ın seviyesinde değil ama o da iyi. Çabasız değil, hareketleri dalgalı ve sert ama takımının mükemmel olmayan pasları veya tam olarak uygulanamayan oyunları telafi ettiğini fark ettim. Bununla birlikte, eğer gördüysem tam bir boşboğaz. Her fırsatta Ryan'ın yüzüne bakıyor, savunmadayken kolunu ya da formasını tutuyor. Sanki sözleri iki oyun kurucu arasındaki yetenek farkını kapatacakmış gibi yüksek sesle konuşuyor.

Stevie'ye doğru eğildim. "Kim o? Ryan'ı koruyan adam."

Gözlerini devirmekten kendini alamıyor. "Connor Easton. Tam bir ahmak. Biz North Carolina'dayken Duke'ta oynuyordu ve Ryan'la aynı draft sınıfındaydı ama dördüncü turda seçildi. Birinci sınıftan beri aralarında bir rekabet olduğunu söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, bu tek taraflı. Ryan sahada ona bir kez bile karşılık vermedi ama Connor çenesini kapatamıyor."

Kız haklı. Connor konuĢmayı bırakmıyor, her fırsatta Ryan "ın yüzüne vuruyor. Biraz kirli oynuyor gibi görünüyor ama yine de Ryan tek kelime etmiyor.

Sakin. Sakin. Toplandı.

Connor Ryan'ı anahtarın tepesinde sıkı bir şekilde koruyor, kollarına ve formasına saldırıyor, ama Ryan topu kolaylıkla koruyor ve çemberin etrafında dripling yapıyor. Connor'ın söylediği tek kelimeyi bile duyamıyorum ama dudakları kıpırdamadan duruyor. Birbirlerine karşı oynadıkları onca yıldan sonra adamı kızdırmanın imkânsız olduğunu anlamış olmalı.

Ryan'la kısa bir süre birlikte yaşadıktan sonra bile duygularını göstermesinin nadir olduğunu biliyorum. Onun dengesini bozmak için adrenalinden ve saçma sapan konuşmalardan daha fazlası gerekir.

Ryan sağa fake atarak Connor'ın dengesini bozuyor, sonra geri çekilip üçlük atıyor. Tek kelime etmiyor, kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıyor, sadece arkasını dönüp savunmaya koşuyor, oyunun kontrolü tamamen onda.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atmam gerekiyor, çünkü bu gerçekten çok çekici.

İlk yarı bir bulanıklık içinde geçiyor ve üçüncü çeyrekte gecenin ikinci içkisini alıyorum. Buna alışabilirdim, kokteylimi yudumlarken, kırmızı topuklu ayakkabılarımı giyerken ve saha kenarında otururken günah kadar ateşli oda arkadaşımı izlemeye.

Muhtemelen yapmamalıyım. Bu sahte ilişkinin bir son kullanma tarihi var. O GM'sinin desteğini alacak, ben arkadaşlarımın düğününü atlatacağım ve sonunda taşınmak zorunda kalacağım.

Bu ihtimal göğsümü kabartıyor.

Bütün maç boyunca kimse Ryan'ın dikkatini dağıtmadı, ne taraftarlar, ne Connor Easton, ne de ben. Bana muhtaç diyebilirsiniz ama o okyanus gözlerinin bir kez olsun buraya bakmasına aldırmazdım. Sadece bir saniyeliğine bile olsa o adamın dikkatini çektiğimi bilmek umurumda olmazdı.

Sonra basketbol tanrıları bana gülümsüyor ve top tam oturduğum yerin yanında saha dışına çıkıyor. Ryan bana doğru yürüyor, topu içeri sokmak için doğrudan benim yoluma çıkıyor ama yine de gözlerini yere dikmiş, tamamen odaklanmış durumda. Etrafımdaki alan çığlıklar ve onun adını haykıran umutsuz haykırışlarla patlıyor, bir beşlik ya da el sallama, hatta sadece bir göz teması umuyorlar. Ama bilmedikleri bir şey var ki, solumda oturan ikizi bile ona bakamıyorsa, tek bir taraftarın bile onun dikkatini çekmesi mümkün değil.

Ryan hemen sağımda duruyor, o kadar yakın ki bacaklarımı birazcık açsam onunkilere çarpacak. Etrafımdaki hayranlar telefonlarını ellerinden düşürmüyor, Ryan Shay'in kendileriyle aynı havayı soluduğu anı belgeliyorlar.

Her iki takım da oyuncu değiştirirken hakem topu tutuyor ve oda arkadaşım bir anlığına eğilip avuçlarını dizlerine koyarak nefesini tutuyor.

Damarlarla süslenmiş kordonlu kollar. Uzun parmaklar, büyük eller. Ve kutsal cehennem, o kıç.

Terli vücudu bana garip bir *şekilde* cennet gibi kokuyor ve neler *oluyor? Kendini kontrol et, kadın.* En iyi arkadaşım olan kız kardeşi neyse ki şu anda tuvaleti kullanıyor ama benim neyim var? Halkın içindeyim ve feromonlarına ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi oyunun ortasında oda arkadaşımı koklamaya çalışıyorum.

"Mavi." Dikkatim Ryan "ın poposundan ayrılıyor ve mavi yeĢil gözlerin eğlenerek beni izlediğini görüyorum. Hâlâ eğilmiş ama arkasına bakıyor. "Şu anda kıçımı mı kontrol ediyorsun?"

Yanaklarım kızarıyor ve normal şartlar altında utanmazdım ama bu adamın üzerinde binlerce hayranının gözü var ve çok daha fazlası onu evinden izliyor.

"Güzel bir kıç." Özür dilemeden omuz silkiyorum.

Göğsü gurulduyor, sesi alçalıyor. "Bu gece dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?

Bu topuklar ve bu dudaklarla mı? Çünkü muhteşem görünüyorsun."

Ben cevap veremeden hakem düdüğü çalıyor. Ryan'ın dikkati anında oyuna geri dönüyor. Ancak, oyuna girerken tam karşısındaki adam, Connor Easton, muzipçe parlayan gözlerini bana dikmiş durumda.

Bakışları rahatsız edici ve amansız. Bana duyduğu tuhaf ani ilgiyi yatıştırmak umuduyla ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve neyse ki oyun yeniden başlıyor ve o gidiyor.

"Tanrım," diye gülüyor Zanders. "Demek sen ve Ryan birlikte yatıyorsunuz, ha?" "*Uyumayı* tanımla."

Ela gözleri kızgınlıkla kısılıyor. "Lanet olsun, Ind."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum, ama kelimenin arkasında pek bir inanç yok. "İstiyor muyum?" Başımı yana eğiyorum. "Hem de çok."

Konuşmak için Stevie'nin boş koltuğuna eğildiğimizde Zanders'ın eğlenceli kahkahası göğsünü titretiyor.

"Yine de yapamam," diye devam ediyorum. "Stevie üzülür. Ona her zaman kardeşiyle yatmayı planladığımı söylüyorum ama şaka yaptığımı biliyor. Yani şaka yaptığımı *sanıyor.*"

"Hayır," diye güvence verdi. "Üzülmez. Onu bir ribaunt olarak kullanmana kızar mı bilmiyorum ama bundan daha fazlasıysa eminim destekleyici olacaktır."

Bu o mu? Bu amansız çekim, son yedi aydır sistemimden atmaya ihtiyaç duyduğum bir ribaunt mu? Muhtemelen. Birlikte olduğum son kişi Alex'ti ve şimdi Ryan günlük hayatımın bir parçası. Vücudumun rahatlamak için yalvarma şekli olsaydı mantıklı olurdu. O bunu ister miydi? Ben istiyor muyum? Evet, onunla yatmak istiyorum ama aynı zamanda her sabah onunla kahvaltı etmek istiyorum. Kanepede oturup onunla kitap okumak istiyorum. İşten arta kalan günlerimi o dairede geçirmek istiyorum. Bunların geri tepme *duyguları* olduğundan emin değilim ama bunu anlamak için bir geri tepmeye ihtiyacım olabilir.

Stevie yerine oturduğunda Ryan maçın en yüksek sayısı olan kırk iki sayıyı atmıştır ama Şeytanlar dördüncü çeyrekte hâlâ üç sayı farkla mağlup durumdadır. Connor Easton sürekli olarak Ryan'ı oyundan düşürmeye, söylediği herhangi bir şeye tepki vermesini sağlamaya çalışıyor ama nafile. Adam duygulardan örülmüş bir duvar gibi ve bazen stoacı ve robotik kişiliği yüzünden ona zor anlar yaşatıyor olsam da, sahada neden bu kadar işe yaradığını anlayabiliyorum.

Ta ki son dakikalarda Houston kötü bir pas atana ve top sekerek benim kenar çizgisinde oturduğum yere gelene kadar. Connor topa atladığında top çoktan saha dışına çıkmıştı ve onu kurtarmasının hiçbir yolu yoktu. Neden kurtarmaya çalıştığını bile bilmiyorum. Dev vücudu kucağıma düşüyor ve içkimi göğsüme döküyor. Etrafımdaki kalabalık çığlık atıyor ve vücuduma aldığım ağır darbe biraz acı veriyor.

"Çok özür dilerim," diyor kucağımdan kalkarken. Omuzlarımdan tutuyor, eğiliyor ve göz hizama geliyor. "Sen iyi misin? Bırak

Sana bir içki daha getireyim." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde kaydırıyor. "Örtünmek için fazla güzelsin-"

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden." Ryan Connor'ı iter. "Siktir git! Ona zarar verebilirdin."

Hakem düdüğü çalıp Ryan'a teknik ceza verirken Connor'ın gülüşünü izlemek için ön sıradayım.

"Oh, saçmalık!" Ryan itiraz ediyor. "D u r d u k y e r e kalabalığın içine dalıyor! Top zaten saha dışındaydı."

"Teknik faul. Chicago. Beş numara."

"Vay canına," diye nefes veriyor Stevie. "Ryan daha önce hiç tişört giymemişti." Bana döndü. "Sen iyi misin?"

Sessizce başımı sallıyorum, benden çalınan nefesi yeniden kazanmayı umuyorum.

Connor serbest atış çizgisine giderken Ryan'ın yanından geçip gidiyor, giderken de omzuna vuruyor. "Sonunda bir zayıflık buldun, Shay."

"Siktir git, Easton." Ryan arkasından saldırır ama takım arkadaşlarından biri onu tutar.

Beklediğim tipik sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı basketbolcu şu anda hiçbir yerde bulunmuyor.

Connor serbest atışlarını atarken mümkün olduğunca kenar çizgisine yakın duruyor. Ryan sahayı izliyor ama omzunun üzerinden benimle konuşuyor. "İyi misin?"

"Evet," diye hızlıca ağzımdan kaçırdım. Çünkü öyleyim ve bu olması gerekenden çok daha büyük bir olaydı. "Ben iyiyim. Özür dilerim."

"Özür dileme. Yaralanmadın mı?"

"Hayır."

"Bana söz ver."

"Söz

veriyorum."

Okyanus gözleri vücudumda geziniyor, sanki gerçekten iyi olup olmadığımı iki kez kontrol ediyormuş gibi beni içine alıyor. İyiyim, sadece biraz korktum. Sonunda, gözleri kayıyor

ve yumuşak bir gülümseme dudaklarını süslüyor, o tatlı gamzeler yanaklarına yerleşiyor.

"Bu kadar yakın oturman hoşuma gidiyor."

Gülüyorum. "Ryan, az önce teknik faul almana sebep oldum." Connor iki serbest atışı da sayıya çevirdi.

"Buna değer."

Oyun devam eder, herkesin dikkati sahaya geri döner.

Stevie'ye doğru eğilerek sessizce konuşuyorum. "Günlük güncelleme- umarım kardeşin beni sikerken formasını giyer." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ya da ben giyebilirim."

Ryan'ın takım arkadaşı Ethan son dakikada arka arkaya iki üçlük attı ve Devils bir sayı farkla galip geldi. Oda arkadaşımın en iyi olduğu konuda başarılı olduğunu görmek heyecan vericiydi. Spor hakkındaki asgari bilgimden bile onun iyi olduğunu biliyordum ama *yetenekli* ve üstün zekâlı olmak yeterli değildi.

O *sihirliydi*.

Zanders, Stevie ve ben oyuncuların park alanının dışında Ryan'ı beklerken içimden garip bir gurur duygusu akıyor. Bazı hayranlar buraya kadar gelmişler ama maç biteli çok olduğu için kalabalığın çoğu evlerine gitmiş, geriye Chicago basketbol takımını görmeyi uman sadece bir avuç taraftar kalmış.

Zanders'tan bir kez daha fotoğraf ve imza istenir, o da Stevie'yi de yanına alarak bunu yerine getirir.

"Indy?"

Ses beni durduruyor çünkü onu tanıyorum. Adımın dudaklarından dökülüşünü ezberlemiştim ama buna hazır değilim. Hiçbir parçam hazır değil. Takvimde hazır olmam gereken bir düğün tarihi var ve o gün bugün değil.

"Indy," diye tekrarlıyor Alex ilk seferinde arkamı dönmediğimde.

Ne yazık ki benim için bir çıkış yolu yok, bu yüzden kırmızı topuklarımın üzerinde dönüp onunla yüzleşiyorum. "Alex," diye nefes veriyorum inanamayarak.

Kevin ve arkadaş grubumuzdan iki kişi daha onun birkaç adım arkasında duruyor ama benim baktığım onlar değil.

Sarı saçlar, kahverengi gözler, hayatım boyunca sevdiğim çocuk karşımda duruyor. Dairemizden kaçtığım geceden beri onu görmemiştim, öyleyse neden bu kadar iyi görünüyor? Eski bir arkadaşına rastlamış gibi megawatt gücünde gülümsemek yerine bolca özür dilemesi ya da başka bir şey yapması gerekmez miydi? Sanki yirmi iki yıldır tanıdığı ve son altı yıldır çıktığı kadın ben değilmişim gibi?

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Burada ne işin var senin? Sen hiç basketbol hayranı olmadın ki."

"Ben..." Yutkunuyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor, başparmağımı omzumun üzerinden Stevie ve Zanders'ın hayranlarını eğlendirdiği yere doğru atıyorum, hayatımın son otuz saniye içinde nasıl altüst olduğunun tamamen farkında değilim.

"Bu doğru. Eski iş arkadaşın Ryan Shay'in küçük kız kardeşi." "Onlar ikiz."

Gerçekten mi? Bunca zaman sonra ona söylediğim ilk söz en iyi arkadaşımın doğum saatini düzeltmek mi oluyor?

"Doğru." Başını sallıyor, elleri ceplerinde, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Tişörtümde hala dökülen içkimden kalan ıslak bir leke var ve şok içinde donup kalmışım. Onu ilk kez gördüğümde bırakmak istediğim izlenim bu değildi. "Ee, sende ne var ne yok?"

Bu gerçekten oluyor mu? Şu anda nasıl bu kadar rahat olabiliyor? Bu durumda dengesi tamamen bozulmuş hisseden tek kişi ben miyim?

Topuklu ayakkabı giymemden hep nefret ederdi çünkü aynı boyda olurduk ya da ona göre daha kötüsü, ben daha uzun olurdum. En iyi gününde 1.80 boyunda ama hepimiz bunun 1.80 civarında olduğunu biliyoruz. Ve doğru.

Şimdi de üzerimde durabilmek için kaldırımın üzerinde duruyor.

Metaforik olarak kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "Indy, sende ne var ne yok?" diye tekrarlıyor.

"Uçmak."

Tekrar başını sallıyor. "Her zaman yoldayım." İma havada ağır bir şekilde duruyor ve bunu söylerkenki tonlamasında çok şey anlatan bir şey var. *Aldattım çünkü sen hep yoldaydın. Yatağımızda başka birinin olması senin suçun.* "Kevin ve Maggie'nin düğününde olacak mısın yoksa o sırada da uçuyor musun?"

Bu da ne böyle? Uçuş görevlisi olmam Alex'in önerisiydi. Bağlı olduğu finans şirketi bana üniversiteden hemen sonra onunkinden çok daha yüksek maaşlı bir iş teklif etti. İşletme okumuş olmama rağmen onun yaptığı iş bana göre değildi, ben de tamamen farklı bir yola saptım. Seyahat etmeme ve sosyalleşmeme izin verecek bir rota. Geçen yıl hokey takımına girdiğimde benim için çok sevinmişti, ya da ben öyle sanmıştım.

"Ben... evet... orada olacağım." Korkunç gidiyor. Beceriksiz bir karmaşayım. "Sen... sen de orada olacak mısın?"

"Tabii ki. Neredeyse her gün grupla birlikteyim. Sabırsızlanıyorum." Bir an yere bakıyor, ayakkabısıyla betonu tekmeliyor. "Maggie sana bir artı bir vereceğini söyledi. Benim de bir tane var. Onu kullanmayı planlıyorum, bu yüzden sana haber vermenin doğru olacağını düşündüm."

Bu kadar unutulabilir olduğumun farkında değildim. Bu aşağılayıcı ve küçük düşürücü bir ifşaat. Alex kalbime kazındı ve bu duygunun karşılıklı olduğunu varsaydım. İlişkimizden pişman olmasını, hatta belki de yollarımızın hiç kesişmemiş olmasını dilemesini tercih ederdim. Ama bana dünyanın en unutulabilir kadınıymışım gibi bakması geri kalan her şeyden daha fazla acı veriyor.

"Birini mi getiriyorsun?" diye devam ediyor. "Mavi."

Bir şekilde bu isim dikkatimi çekiyor ve Ryan'ın oyuncuların girişinin dışında durduğunu görüyorum. Spor çantası omzuna asılmış, elleri ceplerinde. Gözleri sanki durumu inceliyormuş gibi önce Alex'e, sonra tekrar bana dönüyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Kevin. "Ryan Shay."

Çevremde Kevin, Alex ve iki eski arkadaşımın, arenadan kimin çıktığını herkesin görmesini sağlamak için birbirlerini hafifçe tokatladıklarını görebiliyorum.

Ryan'ın gözleri yine Alex'le benim aramda gidip geliyor ve belki ağlamama iki saniye kaldığı için belki de en kötü kabusumu yaşadığımı fiziksel olarak görebildiği için spor çantasını bırakıp birkaç hızlı adımla bana doğru hücum ediyor.

Ben daha fazla düşünemeden avuçları yüzümü kavrıyor, uzun parmakları at kuyruğuma dolanıyor ve dudakları dudaklarımda.

Yumuşak dudaklar, dokunulduğunda sıcak. Ryan Shay'den beklediğim her öpücük gibi buyurgan ama ölçülü. Ağzım onunkine teslim oluyor, onu daha derine almak için ayrılıyor ve dili heyecan verici bir kaymayla benimkinin üzerinde hafifçe geziniyor. Ellerinden biri boğazımın etrafından kıvrılarak boynumun arkasını kavrarken, diğeri kalçalarımı kendine doğru çekiyor.

Heybetli dokunuşu beni küçük hissettiriyor ve beni öpüşündeki nefis otoriterlik beni tamamen kontrolden çıkmış hissettiriyor.

Hoşuma gideceğini biliyordum. İyi olacağını biliyordum ama beklemediğim şey parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar tüy gibi hafif hissetmekti. Sadece ağzını hissetmek bile beni büyülemişti, özellikle de bana asla sahip olamayacağımı söylediğinde.

Avuçlarım omuzlarını buluyor, geniş gövdesinin üzerinden kayarak boynunun arkasına dolanıyor. Ġzin verilmeyen küçük bir inilti boğazımdan yukarı süzülüyor ve Ryan "ın dudaklarının çekilmeden önce benimkilere doğru kıvrıldığını hissediyorum.

Elini belime götürerek bedenimi kendi bedenine bastırıyor. Dudakları çenem boyunca yumuşak öpücüklerden oluşan bir harita çiziyor, ta ki ağzı kulağıma girip fısıldayana kadar. "İyi misin?"

Göğsüm kontrolsüzce kabarıyor, yani hayır, iyi değilim. Bu da neydi böyle? Ve bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?

Başımı ona doğru sallayarak yalan söylüyorum.

Etrafıma bakmak için bağlantımızı kesiyor. "Selam, ben Ryan." Aman Tanrım, Alex burada.

Sonra Ryan devam ediyor. "Kız arkadaşımı nereden tanıyorsun?"

Alex kaldırımdan doğal boyuna doğru adım atarken rahatsız edici bir nefes alıyor. "Ben... biz eskiden..."

Şimdi kim beceriksiz?

Ryan bir kolunu omuzlarımın önünden geçirerek sırtımı göğsüne yaslıyor. Alex'in formasına doğru başını sallıyor. "Oh," diyor Ryan tatlı tatlı, patronluk taslayarak. "Sen benim hayranımsın."

Üzerindeki Devils formasını fark etmedim, ama özellikle de önünde beş numara ve arkasında sahte erkek arkadaşımın soyadı olduğu gerçeğini fark etmedim.

Kıvrılmaması için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

"İmza mı bekliyordun?" Ryan devam ediyor.

Onu sevdiğimi söylemek için çok mu erken? Çünkü sanırım şu anda onu seviyor olabilirim.

"Evet!"

"Kev," diye sessizce azarlıyor Alex.

"Lanet olası Ryan Shay." Kevin gözlerini deviriyor, bir kalem çıkarıyor ve Ryan'ın formasını imzalaması için arkasını dönüyor.

Diğer iki adama da imza vermeye devam eder, ancak Alex giydiği formanın kendisine ait olmadığını iddia eder ve üzerinde Sharpie olan "sahibine" iade etmek istemez.

"Eve gitmeliyiz." Ryan elini sırtımın altından geçirerek beni arabasına doğru çeviriyor. "Düğünde görüşürüz, ha?" diye omzumun üstünden çocuklara sesleniyor ve şakağıma onların da görebileceği bir öpücük daha konduruyor.

Yolcu kapısını benim için açıyor ve ben içeri girdikten sonra kamburunun üzerine çökerek göz hizamıza geliyor. "İyi misin?"

Hayır. Evet. Az önce ne oldu öyle?

Başımı salladım. Çabucak, belki de çok çabuk, ama beş dakika önce düşündüğümden daha iyiyim.

Bakışlarım Ryan'ın dudaklarına ve reddettiği yapılacaklar listesine düşüyor. *Yakınlık numarası yaparken kendimi rahat hissetmiyorum.*

"Neydi o?" Kelimelerim alçak sesle, nefes nefese, eğilip beni tekrar öpmesini umarak.

Saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kaygan atkuyruğum, parmakları arasından geçerken ve ağzı benimkinin üzerindeyken karışmış olmalı.

"Rol yapıyordum,

Ind." Oh.

Umursamaz bir umutla dolu balon göğsümde patlıyor.

"Öpüşmenin söz konusu olmadığını sanıyordum. Numara yapmak istemedin."

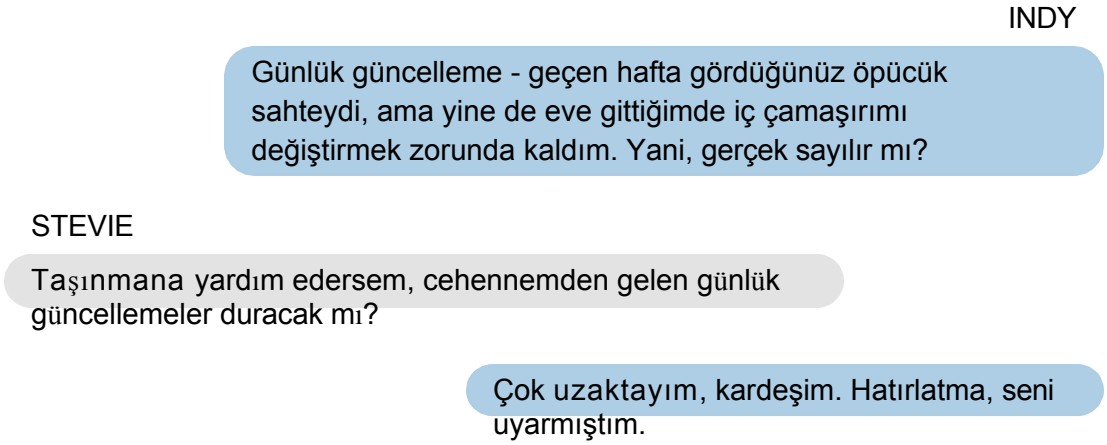
"Bir istisna yaptım. Orada boğuluyordun. Ayrıca, sonbahar ziyafetinde bombaladıktan sonra sana bir kurtarma borcum vardı. Ödeştik mi?"

Ödeştik mi diyelim? Bana hayatımın en güzel öpücüğünü verdi ve bu bir hesaplaşma mıydı?

"Evet," diye nefes alıyorum. "Tabii. Ödeştik."

"Güzel." Bana bir gülümseme sunuyor ve kalçamı güven verici bir şekilde sıkıyor. "Hadi eve gidelim."

INDY

"Emin misin?"

"Evet. Dün sigorta şirketimizle görüştüm. Sigorta poliçemiz doğurganlık tedavilerini kapsamıyor ve bu durum yılın başında da değişmeyecek. Bu masrafın cepten ödenmesi gerekecek."

Yatağıma geri çökerek, yenik bir şekilde nefes veriyorum. "Araştırdığınız için teşekkür ederim."

"Elbette, Indy. İyi günler dilerim."

Ben yatağımın kenarından bir yastık alıp içine sessizce çığlık atmadan önce havayolunun insan kaynakları departmanı başkanı telefonu kapatıyor.

Lanet olsun. Umutlanmamam gerektiğini biliyordum.

Geçen hafta, iş için yoldayken uçuş ekibiyle yemeğe çıktım ve neden fazladan para kazanmak istediğimin ayrıntılarını anlattım.

İş arkadaşlarımdan biri, sigorta paketlerimizin doğurganlık tedavisi yardımlarını da içerecek şekilde yıl içinde değişeceğine yemin edebilirdi, ancak ne yazık ki İK nihayet bu sabah bana geri dönerek bu umut alevini söndürdü.

Şu anda maaşım Ryan'ın kira ödememe izin vermemesine yetiyor ama ona bir şeyler teklif etmek güzel olurdu. Dürüst olmak gerekirse, keşke birazcık da olsa alsa da yeni bir kıyafet almak için alışverişe çıkabilsem ve ben eğlence için biraz para harcarken en iyi arkadaşımın kardeşi beni bedava gezdirdiği için kendimi suçlu hissetmesem.

Mutfağa gidip lavaboyu açıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Ryan bir haftalık bir yolculuğa çıkmıştı ve eminim onun standartlarına göre olmasa da dairenin dağınıklığını bir şekilde temizledim. Ama dün gece tükendim ve bulaşıkları bu sabaha bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, Ryan'ın havaalanından eve döndüğünde sabahın üçünde bulaşıkları yıkamaya başlamamasına şaşırdım.

O öpücükten sonraki sabah bir yolculuğa çıktı ve o zamandan beri başka bir şey düşündüğümü sanıyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Ellerinin beni sahiplenişi, biri kalçamda, diğeri saçlarımda. Dudaklarının emredici ama benimkine boyun eğecek kadar yumuşak olması. En çok da bunu yapma sebebini... Çünkü Alex'in, kendisinin kazançlı çıkacağını düşünmesini istemiyordu.

Elbette, hepsi göstermelikti, ama vücudumu buna ikna etmeye çalışırken iyi şanslar. Eğer bu sahte bir öpücükse, gerçek bir öpücüğün nasıl bir his olduğunu bilmeyi kaldırabilir miyim emin değilim.

Alex'i görmek acı verici bir gerçeklik dozuydu. O geceye kadar onu unutma ayrıcalığına sahiptim. Belki de onu tamamen unutmadım çünkü verdiği hasar hayatımın geri kalanında sürekli açılan ve asla iyileşmeyecek derin bir yara izi gibi geliyor ama son birkaç haftadır aklımın bir köşesine yerleşti.

Yine de o gece, onu görmek, beni tek kullanımlık, hayatının unutulabilir bir parçası olarak gördüğünü fark etmek, uzun zamandır önceliğimken, onun yaptığı gibi devam etmeye çalışmak için beni çaresiz bıraktı.

Eğer o hayatını benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yaşayabiliyorsa, ben neden yaşayamıyorum? Neden birlikte olduğum son erkek o? Neden seks ve aşk arasındaki bağlantıyı kesemeyeyim? Bunu daha önce hiç yapmadım ama denemeliyim. Sonsuza dek yaşayacağımı düşündüğüm hayatı yaşamamın üzerinden sadece yedi ay geçti. Kalbim devam etmeye hazır olmamalı, ama bu bedenimin hazır olmadığı anlamına gelmez.

Belki de fiziksel bir ilişki onu sistemimden atacaktır ve bu teoriyi test etmek istediğim tek bir erkek var.

Sanki onu çağıran Çehvetli düÇüncelerimi duymuÇ gibi, ben bulaÇık makinesini doldururken Ryan "ın yatak odasının kapısı açılıyor. Eğilmişim, kıçım dışarıda, ama aramızdaki her şey çok sahte olduğu için, bu onun için bir sorun olmamalı. Aramızdaki çekim tamamen *rol icabı,* değil mi?

Arkama dönüp baktığımda, mavi-yeşil gözlerinin kapüşonlu olduğunu ve kıçıma baktığını görmek hoş bir sürpriz oldu. Şortum biraz fazla kısa ama o da bunu anlıyor.

Aynen öyle, içine çek, Roomie. Ve çenenden akan salyaları oyunculuğa bağlama konusunda sana iyi şanslar.

Ama sonra geri kalanını görüyorum, gözlerim çıplak göğsünde geziniyor çünkü herifin üzerinde havludan başka bir şey yok, duştan yeni çıkmış vücudundan hâlâ su damlıyor.

Kapının pervazına yaslanmış, ipli kollarını nemli göğsünün üzerinde kavuşturmuş, aptal gamzeleri sırıtarak belirginleşiyor. "Indigo Ivers, *bulaşık mı* yıkıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Islak rüyaların böyle mi görünüyor,

Shay?" "Aslında."

Kapının pervazından fırlayıp mutfağa giriyor ve dudaklarında nadiren görülen kendini beğenmiş gülümseme bana ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor.

"Kıyafetlerin nerede?"

"Odamda mı?"

"Neden onları giymiyorsun?"

"Çünkü burası benim evim."

Onu arkamda hissediyorum, süngeri kirli bir kâsenin etrafında döndürürken beni izliyor. Elleri iki yanımdaki tezgâha dayanıyor, göğsü sırtıma değiyor ve duştan yayılan sıcaklık beni ısıtıyor.

Havlunun altında çıplak ve her parçam arkama yaslanıp vücudunu bedenimde hissetmek istiyor.

Boğazımı temizleyerek, "Yoldaki bir sonraki yalnız geceniz için bu görüntüyü şaplak bankanıza ekliyor musunuz?" diye soruyorum.

Göğsü gurulduyor. "Evet." Geri çekilip bana alan açarken avuç içi belime doğru kayıyor. "Günaydın, bu arada."

Basit dokunuşundan çıkan kısık iniltiyi yutuyorum. "Günaydın. Yolculuğun nasıldı?"

"Her şey yolundaydı. Paylaştık. İki galibiyet, iki mağlubiyet. Bugün seninkiyle mi gidiyorsun?"

Son bulaşıkları da bulaşık makinesine koyduktan sonra kapağı kapatıp yüzümü ona dönüyorum. Geniş göğsü boyunca mükemmel bir şekilde yağsız kaslar, sıkı ve aşağı doğru kıvrılan oblikler, takip etmek istediğim görsel bir yol yaratıyor. Göbeğinin altında siyah saçlar ve *Tanrım, kendine gel kadın*.

Gülüyor, transımı bozuyor. Bu sesi seviyorum ama kibrinden nefret ediyorum.

"Git üzerine bir şeyler giy."

"Buraya ilk geldiğinde üstsüz olmamı takıntı haline getiren sendin."

"Evet, bu senin ne kadar sinir bozucu olduğunu fark etmeden önceydi."

Bakışları çıplak bacaklarımda gezinirken bir başparmağı alt dudağının tozunu alıyor. Bana ne yaptığını biliyor olmalı ve dürüst olmak gerekirse, bu adil değil. Beni zaten bir kez reddetti.

"Ryan." Başımı eğiyorum. "Gerçekten mi? Ne yapıyorsun?"

"Sadece senin başlattığın oyunu oynuyorum." Tezgâhı iterek bana doğru iki adım atıyor. İşaret parmağı şortumun paçasının altına takılıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Bu minicik şortu giyip mutfağımda eğiliyorsun. Masum rolü yapma, Blue."

Ben ihtiyaç duyduğum nefesi içime çekerken o benden uzaklaşıp buzdolabından bir yoğurt alıyor. Nasıl bu kadar etkilenmemiş? Tüm vücudum yanıyor çünkü sevişmeye ihtiyacım var ve bunu yapmak istediğim tek kişi şu anda evimizde havludan başka bir şey giymeden dolaşan sahte erkek arkadaşım.

O öpücükten sonra gerçekten hiçbir şey hissetmedi mi? Bana karşı en ufak bir cinsel ilgi duymuyor mu?

O bir kaşık çıkaramadan ben çatal bıçak çekmecesinin önüne

kayıyorum. İç geçirdi. "Indy, ne yapıyorsun?"

"Sence ben güzel miyim?"

Gözlerini deviriyor.

"Öyle mi?"

Ryan bana ciddi ve soğukkanlı bir bakış atıyor. "Bence sen zekisin."

Oh.

"Nazik. Kaotik. Biraz ukala ve kendi iyiliğin için fazla çekici."

Vay canına. Bu cevabı beklediğimden çok daha fazla sevdim, ama başka yöne sapıyorum çünkü cevabı çok detaylı ve kim olduğumu biliyor. "Yani, güzel olduğumu düşünmüyorsun, o zaman."

Kıkırdıyor. "Indy, kör değilim, ama olsaydım bile yüzüne dokunup ne kadar büyüleyici olduğunu anlayabilirdim, ama artık ilk gördüğüm şey bu değil."

Siktir et *beni.*

Ona doğru adım atıyor, hala girmesi gereken çekmeceyi engelliyor, göğüslerim karnına bastırıyor ve aramızdaki tüm boşluğu alıyor. O da

Geçen gece benimle sahte öpüştüğünü iddia ettikten sonra bir soruya bu kadar içtenlikle cevap veremez.

Yutkunurken boğazının düğümlenmesini izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Numara yapıyorum." Kollarımı omuzlarından geçirerek kişisel alanına giriyorum, tırnaklarım saç çizgisinin etrafındaki sıkı soldurmayı çiziyor. "Rol yapıyorum. Tıpkı geçen gece beni öptüğünde yaptığın gibi."

"Ah, öyle mi?" Boynu bükülüyor, alnı omzuma düşene kadar dudakları çenemin üzerinde geziniyor. "Mmm, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor ben onu daha da yakınıma çekerken.

Kıçımın oyunculuğu.

Kalçalarım onunkilere doğru hareket ediyor, isteyerek ya da istemeyerek, tam olarak söyleyemem, ama bu adamın üzerinde sadece bir havlu olduğunu hemen hatırlıyorum.

Bir kolunu arkama atıp beni kolayca mutfak tezgahının üzerine kaldırdığında bir nefes alıyorum. İri avuç içleri çıplak kalçalarımın altına takılarak beni kenara doğru çekiyor ve yüzü hala boynumun kıvrımına bastırılmışken dizlerimi ayırıyor.

Beni böyle sıkıştırarak boğuyor, ama olabilecek en iyi şekilde. Hafifçe geri çekiliyorum, böylece geniş başparmaklarının iç uyluklarıma doğru yavaşça ilerleyişini izleyebiliyorum. Acele etmiyor, sabırlı ve sinir bozucu bir şekilde bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor. Üst bacaklarımın yarısına geldiğinde, boğazımı ılık ıslak öpücüklerle noktalarken, gözlerimi kapatıyorum, başım geriye düşüyor ve sıcaklık güneye doğru akıyor.

Onu istiyorum.

Özellikle birkaç santim kuzeyde olmasını istiyorum. Tercihen başparmağı, sert küçük daireler oluşturuyor.

Bu hissin içinde kayboluyorum, bacaklarım onun etrafında açılıyor, nefesi ve ağzı boynumda. İstemsizce kalçalarım açık havada onu arıyor.

Kulağımın nazikçe ısırılması klitorisime bir şok dalgası gönderiyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin, Mavi." Geri çekilip burnuma kaşıkla vuruyor. "Her zaman ben kazanacağım."

Bir kez daha yoğurdunu alıyor ve yatak odasına doğru ilerliyor.

Aşağı baktığımda, açık bacaklarımın arasındaki gümüş çekmecesini buldum. O orospu çocuğu dikkatimi dağıttı ve açık bacaklarımın arasındaki lanet olası gümüş eşya çekmecesini açtı.

Ateşliyim, telaşlıyım ve biraz da kızgınım. Bu adamın beni tezgahın üzerinde daha fazlası için nefes nefese bırakma cüreti. "Kazanacağından nasıl bu kadar eminsin?"

Kaşları kalktı, bana *mutfak tezgahına gelmene otuz saniye kaldığını haykıran* sivri bir bakış gönderdi *ve ilk pes edenin ben olacağımı mı düşünüyorsun?*

Bakışlarını tutarak, sessiz cevabı kabul etmiyorum.

Benden uzaklaşarak odasına yöneliyor ama kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Bekârım, o yüzden" dediğini duyuyorum.

RYAN

"Shay, sen alıyorsun değil mi?" Dom telefonun diğer ucundan bağırıyor. Masa.

Kendi kendime gülmek zorundayım çünkü adam kendi yemeğini kendi karşılayabilir. "Evet, dostum."

Garsona doğru döner. "En pahalı kırmızınızdan alayım o zaman."

Orospu çocuğu.

Sağımda oturan Ethan eğildi. "Burası güzel bir yer." Dikkati Chicago'nun en seçkin restoranlarından birinin özel arka odasında geziniyor. "Havalı."

Evet, süslü ama daha da önemlisi özel bir yer. Arka kapıdan giriliyor, paparazziler yasaklanmış ve görünüşe göre garsonların hepsi gizlilik sözleşmesi imzalamış. Halka açık her yer böyle olsaydı, belki de antrenman ve maçlardan daha fazlası için evimden ayrılırdım.

Ethan'ın eleştirel bakışları yine odada geziniyor.

"Tamam, buranın nesi var? Takım yemeğine ev sahipliği yapmam gerektiğini söylemiştin. Takım yemeğine ev sahipliği yapıyorum."

"Ayrıca bunu çocukların seni tanıması için bir fırsat olarak kullanmanı söyledim. Takımın yarısı bir bağırış mesafesi uzaktayken bunu yapmak biraz zor."

Arka oda siyah duvarlar, düşük ışıklandırma ve on dört kişinin rahatça oturabileceği kadar uzun bir masadan oluşuyor - eğer odanın yarısıyla konuşmaya çalışmıyorsanız

misafirleriniz.

Dürüst olmak gerekirse, iki hafta önce restorana rezervasyon yaptırdığımda bunun ekip yemeği için saçma bir bahane olduğunu biliyordum. Ethan'ın evi her zaman sıcak ve davetkârdır. Eşi ve annesi yıllar boyunca bazı çocuklara meşhur Kore yemeklerini öğretti ve kızları genellikle etrafta koşturuyor ya da oyunculardan birinin kucağında oturarak profesyonel sporculara çizgiler içinde nasıl renklendirme yapılacağını öğretiyor.

Ama ben Ethan değilim. Dairem çıplak ve kuşkusuz biraz soğuk. Evde ekibi karşılamak için bekleyen sağlıklı bir ailem yok ve olsaydı bile, takım arkadaşlarım olmalarına bakılmaksızın bu kadar çok insanı evime alma fikrini midem kaldırmıyor.

Sadece birkaçı güven çemberime girebildi-Ethan, Zanders ve şimdi de Indy, ancak takım arkadaşlarım da dahil olmak üzere çoğu insana körü körüne güvenmiyorum. Elbette, çoğunu dört yıldan uzun süredir tanıyorum ama onlar sadece iş arkadaşlarım.

Güven kazanılır, verilmez ve eğer bunlardan herhangi birini yüksek sesle s ö y l e s e y d i m, Ethan kıçımı tekmeler ve muhtemelen dört maçlık bir mağlubiyet serisinde olmamızın nedeninin takımıma olan güven eksikliğim olduğunu hatırlatırdı.

Yemeğin yarısında, çocuklar yeterince iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar. Masanın diğer ucu benim tarafımdan çok daha yüksek sesle konuşuyor, saçmalıyor ve benim paramla içiyor.

Çaylaklardan biri solumda oturuyor. "Leon, bir bardak daha şarap ister misin?" Ona doldurması için şişeyi kaldırdım.

Bakışlarını tabağından ayırmıyor. "Hayır, teşekkür

ederim." "Emin misiniz?"

Tereddütle gözleri benimkileri buluyor, beni okumaya çalışıyor.

Ethan güler. "Bu bir sınav değil Leon. İkinci bir kadeh şarap içtiğin için azar işitmeyeceksin. Yarın bir seyahat günümüz var."

Leon'un dudakları hafifçe e ğ i l i y o r, gülümserken Ethan'a baksa da, "Elbette. Tamam, bir tane alacağım.

Teşekkür ederim."

Leon'a bir bardak daha doldurdum. Bu çok garipti.

Tatlılar servis edilmeye başlandığında, daha fazla dayanamadım. Indy'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Bu öğleden sonra bir seyahatten eve döndü, yani onu beş gündür görmedim. Ondan önce de altı günlüğüne gitmiştim. Bu da son on bir gündür düşünebildiğim tek şeyin o öpücük olduğu anlamına geliyor.

Mükemmeldi, tüketiyordu, yumuşaktı. Kahretsin, sarhoş ediciydi ve tekrar yapmak istiyorum. Sanırım yanmadan önce tekrar yapmam *gerekebilir*. Uzun süreli bir sorun yaratmadan önce kaç kez otuz bir çekebileceğinin sınırını test eden bir çalışma var mı? Çünkü sikimin her baygın darbesi, kalçalarımın etrafındaki uzun bacaklarının, vücudumun her yarığına dokunan yumuşak ellerinin ve o dudakların görüntüsüyle birlikte geliyor. O lanet dudaklar tenimin her santimini keşfediyor.

İddia ettiğim kadar sahte miydi? Zerre kadar değil.

Ona da söylediğim gibi, yakınlık numarası yapmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden yapmadım. Arenanın dışında onunla birlikte durduğunu gördüğümde vücudum kaynıyordu. Gözlerimi ona diktiğim anda kim olduğunu anlamıştım ve oda arkadaşımın donmuş ama beceriksiz halini fark ettiğimde şüphelerim doğrulanmıştı. Nazik kahverengi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu ve evet, bu beni kızdırdı çünkü adam onun bir parçası olmayı hak etmiyordu.

Onun için ağladığını görmesine asla izin vermedim, bu yüzden öpücüğü buna bağlayabilirsiniz, ama gerçek şu ki, oyuncuların girişinden çıktığımda tek gördüğüm *Blue'ydu*. O askılı topuklu ayakkabıları, deri pantolonu ve misafirperverlikle keskinliğin garip bir karışımından oluşan tavrıyla benim mükemmel Blue'm.

Ama onu fark ettiğimde tek gördüğüm kırmızıydı.

İster sahiplenici, ister koruyucu, ister düpedüz mağara adamı eğilimleri deyin, umurumda değil. O zavallı adamın "kazandığını" düşünmesine izin verecek hiçbir yanım yoktu. Yani, evet, bir şeyi kanıtlamak için onu öptüm.

Ama aynı zamanda onu öptüm çünkü haftalardır bunu yapmak istiyordum.

RYAN

Gelin partisi planlaması nasıl gidiyor?

Indy'ye mesaj atmak için herhangi bir bahane bulma çabalarım giderek daha belirgin hale geliyor. Ona onsuz yaptığım yalnız kahvaltıların fotoğraflarını gönderiyorum, rastladığım bazı çiçeklerin adını soruyorum ya da sadece mesaj atıp arkasını toplamada pek iyi olmadığından yakınıyorum, gerçi bugünlerde evimin biraz daha çılgın olmasına alıştım. Günde en az bir kez mesaj atmak için bir neden buluyorum gibi görünüyor ve zaten bütün hafta bu gelin partisi hakkında konuştuk, ama siktir et, onunla konuşmak istiyorum.

Çocukluk arkadaşlarının Indy'nin değer verdiği kişiler için her şeyi yapmaya olan kökleşmiş ihtiyacından faydalanmaları konusunda ne hissettiğimi anlatmaya başlamayayım. Elbise alışverişine onsuz gittiler ama gelin partisi planlamak için ona ihtiyaçları var. Indy asla hayır demez ve bu işi başarır ama mesele bu değil. O arkadaşlarından biri en son ne zaman *onun* için bir şey planladı merak ediyorum.

MAVİ

Geliyor! Çiçek aranjmanlarını bugün sipariş ettim. Takım yemeği nasıl?

Sorun değil.

Tekrar mesaj atıp gerçeği söylemeden önce sadece otuz saniye bekliyorum.

Hayır, aslında değil. Berbat bir şey. Bunu Ethan'ın evinde yaptığımızda herkes orada olmaktan mutluydu.

Sence aradaki fark nedir?

Bilmiyorum. Chicago'daki en pahalı restoranlardan birini seçtim. Yemekler güzeldi.

Beni göremiyorsun ama gözlerimi deviriyorum. Aradaki fark Ethan ekibin hayatına girmesine izin verdi. Belki sen de almalısın.

Tanrım, sana bunu söylemeni o mu söyledi?

Hayır, ben tek başıma o kadar zekiyim.

Hesap gizlice bana uzatıldı ve ben de garsona Black Amex'imi uzattım.

Eve gittiğimde görüşür müyüz?

Bunun sadece bir mesaj olmasına sevindim, çünkü bunu yüksek sesle söyleseydim, eminim ki sesim aşık olduğu kişiyi gören heyecanlı bir ortaokul öğrencisi gibi çatlardı.

Evet, ama eve geç geleceğim ya da belki yarın. Bu gece planlarım var.

Ne oluyor be? Ne planı? Ve kiminle? Ve afedersin ama "belki yarın" mı?

Başparmaklarımı bu soruların her birini yazmaktan alıkoymak için tüm kısıtlamalarımı kullanıyorum, cevapları hak edecek bir konumda olduğumdan değil. Ben sadece onun ev arkadaşıyım. Bana bir şey söylemek zorunda değil.

Ama lanet olsun, bütün hafta onun eve gelmesini dört gözle bekledim. Hatta sırf taze bir çiçek için heyecanlanacağını bildiğim için sokağın aşağısındaki en sevdiği çiçekçinin sahibine bugün onun için bir buket bıraktırdım. Bu ve bana bıraktığı son aranjmanı öldürdüğüm için.

Ve şimdi, benimle evde kalmak istemesini istemem dışında hiçbir gerçek neden yokken, kendimi küçük ve sinirli hissediyorum. Bütün hafta çalışmaktan yorulmadı mı? Evet, bugün cuma gecesi ama neden plan yaptı ki?

Sanki koridorun karşısındaki kızı hiç tanımamışım gibi kendime bu soruları soruyorum. Indy insanları seven sosyal bir kelebek. Tabii ki Cuma gecesi için plan yaptı. Bekâr bir kadın, çarpıcı ve kendi iyiliği için fazla akıllı. Evden çıkmakta zorlandığım için

onun istediği anlamına gelmez. Benimle saklanmak onun için asla yeterli olmaz.

Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Teşekkürler! İyi geceler dilerim.

Bu noktada bunun gerçekleşmesi pek olası değil.

Takım yemeğinin kurallarından biri, eğer alkol alınacaksa kimsenin direksiyon başına geçmemesidir. Son elemanlar da bir araç paylaşım servisine doluşurken Ethan ve ben kendi şoförlerimizin gelmesini bekliyoruz.

"İyi gitti, sence de öyle değil mi?"

Omuzlarını kaldırır. "Evet, güzeldi. Yemekler de güzeldi."

"Ama..."

"Ama Leon'un gözlerinizin içine nasıl bakamadığını fark ettiniz mi? Ya da ekibin yarısının nasıl kendi konuşmalarını yaptığını? Takım yemeği takımın kaynaşması içindir. Üniformalarımızı çıkarmamız ve birbirimizi oyuncu olarak değil insan olarak tanımamız için bir bahane verir. Bu gece bu gerçekleşmedi."

Takım yemeğimin Ethan'ın ev sahipliği yaptığı yemeklere kıyasla eksik olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım. "Evet, Leon'un nesi vardı ki zaten?"

Ethan gözlerini kısar. "Anlayamıyor musun? Çocuk senden ölesiye korkuyor."

"Benden mi?"

Gülüyor, ses tonundan alaycılık damlıyor. "Şok edici, değil mi? Çünkü sahadaki en iyi adam sensin."

"Bu iş. Çalışırken sahada olduğum kişi, boş zamanlarımda olduğum kişi değil."

"Ryan, sen benim adamımsın, bunu biliyorsun, ama tam da bunca zamandır kanıtlamaya çalıştığım şeyi yapıyorsun. Kimse seni tanımıyor.

Basketbol, tabii ki çocuklar senin yanlış bir şey yaptıklarında onları azarlayacak otoriter bir sik kafalı olduğunu düşünüyorlar. Leon antrenman sırasında seninle aynı takımda olmaktan korkuyor. Bunu biliyor muydun?"

Alay ediyorum. "Bu çok saçma. Çalışırken söylediklerimi ya da davranışlarımı kişisel olarak algılaması için hiçbir neden yok."

"Çocuklar sizden pas almaktan korkuyorlar. Topu size verip şut atmanıza izin vermek yerine şut kaçırmaktan korkuyorlar. Onlar kendilerine güvenmezse ve daha da önemlisi *siz* onlara güvenmezseniz asla playofflara kalamayız."

Lanet olsun, yemin ederim bu adam bir zihin okuyucu. Bunların hepsini biliyorum. Takım arkadaşlarım işleri berbat ettiklerinde gözlerindeki korkuyu görüyorum ve elbette kendi güven sorunlarımın da farkındayım.

Ethan'ın karartılmış sedanı yanaşıyor. "Şerefsizlik yapmaya çalışmıyorum-" "Hayır, haklısın," diye araya giriyorum. "Haklısın. Bunun üzerinde çalışmam gerek."

Sırtıma hızlı bir tokat attı. "Yemek için teşekkürler. Yarın havaalanında görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman."

Daireme dönerken yol sessizdi. Bazen Harold'la sohbet ederim ama bu gece sessizlik gerekli. Eve bir şampiyonluk getirmek için ne gerektiğini biliyorum - kolejdeyken iki ulusal şampiyonluk kazandım - ama o zaman olduğumdan farklı bir adamım. Takım arkadaşlarıma güvenmek, herhangi birine güvenmek o kadar kolay değil.

"Tekrar hoş geldiniz, Bay Shay."

"David?" Arabanın arkasından çıkarken sordum. "Neden gece vardiyasında çalışıyorsun?"

David, her zamanki gündüz kapıcım, lobinin kapısını benim için açık tutuyor. Her ne kadar bana Ryan demesini rica etmiş olsam da, işteyken bana karşı bu kadar rahat davranmaktan rahatsız olduğu belli, bu yüzden resmiyeti bir kenara bırakıyorum.

"Torunumun bu öğleden sonra piyano resitali vardı. Kaçıramazdım. o."

David büyük bir ailesi olan iyi bir adam. O da sağduyulu ve ben Muhtemelen fark ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum onu. Chicago'ya taşındığımdan beri hayatımın değişmez bir parçası oldu, bu yüzden geçen yıl bana torununun piyano derslerini bırakmak zorunda kaldığını çünkü ailelerinin artık bunu karşılayamadığını söylediğinde, onu desteklemek ve çalmaya devam etmek istediği sürece yol parasını ödemek için bir burs vakfı buldum.

Söz konusu bursun benim kişisel banka hesabım olduğunu bilmiyor ama ayrıntılar önemli değil.

"Nasıldı?"

Gözleri parlıyor. "Muhteşem. Remi iyiye gidiyor."

Omzuna bir şaplak attım. "Bir videon olduğunu biliyorum. Yarın gösterir misin?"

"Aldın. Çiçekleriniz teslim edildi. Kitaplığınız da. Birinin gelip sizin için monte etmesini sağlayayım mı?"

"Anladım ama teşekkür ederim." Kapıya döndüğümde lobiyi yarılamıştım. "David, bu gece Indy'yi gördün mü?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kesinlikle öyle. Çok güzel görünüyordu, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Eminim söylemiştir. Nereye gittiğinden bahsetti mi? Kendi arabasını mı aldı?"

"Söylemedi, ama bir araç paylaşımı aldı."

"Anladım. İyi geceler."

Asansöre binmeden önce David beni durdurdu. "O iyi biri, Bay. Shay. İyi kalpli."

Sözleri karşısında yumuşadım. "O iyi biri."

Daire kuşkusuz iç karartıcı. Cuma gecesi ve dışarıdaki şehir müzik, insanlar ve hayatla dolup taşıyor. Ben ise işten izin aldığım bir gecede bu dört duvara hapsolmuş durumdayım. Dışarı çıkmak istesem bile

ve hafta sonumun tadını çıkarabilirim, belki Indy'yi arayıp onunla buluşmayı deneyebilirim, yapamam. Bu benim sahip olduğum bir lüks değil. Gizlilik, dört buçuk yıl önce Chicago Devils ile sözleşme imzaladığımda vazgeçtiğim bir ayrıcalık.

Stevie ve Zanders, Zee'nin babasını görmek için Indiana'ya hızlı bir yolculuk yaptılar, bu yüzden bu gece gerçekten yalnızım. Bu yeni bir şey değil. Aslında istediğim, ihtiyaç duyduğum şey buydu ama renkli oda arkadaşım taşındığından beri yalnızlık bana pek de cazip gelmiyor. Indy burada olmadan sessizlik çığlık atıyor.

Mahremiyetin rahatlığını istiyorum, ama onun da benimle olmasını istiyorum.

o.

Teslim aldığım çiçekler açık mor ve pembe tonlarındaydı, bu yüzden Onları seveceğini biliyorum. Eve getirdikten kısa bir süre sonra ölecek çiçeklere sürekli para harcamak pratik değil ama onları gördüğünde yüzünde beliren gülümsemeyi izleyebildiğimde her kuruşuna değiyor. Bu kız şımartılmayı hak ediyor ve ben de şımartan kişi olmak istiyorum. Çiçek mamasını suya eklemeden önce bana öğrettiği şekilde saplarını kesiyorum ve profesyonel çiçekçilerin yaptığı gibi yerleştirmeye çalışıyorum. Benimki o kadar güzel görünmüyor ama olsun, denedim.

Bir çift eşofman ve bir tişört giyerek buzdolabından bir bira aldım ve sipariş ettiğim kitaplık üzerinde çalışmaya başladım. Kolaylıkla özel yapım bir kitaplık ya da halihazırda bir araya getirilmiş bir kitaplık satın alabilirdim, ancak bunu kendim inşa etme fikri kulağa hoş, hatta normal geliyordu.

Normal bir erkeğin hoşlandığı bir kız için yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Çünkü günün sonunda, bu kitaplık onlar için.

Ben kendiminkileri geri aldım, kitaplarım artık olması gereken yerde - yazarın soyadına göre düzenlenmiş ve üstsüz adamlar onları sıkıştırmıyor- ama Indy'nin aşk romanları taşındığı haftadan beri oturma odasında yere yığılmış durumda. Onunla ne kadar dalga geçsem de, bazı sahnelerde ağladığını, güldüğünü ve hatta bacak bacak üstüne attığını görüyorum ve kurgusal karakterler arasındaki aşkın ona bu kadar neşe getirebilmesi

sevimli olmanın ötesinde.

Talimatlar bunu iki kişinin yapmasını gerektiriyor, ama sadece ben varım, bu yüzden biramdan bir yudum aldım, talimatları bir kenara attım ve işe koyuldum.

Tamam, birkaç kez söküp takmak zorunda kalmış olabilirim. Çözmek için bir ya da iki YouTube videosu izlemem de gerekmiş olabilir ama Indy'nin kitaplığı tamamlandı ve bir şekilde sabitlendi. Biram hala dolu ve sıcak, işim bittiğinde dokunulmamış olacak ama sanırım mutlu olacak.

Kitaplarını oldukları yerde bırakıyorum çünkü her ne kadar benim belli bir düzenleme şeklim olsa da Indy aynı kurallara göre yaşamıyor ve bu alan onun.

Çalan telefonum surround ses sistemimde çalan müziği kesiyor. Atılmış kartonları karıştırırken, kız kardeşimin adının en üstte kaydığını görüyorum.

"Hey, Vee. N'aber?" Koltuğuma geri gömüldüm.

"Hâlâ takım yemeğinde misin?"

"Hayır, sadece evde takılıyorum."

"Tamam, güzel," diye nefes verir. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Indy'nin bir iyiliğe ihtiyacı var." Bu benim doğrulmama neden oldu. "Sorun nedir?"

"Seni aramamdan nefret edecek. Önemli bir şey değil ama..."

"Stevie, neler oluyor?"

"Rio'yu arabayla bırakması için aramış ama Rio evde içki içip takımdan birkaç çocukla Xbox oynuyormuş. Rio beni aradı ama Zee'nin babasını görmek için Indiana'ya iki saat uzaktayım ve şehir merkezinden araçla almak bir saate yakın sürüyor."

"Arabaya mı ihtiyacı var?" Çoktan koltuktan kalktım, anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim, daha önce o birayı içemeyecek kadar dikkatim dağıldığı için şükrediyorum. "Yola çıkıyorum. Nerede o?"

"Korkma."

Elim kapı tokmağımda, olduğum yerde duruyorum. "Beni korkutmanın bir yolu da bu."

"Bir randevusu var ve adam onu rahatsız ediyor. Sekizinci caddedeki Sullivan'da."

Randevusu mu var?

Öfke vücudumun her gözeneğinden sızarken ağzım kuruyor. Onun bir randevuda olması hakkında ne hissettiğimi söylememe gerek yok, özellikle de bana *randevumuzun onun* ilk randevusu olduğunu söyledikten sonra, ama eğer onun rızası olmadan ona parmağını bile sürdüyse, kız kardeşim bu gece beni hapisten çıkarmak için Chicago'ya geri dönmeye başlayabilir.

"Ryan, orada mısın?"

Yutkunuyorum, konuşabilmek için kurumuş ağzımı yağlıyorum. "Yola çıkıyorum."

INDY

O bekar.

Ryan Shay bekar.

Kadın nüfusu olarak biz bunu hak etmek için ne yaptık?

Garip bir şekilde, hayatın en büyük deneyimlerinden birini kaçırıyormuşum gibi soyulmuş hissediyorum çünkü bir ya da sekiz yıldır bekâr olması umurumda değil, bu adamın çarşafların arasında ne yapacağını bildiğini biliyorum. Dünyada hiç kimse onun hassas, akıcı ve kontrollü basketbol oynayışını izleyip sonra da Ryan Shay'in yatakta kötü olduğunu söyleyemez. Beni onun öpücüğünün tek seferlik olduğuna ve başka şekillerde tercüme edilmediğine ikna edemezsiniz.

Ona çıplak kadınlardan korktuğunu söylediğim onca zaman, meğer çok da haksız değilmişim. Korkmuyor olabilir ama ne pahasına olursa o l s u n onlardan kaçıyor.

"Indy, ne dediğimi duydun mu?"

Hayır, *Jason,* ne dediğini duymadım çünkü bütün gece kendin hakkında konuşmayı bırakmadın ve balo gecesi arkadaşının kızıyla yattığından bahsettiğin sırada kendimi tamamen kapattım.

"Evet," diye yalan söyledim. "Bu büyüleyici."

"Biliyorum, değil mi? Büyükannesinin cenazesine onunla gitmemi isteyerek kafayı yemişti, ama tanıştığımız gün ona Cumartesi günlerinin erkekler için olduğunu söyledim.

Eğer bunu kabul edemiyorsan, seni istemiyorum, anlıyor musun?" Jason bize bir içki daha ısmarladı.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

"Dur. Bir tane daha al. Çok yavaş içiyorsun. Şimdiden dördüncüyü içiyorum."

Yok artık, her biri onu daha da yakışıklı yapıyor. Bar taburemin arkasına, omuzlarıma dokunmaktan ve bacağını bacağıma bastırmaktan vazgeçmiyor. Yapabilsem daha uzağa kaçardım ama yaparsam yanımdaki kızın kucağında olurdum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kulağa hiç de fena gelmiyor.

Barmen bana "Cin tonik?" dedi. "Anladım."

"Hayır, ben-" Barmenin ihtiyatlı bir şekilde başını sallayışını yakalayınca sözlerim kesiliyor.

Eğer bir kadehten az içeceğimi bilseydim, arabayı kendim kullanır ve bir saat önce ayrılırdım.

Daha önce hiç kimseyle çıkmadım ve eğer flört havuzunun sunduğu şey buysa, geleceğim kasvetli görünüyor. İlk gerçek randevum. Tanrım, bu çok trajik.

Ryan'la sonbahar ziyafetini ilk randevum olarak kabul etmeyi tercih ederim, her ne kadar rol icabı olsa da.

Jason tüm flört geçmişini anlatmaya devam ederken onu duymazdan geliyorum. Adam belli ki kendi sesini seviyor ki benim telefonumla konuştuğumu fark etmiyor. Gururuma yediremeyip on beş dakika önce Rio'ya mesaj attım, ama en son duyduğum şey beni götürmek için çalıştığıydı.

Ryan'ı aramış olsaydım hemen burada olacağının farkındayım ama yapamadım. Randevuda olduğumu bilmesine gerek yok. Ya zerre kadar umursamayacak ve bu da duygularımı incitecek ya da üzülecek ve bu daha da fazla incitecek.

Ayrıca, Tinder'ı indirdim ve Jason'ı sadece çekici olduğu için sağa kaydırdım. Ne yazık ki çenesini hiç kapatmadı ve kişiliği onu odadaki en az çekici erkek haline getirdi.

Alex'ten beri seks yapmadım. Alex'ten beri boşalmadım ve bunun gerçekleşme zamanı geldi de geçiyor bile. Neredeyse sekiz aydır orgazm olmamış yirmi yedi yaşında bir kadınım ve yakında boşalmazsam vücudumun nasıl orgazm olacağını unutmasından korkuyorum. Parmaklarım, oyuncaklarım, hiçbiri işe yaramadı. Yalnızken kafam o kadar dolu ki yanımda birine ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Tabii ki Ryan ilk tercihim. Oda arkadaşıma karşı sağlıksız bir aşk beslediğimi söyleyebilirsiniz ki bu ihtiyacım olan son şey. Evleneceğimi düşündüğüm adamla birlikte olduktan bu kadar kısa süre sonra başka birine karşı gerçek duygular beslememeliydim. Öyle değil mi?

Geçen hafta bekâr olduğu haberini verene kadar basketbol yıldızı sahte erkek arkadaşımla seks yapma ihtimalim olduğunu gerçekten düşünüyordum.

Lanet olası bekar. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Özel biri olduğunu biliyordum. Üniversitede onu kullanmaya çalışan kadından beri kimseyle çıkmadığını biliyordum. Yanına kadın almadığını da biliyordum ama her şeyin yolda, otel odasında olduğunu düşünmüştüm. Birlikte olduğu kadınlara gizlilik sözleşmesi ya da bunun gibi ciddi bir şey imzalattığını sanıyordum ama hayır, her geceyi yolda yalnız geçiriyordu. Tıpkı ben taşınmadan önce her geceyi evde geçirdiği gibi.

Mesaj dizimizdeki resimlere göz gezdiriyorum - ben şehir dışındayken sadece kendisi için kahvaltı hazırladıktan sonra mutfak adasında yanındaki boş koltuğun fotoğrafı. Bir maç için Denver'da kalırken otel lobisine koymamı istediği çiçek buketi. Bir de ona seyahatlerimden gönderdiklerim var - Columbus'ta rastladığım kitapçı. Minneapolis'te önünden geçtiğim açık hava basketbol sahası.

Bu hafta onunla konuşmak için her türlü bahaneyi aradım ve bunun için yalnızlığımı suçlayamam. Çünkü onunla konuşmaktan gerçekten diğer insanlardan daha çok keyif alıyorum. Münzevi oda arkadaşımın görmeyi en çok istediğim kişi olacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

Ve burada, bu kalabalık barda, her zamankinden daha yalnızım çünkü o evde ve ben onu özlüyorum.

Barmen içkimi önüme koydu. "Şerefe!" Jason, ben daha benimkini barın üstünden kaldırmadan elindeki viski ve koladan uzun bir yudum alıyor.

İçkimden küçük bir yudum aldığımda sadece maden suyu olduğunu görmek beni şaşırtıyor. Barmen bana göz kırpıyor ve ben içten içe ona duble içki ısmarlamasını umuyorum.

"Ee, ne diyorsun?" Jason eli kalçama kayarak soruyor.

Sanki bir hastalığı varmış gibi baş ve işaret parmaklarımla kolunu tutup üzerimden çekiyorum. "Ne hakkında ne diyeceğim?"

"Benim evime gelmeye ne dersin? Buradan yürüyerek on dakika uzaklıkta."

"Aslında, bu gecelik bu kadar yeter."

"Neden?"

"Yoruldum."

Espri yapmadan gülüyor. "Elbette, öylesin. İyiyim. Anladım. Şimdilik burada kalacağız." İçkisinden bir yudum daha alıyor ama sonra gözleri arkamdaki kapıya takılıyor. "Aman Tanrım, bu-"

Arkamı döndüğümde Ryan'ı Sullivan'ın kapısında dikilirken buluyorum. Öfkeli gözleri odada dolaĢırken hafifçe yumuĢuyor ve bana dikiliyor. Beni içine çekiyor, dikkati dizime gelene kadar omuzları düşüyor ve tekrar sertleşiyor.

Jason'ın eli geri gelmiş ve ben fark etmemişim.

Ryan'ın adımları büyük ve hükmedici, sanki sadece olduğu kişi olarak tüm odanın dikkatini zaten çekmiyormuş gibi. Daireden çıktığına inanamıyorum ve neden genellikle çıkmadığını da çabucak anlıyorum. Her çift göz onun üzerinde ve fısıltılar alçak ama fark edilebilir.

"Bu Ryan Shay mi?"

"Aman Tanrım, bu Ryan Shay."

"Çabuk! Telefonunu çıkar!"

Bana ulaştığında öfkesi hissediliyordu, ama sesinin kontrollü zehri en korkutucu kısımdı. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden."

Ayağa kalkıyorum, Jason'ın elini çekiyorum ama vücudumu da Ryan'la onun arasına koyuyorum.

"Vay be, adamım." Jason her şeyin farkında olmayan bir adam gibi gülüyor.

Bir kameralı telefonun hızlı flaşı bana Ryan'ın kim olduğunu, ününü ve onu bu bardan çıkarmazsam neler olacağını hatırlatıyor.

"Ryan, sorun yok. Ben iyiyim."

Sanki orada değilmişim gibi etrafıma bakıyor. "Ona dokundun mu?" Barmene doğru döndü. "Ona dokundu mu?"

"Ryan," diye araya girmeye çalışıyorum.

"Gözüm onun üzerindeydi," diyor barmen.

"Ryan, insanlar izliyor."

Sonunda öfkeli bakışları sevgilimden ayrılıyor. "Umurumda değil, Indy." Aynı hızla dikkati tekrar arkamdaki adama yöneliyor. "Ona dokundun mu lan?" Burun delikleri alevlendi ve şu anda olanlara bu kadar kaptırmış olmasaydım, "kıskanç kitap sevgilisi" olayını başardığı için sırtını sıvazlardım.

"Onun istemediği bir şekilde değil."

Tanrım, iğrenç biri.

Jason "a bakmıyorum, ama gülümsemesinin kendini beğenmiG olduğundan eminim ve Ryan "ın ona doğru attığı hızlı hamle de öyle olmasını sağlıyor.

Uyanık bir hareket bedenimi onların arasında tutuyor. Yumruklarım Ryan "ın gömleğinde toplanıyor, onu aGağı çekerek görüG alanına girmeyi umuyorum. "Hadi eve gidelim Ryan. Eve gitmek istiyorum."

Sonunda bana bakıyor, göğsü elime çarpıyor. Avuçlarıyla yüzümü kavrayarak, sanki dış görünüşümden anlayabilecekmiş gibi beni baştan aşağı kontrol ediyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Beni eve götür."

Eli sırtıma doğru kayarak beni önünden yürümeye teşvik ediyor ama sırf insanlar telefonlarıyla kayıt yaptıkları için bedenimi bu iki adamın arasındaki boşluktan çekmeye özen gösteriyorum. Sonunda çıkışa doğru bir adım atıyorum çünkü gerçekten buradan defolup gitmek istiyorum, ancak Jason'ın güldüğünü ve "Ryan Shay az önce randevumu mu çaldı?" dediğini duyuyorum.

Ryan duruyor ve her zamanki kontrollü itidalini göstermesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Başka bir zaman olsa, bu adamı yumruklamasını görmek isterdim ama Ryan şu anda ne yapmaya karar verirse versin, yarın gazetenin ön sayfasında yer alma potansiyeline sahip.

Merkezleyici bir nefes alıyor ve arkasını dönüyor. "Güven bana, o asla senin olmadı."

Karartılmış Audi'si barın önüne yasadışı bir şekilde park etmiş durumda ve ben de neden olduğum kaotik ortamdan uzaklaşmak için ona doğru koşuyorum. Kapı koluna uzanarak zar zor açıyorum ama Ryan'ın avuç içi kapıyı tekrar kapatıyor.

Şaşkınlıkla onu bana bakarken buluyorum, göğsü öfkeyle inip kalkıyor, burun delikleri şişmiş ve ağzı sert bir çizgiye oturmuş. Ama sonra yukarı baktım. Kaşları kırışmış ve okyanus gözleri *acı dolu* bir dünyada yüzüyor.

Onu incittim. Aman Tanrım, onu incittim.

Karşı karşıya geliyoruz ve neredeyse dilinin ucundaki kelimeleri görebiliyorum. Bir şey söylemek istiyor ama söylemiyor, vücudundan yayılan sessiz öfkenin onun yerine konuşmasına izin veriyor.

Ben de bir şey söylemek istiyorum. *Bu hiçbir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Beni kurtardığın için teşekkür ederim*. Ama ikimiz de sessiz kalıyoruz, birbirimizi izliyoruz ve diğerinin gerilim dolu boşluğu kırmasını bekliyoruz.

Sonunda, sanki beni daha fazla görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini benden kaçırıyor ve içeri girmem için kapıyı açıyor.

Yolculuk sessiz, ama arabanın içi o kadar gergin ki, camların basınçtan kırılacağından korkuyorum. Ryan'ın sol kolu

Sağ eliyle arabayı sürerken kapı eşiğinde, parmak eklemleri direksiyonun etrafında beyazlaşıyor.

"Ryan-"

"Şimdi olmaz Indy," diye karşılık veriyor.

"Evet, hemen şimdi. Neden bu kadar kızgınsın?"

Burun deliklerinden bir nefes çekiyor, avucunu ağzının üzerinde gezdiriyor ama sessiz kalıyor.

"Peki," diye hayıflanıyorum, pencereme dönüp Chicago'nun ışıklı siluetinin yanımdan geçişini izliyorum. "Konuşmayacağız. Bu işleri halletmek için olgun bir yol gibi görünüyor."

Yolculuk, şimdiye kadar yaşadığım en gürültülü sessizlikten oluşuyor. Eve vardığımızda ciğerlerim temiz havaya aç, varlığıyla beni boğan bu adamdan uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyor. Ryan park yerine giriyor, motoru durduruyor ve ben daha çıkmaya fırsat bulamadan kapının yarısına kadar geliyor.

Kapımın koluna uzandığımda "Yapma," diye emrediyor.

Arabanın etrafında dönerken onun muhteşem heykel gibi vücudunu takip ediyorum ve camın arkasından göz teması kurmaya çalışsam da bana bakmıyor. Benim yanıma gelene kadar arabanın kilidini açıyor ve inmem için kapımı açıyor çünkü Ryan Shay ne kadar kızgın olsa da bir centilmen olmaktan kendini alamıyor.

Dışarı çıkarken dikkatimi ondan ayırmıyorum, ama Ryan hâlâ bana bakmayı reddediyor. Kapımı açık tutarken çenesini hafifçe kavrıyorum ve onu göz göze gelmeye zorluyorum.

Evet, kızgın ama içinde yaralı duyguların bir karışımı var ve duygusallaşmasına izin vermeyen bir adam için şu anda çok fazla duygu var.

Nefes veriyor, sesi daha yumuşak. "Hadi eve gidelim, tamam mı?"

Sessiz asansörle katımıza çıkarken gerilim artıyor ve apartmana girdiğimizde hiç vakit kaybetmeden kendi dairesine yöneliyor.

Yatak odası.

"Ryan," diye yalvarıyorum, onu durdurmaya çalışıyorum.

İşe yarıyor ama sırtını bana dönmüş, kapısının önünde

duruyor. "Duygularını incitmek istememiştim."

Bana doğru dönerek alay ediyor. "Duygularım mı? Sen benim *duygularımı* incitmedin. Umursamazca bir şey yaptığın için üzgünüm. Chicago'da başka bir adamla birliktesin. Neden? Seni herkes görebilirdi. İnsanlar seni gördü. Bir anlaşmamız vardı."

Ona doğru bir adım atıyorum ve vücudunun geri çekilmesiyle anında pişman oluyorum. "Öyle bir şey değildi. Kimseyle *görüşmüyorum.* Sadece bir gece olacaktı ve özür dilerim, kimsenin beni tanıyacağını düşünmemiştim."

"Bir gece mi?" Kaşları kırışıyor. "Ne sadece bir gece olacaktı?"

Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum çünkü tam da bana bakmamasını dilediğim anda göz teması kurmaya karar veriyor.

"Ben sadece..." Elbisemin eteğiyle oynuyorum.

"Sen ne?"

"Alex olmayan biriyle bir gece geçirmeye ihtiyacım var, tamam mı? Bu seni ilgilendiren bir şey değil."

Mutfak adasının etrafında dönüp kendine bir kadeh viski koyarken gülüşü kuru ve esprisiz.

"Üzgünüm Ryan, ama bir kadının

ihtiyaçları vardır." "O zaman onlarla

kendin ilgilen!"

Başım geriye atıyor, aramızda hissedilir birkaç saniye geçiyor.

"O kadar da zor değil, Indy. Nasıl bu kadar uzun süre onsuz yaşayabildim sanıyorsun?" Buzdolabından yapılacaklar listemizi almadan önce sert bir nefes veriyor. Kâğıdı adanın öbür ucundan bana uzatmadan önce hızlıca, kızgın kelimeler karalıyor. "Al, bunu da senin yapılacaklar listene ekleyeceğim."

6 numara. Kendinle seks yap.

"Siktir git Ryan. Bunu da listene eklesem nasıl olur? Biriyle seks yapman için?"

Göz kırpıyor. "Mesele bu mu? Sana bekâr olduğumu söylediğim için mi?"

Bu konuşmanın gittiği yerden nefret ederek bocalıyorum. Hiçbir parçam onun hayattaki seçimlerini yargılamadı ve bu seçimlerinden dolayı onu farklı görmüyorum.

Ama içten içe, evet, bunun nedeni bekâr olması. Çünkü onu istiyorum ve onu bir şekilde sınırların dışında tutan görünmez bir çizgi olsa da, şimdi gün gibi açık. Ona sahip olamam ve belki başka biri bu farkındalığı bastırmaya yardımcı olabilir.

"Hayır, hayır, bununla bir ilgisi yok ama sekiz aydır bekârım. Sekiz aydır kimseyle birlikte olmadım-"

"Yani o pislik herifin sana dokunan ilk erkek olmasına izin mi verecektin?"

"Bu sadece seks! Hiçbir anlamı yok!"

"Evet, öyle!" Çaresiz, anlamam için yalvarıyor. Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunun bir anlamı var Indy ve seninle aynı havayı solumayı bile hak etmeyen bir ahmak için kimliğimizi açığa çıkarmış olabilirsin."

"Ryan," diyorum usulca. "Hayatım boyunca çok duygusal olduğum, çok fazla Çey hissettiğim söylendi, bu yüzden bir kez olsun bağlanmayan kız olmaya çalıÇıyorum. Bak en son birini sevdiğimde başıma neler geldi."

Gerçek şu ki, hayatımda hiç anlamsız seks yapmadım. Bekaretimi Alex'e kaybettim. Nasıl bağsız olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ryan viskisini yudumluyor. "Haklısın." Bardağı tezgâha çarpıyor. "Ne istiyorsan onu yap. Ben sadece senin oda arkadaşınım, değil mi? Bu durum hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok."

Bu durum hakkında ne hissediyor? Eğer GM'inin beni yakalayabileceği için üzgünse, bu bir şeydir, ama ayrılıktan sonra ilk erkek olmasını istemediğim için incinmişse, bu başka bir şeydir. Ayrıldıktan sonra ilk erkeğin *kendisi olduğunu* hatırlamıyor mu?

Beni birkaç hafta önce kanepede reddeden adam mı? Ve artık bekâr olduğunu bildiğim için, ondan benim için yaşam tarzını değiştirmesini asla istemem.

"Belki bir dahaki sefere bunu özel olarak yaparız, bilirsin, küçük oyunumuzu sürdürmek için."

Ona gerçeği söylemeliyim, *kimsenin yardımını istemiyorum. Onun yardımını istiyorum ama* bu muhtemelen işleri daha da kötüleştirir. Ayrıca, Ryan ondan ne kadar etkilendiğimi biliyor, bu yüzden ne istediğimi öğrenince şok olacağından şüpheliyim ve bana nerede durduğunu zaten söyledi.

Bunun yerine, ona toplayabildiğim kadar gerçeği söylüyorum ve odasının eşiğini geçmeden onu durduruyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Omzunun üzerinden bana bakarken yutkunuyorum, parlak gözleri durumu daha iyi hale getirecek bir şey söylemem için yalvarıyor. "Gerçek şu ki, sekiz aydır çıkmıyorum." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Kendi başıma halletmeye çalışmadığımı mı sanıyorsun? Denedim. Sayısız kez. Ve ne zaman yaklaşsam, eski erkek arkadaşımın görüntüsü aklıma geliyor ve birden eski dairemize dönüp onu iş arkadaşıyla sevişirken yakalıyorum. Beni aldattı ve şimdi bu yüzden orgazm bile olamıyorum." Yarım ağızla bir kahkaha atıyorum. "Vücudumun kırıldığından oldukça eminim, bu yüzden evet, dikkatimi dağıtmaya yardımcı olacak başka birinin orada olmasıyla bu teoriyi test edebileceğimi düşündüm. Herkesin içinde görünmeyi düşünmemiştim, bunun için özür dilerim ama ihtiyaçlarım olduğu ve çaresizce ilgilenmek istediğim için özür dilemeyeceğim-"

Ryan'ın eli boğazımı sıkıyor, kalçalarıyla beni duvara sabitliyor ve ağzı benimkini aldığında kalan kelimelerimi çalıyor.

Anında uysal ve esnek oluyorum, beni istediği gibi kullanmasına izin veriyorum. Öte yandan, standart kontrolcü tavrıyla emrediyor, ama öpüşünde bir yan yana durma var. Sert ama düşünceli. Aceleci ama zevkli.

Bu... bu sahte olamaz. Buna tanıklık edecek başka kimse yok ve bu nedenle bu güvensizlik zihnimden kayboldu.

Dili ağzıma girdiğinde boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Alnını benimkine bastırarak inliyor. "Siktir, Ind. O küçük sesleri bir daha çıkarırsan durabilir miyim bilmiyorum."

"Güzel, bunu yapmanı istemiyorum."

Bir an duraksıyor, dudakları ait oldukları yere dönene kadar gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

İçtiği viski duyularımı en lezzetli şekilde yakıyor, sanki sadece onun dilinde tadarak sarhoş olabilirmişim gibi. Vücudu alçak bir homurtuyla benimkinin içine düşüyor ve eli boğazımı bırakıyor, onun yerine ne kadar kısıtlaması kaldıysa arkamdaki duvarı buluyor.

Hiç böyle öpülmemiştim. Umutsuzca. Özlemle. Sanki daireye girdiğim günden beri bunu benim yaptığım gibi yapmaya ihtiyacı varmış gibi.

Ona dokunulmayalı ne kadar oldu bilmiyorum. Çok çarpıcı ve kontrollü olan bu yalnız adam çok uzun zamandır yakınlaşmamıştı ve ben bunu değiştirecek kadın olacağım.

Parmak uçlarım göğsünden yukarı kayıyor, her yarığa ve çıkıntıya dokunuyorum, kalbi düzensiz bir hızla avucuma çarpıyor. Ryan dışarıdan kontrollü görünme konusunda harika olsa da kalbi farklı bir hikâye anlatıyor.

Parmak uçlarım boynundan yukarı kayıyor, kafatasının iki yanını kavrıyor ve onu bana bağlıyor.

Bunun üzerine inliyor ve sadece dokunulma hissi mi yoksa başka birinin onu yakaladığını bilmek mi onu kırıyor bilmiyorum, ama her iki durumda da bana izin verdiği sürece bu duyguyu yeniden yaratmayı planlıyorum.

Her öpücük bir öncekinden daha ıslak, daha muhtaç, bedenim onu ne kadar çok istediğimle yanıyor. Bacaklarımın arasındaki acı ne kadar da tatlı, sürtünecek bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Elleri üstümde parantez içindeyken, ağzımdan çeneme doğru ilerliyor, boynumu tutana kadar dudaklarını sıcak bir şekilde kaydırarak

boğazımın sütununa kadar.

"Sen kırılmadın," diyerek tenimi törpülüyor. "Sadece dikkatini dağıtacak doğru şeyi yapmadın."

Bir şeylerin peşinde olabilir çünkü şu anda o bana dokunurken, beni öperken bacaklarımın arasında nasıl hissedeceğinden başka bir şey düşünmüyorum.

Ryan köprücük kemiğimi ısırıyor, yatıştırmak için yalamadan önce değerli bir acı bırakıyor.

Başım geriye düşüyor, ona daha iyi bir erişim sunuyorum, memelerim göğsüne yaslanıyor. Sert meme uçlarım gömleğinin yumuşaklığına baskı yapıyor. Üzerimdeki elbiseyi yırtıp bir tanesini ağzına alması için veremeyeceğim hiçbir şey yok.

Onun yerine, dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, istekli ve arzulu. Muhtaçlığımı yatıştırmaya yetecek kadar veriyor. Verirken bile kontrollü. Onun çözülmesini, benim şu anda kaybolmuş hissettiğim şekilde kendini kaybetmesini istiyorum.

Alt bedenim boşluğa sürtünüyor, arıyor ve zonkluyor. Kollarını çekiştirerek, yalvarmak zorunda kalmadan bana dokunmasını istiyorum, ama o güçlü duruyor, avuç içleri başımın üstündeki duvarı destekliyor.

Onun yerine, ayağı benimkinin arasına giriyor ve onları birbirinden ayırıyor.

"Oh," diye haykırıyorum, ardından kalçasını klitorisime vuracak şekilde konumlandırdığında en çaresiz iniltiler geliyor. "*Oh Tanrım*."

İçgüdüsel olarak ona sürtünüyorum, muhtaç bedenimi sallıyorum ve çaresizce serbest kalmanın peşinden koşuyorum.

İyi hissettiriyor. Çok iyi.

Ryan geri çekilerek beni izliyor, gözleri bağlandığımız yere kilitlenmiş. Büyümüş göz bebekleri bacağına odaklanıyor. Elbisemi hafifçe kaldırıyor, her yerimi görmesine yetecek kadar değil ama kalçasında bıraktığım parıldayan ıslaklığı fark etmesine yetecek kadar.

Tahrikimin bacağının her yerinde olması umurumda bile değil. Aylardır bu kadar yakın olmamıştım.

"Bak ne kadar güzel, Mavi."

"Lütfen durma." Kelimeler her zamankinden daha çaresiz.

"Asla, bebeğim."

İnşa ettikçe inşa ediyor, doruk noktama ulaşıyor, ihtiyacım olan tempoyla içimde öğütürken, muhtaç ve çılgınca ovuyorum.

Ta ki dikkatim bir kez daha Ryan'ınkinin yanında duran küçük beyaz kitaplığa düşene kadar. Boş bir karton kutu ve tek bir tornavida yerde bir kenara atılmış duruyor.

"Bana bir kitaplık mı yaptın?" Boğazıma oturan duyguyu yutmaya çalışarak ciyak ciyak bağırıyorum.

Ben bencilce davranıp kendimi düşünürken o evdeydi ve beni düşünüyordu.

Mavi-yeşil gözler, bağlantımızla büyülendikleri yerden yukarı fırlıyor ve beni omzunun üzerinden bakarken buluyor.

Çenemi kavrıyor ve dikkatimi tekrar ona vermeye zorluyor. "Bana odaklan." Buna bir başka yakıcı öpücükle karşılık veriyor, bedenim bacağındaki kaslara doğru yuvarlanıyor. "Bize odaklan. *Siktir,*" diye dudaklarıma doğru nefes veriyor, gözleri güneye düşmeden önce nefeslerini paylaşıyorlar. "Bacağıma boşalacak mısın Ind?"

Gıcırdatarak ağzına doğru inliyorum.

Evet, boşalacağım çünkü zaten çok yakın değildim, şimdi düşmeye hazır bir şekilde uçurumun kenarında sallanıyorum. Seksi duygulardan ayırabileceğimi düĢünmeyi çok isterdim ama yapamıyorum ve Ryan "ın bu gece beni düĢündüğünü bilmek beni çözüyor.

Gömleğini yukarı çekiyorum, karnının sıcaklığını hissetme ihtiyacı duyuyorum, parmaklarım kaslarının sert düzlemlerine fısıldıyor, dokunuşumun altında sıkılaşıp kıvrılana kadar.

Dişlerinin arasından bir nefes tıslıyor. "Bana dokunmaya devam et."

Onun sözleri de benimkiler kadar çaresiz, sessizce onu istemem için yalvarıyor.

Avuçlarım sırtında, gömleğinin altında kayıyor, onu kendime olabildiğince yakın tutuyorum. Sıcak, sert ve o kadar mükemmel ki acıtıyor.

Cevap olarak, Ryan kalçasını klitorisime sıkıca bastırıyor, ovuşturuyor ve vücudumun tepkisi anında ve heyecan verici.

Orgazmımın başlangıç dalgaları içimden geçerken adı dudaklarımdan umutsuz bir dua gibi dökülüyor. Çaresiz parmaklarım, beni dik tutacak güce sahip olmasını umarak gömleğini kavrayan beyaz mafsallara dönüşüyor. Gözlerimin arkasındaki coşku kıvılcımları, dalga dalga içimde dalgalanırken beni dizginliyor.

Ryan'ın serbest bırakılmamı izleyen hayran bakışlarına zar zor odaklanabiliyorum, ama yine de orada, onun için çözülmemi izliyor.

Nefesimi tutarken başım düşüyor, pantolonunda bıraktığım ıslak lekeyi buluyorum ama zerre kadar umursamıyorum.

Neredeyse sekiz ay sonra, beni boşaltmak için Ryan'ın lanet bacağı yetti.

Çenemi bir kez daha kavrayarak beni öncekinden daha şefkatle öpüyor. Saygıyla. Tutkuyla.

"Bir dahaki sefere... *durumunla ilgili* yardıma ihtiyacın olduğuna karar verdiğinde," diye mırıldanıyor dudaklarıma acı veren bir törpüyle. "Bana sor."

Bununla birlikte, yatak odasının kapısını arkasından kapatmadan önce beni sersemlemiş ve tatmin olmuş bir şekilde girişteki duvara yaslanmış halde bırakıyor.

RYAN

Son dört yıldır, basketbol benim tüm varlığım oldu ve ben NBA'de oynama ayrıcalığına sahibim. Elime geçen fırsatlar için minnettarım, evet, ama işimi hiç şu anda sevdiğim kadar sevmemiştim.

Mesleğim beni evden uzaklaştırdı ve Indy'm bacağımın üzerine geldikten sadece on iki saat sonra beni bir uçağa bindirdi. Ona bir dahaki sefere gelmesi gerektiğinde benden yardım istemesini söyledikten 12 saat sonra.

Üç gün oldu ve o zamandan beri konuşmadık.

Onu korkuttum mu yoksa düşündürdüm mü emin değilim ama haftalardır kendi çapımızda flört ediyoruz. Benden etkilendiğini birçok kez açıkça söyledi, bu yüzden yalan söylemeyeceğim, yarı yarıya kapımı çalmasını ve o anda başka bir orgazm istemesini bekliyordum.

İki yıldan uzun bir süredir bekârım, ama daireme girdiği günden beri bacaklarının belime nasıl dolanacağını ya da terden sırılsıklam olmuş teninde kaymanın nasıl bir his olacağını hayal ettim, bu yüzden şapkamı ringe atmadan başka birinin işi almasına izin veremezdim.

Onun kendininkini aldığından emin olmak benim için bunu değiştirmek zorunda değil. Kendim için koyduğum kurallardan ödün vermeden bu konuda onunla ilgilenebilirim. Aslında, sahte randevularımıza onun orgazmlarını da ekleyebiliriz.

Eğer isterse. O kadar çok gelmesini sağlayacağım ki, bu ayrıcalığa sahip tek kişi ben olduğum sürece doğru düzgün göremeyecek.

Çünkü inan bana, onu duvara yapıştırıp boşalmasını sağladığım geceden sonra, aklımı kaçırmadan başka bir erkeğin ona yaklaşmasına imkân yok.

Ya da hapse girmek.

Kırıldığını düşünüyor. *Kırılmış*. Sanki eski erkek arkadaşı zaten bok listemdeki ilk isim değilmiş gibi, bu kadının mükemmelliğin kişileştirilmesinden daha azı olduğunu düşünmesine neden olduğu gerçeği, onu aramaya ve mümkün olan her şekilde hayatını mahvetmeye yakın olmamı sağladı.

San Antonio'da öğleden sonra oynadığımız maç bizi Dallas'a, çocukların akşamı dinlenerek geçirmesine yetecek kadar erken ulaştırdı. Ben ise indiğimizden beri otel odamda maç filmi izliyorum ve yarınki sabah antrenmanına kadar da burada kalacağım, kaçınılmaz olarak her otuz dakikada bir telefonumu kontrol ederek oda arkadaşımdan mesaj bekliyorum.

Bir sayfa dolusu not ve bir Dallas filminin çeyrek buçuk dakikasında otel telefonum çalıyor. Ses iğrenç derecede yüksek ve cevap vermeden gerçekten susturmanın bir yolu yok. Ne yazık ki, bu oteller ne kadar güvenli olursa olsun, her yolculukta en az bir kez resepsiyondan biri arar ve diğer uçta benim konuştuğumu duymak istemekten başka hiçbir şeye ihtiyaç duymaz.

Bıkkın ve bu işi bitirmek istercesine telefona cevap verdim. "Evet?"

"Ne selamlama ama."

"Ethan? Neden beni otel hattından arıyorsun?"

"Çünkü beni cep telefonundan görmezden geldin. Çocuklar otelin barında içki içiyorlar. Hadi gidelim."

"Ben-"

"Özel bar. Hayran yok. İstersen barmeni gizlilik sözleşmesi imzalamakla bile tehdit edebilirim."

"Maç filmini izliyorum."

"Ve sen takımla bir saat takıldıktan sonra da hala orada olacak. Ryan, bu Ron'un bahsettiği türden bir şey. Çocuklarla kaynaşmak için mükemmel bir fırsat ve sen de oteldesin. Hazır olduğunda odana dönebilirsin."

Onu bir kez daha reddedemeden yatağımın üzerinde cep telefonum çalmaya başlıyor. Otel telefonunu yanağımın altına sıkıştırarak, Indy'nin adını arayanın kimliğinde bulmak için yatağa uzanıyorum. Günlerdir ondan haber almamıştım ve o da beni hiç aramamıştı.

"Ethan, gitmem gerek. Indy beni çağırıyor."

Espri yapmadan gülüyor. "Yani telefonuna onun için cevap veriyorsun ama benim için vermiyorsun."

"Evet, o senden çok daha tatlı. Sonra konuşuruz."

Aynı anda, otel telefonunu kapatırken cep telefonuma cevap vermek için kaydırıyorum.

"Indy?" Sesimde çok fazla heyecan var, bu yüzden boğazımı temizleyip kendimi sakinleştiriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Selam. Özür dilerim. Meşgul müsünüz? Sizi rahatsız mı ediyorum?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Hayır. Ama neden bu kadar resmi davranıyorsun?" "Bilmiyorum." Tereddüt ediyor. "Sanırım gerginim."

Yatağıma oturup yatak başlığına yaslanıyorum. "Neden gergin olasın ki?"

"Sadece... Birkaç gündür senden haber alamıyorum."

Kendinden emin oda arkadaşımın sesindeki emin olmayan tondan dolayı dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Gergin Indy sevimlidir.

"Ben de senden haber alamadım, Ind. Sana biraz zaman tanıyordum. Gelmene yardım etmeyi teklif ettikten sonra topu senin sahana attım. Gelmeni *sağladıktan* sonra."

"Ryan!"

"Ne? Sonunda orgazm olmanın seni utangaç yaptığını söyleme bana. Bu sadece seks, unuttun mu?"

Herkesin içinde olduğunu belirterek fısıldıyor. "Konu seks olduğunda ben... *utangaç değilim* ama *senin* olabileceğini düşündüm."

"Bekâr olmam, bu konunun beni rahatsız ettiği anlamına gelmiyor."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor, ben de onun yerine devam ediyorum. "Demek aradın. Neler oluyor?"

Sesi parlıyor ve neredeyse omuzlarını heyecanla dikleştirdiğini hayal edebiliyorum. "Ölmeden önce yapılacaklar listem üzerinde çalışıyorum ve bilmen gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi? Hangisi?"

"Marketteyim ve ne istersem alıyorum. Sepetimin yarısı doldu bile. Denemek istediğim üç farklı kahve kreması alıyorum. Bir tanesi meyveli çakıl taşı aromalı. Böyle bir şey olduğunu biliyor muydun? Umarım buzdolabında yer vardır. Sence buzdolabında hepsi için yer var mıdır?"

Sıradan gelen yoğun sevinç karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Yer açacağız. Başka ne alacaksınız?"

"En sevdiğim tatlı dondurulmuş ürünler reyonundaki ahududulu tatlılar. Alex elmalı olanları daha çok sevdiği için hep onlardan alırdım ama bugün ahududulu olanlardan alacağım."

"Mmm. Evet. Bunlar kulağa daha hoş geliyor."

"Sana bir çift ayıracağım. Belki bir tane. Sana bir tane ayırmaya *çalışırım.* Aslında, ben buradayken bir şeye ihtiyacın var mı? Döndüğünde yemek yapmak için bir şeyler alabilirim. Canının istediği bir şey var mı?"

"Indy," diye iç geçirdim. "Bu yapılacaklar listesindekinin tam tersi. Sadece istediğin şeyi *almana* izin var. Ve kendim için yemek yapabilirim. Kahvaltı farklı çünkü o... şey..."

Bu özel bir şey.

"Bu bizim olayımız," diyor benim için.

"Evet, bu bizim olayımız ve bunu takas ediyoruz, ama bu yapılacaklar listesinin tüm amacı senin bir kez olsun bencil olman."

"Biliyorum ama artık kira ödemiyorum. Bir şekilde katkıda bulunmam gerekmez mi? Seni besleyebilirim. Çamaşır yıkarken yardıma ihtiyacın olursa-"

"Kesinlikle hayır," diye alay ediyorum. "Sen benim annem değilsin." "Ben sadece birine bakmaya alışkınım."

"Güven bana Ind. Biliyorum ve hâlâ biriyle ilgileniyorsun. Ama şimdi ilgilendiğin kişi *sensin.*"

"Haklısın." Telefonda iç geçiriyor. "Kendi lanet yemeğini kendin yap, Shay."

Göğsümden memnun bir kahkaha yükseliyor. "İşte benim kızım."

Ne dedim lan ben?

Benim gözler vardır geniş ile pişmanlık olarak I

Dinle dikkatle, oturmak rahatsız edici bir sessizlik içinde.

"Yani-"

"Peki, bu gece ne yapıyorsun?" Indy yer değiştiriyor.

Tanrı'ya şükür. "Otel odamdayım. Maç filmi izliyorum."

"Neden? Yapma. sen var ve gece Kapalı mı? Git. asmak

ile Ethan ya da başka bir şey."

"Takımla birlikte otelin barına gidiyor."

"Gitmelisin! Antrenman dışında takımla vakit geçirmek için mükemmel bir fırsat."

"Yemin ederim Ethan'la aranızda benimle ilgili bir mesajlaşma trafiği var çünkü beş dakika önce bana da aynı şeyi söyledi."

"Bunu yapılacaklar listesine eklemeliydim." Sesi değişiyor, sanki yazıyormuş gibi. "Takım arkadaşlarınla arkadaş ol."

"Ama bunun düğünden önce kitabınızdaki erkek arkadaşlarınızdan biri olmakla hiçbir ilgisi yok, ki yapılacaklar listesinin amacı da bu."

"Hayır, ama bunun iyi bir kaptan olmakla ilgisi var."

Yüzümü yastığa gömüp ters dönüyorum ve kumaşa doğru mırıldanıyorum. "*Fuuuuck*."

"Haklı olduğum zamanları sevmiyor musun?"

"Hayır," diye hemen cevap verdim. "Ama iyi, sen kazandın. Bir içki için aşağı ineceğim." "Oraya gittiğinde bana bir resim gönder. Kanıt olarak."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesinden bahsetmişken, benim de listeden çıkarmaya hazır olduğum bir tane var." "Öyle mi? Hangisini?"

"Önümüzdeki Cumartesi gecesi için bir partiye ihtiyacım var. Sen evdesin. Raptors'ın programını kontrol ettim ve biraz dans olacağından oldukça eminim. Yavaş bir dans yapabileceğimize eminim."

Gerçek şu ki, Raptors'ın programını kontrol etmeme gerek yoktu çünkü Zanders bu partiyi bilerek onun ve benim işten izinli olduğumuz ve şehirde olduğumuz bir geceye planladı.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ve ilgi çekici. Parti ne için?"

"Henüz bir şey söyleyemem ama bence kendine yeni bir elbise almalısın." "Burada ne kadar süslü bir elbiseden bahsediyoruz?"

Zanders'ı tanıyorum, çok süslü.

Pembe saten elbisesi hafızamda canlanıyor. Dokunduğumda kumaşın ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. İçinde nasıl da göz kamaştırıcıydı. "Sonbahar ziyafetinde giydiğine benzer bir şey mükemmel olurdu."

"O elbiseyi tekrar giyeceğim."

Stevie'yi birçok kez alışverişe götürdüm ama en yakın arkadaşı da aynı amaçla onu götürürse kız kardeşimin giyinip kuşandığından emin olmak daha az şüphe uyandırır. Indy'nin söylemeyeceğinden bahsetmiyorum bile ama kız ev arkadaşımın yeni bir elbise için can attığını biliyorum.

"Bence yeni bir tane almalısın. Girişteki masanın üst çekmecesinde bir kredi kartı var. Stevie'yi al ve bir gün geçir."

"Ryan-"

"Şu 'paranı harcayamam' saçmalığını yapma. İkimiz de gitmek istediğini biliyoruz ve bana pahalı bir kız arkadaş olduğunu söylemiştin, o yüzden bunu kanıtla."

"Emin misin?"

Gülüyorum. "Paramı harcayacağın için heyecanlı değilmişsin gibi davranmayı bırak. Evet, eminim. Stevie'ninkini de öde lütfen. Bu parti için onun elbisesini ben almak istiyorum."

Diğer uçta bir duraklama var. "Bu partiyi bu kadar özel yapan ne?"

Yataktan kalkıyorum. "Takımla buluşmam lazım."

"Hey Ryan, haberin olsun, sen çok kötüsün ve senin paranla yeni bir çift ayakkabı alacağım."

Bir kez daha bir gülümseme yayıldı. "Benden bu kadar hoşlandığına göre senin hakkında çok şey söyleyebilirim."

Yumuşak kıkırdaması kulaklarımı işgal ediyor.

Ayakkabılarımı giyip, telefonumu yanağıma bastırarak otel anahtarımı alıyorum. "Hey, Blue, üç gündür seninle konuşmayı özledim. Bunu bir daha yapmayalım."

"Anlaştık."

"Buzdolabına ekle. Yaptığımız diğer anlaşmalarla birlikte."

İkimiz de bir süre sessiz kalıyoruz, ikimiz de telefonu henüz kapatmıyoruz. Indy boğazını temizliyor. "Evde görüşürüz."

Ve bu kelimelerin onun dilinden dökülüşüne bayılıyorum. "Evde görüşürüz."

Otelin barı gözlerden uzak, yirminci katta sessizce gizlenmiş. Çift kapı göze çarpmıyor, ancak takım arkadaşlarımdan gelen sohbet sesleri içerideki kalabalığı ele veriyor.

Elleri arkada, girişi koruyan güvenlik görevlisine ulaşana kadar başımı eğiyorum. Kafasını kaldırıp onaylarcasına başını sallıyor ve içeri girmeme izin veriyor.

Ethan haklıydı, burası özel bir bar. Bu çok nadiren olur ve anında bu özel otel listemin en üstüne çıkar. Ne kadar kutsanmış olsam da

Yaşadığım hayatı sürdürmek için çoğu insanın yaptığı gibi işten sonra bira içmeye çıkamam. Tanınırım, fotoğrafım çekilir ve ertesi gece kötü bir maç çıkarırsam, akşamdan kalma oynadığım suçlamaları interneti doldurur.

Sosyal bir hayata sahip olmak, beraberinde getirdiği baş ağrısına değmez. Bu yüzden, evet, dairem zaman zaman kişisel bir hapishane gibi hissettirse de, beni ve itibarımı güvende tutuyor.

"Shay!" Dom kapüşonumu çıkarır çıkarmaz patladı. "Aynen öyle, dostum. Buraya gel."

Yanındaki bar taburesinden bir çaylağı itiyor ve sanki bütün gece açıkmış ve beni bekliyormuş gibi onu birkaç kez okşuyor.

Dom tam bir parti çocuğu. Onun ilgi odağı olmadığı bir takım toplantısı olmamıştır ama aynı zamanda annesini seven iyi bir adamdır. Benim önümdeki draft sınıfındaydı ama üniversitede UNC'de oynarken üç yılımızı birlikte geçirdik. İkinci turda Los Angeles'ta bir takıma gitti ama kontratının bir yılında annesi kanserle savaşmak zorunda kaldı ve sırf ona yakın o l a b i l m e k için maaşında kesinti yaparak memleketi Chicago'ya takasını istedi. Annesi iyi durumda ama o zamandan beri büyüdüğü ş e h i r d e n ayrılmak istemiyor. Yetenekli biri. Benim gibi şampiyonluk mücadelesi veren herhangi bir t a k ı m d a oynayabilirdi ama o ailesi için kalıyor. Nedense onun bu özelliğini unutmuşum. Muhtemelen çok bencil olduğum ve uzun zamandır bu çocukların hiçbirini basketbol dışında düşünmediğim içindir. Etrafımdaki on üç adamın hepsinin kendi ama kendi hikayem için o kadar endişelendim ki umursamadım.

Barda otururken Dom birasını uzatarak beni alkışlıyor, kollarımızı öne eğiyoruz.

"Annen nasıl?"

Dom'un kafası geriye savruluyor ve anlık bir suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor. Şüphe uyandırmadan en basit soruları bile soramıyorum.

"Durumu iyi. İki hafta önce iki yıllık taramalarını yaptırdı ve hâlâ remisyonda." Sanki kendisine iyi haberi hatırlatmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

Sonra duraklıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Sorduğun için teşekkürler dostum."

"İtiraf etmeliyim ki, bu kadar uzun süre kontrol etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sen artık büyük bir adamsın. Tabağında annemin sağlığından daha önemli şeyler var."

Haksız değil. Bu şekilde davrandığım için haksız değil ama bahanesi saçmalık. Üniversitedeyken, takım arkadaşlarımın her birinin ailesini ilk isimleriyle tanırdım, onlara hep soyadlarıyla hitap etmeme rağmen. Kardeşlerini tanıyordum. Takımımızın gerekli not ortalamasını tutturmak için yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek için notlarını kontrol ettim.

Diğer insanları nasıl önemseyeceğimi, diğer insanlar hakkında nasıl düşüneceğimi biliyordum. Diğer insanlara nasıl *güveneceğimi* çünkü onların bana güvenebileceğinden emin oldum. Indy'nin dünyama girmesine izin vermek, içinde yaşadığım bencil balonun acı bir şekilde farkına varmamı sağladı.

Her şey olup bittiğinden beri son dört yıldır at gözlüğü takıyorum ve bir kez bile başımı kaldırıp bakmadım. Takım arkadaşlarımın da tıpkı benim gibi olduğunu, sevdikleri oyunu oynarken bir yandan da spot ışıklarının altında yaşadıklarını görmedim. Elbette benimki kadar parlak olmayabilir, ama bu baskının farklı olduğu anlamına gelmiyor.

"Bu saçmalık," diye itiraf ediyorum. "Yani, herkese bu şekilde davrandığım konusunda tamamen haklısın, ama bu doğru değil. Kontrol etmeliydim. Lige katıldığımdan beri tam bir pislik oldum."

Dom kıkırdar. "Tamam, yumuşak Shay. Sorun yok. Sen hâlâ benim adamımsın." Kadehini bir kez daha benimkiyle tokuşturuyor. "Evdeki Disney prensesi seni duygusallaştırıyor."

Gülüyorum. "Onun adı Indy, seni pislik."

"Oh güven bana. Senin kızın adını unutmadım. Bazen rüyalarımda inlediğime eminim."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımda eğlenen bir gülümseme beliriyor. Dom takımımdaki diğer tüm erkeklerden daha fazla çekmesine rağmen, geceyle ilgili bir şey

Indy'nin bir randevuya gitmesi dinamiklerimizi değiştirdi. Varlığımın her zerresiyle, onun bu sahte ilişkiden vazgeçmeyeceğini biliyorum.

"Hayatta olmaz, Dom. Ne sana ne de senin fazla kullanılmış aletine yaklaşmayacak."

Kahkahası derin ve dolgun. "Siktir, seni özledim, Shay."

Tek biramın acısını çıkarmıştım ama iki saattir çocuklarla takılıyorum ve gerçekten iyi vakit geçiriyorum. Ethan bir saat önce dışarı çıktı ama odanın diğer ucundan bana gururlu baba bakışları atmadan önce değil. Sanki bir otel barında takım arkadaşlarımla bira içmek yerine ilk sayı vuruşumu t-ball'da yapmışım gibi.

Telefonum cebimde çalıyor ve Stevie'den Zander'larla köpekleri Rosie'nin kanepelerinde sarılıp sızdıkları bir fotoğraf geliyor.

STEVIE

Şu şirin aileme bak. Ayrıca, seni özledim.

Bu aile çok yakında resmiyet kazanacak ve onun bundan haberi yok. Bu sır omuzlarıma yüklendiğinden beri biraz mesafeliyim, çünkü sürprizi mahvetmek istemiyorum. Ama kız kardeşimle konuşmadan bir gün bile geçiremiyoruz, bu yüzden ona mesaj yoluyla onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyorum.

Sonra mesajlarımda Indy'den bir mesaj buldum. Bir saatten uzun bir süre önce göndermişti ama takım arkadaşlarımla takılırken telefonuma b a k a m a y a c a k kadar dikkatim dağılmıştı. İlk tepkim, bana gönderdiği Çin yemeği resmini mutfak adamızdaki tüm yiyeceklerin önünde otururken kaçırdığım için özür dilemek olsa da, çoğum telefonumu kontrol etmeyi unutacak kadar iyi vakit geçirdiğim için benimle gurur duyabileceğini düşünüyor.

RYAN

Sana ekibimle barda çekilmiş bir fotoğrafımı göndermeyi tamamen unuttuğumu söylesem benden nefret eder miydin?

MAVİ

Pardon, kimsiniz?

Şirinmiş.

Egom, Ryan. Dairede çok fazla yerimiz var.

Ona boş bira bardağımın arka planda takım arkadaşlarımın bulanık olduğu bir fotoğrafını gönderdim.

Şu uzun olan kim? Bekar mı?

Hepsi uzun.

Mükemmel, herhangi biri olur o zaman.

Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?

İşe yarıyor mu?

Kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla flört etmenin sahte ilişkimin sınırlarını çok bulanıklaştırdığını biliyorum ama Ind'e karşı elimden bir şey gelmiyor.

Takım arkadaşlarımla iyi geçinmeye çalışıyorum ve şimdi sırf senin onlardan herhangi birine gününü gösterdiğini hayal ettiğim için hepsini takas ettirme dürtüsüyle savaşıyorum. Yeterince kıskandın mı, Blue?

Üç gri nokta ekranımda dans ediyor ve sonra kayboluyor. Tekrar ortaya çıkıyor.

Kaybol.

Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan biri olarak, sizi suskun bırakmayı seviyorum.

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Beni suskunlaştırmanın başka bir yolunu bulabilirim.

Oh, *lanet olsun*.

Şimdi konuşamayan benim. Gerçek Indy tarzında, aklından geçen her şeyi söylüyor ve ben nefesimi tutmak bir yana, zar zor yetişebiliyorum.

> Umarım sen ve sağ kolun gecenin geri kalanında eğlenirsiniz.
> Evde görüşürüz, Roomie.

Indy'yi susturmanın tüm yolları aklıma geliyor, ama sanırım onu çığlık attırmayı tercih ederim. Tercihen benim adımı. Kahretsin, şimdi de boşalırken ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Ama bacağımı kuru kuru becermesinden daha fazlasını hayal et. Bu kaotik kız tamamen çözüldüğünde daha da vahşi olur mu? O leylak rengi tırnakları sırtıma batar ve belki de kanımı çeker mi? Çıplak bacakları belime sarılır, ayak bilekleri beni daha sıkı çekmek için birbirine dolanır mı? Lanet olsun, umarım öğrenirim.

Sikime bir ton kan hücum ediyor ve meslektaşlarımın barındayım. Tam olarak sertleşip ortaya çıkmam gereken bir an değil. Indy haksız değil. Kafama yerleştirdiği o küçük görüntü, sağ elimin işe koyulması için yalvarıyor.

Dom'a biramın parasını ödeyeceğini söyledim ve tam kapıdan çıkıyordum ki çaylaklardan Leon Carson'ın takımın barın etrafında oluşturduğu kalabalık yarım dairenin çevresine doğru ilerlediğini gördüm. İş dışında en son takım yemeğinde takılmıştık ve Ethan kibarca çocuğun benden korktuğunu belirtmişti.

Evet, saygı istiyorum ama birlikte oynadığım kimsenin benden *korkmasını istemiyorum.* Bu, Chicago forması dışında bir forma giyen herkes için geçerli.

"Leon."

Daha dik duruyor, gözleri yüzümden uzaklaşıyor, bağlantı kurmakta zorlanıyor. "Hey, Shay."

Tanrım. Çaylakken bile hiç bu kadar çekingen olmamıştım. Lige mütevazı bir güvenle, oyuna ne katacağımı bilerek geldim. Ama Leon bench oyuncusu. O bizim yedek oyun kurucumuz ve sadece

Dördüncü çeyrekte başka bir takımı mı yeniyoruz yoksa kendimiz mi yeniliyoruz?

"Salı günü antrenmandan sonra geç saatlere kadar kalıp bazı ayak hareketleri üzerinde çalışacağım. Birkaç şut atacağım. Katılmak ister misin?"

"Gerçekten mi?"

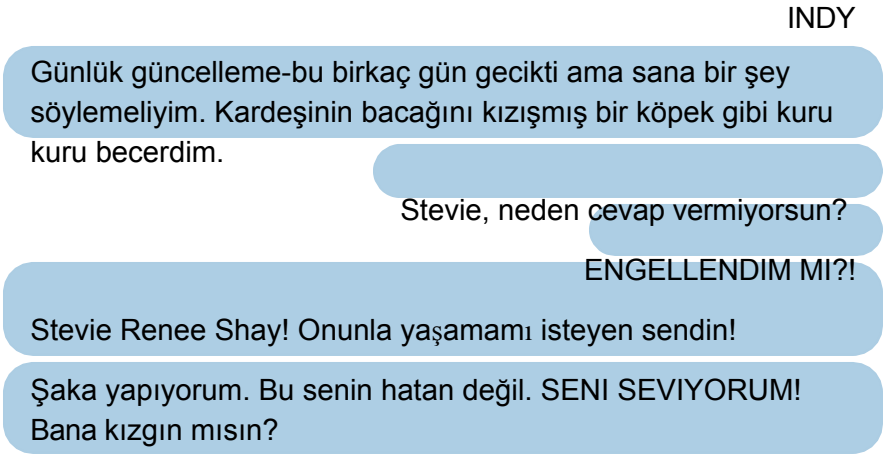
"Evet, koçluk ekibinden birkaç kişi genellikle haftada bir gün geç saatlere kadar benimle kalıp bireysel konular üzerinde çalışır ve sorun yaşadığın bir şey olursa birlikte üzerinden geçebiliriz. Eğer bazı tavsiyelere ihtiyacın olursa-"

"Evet! Hem de nasıl. Bu inanılmaz olurdu."

Şimdi gözlerimin içine bakıyor, biraz daha kendine güveni var.

"Güzel." Kapıya yönelmeden önce boş birasına doğru başımı sallıyorum. "Kendine bir bira daha al. Dom ısmarlıyor."

INDY

Ryan bana *yardım* etmeyi teklif edeli bir hafta oldu. Çok zaman aldı

Kelimelerin aklımda yer etmesi, kalçamın içime bastırması sayesinde vücudumun aceleyle orgazmdan çıkması için günler geçti. Buraya taşındığımdan beri o adamın hayalini kuruyorum. Tanıştığımız günden beri, Alex'i başka biriyle yakaladığım günden beri onun hayalini kuruyorum.

Evleneceğimi düşündüğüm kişiyle ilişkim bittikten saatler sonra başka bir adama bakmamın benim ya da ilişkimiz hakkında ne söylediğinden emin değilim ama Alex'e duyduğum aşkın gerçek ve doğru mu yoksa istediğim hayata giden uygun bir yol mu olduğunu merak etmeye başladım.

Dürüst olmak gerekirse, bu fikir geçen hafta beni sarstı çünkü Ryan'la tanıştığımdan beri onunla flört etmeme rağmen, başka biriyle çıktığım gece her şey çok gerçek oldu. O randevunun amacı beni

tekrar oraya gitmek. Ryan'a karşı hissettiklerimin geçici olduğunu kendime kanıtlamak için. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kişiden sadece sekiz ay sonra başka birine karşı gerçek duygular besleyemezdim. Herhangi biri bana koridorun karşısındaki adama karşı hissettiklerimin aynısını hissettirebilirdi.

Endişe verici bir şekilde, bunun tam tersi kanıtlandı.

Ryan bu sabah eve geldi ama onu henüz görmedim. Çantalarını bıraktı, bana bir kahve yaptı ve soğuması için buzdolabına koydu, ardından ben uyanmadan önce medya ile röportaj yapmadan önce birkaç fotoğraf çekmeye gitti. Süperstar Ryan Shay için tipik bir Cumartesi. Acaba tüm bunlardan yoruluyor mu? Hayatı dışarıdan bakan biri için göz kamaştırıcı görünebilir ama günlük eziyetini görünce onun adına yoruluyorum.

Stevie ve ben iki gün önce alışverişe çıktık ve o zamandan beri dolabımda asılı duran kırmızı satenin hayalini kuruyorum. Kırmızı genelde benim renk tonum değil ama bu rengin getirdiği cesurluğa ihtiyacım var. Askıları omuzlarımın üzerinde fiyonk şeklinde sarılıyor ve etek boyu kalçamın ortasında bitiyor. Elbisenin fermuarını sonuna kadar çekmek için ikinci bir ele ihtiyacım var, bu yüzden Ryan'dan geri kalanı için yardım isteyene kadar yeni nude topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Konuşmayı reddettiği gizli parti bir saat sonra ve şehrin öbür ucunda, bu yüzden yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda aynada kendime son bir kez uzun uzun bakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve oturma odasına gidiyorum.

Topuklarımın parke zeminde çıkardığı tıkırtı dikkatini çekiyor, elinde viski bardağıyla içkisinin ortasındaydı.

Mavi-yeşil gözler bacaklarımda bir yol izliyor, zamanlarını vücudumda kayarak geçiriyor, göğsümde oyalanıyor, o bölümde pek bir şeyim olduğundan değil, ama bu elbise sahip olduğum şeyleri sergilemek için harika bir iş çıkarıyor. Ryan'ın öpülesi dudakları aralanıyor ve dilinin kaygan kayışıyla alt dudaklarımı ıslatıyor.

Sonunda göz göze geldiğimizde adem elmasının yutkunarak sallanışını izliyorum. "Vay canına."

"Merhaba."

Başını sallayarak konuşması gerektiğini hatırlatıyor ve itiraf etmeliyim ki, onun tüm dikkatinin bu şekilde üzerimde olması egomu oldukça yükseltiyor. "Indy, inanılmaz görünüyorsun."

Arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum. "Fermuarımı çeker misin?"

İçimde dolaşan adrenalinden dolayı dizlerimde hafif bir çıngırak var ve avuçlarım sinirden terliyor. Kendimi gergin bir insan olarak görmem ama bu zapt edilmiş adamın kontrolünü kaybettiğini görme fikri bütün hafta beni gerdi.

Saçlarımı ensemde toplayarak, bir, iki, üç yavaş adımla bana doğru ilerlemeden önce bardağının tezgâha değdiğini duyuyorum. Yakınlığı sırtımı anında ısıtıyor ve Ryan'ın avuç içi kalçama değdiğinde keskin bir nefes alıp vermeyi paylaĢıyoruz.

Aramızdaki değişim bariz, etrafımızdaki havada yeni bir enerji var. Bir zamanlar flörtöz bir arkadaşlık olan şey, daha fazlasının olduğuna dair bir farkındalığa dönüştü. Birimizin harekete geçmeye karar vermesi an meselesi.

Ryan'ın parmak uçları boynumun derisinde geziniyor ve dökülen tüyleri itiyor. Bu his anında tüylerimi diken diken ediyor ve piç kurusu kıkırdamaya başlıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona, nefesim biraz
daralmış olsa da. "Mm-hmm. Öyle görünüyor."

Kalçamda gezinen parmakları tenime batıyor, elbisemin kumaşı avucunun içinde kıvrılıyor. Diğer eliyle fermuarımı çekiyor, parmak uçlarıyla omurgamın sütunlarını takip ediyor ve bunu yaparken acele etmiyor. Fermuar hedefine ulaĢıp beni sabitlediğinde Ryan "ın parmak uçları sırtımdan boynuma doğru yılan gibi kıvrılıp boğazıma dolanıyor.

Başparmağı boynumdaki titreyen nabız noktasını izlerken, sert bir göğüs bana doğru şekilleniyor. "Bu elbiseyi ben mi aldım?"

Başımı salladım.

Gırtlağından tatmin edici bir ses çıkıyor.

"Hiç kimse sana biraz sahiplenici olduğunu söyledi mi, Shay?"

Göğsü sessiz bir kahkahayla sırtıma çarpıyor. "Asla. Ama yine de, başka hiç kimse beni senin kadar açgözlü hissettirmedi."

Aman Tanrım. Böyle kontrol etmesini seviyorum.

Sırtımı kamburlaştırarak, ondan bu partiyi iptal etmesini, beni yatağa götürmesini ve her ağrım ve ihtiyacımla ilgilenmesini istememe iki saniye kaldı.

Ryan düşünce sürecimi hissetmiş olmalı, çünkü bana "Gitmemiz gerek" demek için düşünce sürecimi yarıda kesti.

Yüzümü ona dönüyorum, lacivert takım elbisesi ve beyaz ütülü gömleğiyle göğüs göğüse. Siyahtan daha açık bir renk ona çok yakışıyor. Mavi-yeşil gözleri bu kıyafetle safire doğru eğiliyor.

"Bu gece yakışıklı görünüyorsun."

Sırıtarak dişlerinin arasına çekmeden önce dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Dikkatim ağzıma yöneliyor, Ryan biraz mesafe yaratmak için geri adım atmadan önce beklenti dolu bir nefes çekiyorum.

"Geç kalamayız," diye hatırlatıyor bana.

"Bu partinin ne için olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bileğindeki Rolex'i kontrol ediyor ama sonra bana dönüp bakıyor, bir an tereddüt ediyor. "Zanders Stevie'ye evlenme teklif ediyor. Bu onların nişan partisi."

"Ne?"

Ryan bana endişeyle bakıyor.

"Ona bu gece mi teklif ediyor?" İki elimle ağzımı kapatıyorum.

"Şu anda ona soruyor. Uçakla Chicago'ya dönüyorlar."

Göğsüm kırık bir hıçkırıkla kabarıyor. "Aman Tanrım."

Ryan bir kez daha bana kırılmak üzere olan narin bir oyuncak bebekmişim gibi bakıyor. "İyi misin?"

Gözlerim yaşla d o l u y o r çünkü çok mutlu olduğum zamanlarda bile ağlamak benim duygusal çıkış yolum.

"Hey," diyor Ryan, elleri yüzümü kavrıyor, başparmakları gözlerimin altında hafifçe geziniyor. "Ağlama. Makyajını mahvedeceksin."

"Elimde değil."

"Üzgün müsün?"

"Ne?" Durakladım. "Neden üzüleyim ki?"

"Bilmiyorum."

"Neden böyle söyledin?"

Göz teması kuruyor ve anlayış seline kapılıyorum.

"Ben olmadığım için mi?" Tahmin ediyorum.

Ryan'ın dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle kalkıyor. "Senin için her şey hâlâ çok taze Ind. Yarın gelin partisine gidiyorsun ve şimdi de bu akşam nişan partisi var-"

"Çok mutluyum. Onlar adına çok mutluyum. Bu benimle ilgili değil."

Her kelimesi tamamen gerçek. Alex'le ayrıldığımızdan beri geçirdiğim zamandan mı, yoksa en iyi arkadaşımı mutlu görmenin bencilliğe yer bırakmamasından mı bilmiyorum ama hiçbir parçam kaybettiklerimden dolayı üzgün değil.

Ryan saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin altına son bir fiske vuruyor. "Onun için iyi bir arkadaşsın, Blue."

"O benim için iyi bir arkadaş. Bana söyleyebilirdin. Partiye yardım edebilirdim. Yapabilirdim-"

"Biliyorum. Zanders senden yardım istemeyi düşündü ama ona istememesini söyledim. Herkesin eğlenip eğlenmediği konusunda endişelenmeden senin de eğlenmeni istedim."

Gerçi benim rolüm bu. Ben parti planlayıcısıyım, ev sahibiyim. İnsanların iyi bakıldığından ve iyi vakit geçirdiklerinden emin olurum.

"Evet, Ind. Tek bir insanla bile ilgilenmeden bütün bir geceyi eğlenerek geçireceksin. Şok edici, biliyorum ama bence bunu yapabilirsin."

"Peki," diye istifa ediyorum. "Ama eğer bu parti berbat olursa, fikrimi sormadığı için Zee'ye bok atarım."

"Zanders'tan bahsediyoruz. Bu çok abartılı olacak." Saçlarımı yüzümden itiyor, iki avucuyla yanaklarımı kavrıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Evet, ama sorduğun için teşekkürler."

Bir kez daha dikkatim dudaklarına yöneliyor, ama aynı hızla boğazını temizliyor.

"Artık gitmeliyiz."

Şoförü bizi siyah bir kapının üzerinde küçük, loş bir tabeladan başka bir şey olmayan, göze çarpmayan bir binanın önünde indirdiğinde Ryan benim için kapıyı açıyor. Dışarıda hiç paparazzi ya da medya yok, ki buna hazırlıklıydım, sadece iri yarı bir adam elinde bir pano ile ön girişte duruyor.

Zanders bunu gizli tutarak iyi bir iş çıkardı. Bırakın yerel medyayı, benim bile bu gece böyle bir şey olacağından haberim yoktu.

Ryan'ın eli belime doğru kayıyor ve beni ön kapıya doğru yönlendiriyor.

"Indy Ivers," diyor kapıcıya. "Ve Ryan-"

"Kim olduğunu biliyorum. Bu çılgınlık." Kapıcının düşünceli ifadesi yumuşayarak gülümsemeye dönüşüyor, çünkü ağzı sıkı olması için para alan bir fedai bile söz konusu Ryan Shay olduğunda hayranlık duymaktan kendini alamıyor.

Kapıyı açıp bizi karanlık bir koridora götürüyor ve Ryan'ın eli sırtımın alt kısmını korumaya devam ediyor.

Ceketimi çıkarıp ana odaya girmeden önce ona doğru dönüyorum. "Takım arkadaşların ve GM burada olmadığına göre, sanırım bu gece birlikteymişiz gibi davranmamıza gerek yok."

Ryan ikimizin de paltolarını diğer konuklarınkiyle birlikte asıyor. "Sanırım yok."

İkimiz de ses tonumuza pek inanmıyoruz.

"Ama," diye başlıyorum ve Ryan'ın gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde bir parça umut titreşiyor. "Bu iyi bir alıştırma olabilir."

"Doğru, düğün de yaklaşıyor."

"Doğru," diye hemen kabul ediyorum. "Peki, bu gece rol yapalım mı?

Pratik yapmak için." "Evet, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor."

Daha fazla tereddüt etmeden Ryan'ın eli benimkinde, parmaklar birbirine dolanıyor ve bizi ana odaya götürüyor.

Mekan küçük ve şirin, Zanders ve Stevie'nin en yakın arkadaşları ve ailelerinin odayı doldurmasına yetecek kadar büyük. Ancak gerçek Zanders tarzında, aydınlatma karamsar ve pahalı, bar tamamen paranın satın alabileceği en iyi bira ve likörle dolu ve bir DJ ve işgal edilmeyi bekleyen bir dans pisti var.

Rio, Maddison ve Raptors'tan diğer çocuklar gördüğüm ilk yüzler. Rio'nun yeşil gözleri heyecandan kocaman açılmış, eliyle beni işaret ediyor. Gerçi beni gördüğüne mi seviniyor, yoksa yanımda oturan ve kafayı taktığı adamın da katılmasını mı umuyor, pek emin değilim.

"Ekibe merhaba demek istiyorum."

"Ve ailem de burada," diyor Ryan. "Heyecandan kalp krizi geçirmeden önce gidip annemi senin gerçek kız arkadaşım olmadığın konusunda uyarmalıyım."

En iyi arkadaşımın ailesine merhaba demek için ona katılırdım ama Bayan Shay en sevdiğim kişi değil. Ryan ve Stevie'nin babası bir cevher, tatlı ve sevgi dolu bir adam, ancak anneleri Stevie'ye karşı uzun yıllar boyunca iyi davranmadı. Aile terapisine gittiler ve anne-kız ilişkilerini onarıyorlar ve belli ki araları düzelmiş, yoksa Zanders onu bugün buraya davet etmezdi.

Kendi hayatımda fazla hoşgörülü olabilirim, ama arkadaşlarımı kızdırırsanız, küçük çapta kin tuttuğum bilinir. Bu yüzden Ryan'ın iyiliği için bu gece annesiyle konuşmayacağım, özellikle de birkaç kadeh içtikten sonra.

"Yakında görüşür müyüz?" diye sordum.

"Seni bulmaya geleceğim."

Uzaklaşıyoruz, ama parmaklarımız rol yapan iki insan için olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalanmadan önce değil.

Rio beni kucaklarken, "Demek benim ünlü erkek aşkımla yatıyorsun," diyor.

"Sevişmiyoruz. Bunu bir alıştırma olarak kullanıyoruz. Birkaç hafta içinde çocukluk arkadaşlarımın önünde benim inandırıcı erkek arkadaşım olmak zorunda."

Rio sesini alçaltarak takım arkadaşlarından uzaklaşır. "Oda arkadaşınla yatmadığına beni ikna etmenin hiçbir yolu yok. Stevie'ye söyledin mi?"

"Hayır, çünkü değiliz. En azından şimdilik. Sana bahsettiğim sorun için bana yardım etmeyi teklif etti."

"Şaka mı yapıyorsun?" Rio'nun gözleri genişler. "Bu gönüllü bir şey miydi? Ben olsam aylar önce teklif ederdim!"

Ona boş bir ifade fırlatıyorum.

"Evet. Evet. Evet. Biliyorum."

"Zanders ve Stevie'nin *nişan* partisinde olmamız ne kadar çılgınca. Biliyor muydun?"

"Maddison buraya geldiğimizde bizi doldurdu."

Onur konuklarının gelmesini beklerken Maddison ve eşinin yanı sıra iş için ülke çapında uçtuğum diğer arkadaşlara da merhaba diyorum. Ana kapılar açıldığında Ryan hâlâ ailesiyle takılıyor ve ortalık tezahürat ve kutlama sesleriyle çalkalanıyor.

Stevie kapıdan içeri girerken kesinlikle ışıl ışıl görünüyor ve gülümsemesinin yüzüne yayıldığından eminim ama avuç içleri şaşkınlıkla ağzını kapattığı için bunu anlayamıyorum.

Odanın diğer ucundan bile sol elindeki taşı görebiliyorum ve kocaman. Onu şımartmaktan başka bir şey sevmeyen adam

Bu sürprizi başardığı ve bu süreçte kız arkadaşına hava atabildiği için sonsuz bir gurur duyuyor.

Onlara doğru bir adım atıyorum ama önce ailelerinin onları tebrik etmesine izin vermek isteyerek kendimi tutuyorum.

Stevie'nin gözleri odayı tarıyor, özellikle bir kişiyi arıyor ve ikiz kardeşine takılınca hemen ona doğru koşuyor. Ryan hızlı adımlarla onu yarı yolda karşılıyor ve kucaklıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde duygularımı kontrol altında tuttum. Gözyaşları yerine, onları baş döndürücü gülümsemelere ve zıplayan ayak parmaklarına yönlendirdim, kızımı kucaklamak istedim. Ancak Ryan kız kardeşinden uzaklaştığında, en çarpıcı gülümsemeyi takınarak gözlerini de siliyor.

Oda arkadaşım duygusal bir adam değildir. Bu çok açık, ama Stevie her zaman onun istisnasıdır. Onu şiddetle seviyor ve toplum içinde onun için birkaç damla gözyaşı dökecek kadar savunmasız olması, belki bir gün başka birinin onu bu kadar savunmasız hale getireceği konusunda bana umut veriyor.

Ona bir kez daha sarılmak için içeri girdiğinde, on dakikalık ağlamama serimi bozmamak için dikkatimi Zanders'a vermem gerekiyor. Zanders kız kardeşini ve babasını kucaklıyor, hemen ardından en iyi arkadaşları Maddison'lar geliyor.

Rio elime bir cin tonik tutuşturuyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Stevie babasına sarıldıktan sonra bir durgunluk oluyor ve bana doğru bakıyor. Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum, içkimi bırakıyorum ve topuklu ayakkabılarımla hareket edebildiğim kadar hızlı bir şekilde kollarımı onun omuzlarına atıp sıkıyorum.

"Biliyor muydun?" diye soruyor

kucaklaşmamızda. "Hiçbir fikrim yoktu!

Biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu!" diye bir kahkaha

patlatıyor. "Bu yüzden mi bana mesaj

atmadın?" "Evet, o konuda-"

"Şu kayaya bir bakayım." Elini elime alıyorum, sözünü kesiyorum çünkü bu an kardeşiyle ve benimle değil onunla ilgili. "Yüce Tanrım, Zee."

O anda Zanders bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Beğendin mi?"

"Benden yardım istemeni tercih ederdim ama isteseydin bile bundan daha mükemmel olabileceğini sanmıyorum."

Stevie başka bir yöne doğru çekiliyor, ben de yeni nişanlısına sarılmak için dönüyorum. "Tebrikler."

"Teşekkürler, Indy." Zanders'ın yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme var ama sesini alçaltıp kimsenin duymayacağı şekilde konuşmaya başladığında bu gülümseme endişeye dönüşüyor. "İyi misin?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Çünkü bir yıl önce tanıştığımızda bir yüzük seçmiş ve olası bir düğün tarihi belirlemiştin. Beni yanlış anlama, o adamla birlikte olmadığın için daha mutlu olamazdım ama *o kadar da* uzun zaman olmadı." Bana dikkatle bakıyor. "Ryan mutlu olacağını söyledi ve mutlu olduğundan şüphem yok. Sadece kontrol etmek istedim, hepsi bu. Düşüncesizlik etmek istemem."

"Tanrım, hayır." Onu başından savdım. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. İkiniz için daha mutlu olamazdım. Söz veriyorum. Ben iyiyim."

"Güzel." Zanders kıyafetime bakıyor. Tüm arkadaşlarım arasında modaya verdiğim değeri anlıyor. "Elbisene bayıldım."

"Takım elbiseyi sevdim."

Stevie ve Ryan bira şişelerini tokuşturup bir anı paylaşırken kendi küçük dünyalarına geri çekiliyorlar. Zanders ve ben odanın diğer ucundan Shay kardeşleri izliyoruz.

"Sekiz ayın o kadar uzun olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Ben soruyorum.

"Bence o salağın yasını tutmak için sekiz *saat* çok uzun bir süre ama seni tanıyorum Indy. Çoğu insandan daha fazla şey hissediyorsun, bu yüzden hayır, sekiz ayın o kadar uzun olduğunu sanmıyorum. Çok sadıksın ve birini sevdiğinde vücudundaki her lif bunu hisseder."

"Ama ya bu sevgi ve sadakat duygusu bir yalandan ibaretse? Ya Alex'e karşı hissettiğimi sandığım duygular, istediğim hayatı kuracağımızı düşündüğüm için kendi kurgum tarafından itildiyse? Bu durumda, sekiz ay yeterli bir süre mi?"

Zanders kıkırdar. "Eğer bana sekiz ayın Alex'in sizi hak etmediğini anlamak için yeterince uzun bir süre olup olmadığını soruyorsanız ve belki de, sadece belki de farkına vardığınız başka biri olabilir, o zaman evet, bence sekiz ay çok uzun bir süre."

Başını kaldıran Zanders bilmiş bir sırıtış takınıyor. "Şimdi nişanlımla dans etmeye gidiyorum. Şurada başka bir Shay var, gecesini seninle geçirmekten çekinmeyeceğini biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Tamam, çöpçatan."

"Ne diyebilirim ki? Aşık oldum!" Zanders ellerini yana açarak havalanıyor ama arkasını dönüp bir an için bana bakarak geriye doğru yürüyor. "Sadece eğlen, tamam mı?"

Sadece eğlen.

Siktir et. Yapmam gereken şey tam olarak bu. Tüm bu durumu aşırı analiz etmeyi bırak. Geçmiş duygularıma yeterince saygı gösterip göstermediğimi merak etmeyi bırak. Sadece eğlen.

Ve birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığım kişi bu gece burada lacivert takım elbisesi içinde tam bir çerez gibi görünüyor.

Zanders'ı ikizlere kadar takip ettim.

"Dans ediyoruz," diyor Stevie'ye, elini tutup onu dans pistine götürürken.

Ryan'ın etrafında dönerek dirseklerimi bar masasına yaslıyorum,

yüzüm ona dönük. Gözleri vücudumda tembel bir iz bırakıyor. "Peki

biz ne yapıyoruz?" "Güzel soru." Ryan'ın birasından bir yudum

alıyorum. "Ne yapıyoruz?"

Bu soru çok daha önemli bir soruyu gizliyor: Bunun ne kadarı taklit olacak?

Kıkırdıyor, müzik biraz daha boğucu bir şeye kayarken dudaklarının bir tarafı yukarı doğru çekiliyor. "Dans ediyoruz."

Ryan elini benimkine uzatıyor ve avucumun içine alır almaz beni önüne doğru ilerletiyor. Dans pistine doğru birlikte yürürken bir kolunu arkadan belime doluyor.

Omzumun üzerinden kulağıma doğru eğildi. "Çok güzelsin, Ind. Son beş dakika içinde bahsetmediysem diye söylüyorum."

Kolunu kendi kolumla örtüyorum ve yanağımı onunkine yaslıyorum.

Bu gecenin en kafa karıştırıcı kısmı bunun ne kadarının hayali olduğunu merak etmek. Elbette, biraz pratik yapmak için birlikteymişiz gibi davranmayı kabul ettik, ama neden her şey bu kadar gerçekçi geliyor?

Dans pisti zaten kalabalık, ama Ryan ve ben içeri girmenin yolunu buluyoruz. Beni yüzünü ona döndürecek Çekilde çevirerek iki kolumu da omuzlarına atıyor ve parmak uçlarını tenimde gezdiriyor. Elleri kalçalarımın etrafında kıvrılmadan önce belimi kavrıyor ve beklediğimden daha aşağıya iniyor.

Beni kendine doğru çekerken, birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu, her yönden zıt olmamıza rağmen ne kadar mükemmel bir şekilde şekillendiğimizi fark etmekten kendimi alamıyorum.

Ben dağınık biriyim. O temizlik

manyağı. Ben romantik biriyim. O

alaycı.

Ben dışa dönük biriyim. O bir münzevinin sözlük tanımı.

Geleceğimde aşk ve aile olsun istiyorum. Günlerinin geri kalanını yalnız geçirmek konusunda kararlı.

Ama burada, o bana sarılırken, o kadar da farklı hissetmiyoruz.

Dans pistinde Zanders ve Stevie'yi izlerken başımı Ryan'ın omzuna yaslıyorum ve yeni nişanlı çifti izlerken onunla birlikte sallanıyorum. Birbirlerine ışık saçıyorlar, daha önce iki insanın parladığını hiç görmediğim kadar parlaklar.

"Ne düşünüyorsun?" Ryan usulca soruyor.

"Birbirlerine çok aşıklar."

Ryan'ın kimi izlediğimi anlamak için boynunu çevirdiğini hissediyorum. Kıkırdıyor. "Bence bu yetersiz bir ifade, Ind."

"Güzel görünüyor."

Platonik olsun ya da olmasın aşkın her türlüsünü kabul etmeyi reddeden oda arkadaşımı tanıdığım için, beni görmezden gelmesini ya da arkadaşlarımın hayatlarını romantikleştirdiğim için bana z o r l u k çıkarmasını bekliyorum. Bunun yerine nostaljik bir iç çekip "Evet, öyle." diyor.

Ona daha iyi bakabilmek için kendimi geri çekiyorum, kollarımı omuzlarında tutuyorum, parmaklarım saç kesiminin solgunluğunu akılsızca izliyor. "Hiç aşık oldun mu?"

"Bir kez."

"Üniversitede

mi?" Başını

sallıyor.

"Öyle mi hissettin?" Kız kardeşini ve yakında eniştesi olacak kişiyi işaret ediyorum.

"Hayır, olmadı."

Ryan geçmişi hakkında nadiren konuşur ve ben de daha fazla burnumu sokarak bunu mahvetmek istemiyorum ama aynı zamanda onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Gülüşüm Ryan'ın dudaklarında küçük bir gülümsemeye yol

açıyor. "Bu kadar komik olan ne?" "Bunca zamandır aşka

inanmadığını sanıyordum."

"Aşka inanıyorum ama gerçekçiyim. Birini tüm varlığınızla sevebilirsiniz ama bu onun da sizi seveceğini garanti etmez. Bu bir kumardır ve kaybedebileceğim bahislere girmekten hoşlanmam."

Bu onun kontrol versiyonu, fark ediyorum, incinmeyi göze alacak kadar derin hissetmesine asla izin vermiyor. Hiç hissetmesine izin vermiyor. Öte yandan ben, tek bir elde hepsini oynadım ve kaybettim ama şimdiden bir tur daha oynamak için masaya oturmayı düşünüyorum.

O da onu sevmedi mi? Olan bu muydu? Onu nasıl kullanmaya

çalıştığını düşünürsek, kesinlikle hayır. Onunla birlikte olan birinin

Bu adamı tanıma, bu adam tarafından sevilme fırsatı verildiğinde, karşılığında onu sevmezdi.

Onun tarafından seçildiği için ne kadar özel olduğunun farkında mıydı?

Alex benim tarafımdan sevildiği için kendini özel hissetmiyor muydu? Kesinlikle öyle görünüyor, yoksa neden sarsılmaz sevgim bir kenara atılsın ki?

Birini sevmek bu duygunun karşılık bulmasını sağlamıyor ama denemiş ve başarısız olmuş olsam da bir gün bunu tekrar bulacağımı umuyorum. Umarım bir gün Ryan da bunu kendisi için diler.

Başparmağı belimde akılsız daireler çiziyor. "Nasıl hâlâ bu kadar romantik olabiliyorsun? Her şeyden sonra."

"Sahip olduğumdan daha fazlası olduğuna inanmak zorundayım, tabii buna artık aşk diyebilirseniz. Ve bu heyecan verici, hatta umut verici, dışarıda daha iyisinin olduğuna inanmak. Bana hayalperest diyebilirsiniz. Bana saf deyin, umurumda değil. Ben kendime iyimser diyorum."

Dans pistinde bizi hareketsiz bırakıyor, ayakları artık hareket etmiyor. Okyanus gözleri yüzümün her santimini izliyor, dudaklarımda oyalanıyor. "Dışarıda daha iyisi var ve hayatta istediği her şeyi elde etmeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

"Siz de hayallerinizin gerçekleşmesini hak ediyorsunuz."

"Ben hayal kurmam, Indy. Plan yaparım ve hayatım bu plana göre ilerliyor.

Kariyerim var. Her zaman istediğim şey buydu."

Bu sözleri söylerken gözleri benimkilerle birleşemiyor çünkü Ryan'ın bile bunları doğru bulduğuna emin değilim. Çok yüksek beklentilerin ona verdiği zararı görüyorum. Oyunu hâlâ seviyor olabilir, ama mükemmel olma baskısı onun üzerinde ağırlaşıyor ve her gün ondan biraz daha çalıyor. Aynı anda hem incelenmeye hem de idolleştirilmeye hazır olmadığı sürece apartmanın duvarlarına hapsolmuş durumda. Yirmi ikinci katta milyon dolarlık bir hapishanede yaşıyor. Kariyerinin bu kısmını dilediğini hayal bile edemiyorum.

Ryan beni zarif bir dönüşle dışarı itiyor ve ben daha fazla kurcalamadan anımızın bağlantısını kesiyor. Dans pistinde şaşırtıcı derecede zarif,

ve yıllardır bir kadını kucağına almamış bir adam için, beni buraya getirmekte hiç sorun yaşamadı.

"Bunu yapılacaklar listenden çıkardığımızı söyleyebilirim. Düğünde bir ya da iki dans yapabileceğimize eminim."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

DJ, aynı yavaş ve boğucu havayı koruyan bir sonraki şarkıya geçiyor. "Belki biraz daha pratik yapmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

Bu tür uygulamaları seviyorum. Her şeyini. Dans etmeyi. Birlikte yaşamayı.

Sahte ilişki. "Evet. Pratik yapmak iyidir."

Dans pistinde dolaşıyoruz, ellerimiz iç içe geçmiş ve yana doğru uzatılmış, yanaklarımız birbirine bastırılmış, boğucu ama rahatlatıcı. Bir kez daha, en iyi arkadaşımı odanın diğer tarafında görüyorum, çok büyük bir mutlulukla yayılıyor.

"Sence çocukları olacak mı? Zanders ve Stevie?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyor Ryan. "Stevie çocuklar hakkında pek konuşmazdı. Ben her zaman çocuk isteyen kardeştim. Kız kardeşim bulabildiği her sokak hayvanını kurtarmakla meşguldü." Hafifçe kıkırdıyor. "Ama bence olabilirler. Zee onları istiyor."

Kayıtsızca kurduğu cümleyi kaçırmadım. *Ben her zaman onları isteyen kardeştim*. Katman katman, Ryan onu biraz daha görmeme izin veriyor, kafa karıştırıcı geçmişinin daha fazlası gün ışığına çıkmaya hevesli bir şekilde ilerliyor. Görmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum ama onu korkutmak da istemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Bana dikkatle bakıyor, sanki ilk kez bir mayın tarlasında yürüdüğünün farkındaymış gibi, ikisini de elde edemeyecek ama daha fazlasını istemeyen bir kadınla evlilik ve bebekler hakkında konuşuyor.

Neyse ki müzik değişiyor ve odayı dans etmekten başka bir şey yapamayacağınız bir ritimle dolduruyor.

Ryan ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin arkasına atıyor ve beyaz düğmeli gömleğinin kollarını sıvıyor. O anda karar verildi

Kollarındaki damarlar ve bileğindeki saatle bir erkeğin yapabileceği en seksi şey.

"Bu kadar konuşma yeter." Kıçıma dokunarak beni dans pistinin ortasına doğru yönlendirdi. "Hadi kızım. Hadi eğlenelim."

Sayısız şarkı ve ben ter içindeyim. Hepimiz öyleyiz. Zanders ve Stevie'nin takım arkadaşları ve arkadaşlarının çoğu dans pistini terk etmedi ve DJ sonunda tek duymak istediğimizin kıç gıcırdatan müzik olduğu gerçeğini anladı.

Ayakkabılarım uzun zamandır atılmıştı ve umarım onları tekrar bulabilirim. Çok şirinlerdi. Pahalıydılar da.

Dans pisti genel olarak müzik, ter ve gıcırdayan vücutlardan oluşan kaotik bir karmaşa halindedir. Bir zamanlar siyah kravatlı olan bu davet, kısa sürede aşırı şık giyimli konukların kişisel gece kulübüne dönüştü.

Bu çılgınlık içinde bile Ryan'ın nerede olduğunu takip ediyorum, ister kenar mahallede babasıyla bir içki paylaşıyor olsun, ister dışarıda hava almak için hızlı bir adım atıyor olsun. Gitmeden önce sadece iki şarkı söyledi ve bana muhtaç diyebilirsiniz ama onu tekrar burada istiyorum.

"Dans et benimle, Indigo!" Rio beni yakalıyor, kollarımı omuzlarına atıyor ve ellerini sırtımda saygılı bir yükseklikte tutuyor.

Kalçalarımız birlikte hareket ediyor ama bu tamamen platonik. Aramızda bunu belli edecek kadar mesafe var.

Loş ışık, yüksek sesli müzik ve Rio'nun omzunun üzerinden Ryan'ı dans pistinin kenarından beni izlerken buluyorum. Bir elinde içki, diğeri cebinde. Beni Rio'yla dans ederken en son sonbahar ziyafetinde yakalamıştı. Bu sefer, gözlerindeki ateşi görebilsem de, kendine güvenen bir duruşla eşleşiyor.

Beni boğucu bir yoğunlukla izliyor, bardağının kenarını dudaklarına götürüyor ve Rio ile birlikte hareket ederken bile dikkatimi ona kilitliyorum.

Hâlâ rol mü yapıyoruz? Bilmek isterim.

Bakışları vücudumu yavaşça tarıyor, bir santimi bile kaçırmıyor ve tek yapmak istediğim kıskanç sahte erkek arkadaşımı onu buraya getirecek kadar baştan çıkarmak. O yüzden yapıyorum. Arkamı dönüp sırtımı Rio "nun önüne veriyorum, kalçalarımı ritme göre sallarken gözlerimi Ryan "a kilitliyorum.

"Bil diye söylüyorum," diyor Rio kulağıma, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Onu kıskandırmak için beni kullandığının farkındayım ve bu konuda hiçbir sorunum yok."

Kıkırdıyorum. "Ben de öyle olacağını umuyordum."

"Siktir et." Rio belimden tutup beni kendine çekti. "Ama bunun için bana vuracaksa, en azından bir imza verse iyi olur."

Elleri kalçalarımın üzerinde, ağzı kulağımın yanında ve bir çift pahalı elbise ayakkabısı önümde durana kadar on saniye bile geçmiyor. Uzun ve kaslı bacakları takip ediyorum ve Ryan "ın yakıĢıklı yüzünde etkilenmemiĢ bir bakıĢ buluyorum.

"Gidebilirsin," diyor Rio'ya, yoğun okyanus gözlerini benden ayırmadan. Rio'nun elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Bunu bana o yaptırdı."

"Farkındayım."

"Ben..." Rio omzunun üzerinden başparmağını salladı. "Evet," diyor ve havalanıyor.

"Güzel küçük gösteri."

"Teşekkür ederim. Seni benimle dans pistine çıkardı, değil mi?"

Çıplak ayaklarımı ayakkabılarının üstüne basıp kollarımı boynuna doluyorum. Her ne kadar bu müzik kıçınızı sallamanız için yapılmış olsa da, ayaklarını hareket ettirmeye başlıyor ve benimle bir kez daha yavaşça dans ediyor.

"Bunu anlaşmamıza eklememiz gerekiyor mu? Buzdolabına mı koyalım? Çünkü bana kalırsa başka kimse sana dokunamaz."

"Bu bana dokunacağın anlamına mı geliyor?" *Tanrım. Görünüşe göre bu gece filtre yok.*

Kaşlar şaşkınlıkla kalkıyor. "Sana dokunmamı mı

istiyorsun?" Evet. Evet, lütfen.

"Size daha önce de söyledim," diye devam ediyor. "Tek yapman gereken bir kelime söylemek. Yardımımı iste, Indy."

Kelimeleri ağzımdan kaçırmak ne kadar cazip gelse de tereddüt ediyorum. "Sorun nedir?"

"Sadece rol yapmakta ne kadar iyi olduğunu anlamaya çalışıyorum." "Sence rol mü yapıyorum?"

"Artık neyin ne olduğunu bilmiyorum."

Avuçları sırtımdan aşağı kayıyor, kıçımı avuçluyor ve kalçalarımı kendine doğru çekerek uyluklarımın tam tepesine vuran bir çıkıntıyla karşılaşıyorum. "Bu sana sahte geliyor mu?"

Nefesim kesiliyor. "Kıskançlık seni tahrik mi ediyor?"

"Hayır. Neyin benim olduğunu biliyorken kıskanmana gerek yok. Eve birlikte gideceğin kişi benim."

Sanki tüm feminist kemiklerim vücudumu terk etmiş gibi, onun içinde eriyorum.

Bir ritim geçiyor, bakışlar gözler ve dudaklar arasında gidip geliyor. Siktir et, eve gitmeyi beklemek istemiyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde eğilerek ağzına doğru ilerliyorum ve sarhoş en iyi arkadaşım elimi tutmadan önce benimle buluşmak için yarı yolda eğildiğini hissedebiliyorum.

"Aracımız geldi! Sizin için yer var çocuklar. Hadi gidelim."

Stevie.

Sikeyim.

Nişan partisinde kardeşini öpmeme iki saniye kalmıştı ve ona olan hislerimden henüz bahsetmedim. Elbette, günlük güncellemelerimi alıyor, ancak bunların çoğunda ne kadar ciddi olduğumun farkında olduğundan şüpheliyim.

Zanders'ın dediği gibi, üzüleceğini sanmıyorum ama Stevie'nin kardeşine yakınlaşmak için onu kullanan boktan arkadaşlarla ilgili bir geçmişi var. Onlardan biri olduğuma inanmasına izin vermeyeceğim. Önce onunla konuşmalıyım. Onunla olan arkadaşlığım, oda arkadaşıma duyduğum aşktan çok daha önemli.

Ryan'ın ifadesi benimkiyle eşleşiyor, sanki aklından tam olarak bu düşünce geçmiş gibi.

Geri adım atarak mesafe yaratıyor. "Ben ceketlerimizi alayım."

Stevie'yle yola çıkmadan önce Raptors'taki çocuklarla vedalaşıyorum.

"Seni bu gece zar zor gördüm," diye hatırlatıyor sarhoş bir şekilde, başını omzuma yaslayarak.

"Biliyorum. Özür dilerim. Biraz popülerdin."

"Ve sen ve kardeşim birbirinize biraz takıntılıydınız."

Adımlarımızı durdurup ona bakıyorum, mavi yeşil gözlerinde mizahi bir parıltı bulduğuma şükrediyorum. "Pratik yapıyorduk. Maggie'nin düğünü için."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, ikna olmamış. "Bacağına kuru kuru vurmak alıştırma mıydı?"

"Şimdi de onları ciddiye mi alıyorsun?! Günlük güncellemelerimi hiç dinlemiyorsun!"

Gülüyor. "Bu gece ikinizi görmek, günlük güncellemelerinizin gerçek olduğunu açıkça ortaya koydu. Bu gecenin Maggie'nin düğünü için göstermelik bir prova olmaması ihtimaline karşı, iznime ihtiyacınız olduğundan değil ama benim için sorun yok."

"Öyle mi?"

"Evet." Omuzlarını kaldırıyor.

"Arkadaşlığımızı ihlal ettiğimi f a l a n düşünmeni istemiyorum."

"Aman Tanrım. Arkadaşlığımız ilk günlük güncellemeden itibaren ihlal edildi." Kalçasını benimkine atıyor. "Tabii ki öyle düşünmüyorum. Vücudunda kötü bir kemik yok. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Ind. Tek istediğim senin mutlu olman. Sadece ona karşı dikkatli ol, tamam mı? Her ne kadar saklamaya çalışsa da hassas biri."

Ryan'ı en iyi tanıyan kişinin ona hassas dediğini duymak, zaten bildiğim bir şeyi yeniden doğruluyor. Bir şeyler hissediyor. Duygusal biri, her ne kadar rol yapmaya çalışsa da.

"Bu hafta sana geleceğim, böylece bana tüm detayları anlatabilirsin ama kız arkadaşına da kısa bir özet geçebilirsin. Gösterişli nişanlın nasıl evlenme teklif etti? Çok abartılı olduğunu biliyorum."

"Çok abartılı. Özel bir uçak kiraladı ve bizi bizim için anlamı olan farklı şehirlere uçurdu. Geçen yıl aşık olduğumuz şehirlere. Sonra da sanki sadece benim için yapılmış gibi hissettiren mükemmel ve abartısız bir şekilde soruyu evde sordu çünkü Rosie'nin de orada olmasını istiyordu."

"Aman Tanrım." Başımı arkaya attım. "Kitap erkek arkadaşı malzemesi." "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sadece benimle aynı fikirde ol."

Çıkışa doğru giderken Zanders, Maddison ve karısıyla bağlantı kuruyoruz. Koridorun sonunda, çıkıĢın önünde Ryan ceketimi omzuna atmıĢ, topuklu ayakkabılarım elinde sallanır vaziyette bekliyor.

Keşke bir fotoğrafını çekip sonsuza dek saklayabilseydim, çünkü çıkış tabelasının hafif neon ışıltısı üzerinde parlarken kesinlikle büyüleyici görünüyor. Saçlarımı yakamdan nazikçe çekerek montumu giymeme yardım ediyor. Elindeki topuklu ayakkabılara bakarken, sessizce ve karşılıklı olarak onların tekrar giyilmesinin mümkün olmadığı konusunda hemfikir oluyoruz.

Tamamen ayığım ama gecenin bu saatinde ayaklarımı tekrar topuklu ayakkabılara sokmayı reddediyorum.

Karartılmış cip dışarıdaki kaldırıma yanaşıyor ve Ryan bir an bile tereddüt etmeden tek eliyle beni kucaklıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor. O beni ve ayakkabılarımı arabaya taşırken ben de sabit durmak için boynuna tutunuyorum.

Üçüncü sırayı Zanders ve Stevie'ye bırakarak, Maddison ve karısı ile Ryan ve ben ortaya doluşuyoruz. Dördümüz için sadece üç koltuk var, bu yüzden Ryan kapısını arkasından kapatır kapatmaz beni kucağına çekiyor. Maddison'ın karısı da kendi kucağına çekiliyor ve ortadaki koltuk boş kalıyor.

Maddison, evli olduğu kızıl saçlı güzelle dikkatini dağıtmadan önce, "Artık sana da yer var Indy," diyor.

Motor çalıÇıyor ve yola çıkarken Ryan "ın üzerinden kaymak için hamle yapıyorum. Ama onun yerine iri bir el kalçamı kavrıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Yapma," diye kulağıma fısıldadı.

Arabanın geri kalanı henüz hareket etmediğimi fark edemeyecek kadar dalgın, bu yüzden göğsüne geri yerleşiyorum. Avuç içi kalçamın üzerinde kayıyor ve arkama yaslandığımda ona dönüyorum, kapüşonlu gözler ve ayrık dudaklar buluyorum.

O da tahrik oldu, ben de. Bütün gece ön sevişme gibiydi.

Kalçalarımı ona doğru hafifçe salladığında bir elimi boynunun arkasında gezdiriyorum ve ikimizden de en yumuşak, neredeyse sessiz iniltiyi çıkarıyorum. Dudakları benimkilerden santimetrelerce uzakta ve hiçbir parçam arabada başkalarının da olduğunu umursamıyor.

Zanders arka koltuktan, "Herkesin bilmesini istiyorum," diye anons ediyor. "Bugün mil yüksekliğindeki kulübe katıldım."

Araba sarhoş kahkahaları ve tebrikler ile patlar.

Ryan baÇını iki yana sallayarak, "Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor. "Bir ereksiyonu öldürmenin tek yolu bu."

Kıkırdıyorum, ona yaslanıyorum.

"O tek dizinin üzerine çöktü, ben de iki dizimin üzerine çöktüm," diye araya giriyor Stevie rahat bir omuz silkmeyle.

"İşte benim kızım!" Haykırıyorum.

"Efendim." Ryan şoföre doğru eğildi. "Çok hızlı bir şekilde atlayacağım, bu yüzden hızınızı artırabilirseniz harika olur."

Koltuğuna geri yaslanıp beni de yanına çekmeden önce göğsüne şakacı bir şaplak atıyorum.

"Bu iyi bir tavlama cümlesiydi, Vee."

"Teşekkür ederim." Bir omzunu attı. "Bütün bir yıl boyunca
o."

"Hiç tavlama sözün var mı?" Başka kimse duymasın diye Ryan'a sessizce soruyorum.

duymak.

Başını sallar. "Hayır. Seni kaldırmaktansa yere yatırmayı tercih ederim."

Ağzım açık kaldı çünkü bu hiç de sevimsiz değildi. Hele de bunu söylerkenki özgüveniyle. Vay anasını.

Benim bariz şokuma gülüyor.

"Yarın sabah erken mi kalkacaksın?" diye fısıldıyor. "Evet,

ve uzun bir gün."

Omzumun üst kısmına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce derin bir iç çekiyor ve çenesini orada bırakıyor. "Tamam."

Eve vardığımızda, o "tamam "ın ne anlama geldiğini anladım.

Hiçbir şey denemeyecek. Uyumama izin verecek.

Anlamadığı şey, saatlerce süren ön sevişme ve sekiz ayda sadece tek bir orgazm nedeniyle, bu gece benim için uyku olmayacak. En azından bir şey olmadığı sürece.

Daire kapısını arkasından kapatıp kilitliyor, ayakkabılarımı girişte bırakıyor. Paltolarımızı çıkarıyoruz, diğerinin yakınlığının aşırı farkında, gerilim dolu bir sessizlik içinde duruyoruz.

"Yani, ben..." Başparmağını yatak odasına doğru sallıyor. "İyi geceler."

Girişte bir an tereddüt ediyor ve ben de bir korkak gibi sessiz kalıyorum.

Başı eğik, o yöne doğru bir adım atıyor.

"Ryan," diye araya girerek onu durduruyorum. "Elbisem. Fermuarımı açar mısın?"

Sanki bunun gecemizin sonu olduğunu biliyormuş ve son olmasını istiyormuş gibi fermuarı vücudumdan aşağı indirmekte acele etmiyor. Nefesi ensemde kalıyor, parmakları sırtımın omurgasında geziniyor ve yakınlığını fark ettiğimde vücudum tüylerim diken diken oluyor.

Elbisemin arkası açık, Ryan avuçlarını kalçalarımın etrafında kıvırıyor, parmak uçları içeri giriyor. "İşte böyle."

Ben çok uzun süre sessiz kalana kadar gitmiyor, hareket etmiyor.

Ne yapıyorum ben? Neden tereddüt ediyorum? Kendime karşı tamamen dürüst olursam, seks hakkında ne kadar açık konuşsam da, Alex'ten beri doğru düzgün dokunulmadım ve bu beni korkutuyor. Soyunmak, başka birinin yanında en savunmasız halinle olmak korkutucu olabilir ama Alex'in son ve tek sevgilim olmasından bıktım. Benim bu parçama sahip olacak son erkek unvanını hak etmiyor.

"Ry." Onu kapısında durdurdum. Bana bakıyor, gözleri çaresiz ve yalvarıyor. "Bana yardım edecek misin?"

Başı geriye düşüyor, rahat bir nefes veriyor. "Sonunda."

RYAN

İki hızlı adımda onu duvara yapıştırdım, bacaklarını

Kalçalarım ve güzel kırmızı elbisesinin askıları omuzlarının yamaçlarına düşüyor. Göğüslerini birbirine bastırmış, ağzımı boynunun üzerinde gezdirirken kalbinin güm güm attığını hissedebiliyorum. Narin derisini öpüp yalıyorum, boğazından dudaklarıma doğru yumuşak bir inilti yükseldiğini hissediyorum.

Güneye doğru ilerlerken, göğsü pembeleşip kızarırken ıslak ağzımı köprücük kemiğine değdiriyorum. Meme uçları sütyeninin içinden görünen ve kırmızı sateni vücudundan uzaklaştıran mükemmel küçük tepeler. Tanrım, onları ağzıma alıp emmek ve ısırmak istiyorum, belki de sadece bununla boşalmasını sağlayabilirim.

Çünkü bu gece tamamen onunla ilgili. Hayatında hiç gelmediği kadar sert gelecek.

Gecemizden dolayı inanılmaz derecede sertleştim. Kahretsin, son birkaç aydır yaşananlar, ama Indy'yi gözleri görmeyene kadar boşaltacağım gerçeği kendime verdiğim sözü değiştirmiyor. Bunu yapabilirim. Ona dokunabilir, yalayabilir ve çığlık attırabilirim, hem de onu sikmeden.

"Ryan," Indy pantolonunu indirdi. "Benim odam. Beni odama götür."

Hareket ediyor, amını ereksiyonumun üzerine sürtüyor ve elbisesi kalçalarının etrafında kıvrılmış, sadece birkaç kat kumaş var.

Aramızda. Sürtünmeden dolayı tıslayarak nefes alıyorum, ucundan precum sızmaya başladı bile çünkü yıllardır bana dokunulmamıştı. *Yıllardır* dokunulmamıştım ve şimdi inanılmaz derecede zeki ve şefkatli, en muhteşem kadın kollarımda, amcığı kalçalarının her sallanışında sikimi arıyor. Şimdiden çok ateşli ve ıslak olduğuna da bahse girebilirim.

Odasına doğru dönüyorum ama yapamıyorum. Oradan ne pahasına olursa olsun uzak duruyorum ve bu gece onu getireceğim ilk yerin orası olmayacağı kesin.

Bunun yerine onu kanepeye taşıyıp sırt üstü yatırıyorum, ağzım hâlâ boynuna, kulağına, göğsüne yapışık. Ağzından başka her yerini tadabilirim.

Yakınlık numarası yapmaktan hoşlanmadığımı söylediğimde yalan söylemedim. Geçen sefer kıskançlığım onun ağzını kendi ağzımla tatmama engel olamadı. Indy hakkında ne hissettiğimi biliyorum ve lanet olsun, o güzel ağzını açıp konuştuğu ilk andan beri öpmek istiyorum, ama bana verebileceği tek şeyin bu olduğunu açıkça söyledi ve niyetlerime karşılık vermeyen başka bir kadına yatırım yapma fikri korkunç.

Benden boşalmasına yardım etmemi istedi. Bana bağlanmamı ve o dudakları düzgün düşünemeyinceye kadar öpmemi istemedi. Düzgün *yürüyemeyene* kadar. Tanrım, yine de istiyorum.

Uzun sarı saçları altındaki yastıkları geriye itiyor, sırtını kavislendiriyor ve göğsünü bana doğru itiyor. Parmakları gömleğimin düğmelerini yakalıyor, ben omuzlarının yumuşak yamaçlarını öperken onları çözüyor. Elbisesinin askılarını bir arada tutan fiyonkları bulup sateni dişlerimin arasına alıyorum ve açılana kadar kumaşı çekiştiriyorum. Diğerini de çözdüğümde Indy beyaz gömleğimi tamamen açmış oluyor.

Yumuşak elleri ve kırmızı boyalı tırnakları karın kaslarımı tırmıklıyor ve bu beni on kat daha sertleştirmiyorsa lanet olsun.

"Seni düşünerek kendime dokundum," diye itiraf ediyor.

Lanet olsun. Sikim ağrıyor, hayatımda duyduğum en ateşli altı kelime yüzünden fermuarıma doğru ağlıyor.

Çikolata rengi gözler koyu kirpiklerin arkasından bana bakıyor ve bir şey söylememi bekliyor.

"Ne düşündün?" "Ellerini."

"Öyle mi?" Elbisesinin içinden göğsünü avuçluyorum, elimi yukarı doğru kaydırıyorum, parmaklarım ve başparmağım boğazının kenarlarını kavrıyor. "Başka ne var?"

Boynunun kenarlarını hafifçe sıkarak bu tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını test ediyorum.

Hoş iniltisi avuçlarımda titreşiyor.

"Bu," diye nefes veriyor. "Sen benim üstümdesin. Senin altında olmak nasıl bir his olurdu."

Dizlerim kalçalarının arasındayken işaret parmağımı elbisesinin yakasına geçirip karnına doğru çekiyorum. Gözlerim hemen göğsüne kayıyor. Straplez ve siyah sütyeninin altındaki sert meme uçları gergin, ince ama yıkıcı derecede seksi.

"En sevdiğin renk."

Aman Tanrım.

Birkaç kelime yüzünden altına kaçıran adam olacağım. Kabul ediyorum, en öpülesi ağızdan çıkan mükemmel kelimeler bunlar, ama kontrolü elime almazsam, bu gece planladığımdan çok farklı geçecek.

"Beni düşündüğünde boşalmadın mı, Ind? Çünkü seni düşünürken kendime her dokunduğumda o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum."

"Beni düşünürken kendine dokunuyor musun?"

Mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Kampa gittiğimiz o gece mi? Duştayken ve o zamandan beri hemen hemen her zaman seni düşündüm."

Elleri yine karnımda geziniyor, karnımdaki her kas kasılıyor. "Yatağa döndüğünde neden bu konuda bir şey yapmadın?"

"Benden bunu istediğini bilmiyordum ama seni böyle görmeyi hayal etmiştim. Sırt üstü, bacakların etrafımda."

Kemerimin tokasına uzanıp çözdü. "Beni buraya getirdin, şimdi ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

Hareketleri durur, kaşları en sevimli şekilde hayal kırıklığına uğramış bir çatıklık oluşturur. "Ne?"

Her iki avucumu da karnında ve belinde gezdiriyorum, dokunuşumun altında hissettiklerine bayılıyorum. "Ben hiçbir şey yapmayacağım. Sen yapacaksın. Kendini boşaltacaksın."

"Ama yapamam," diye itiraz ediyor. "İşe yaramıyor. Lütfen Ryan. Bana yardım edeceğini söylemiştin."

"Yardım ediyorum. Ben senin dikkatini dağıtacağım ve sen de kendine dokunacaksın." Elini tutup karnının alt kısmına götürüyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Gözleri yumuşuyor. "Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet," diyorum ve başka bir kadına Indy'ye güvendiğim kadar güvenmediğimi fark ettiğimde bir prezervatif bulup iki yıllık bekârlık serime "siktir et" dememe ramak kalıyor.

İçimde şiddetli bir sahiplenme dalgası var, *benim diye* bağırıyor. Bacaklarını kanepeme açmış. *Benim* evimde yaşıyor. Sikimi istiyor.

Ama içten içe kendimi azarlıyorum. Bu gece onun için.

"Kendine dokun, Ind. Kendini iyi hisset." Dizlerimin üzerinde doğrulup gömleğimi çıkardım ve yere attım. "Ama önce, Tanrı aşkına, bana altında ne olduğunu göster."

Üzerine düşerken, bir kolumla vücudunu havada tutuyorum, aletim merkezine doğru kayıyor. Neredeyse o anda boşalıyordum ve Indy zevkle arkasını dönüp bana boştaki elimle sütyenini açmam için yeterli alan sağladığında acı verici birikim daha da kötüleşiyor.

En sevdiğim renkteki kumaş, yere düşürmeden önce göğsünün etrafında gevşiyor. Memeleri harika, baştan çıkarıcı ve emilmeye ihtiyaç duyuyor.

"Ind," diye hayretle nefes alıyorum, daha iyi görebilmek için arkama yaslanıyorum. "Çok güzelsin amına koyayım. Yani, öyle olduğunu biliyordum ama Tanrım."

"O zaman bana dokunmalısın, sence de öyle değil mi?"

Küçük ukala.

Başımı salladım. "Muhtemelen."

Göğüsleri bir avuçtan daha az, ama birini tutup sıktığımda, avucumda mükemmel hissediyorum. Başparmağımı sert, çakıllı tepenin üzerinde gezdiriyorum. Vücudunu görmeme ve ona dokunmama izin verdiği için teşekkür ediyorum.

Melek gibi inliyor.

Avuç içi boynumun arkasına dolanıyor, beni aşağı çekiyor ve daha fazla tereddüt etmeden meme ucunu tutuyorum, dilimle fiskelemeden önce gül ucunu emiyorum. Etini dişlerimin arasına alarak nazikçe ısırıyorum ve onun değerli çığlıklarının oturma odamızı doldurmasına izin veriyorum.

Alt yarısı beklentiyle kıvranıyor, amı bana karşı sürtünme buluyor. Diğer göğsüne geçerken acele etmiyorum, eşit ilgi ve hayranlık gösteriyorum.

Aramızda, elini tekrar elbisesinin eteklerine götürüyorum ve kendi elimle yukarı doğru yönlendiriyorum. "Göster bana."

Göğüslerinin arasında bir yol yalıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Gözleri büyümüş ve sersemlemiş, dilimin altında yumuşacık. Onu böyle görmeye bayılıyorum. Kaotik kızım daha da düzensiz, düzenli bir ritimle nefes alamıyor, zihninin olmaması gereken yerlerde dolaşmasına izin veremiyor.

Aşağıya bakarken, ellerimizin elbisesini yukarı kaldırışını, sateni yumuşak kalçalarına doğru yavaşça kaydırışını izliyorum. Kalçalarının etrafında toplanıyor ve elbiseyi beline kadar getirmek için kıçını koltuktan kaldırıyor.

Siyah rengi hiç bu kadar sevmemiştim, onu ıslak ve Indy'nin bacakları arasında görüyordum.

Kendimi onun içine, kokusuna gömmek istiyorum. Gördüğüm en güzel amcık olacağını bildiğim şeyi yalamak, emmek ve dillemek istiyorum ama bu gece onun kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlamasıyla ilgili.

Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum, aramıza bakıyorum. Ereksiyonum rahatlamak için yanıp tutuşuyor ama kendimi tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Şu çok iyi olduğum kontrol? Evet, pencereden uçup gitmek üzere. O tangayı yırtıp atmama iki saniye kaldı, her yerini görmek istiyorum.

"Göster bana," diye bir kez daha yalvarıyorum, ellerimi kanepeye vurarak. "Lütfen göster bana."

Kalçalarındaki iplerle oynuyor, ateş motoru kırmızısı tırnakları ortasını örten kumaşın üzerinde geziniyor.

"Benimle alay etme, Mavi." Bu bir uyarı. "Göster bana."

Kalçalarım havada sallanıyor, sabırsızlıkla bekliyorum. Çok hafif ve çok sıkıcı bir şekilde yavaşça siyah kumaşı yana çekiyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığın parlayan kıvrımlarını gösteriyor.

"Tanrım, Ind," diyorum hayranlıkla. "Nasıl gerçek olabiliyorsun? Göz kamaştırıcısın."

"Teşekkür ederim," diyor usulca.

Yarığın hemen üzerinde kesilmiş küçük bir kıl parçası var. Koyu pembemsi-mor kıvrımları uyarılmışlığıyla parıldıyor. Yarığı beni baştan çıkarıyor ve sırf o dudakların sikimin üzerinde kaymasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek için yıllardır uyguladığım bekârlıktan vazgeçme noktasına getiriyor.

Ona dokunmak, onu yaymak, her yerini görmek istiyorum ama onun kendine dokunması gerekiyor. Öğreniyor olması gerekiyordu, benim küçük Ivy-League öğrencim.

Elini tutarak güneye doğru yönlendiriyorum ve parmaklarını kendi parmaklarımla kapatıyorum. İşaret ve orta parmaklarımızı kullanarak onu açmadan önce göbeğinin uzunluğunu ovuyorum ve o mükemmel pembe tomurcuğu görmeme izin veriyorum, sıkı ve ıslak.

Sırılsıklam, uyarılmışlığı sadece parmaklarını değil, benimkileri de kaplıyor. Onu ağzıma almak, üzerimdeki her santimini yalamak istiyorum.

Vücudu kaskatı kesilerek cinsel düşüncelerimi böldü. Yukarı bakıyor, o yumuşak kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor, bana dünyadaki tüm güveni veriyor ve eğer oracıkta erimezsem lanet olsun.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, boğazı en güzel yutkunuşuyla hareket ediyor, aklım onu tekrar yutkunurken görmek istediğim kirli yollarla yarışıyor.

"Gerginim."

Kaşlarım çatıldı, "Neden?" diye sordum. Kendine güvenen oda arkadaşım gergin mi?

Rahatsız bir şekilde gülüyor. "Bakire gibi hissediyorum. Sadece uzun zaman oldu."

"Bir de bana sor."

Bunun üzerine gülümsüyor, o öpülesi alt dudağı dişlerinin arasında kayıyor.

"Eğer durmak istiyorsan, bana söyle. Ama bana karşı gergin olmana gerek yok. Tanrım, sen mükemmelsin, Blue. Yalnızmışsın gibi davran, odandasın, kendine dokunuyorsun."

"Yalnızmışım gibi davranmak istemiyorum."

Tabii ki yapmaz. Asla yapmaz.

"Burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Beni izliyor olman."

"O zaman ben de burada durur, kendini boşaltmanı izleyebildiğim için sonsuza dek minnettar olurum." Elini bir kez daha hareket ettiriyorum, biraz daha baskı uyguluyorum ve birlikte klitorisini buluyoruz.

Ona tomurcuğun etrafında nasıl bir daire çizeceğini, nasıl fiske vuracağını, eli benimle vücudu arasında olmasaydı yapacağım gibi nasıl sıkacağını gösteriyorum.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor." Başı altındaki kanepeye düşüyor ve ben de kalkmasına yardım etmeye devam ediyorum.

Göğsü hızla hareket ediyor, göğüsleri ilgi için yalvarıyor. Birini ağzıma alıyorum, elini hareket ettirmeye devam ediyorum.

"Senin olayın ne, Ind, ha? Yatakta sana isim takılmasından hoşlanır mısın?

Seninle konuşulmasından hoşlanıyor musun?"

Küçük bir inilti çıkarıyor ama bunun söylediklerimden çok, meme ucunu dişlerimin arasına almamla ve parmaklarımızın klitorisinin üzerinde gezinmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu kızı tanıyorum ve onun aşağılayıcı bir isimle çağrılmak isteyeceği bir dünya yok. Sevimli ve akıllı olduğunun söylenmesinden hoşlanıyor.

"Hayır, öyle değil. Benim küçük okul birincim övülmeyi seviyor, değil mi?"

Bir inilti. Şimdiye kadar duyduğum en güzel, en seksi ses boğazından geliyor.

"Senin gibi zeki bir kız, ne kadar iyi olduğunu duymak ister. Ne kadar mükemmel olduğunu. Ne kadar iyi karşıladığını."

Ben konuştukça parmaklarımızın ıslandığını hissediyorum.

"Blue, çok iyi gidiyorsun. Güzel klitorisine dokunduğumuzu hissediyor musun? Seni ne kadar şişirdiğimizi hissediyor musun? Ne kadar ıslak olduğunu? Çok iyi, bebeğim."

Başını geriye atıp göğüslerini yüzüme bastırırken duyulabilir bir nefes nefese kalıyor. Bacakları etrafımda titriyor. Ayak parmakları kanepenin yüzeyine sürtünüyor.

Tanrım, onu becermek istiyorum. Korkuyorum ama aynı zamanda daha iyi bir şey de düşünemiyorum.

Bunun yerine, kanepenin kenarından kaydım, aletimin kanepeye sürtünmesine izin verdim, neredeyse hiçbir yanma ihtiyacını yatıştırmadım.

Kahretsin, buradan manzara çok tehlikeli. Nefes kesici bir şekilde çıplak. Tangası o kadar yana itilmiş ki, amının tamamını ezberleyebiliyorum. Her ipeksi kıvrımı. Parlayan yarık.

"Gördüğüm en güzel amcık."

Bunun üzerine kasları kasılıyor ve tek bilmek istediğim ne kadar sıkı olduğu.

"Ryan, beni boşalt," diye

yalvarıyor. "Kendini boşalt."

Parmaklarını hareket ettirerek kıvrımlarının arasından geçiriyorum ve girişini dürtüyorum. Kendi içine bastırması için onu yönlendiriyorum. Orta parmağı kayboluyor. İçeri ve dışarı. Kaygan ve ıslak.

Nefes alışları, inanılmaz inlemeleri ve sırılsıklam teni arasındaki sesler beni mahvedecek. Ama sonra birkaç güzel kelime daha söylüyor ve cennete taşındığıma yemin edebilirim.

"Seninki de," diye yalvarıyor. "Parmağını içime sok."

"Siktir, Indy. Böyle konuşmaya devam edersen senden önce ben boşalacağım."

"Elini sikinin etrafına sar, sonra parmağını içime sok. Eğer seni içime almamın tek yolu buysa, lütfen."

Kontrolü bırakmak ve büyüleyici bir kadının bana ne yapacağımı söylemesi böyle hissettiriyorsa, daha sık bırakmam gerekiyor.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun Ryan?"

Seni ne kadar çok istediğimi, Ryan.

Kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim, tadını çıkarıyordum. En son ne zaman gerçekten istendiğimi hatırlamıyorum.

Sikimi dışarı çekerek hızlıca çekiştiriyorum, sonra da patlamadan önce durmak için dibinden çimdikliyorum. Parmağı tekrar dışarı çıktığında, onu benimkiyle kapatıyorum, ikimiz de girişi kırıyoruz.

O kadar sıkı ki. Parmaklarımız tam oturuyor, duvarları şimdiden titreşiyor. Ve tek düşünebildiğim elimdeki sikim. Onun içinde ne kadar lezzetli bir şekilde daralacağını.

Parmaklarımızı içeriden okşuyorum, onunla oynuyorum ve ön duvarının karşısındaki noktayı buluyorum.

Indy kıvranıyor, kafası ileri geri sallanıyor. Çığlıkları "evet, tam orada", "oh, nasıl bu kadar iyi hissettiriyor" ve kişisel favorim "boşalacağım" ile dolu.

Kabaran vücudu yaklaşan orgazma direniyor, henüz bırakmıyor. Genelde orgazmı kontrol etmeyi severim, onu yükseltir, gevşetir ve sonra serbest kalana kadar tekrar yükseltirim. Ama bu gece, sadece boşalmasını istiyorum. Çok uzun zamandır kendini tutuyor.

"Bırak gitsin, Ind. Bıraktığını görmem

gerek." "Geliyor musun?"

Boşalacak mıyım? Elimdeki alet sızıntı yapıyor ve yumruğumdan başka bir şeyin içinde olmadığı için kızgın. Hızlı bir çekiş ve bu kanepenin kenarına boşalacağım.

"Evet, bebeğim. Geleceğim."

"İzleyebilir miyim?"

Vay anasını. Bu çok seksi ve eğer ihtiyacı olan buysa, ben kimim ki onu reddedeyim?

Parmağımı amından çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarının arasına giriyorum.

Indy'nin şaşkın bakışları, durgun vuruşlarım arasında hareket eden sikimi buluyor.

"Oh," diye nefes alıyor. "Vay canına, bu çok büyük."

Kıkırdıyorum. "Ind, egomu şişirmeye başlamadan önce gelmeye ne dersin?"

"Evet, efendim."

Tanrım. Yardımcı olmuyorsun.

Bir elimde sikim, diğer elim gırtlağında, onun üzerinde geziniyorum. Kaslarım düzensiz bir hızla kasılıyor. Indy'nin klitorisini parmaklamasını izliyorum, uyarılmışlığının büyük bir kısmı elini kaplıyor ve kirli bir piç olduğum gibi, elimi onun içine sokmak ve onu boşaltmak için kullanmak istiyorum.

Ama yapmıyorum çünkü zaten bu gece niyetlendiğimden çok daha fazla çizgiyi aşıyorum.

Dikkatini benden ayırmıyor. "Gel bana," diye yalvarıyor. "Oh lanet olsun. I-" "İşte burada. Aferin kızıma, Blue. Çok iyi gidiyorsun."

Sözlerime anında tepki veriyor, ayakları kanepeye gömülüyor, karnı kaskatı kesiliyor ve göğüsleri tüylerim diken diken oluyor. Tüm vücudu kasılırken dudakları aralanıyor ve gözlerini kapatıp dua eder gibi "Ryan" dediğinde ben de onunla birlikte boşalıyorum.

Kırmızı elbisesinden kaçınarak, karnına boşalıyorum ve onu içime alıyorum. Birlikte boşalıyoruz, aramızda coşku ve öfori uğulduyor.

Nefesimi toparlarken, onun iyileşmesini izliyorum. O moka rengi gözlerindeki şaşkın ve minnettar parıltıyı görüyorum. İfadesindeki katıksız mutluluğu. Aşırı ihtiyaç duyduğu orgazmın tenini ısıttığını ve mahvolduğumu.

Mahvoldum.

En son üzerime boşalmasından sonra sikildiğimi düşündüysem, bu sefer parmaklarımın da mutluluğa katkıda bulunmasıyla işim bitti. Hangi dünyada ona dokunabileceğimi, kendine dokunmasını izleyebileceğimi, vücudunun her yerine boşalabileceğimi ve bunu tekrar yapmadan bir gün daha yaşayabileceğimi düşündüm? Onun içinde olmadan bir gün daha nasıl yaşayabilirdim?

Cinsel ilişki sonrası sis dağılınca, farkına vardım. Bu benim kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Ben olduğum için pek arkadaşı olmayan kız kardeşimin. Sadece bu da değil, Indy'nin burada yaşaması gerekiyor. Para biriktirmesi gerekiyor ve bu durum yaşam durumumuzu kolayca mahvedebilir.

Ancak kaygımın yerleşmesinin gerçek nedenleri bunlar değil.

Çabucak koltuktan kalkıp pantolonumun içine giriyorum, bir bulaşık

havlusu alıp lavabonun altında ıslatıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor kanepeden.

Ellerimi lavabonun kenarına koyarak derin bir nefes alıyorum.

Kendine gel. Bu çok utanç verici.

Panik vücudumdaki her sinirde dolaşmaya başlıyor. Derimin her santimetresi karıncalanıyor.

Kendimi sakinleştirmeyi umarak uzun ve yavaş bir şekilde nefes veriyorum. "Evet."

Kanepeye döndüğümde, yaptığım pisliği temizlerken göz temasından kaçınıyorum.

Indy beni durdurmak için elimi tutuyor. "Ryan," diyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye çok hızlı bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Indy'yi temizledim ve elbisesini düzelttim, güzel vücudunu örtmek için hem yukarı hem aşağı çektim.

Neyim var benim? Bu inanılmaz, harika ve dehşet vericiydi. Neden paniklediğimi biliyorum ve Indy ile bu kapasitede olmanın bunu düzelteceğini umuyordum. Bunu aşabileceğimi.

Onunla seks yapmak istemeden bunu yapabileceğimi düşünmek tam bir şaka. Sanki onu öpmekten kaçınmak bu ateşi yatıştırmaya yardımcı olacakmış gibi. Ama tek düşünebildiğim bu kadar uzun süre uzak durmamın nedeni. Güvendiğim biri tarafından yalan söylenmiş olmanın ezici hissi. Beni içine düşürdüğü karanlık depresyon.

Avucunu ensemde gezdiriyor. "Hey, bana bak."

Yapamam. Kendimi bir pislik ve bir korkak gibi hissediyorum. Avucuna hızlı bir öpücük konduruyorum. "Üzgünüm, Ind. Sorun sen değilsin. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Sarışın güzele bakmadan odama koşuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Başımı kapıya yaslayıp nefesimi tutuyorum. Neden böyleyim? Ben seks yüzünden panikleyen yirmi yedi yaşında bir adamım. Az önce yaptığımız şeyin benim için yeterli olmadığını bilmenin ve daha ileri gitme korkusunun korkunç bir birleşimi. Beni korkutan seks değil. Korkunç olan başka birine körü körüne güvenmektir.

Bir keresinde bir kadına sırılsıklam aşık olmuştum, ta ki bunun aşk olmadığını öğrenene kadar. Bana yalan söylemişti. Ona herkesten çok güvenmiştim ve o beni olabilecek en kötü şekilde kullanmaya çalışıyordu. Böyle birine aşık olabiliyorsam radarımın kapalı olduğu açık. Bunun tekrar olmayacağını kim söylüyor?

Kapımın hafifçe çalınması beni ürkütüyor. "Ryan?" Indy bir an tereddüt ederek soruyor.

Sessiz kalıyorum çünkü lanet bir korkağım.

Sesi yumuşak ve alçak, kapının ardında şefkatle sabırlı. "Teşekkür ederim."

Şu anda kendimden nefret ediyorum. Nazik, komik, güzel ve çıplak bir kadını koltuğuma oturttum, sonra da kendi bokumu aşamadığım için onu orada bıraktım. O bunu hak etmiyor.

Bunu düzeltmeliyim ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

INDY

Yataktan kalktığım andan itibaren vücudumdaki tüm kaslar ağrıyor.

Sabah duşumu bitirir bitirmez üşümeye başlıyorum ve gözlerimin arkasında uyuşan bir baş ağrısı hızla yaklaşıyor.

Bok gibi hissediyorum.

Sadece birkaç saat önce harika hissediyordum. Öforik. Tatmin olmuş. Ama bu sabah uyandığımda vücudumun benimle işi bitmişti. Çok sayıda kırmızı göz uçuşu, gece geç saatlere kadar süren bir nişan partisi ve Maggie'nin gelin partisinin mükemmel geçmesini sağlama stresinden sonra, yorgunluk beni yakalıyor.

Sanırsınız ki vücudum dün gece ona hayatımın en zor salınımını yaşattığım için bana teşekkür ediyor. Sekiz aylık kuraklık dönemini geride bıraktığımız için minnettar olmalı ama hayır. Beni soğuk algınlığıyla ödüllendiriyor.

En azından elbisem güzel. Mor çiçekli kumaş vücudumdan akıp gidiyor. *Tanrıya şükür.* Ağrıyan tenime herhangi bir şeyin dokunması düşüncesi ağlama isteği uyandırıyor.

Umarım kızlar beğenir.

Tercümesi, umarım *benden* hoşlanırlar.

Bu gelin partisini planlamak için çok fazla zaman ve para harcadım, bunun nedeni kısmen Maggie için mükemmel olmasını istemem, ama aynı zamanda arkadaşlarımı etkilemem gerektiğini hissetmem. Bu kadınları hayatım boyunca tanıdığımı düşünürsek bu çok garip. Birbirimizi her

gariplikte gördük.

evre. Her trajik ve mutlu anı. Ama ayrıldığımızdan beri kendimi dışlanmış hissediyorum ve dahil edilmeyi özlüyorum.

Bu beni zavallı mı yapar? Çaresiz mi? Eminim öyledir ama kızların Maggie'nin partisine yardım etmemi istemelerinin beni ne kadar heyecanlandırdığını anlatamam. Son zamanlarda eksik olan arkadaşlığımızı yeniden canlandırmak için bir adım gibi görünüyor.

Bu sabah erkenden Ryan'ın ayrıldığını duydum, ben yatakta yatarken ve hiç uyumamışken. Dün gece aynı anda hem inanılmaz hem de kafa karıştırıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, onun anımızdan kaçıp odasına saklandığını görmek duygularımı incitti. Onun için belki de bir an bile değildi. Belki de karşılıklı şehvete sonunda boyun eğdiği zayıf bir andı. Ya da belki bana acıdı ve zavallı oda arkadaşının boşalmasına yardım ederek ona bir iyilik yaptı.

Pişman mı?

Dün gece beni öpmemiş olması beni şaşırtmadı. Yakınlık numarası yapmaktan hoşlanmıyor, bunu kendisi de söyledi. Parmakları uyarılmamla kaplanmış olsa da, göğsümün her yerine boşalmış olsa da, belki de bu onun için yakınlık değildi. Aceleyle ve sertçe boşalıyordu. Hiçbir şey şefkatli ya da sevgi dolu değildi, buna ihtiyacım olduğundan değil.

Ancak orgazm sonrası sis kalktıkça gecemiz daha da berraklaşıyor.

Kanepede olanları romantikleştirdim mi? Yapmış olmalıyım. Ne kadar utanç verici.

Ryan Shay'in tanık olduğu bir başka aşağılayıcı an ve gecemizi fena halde yanlış değerlendirdiğimi fark etmem zaten hasta ve ağrıyan bedenimi daha da kötü hissettirdi.

Chicago'da Ocak ayı çok soğuk geçer ama Maggie'nin partisinin yapılacağı restoran evden sadece birkaç blok ötede. Attığım her adımda ayaklarım ağrısa da araba kullanmak israf gibi görünüyor.

Son birkaç haftadır bitmek tükenmek bilmeyen süslemeleri, masa düzenlerini ve hediyelikleri topluyordum ve dün onları bıraktım. Hatta "bahçeden taze gelmiş" hissi vermek için şakayık, gül ve karanfillerden oluşan en güzel orta süsü yaratmak üzere en sevdiğim çiçek standındaki adama yüklü bir sipariş bile verdim. Bu parti için bütçemin elverdiğinden fazlasını harcadım ama Maggie'nin en iyi şekilde vakit geçirmesini istiyorum.

Stevie, kıvırcık saçlarını beresinin altına sıkıştırmış, kışlık montunu yırtıp atmış ve işe koyulmaya hazır bir şekilde kapıdan içeri daldı. Çünkü ona gelmek zorunda olmadığını söylemeyi tamamen unutmuştum. Dün nişanlanacağını bilseydim, en başta bu partiyi hazırlamama yardım etmesini asla istemezdim.

Maggie'yi tanımıyor bile ama kendi kutlamasından sadece birkaç saat sonra benim için burada.

"Ne ile başlayabilirim?" diye soruyor.

"Vee, ben çok kötüyüm. Lütfen eve git. Sana gelmemeni söylemeyi tamamen unuttum. Eve git ve normal bir nişanlı gibi nişan sonrası seks yap."

Beni başından savdı. "Bütün gece uğraştık. Bir saat ara vermemiz gerekiyor. Beni işe koy."

Ayağa kalkıp ona sarılmak istiyorum ama o kadar rahatsızım ki hareket etmek için yeterli enerjim olduğunu sanmıyorum.

Oturduğum yerden odanın etrafını işaret ediyorum. "Balonların bağlanması gerekiyor. Tüm çay ışıklarını yakmam ve çiçekleri düzenlemem gerekiyor. Şurada bir mimoza barı var ve benim de-"

"Vay, Ind." Stevie'nin kaşlarının arasında ağır bir kırışıklık oluşuyor. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Öyle deme. Elbisemin ne kadar şirin olduğuna

bak!" Sessizce gülüyor. "Çok şirin, ama sen

hastasın." "Sadece üşüttüm."

Bana şüpheyle baktı. "Bence eve gitmelisin."

"Yapamam. Lütfen hazırlanmama yardım edin." Oturduğum yerden kalkıyorum, bir baş dönmesi dalgası üzerime çökerken yüzümdeki kan çekiliyor.

"Indy." Stevie beni tutup tekrar oturttu. "Bunun sadece soğuk algınlığı olduğunu sanmıyorum. Eve gitmen gerek. Bunu ben yaparım."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Eve gidemem." Sakinleştirici bir şekilde saçlarımı okşuyor. "Neden gidemezsin?"

Çünkü kardeşin üzerime geldi, sonra da kaçtı ve ben onunla yüzleşemeyecek kadar korkağım.

"Ben... Bu partiyi mükemmel hale getirmeliyim. Bu çok önemli."

"Elbette öyle, ama hastayken ancak bu kadarını yapabilirsiniz."

"Vee, Maggie, Alex ve ben hala birlikteyken düğününde yer almamı istedi ve bundan pişman olmasından endişeleniyorum. En azından bununla, katkıda bulunabileceğim bir şey var."

"Indy," diye cilveleniyor Stevie, gözümün içine bakmak için kalçalarının üzerine oturuyor. "Sana arkadaşım diyebilen herkes çok şanslı ve eğer burada onları buna ikna etmeye çalışıyorsan, o zaman tatlım, onlar senin gerçek arkadaşların değil."

"Sadece onları etkilemek istiyorum."

Çünkü şaka konusu benim. Alex beni aldatıyor ama yine de hepsi onunla çok iyi arkadaş. Ama belki bugünü mükemmelleştirebilirsem ve belki düğünde beni kolumda Ryan'la gördüklerinde, ne kadar iyi yaptığımdan etkilenirler. Numara yapsam da yapmasam da.

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü evet, duygusal bir insanım ama ne kadar hasta olduğumu ve vücudumun ne kadar acı çektiğini fark etmeye başlıyorum. Ayrıca onun haklı olduğunu da anlamaya başlıyorum. Eski hayatıma ve eski arkadaşlarıma demir bir pençeyle tutunuyorum, ama neden? Hep bildiğim şey bu olduğu için mi? Kendim için çizdiğim resmin bir parçası oldukları için mi?

"Bugün neden günlük güncelleme almadığımı bilmek istiyor muyum?" diye soruyor, ses tonuna şüphe karışıyor.

"Muhtemelen soru sormamanız en iyisi."

Kıkırdıyor. "Pekâlâ. O güzel kendini bu koltuğa oturt ve biraz su iç. Buradan bana komutlar verip ne yapacağımı söyleyebilirsin, sonra seni eve götüreceğim."

"Gidemem."

Öfkeli bir nefes veriyor ama benimle daha fazla mücadele etmiyor.

Balon kemeri daha çok kısa, güdük bir kule gibi ama iş görür. Mumlar yakıldı, pankart asıldı ve çiçekler dizildi. Stevie eve gitti, beni burada bıraktı, çok isteksizdi.

Maggie, ailesi ve gelin partisi beni iltifat yağmuruna tutuyor, mekânın her ayrıntısını inceliyorlar. Yemekler çok lezzetli, en azından bana söylendiğine göre ve mimozalar akıyor. Yemek yemeye çalışmak ya da ev sahibesi olarak odayı idare etmek bir yana, oturup uyanık kalmak bile tüm gücümü alıyor.

Etrafımdaki koltuklarda sohbet devam ediyor, nedimelerin geri kalanı önümüzdeki hafta sonu Miami'de gerçekleşecek olan birleşik bekarlığa veda partisinin planları hakkında konuşuyor, ancak bir iş çakışması nedeniyle katılamayacağım.

Bir yıl önce, erkek arkadaşım ve en yakın arkadaşlarımızla sahilde tatil yapmaktan çok mutlu olurdum. Birlikte her zaman iyi vakit geçirirdik ve sosyalleşmek için her fırsatı değerlendirirdim, ancak kaçınılmaz olarak hafta sonunda öyle bir an gelirdi ki, çocuklar finansla ilgili kanka muhabbeti yaparken Alex benden sessiz olmamı ya da onu düzeltmememi isterdi, her ne kadar konu hakkında genellikle onlardan daha fazla şey bilsem de.

Ryan'la birlikte eve kapanmaktan daha iyi bir hafta sonu düşünemiyorum. İstediğim kadar konuşabilirim ya da yan yana kitap okurken rahat bir sessizlik içinde oturabiliriz. Olmadığım biri olmak zorunda kalmayacağım çünkü Ryan beni ben olduğum için Alex'ten çok daha fazla seviyor.

"Bu çok güzel, Indy." Maggie yanımdaki koltuğa çöktü.

"Sevdiğine sevindim."

"Bu tür şeylerde her zaman iyiydin." Beyaz şifon elbisesini düzeltiyor. "Seninle konuşmak istedim," diye başlıyor tereddütle. "Kev ve ben Alex'le çok zaman geçiriyoruz ve seni özledim."

"Beni özlemene gerek yok. Ben buradayım." Elimi dizine koydum. "Seni her zaman görmek istiyorum. Ne zaman takılmak istersen, ben varım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sizi *birlikte*

özlüyorum." "Ama artık birlikte değiliz."

"Ya bu değişirse? Alex'i seni o adamla gördüğünden beri hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Sözleri beni şaha kaldırdı. Neden bahsediyor bu kız? Alex'i son gördüğümde bana ne kadar iyi olduğunu söylemişti. "Parçalanmış olması önemli değil, değil mi? Bizi bugün bulunduğumuz yere getiren seçimleri o yaptı."

"Bir hata yaptı. *Tek bir hata.*" "Onu

savunuyor olamazsın."

"Onu savunmuyorum. Yaptığı şey doğru değildi ama burada *Alex'ten bahsediyoruz.*"

Tükürük ağzımda birikirken derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu noktada dişlerim bile ağrıyor. Eve gitmem gerekiyor ama ayakta duracak gücü bile bulamıyorum. Boş boş koşturuyorum, bugünü mükemmelleştirmeye çalışıyorum ve şimdi oturup bunu mu dinlemem gerekiyor? Alex'le var olmayan geleceğimi bir kenara bırakmak için elimden geleni yapıyordum.

"Şu anda ciddi olamazsın. Ya Kevin bunu sana yapsaydı? Onu affeder miydin?"

"Bilmiyorum ama ben olsam bizi tamamen silip atmazdım. Bir gece yüzünden yirmi iki yıllık dostluk mu? Ve bu sadece onunla değil, hepimizle." Odadaki diğer kadınları işaret ediyor. "Dinamiğin değiştiğini inkâr edemezsiniz."

"Tabii ki değişti! Hepiniz beni bir şeylere davet etmeyi bıraktınız çünkü Alex'in orada olmasını istiyordunuz." Derin bir nefes alarak sesimi alçaltmaya çalışıyorum. "Eğer beni düğüne çağırmanız aramızdaki ilişkiyi yeniden alevlendirmek içinse, bence gitmemeliyim."

"Indy, senin istediğin her şeyi istiyor. Bir anlık zayıflık yaşadı. Evliliği ve çocukları istiyor. O basketbolcuyla buna yakın olmana imkan yok. Gerçekten o adamla görüşüyor musun?"

"Ryan!" Patladım. "Onun adı *Ryan.*"

Etrafına bakınır ve sesini alçaltır. "Eğer hepsi şov içinse bana söylemelisin."

"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü," diye gönülsüzce gülüyor. "Alex'i hayatın boyunca sevdin ve tanıdığım en sadık insansın. O ne yaparsa yapsın, senin başka birine geçeceğini düşünemiyorum. Her zaman *o oldu.*"

Bu konuşmayı yapamayacak kadar hastayım. Devam etmek için çok erken olduğunu düşünerek aylardır kendime tekrarladığım sözler bunlar. Ama işler değişti. Kalbim ve aklım ne zaman aynı noktada buluşmaya karar verdi bilmiyorum ama buluştular. Artık sadakatimi kazanan başka biri var ve o kişi Alex değil.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Yavaşça ayağa kalkıp biraz su almak için içecek istasyonuna gidiyorum. Ellerim ve alnım nemli, kaslarım ağrıyor ve yatmak için can atıyorum. Avuçlarımı içecek masasının kenarına dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alarak ağrılarımı bastırmaya çalışıyorum.

Ryan içeri dalarken ziyafet salonunun ön kapısı açılıyor ve yirmi kadının gözleri odadaki tek erkeğe takılınca olduğu yerde duruyor.

"Hellllo," diye sesleniyor yaşlı bir kadın odanın arkasından. Kim olduğundan emin değilim ve arkamı dönüp oda arkadaşıma kimin asıldığını öğrenecek gücüm de yok.

Ryan odayı tarıyor ve beni köşede buluyor. Adımları benimle buluşmak için hızlanırken okyanus gözleri şokla açılıyor. Güzel ve otoriter biri ama burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yok.

Bu da anlaşmanın bir parçası mı? Eski arkadaşlarımın önünde koruyucu bir erkek arkadaş gibi davranması?

Sıcak parmakları saçlarımı yüzümden uzaklaştırdıktan sonra elinin tersiyle alnımın sıcaklığını ölçüyor. Fazla otorite göstermeden onu fırçalıyorum ama o beni görmezden gelip tekrar kontrol ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda teslim olup dokunuşuna yaslanarak soruyorum.

"Seni eve götürüyorum. Sen hastasın,
Blue." "Ben iyiyim ve kız kardeşin küçük
bir ispiyoncu."

Sıcak bir kahkaha attı. "Evet, inatçı en iyi arkadaşı onu dinlemezdi."

"Seni dinleyeceğimi kim söyledi?"

Neden mücadele edecek enerjim varmış gibi davrandığımı bilmiyorum. Yorgunluktan göğsüne düşmeme iki saniye kalmıştı. "Yapmak zorunda
değilsin."

Ryan tek bir hareketle ve tek bir koluyla beni havaya kaldırıyor, bacaklarım kalçalarına dolanırken göğüs göğüse geliyoruz. Karşı koymadan kollarımı boynuna doluyor ve başımı omzuna bırakıyorum.

Beni çıkışa kadar taşıyor, yolda ceketimi alıp vücudumu örtüyor.

Ryan bana kimseyle vedalaşmak için zaman vermiyor, ama ben kendimi bununla gayet iyi buluyorum.

Restorandan çıkar çıkmaz Chicago "nun soğuk havası yüzüme çarpıyor, ama yanan tenimi sakinleĢtirmesini umarak bunu memnuniyetle karĢılıyorum. Ryan bizi eve doğru götürürken dinlenmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Evi benim için terk ettin."

İçini çekti. "Evet, bunu senin için biraz yapıyor gibiyim."

Elleri bacaklarımın altında, vücudundan aşağı kaymamı engelliyor. Pek yardımcı olamıyorum, neredeyse hiç gücüm kalmadı, ama Ryan beni gayet iyi idare edebiliyor gibi görünüyor.

Ona bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. Bu öğleden sonra her zamanki gibi çok güzel ama beni gören gözleri endişeyle kısılmış.

"Neden antrenmanda
değilsin?" "Dışarıdan
çağırdım."

"Neden?"

"Neden öyle düşünüyorsun Ind?"

"Antrenmana gitmediğin için başın belaya girmez mi? Ya da para cezası?"

Bir elini başımın arkasına koyarak beni bir kez daha omzuna yatırıyor.

"O zaman zengin olmam iyi bir şey."

Keskin bir nefesle Ryan "ın temiz kokusu burun deliklerimi iÇgal ediyor ve dün gece yüzünden hayal kırıklığına uğramıÇ olsam da kendimi ona bırakmaktan kendimi alamıyorum. "Sana pahalı bir kız arkadaş olacağımı söylemiştim."

"Tekrar hoş geldiniz Bay Shay," dediğini duydum kapıcımızın.

"Bayan Ivers." "Teşekkür ederim David."

"Şehriyeli tavuk çorbası göndereyim mi?" Ryan'ın kollarındaki ölü ağırlığa bakarken yüzündeki endişe ifadesini hayal edebiliyorum.

"Hallediyorum," diye güvence veriyor. "Ama minnettarız."

"Hoşça kal Dave." Ryan'ın omzunun üzerinden ona zayıf bir el sallıyorum, her zaman olduğu gibi tatlı küçük melek olduğu için ona yakında bir kahve getireceğimi kendime hatırlatıyorum.

Dairemizde Ryan ceketimi ön kapıya bırakıp anahtarlarının yanındaki askıya asıyor. Oturma odasından geçip yatak odasının kapısına doğru ilerliyor.

"Benim odam,
lütfen." "Hayır."

"Ryan, sana hâlâ kızgınım."

"Tamam, yatağımda uyurken bana istediğin kadar kızabilirsin."

İçimde hiç mücadele kalmadı, bu gerçekten utanç verici. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri, onunla ileri geri voleybol oynamak.

Ryan'ın odasının eşiğinden geçip beni yatağa taşıyor ve kendi yatağının karşısındaki tarafa yatırıyor. Yatağı büyük ve lüks, hem acı çekerek hem de rahatlayarak içine gömülüyorum.

Ayakkabılarımı çözmeye başladığında alnımda nemli bir ter birikiyor. "Gerçekten hasta olduğunu böyle anlıyorum. Bugün topuklu bile giymedin."

Çabucak başımı salladım. "Bu benim işaretim olmalıydı."

İşlemeli spor ayakkabılarımı yere bırakıyor ve şifonyerinden bir çift eşofman altı alıyor. Ayaklarımı geçirerek pantolonu bacaklarımdan geçiriyor ve belime doğru birkaç kez katlıyor.

"Seni bu elbiseden çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Omuz silkiyorum. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

Normalde ses tonuma biraz mizah katardım ama dün gece yüzünden duygularım incindi ve bunu saklamaya çalışamayacak kadar yorgunum.

Ryan sanki bu sözler karnına yumruk yemiş gibi nefes veriyor. Kendi tişörtünü çıkarmadan önce elbisemi yukarı kaldırıp başımın üzerinden geçiriyor ve kendini çıplak göğüslü bırakıyor. Yıpranmış tişörtünü bedenimin üzerine geçiriyor, beni sıcaklığı ve kokusuyla sarıyor.

"Sütyenini çıkarmak ister misin?"

Kapalı dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Bunlar İngiliz dilindeki en seksi altı kelimenin bir araya gelmesi değil mi?"

Ona bakmak için bir kapağı açıyorum. Bana başını sallıyor ama o öpülesi ağzı iki yana doğru çekiştirilmiş. "Sanırım ateşin başını döndürüyor."

"Ateşim yok."

"Aslında var. Yanıyorsun ve bir çeşit grip olduğundan oldukça eminim."

Ryan hiç tereddüt etmeden elini sırtımın altından geçiriyor ve tek bir hareketle sütyenimi açıp gömleğimin altından çıkarıyor. Elbisemi dolaba asarken arkasından bakıyorum, sütyenimi askıya asıyor ve bana dönmeden önce ayakkabılarımı kapının yanına düzgünce yerleĢtiriyor.

Benim küçük temizlik manyağım.

Yorganı çeneme kadar çekiyor. "Biraz uyumaya çalış. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp nemli alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ryan," diye sesleniyorum, onu kapı aralığında durdurarak. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü insanlarla ilgilenmeyi seviyorum. Özellikle de seninle." Kapıyı arkasından kapatıyor.

Hayatımda ilk kez onun odasında tek başıma, gözlerimin etrafımda dolaşmasına izin veriyorum. Burada hiç fotoğraf yok, hiç renk yok. Sadece Chicago şehir merkezini gösteren büyük bir pencere var. Ben taşınana kadar dairesinin geri kalanı gibi onun odası da minimal. Dört yıldan fazla bir süredir burada yaşıyor olmasına rağmen sanki buradan geçiyormuş gibi.

Düşündüğünüzde üzücü. Kök salmak isteyeceğini düşünürsünüz. Eve gelmek ve orayı evi gibi *hissetmek.*

Ateşim halüsinasyon görmeme neden oluyor olmalı çünkü şifonyerinin üzerinde yeşil bir renk olduğuna yemin edebilirim. Onu, içine yeniden diktiğim pişmiş toprak saksıdan tanıyorum. Sulu bir bitki göz önünde duruyor ve yalnız odasındaki bu küçük yaşam belirtisi karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Dudaklarımda bir sırıtış, damarlarımda dolaşan bir ateş ve vücudumda onun giysileriyle, oturma odamızdan çaldığı küçük renk cümbüşüne bakarak uykuya dalıyorum.

Bir süre sonra, Ryan'ın ev yapımı sebze çorbasından biraz içtikten sonra, alnımda terler birikmiş ve tüylerim diken diken olmuş bir halde

Duş alacak gücü kendimde buluyorum.

Ryan beni banyosuna yerleştiriyor, suyun sıcaklığını kontrol etmeden önce kendi şampuanımı ve saç kremimi alıp yanımdan ayrılıyor. Acele etmiyorum, avuç içlerimi serin duş fayansına sabitleyip ılık suyun sırtımdan akmasına izin veriyorum. Vücudumu ve saçlarımı yıkamam normalden çok daha uzun sürüyor ama her saniyesini içime çekiyorum, duşun sıcaklığının iliklerime işlemesine izin veriyorum ve sonunda kendimi biraz daha kendim gibi hissediyorum.

Nihayet üzerimi değiştirdikten sonra banyonun kapısını açtığımda onu yerde otururken buluyorum, başı kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış, sanki ona ihtiyacım olup olmadığını duymak ister gibi.

Bana baktı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o da ayağa kalkıp banyonun dışında kamp yaparken tuttuğu saç fırçamı bana uzatıyor.

Titrek ellerimle saç tellerimin arasında gezdiriyorum ama yorgun ve halsizim ve taramazsam saçlarımın keçeleşecek olması umurumda değil.

Çırpınışımı izleyen Ryan'ın kaşları endişeyle çatılıyor. "Bırak ben yapayım, Blue."

Karşı koymadan teslim oluyorum. Ryan beni odasının köşesinde duran sandalyenin önünde yere oturtuyor. Arkama oturuyor, bacaklarını bedenimin iki yanına açıyor.

Yavaşça saçımı taramaya başladı.

Kafa derimi çeken hafif gerginlik o kadar cennet gibi hissettiriyor ki, bacağına doğru düşmekten kendimi alamıyorum ve başımı dizine yaslıyorum.

"Bugün neden gittin?" diye soruyor

usulca. "Gitmek zorundaydım."

"Bugün neden gittin, Ind? Gerçek sebep."

"Çünkü." Gözlerimi kapatıp ona doğru eğildim. "Onlar benim arkadaşlarım.

Onlar benim arkadaşlarımdı. Artık bilmiyorum."

Hareketlerini durduruyor ve ben arkamı dönüp Ryan'ın yakışıklı yüzündeki hayal kırıklığını görmeyi reddediyorum. O da biliyor, tıpkı benim Alex'le yaşadığım hayata tutunur gibi o arkadaşlıklara tutunduğumu bildiğim gibi.

Maggie'nin Alex'in olayların gidişatından nasıl pişmanlık duyduğuna dair sözlerini tekrarlarken, içimi beklenmedik bir huzur kaplıyor.

Çünkü hiç pişman değilim.

Eğer Alex yaptığını yapmasaydı, Ryan'ı asla bu şekilde tanıma fırsatım olmayacaktı. Bu adamın dünyasına dalma ve bunun ne kadar *doğru bir his olduğunu* anlama şansım asla olmayacaktı. Ne kadar *evimde* hissettiğimi.

Bir zamanlar istediğim hayatın hiçbir parçasını gerçekten istemediğimi fark etmek çok zor.

Ryan parmak uçlarını kullanarak baĢımı karĢı dizine yaslıyor, böylece saçımın diğer tarafını da tarayabiliyor.

Ryan bana kendimi yük gibi hissettirmiyor. Bana çok fazlaymışım gibi hissettirmiyor.

Ona tam olarak kim olduğumdan başka hiçbir şey sunmadım ve o da iyi ya da kötü her parçamı benimsedi.

Bugüne kadar bunu tam olarak anladığımı sanmıyorum.

"Indy," diye fısıldıyor arkamdan. "Bir ilişkide, bir arkadaş, bir kadın, bir partner olarak, sadece olduğun kişi olarak sunduğun şey fazlasıyla yeterli. Ve eğer biri senin *her şey* olduğunu göremiyorsa, o zaman kaçıran kendisidir. Sadık olduğunu biliyorum. Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri ama bunun da bir sınırı olmalı. Bazı insanlar senin sarsılmaz sadakatini hak etmiyor."

Kapalı gözlerimden yaşlar süzülüyor, kısmen hasta olduğum için kısmen de daha önce hiç kimse benimle böyle ilgilenmediği için, bedenim ve ruhumla. Bugünün farkındalıkları beni bunaltıyor ve gerçek Indy tarzında, ağlamak en sevdiğim çıkış yolu.

"Daha önce kimse benimle ilgilenmedi," diye boğazımdaki yumruyu geçiştiriyorum. "Teşekkür ederim, Ryan."

Bir kez daha durdu, sonunda omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

Başını sallıyor ve saçlarımı çözme işine devam ediyor.

Ryan yakınlık numarası yapmayı sevmez, ama bu, hastayken saçımı taraması ve benimle ilgilenmesi, şimdiye kadar yaptığımız her şeyden çok daha samimi görünüyor.

"Numara mı yapıyorsun?" diye sorduğumda ateşin filtremi çalmış olduğundan eminim.

"Hayır, Mavi. Numara yapmıyorum."

Sonra parmaklarının ıslak saçlarımın arasına girdiğini ve saç tellerimi üç eşit parçaya ayırdığını hissediyorum.

"Saçımı mı örüyorsun?" "Evet."

Yüce İsa. Bu adam. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Sessizce kıkırdıyor. "İkiz kardeşimin kafası doğal buklelerle dolu ve sen örgü örmeyi nereden öğrendiğimi mi soruyorsun?"

Ve şimdi küçük Ryan'ın küçük Stevie'nin saçına yardım ettiğini hayal ediyorum ve midem bulanıyor, bayılıyorum ve tekrar tekrar ağlamak istiyorum.

Kırılganlık anına doğru eğildim. "Dün gece yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Tanrım hayır. Sen

mükemmeldin." "O zaman beni

neden terk ettin?"

Uzun bir iç çeker. "Çünkü ben berbat durumdayım,

Blue." "Hayır, değilsin."

"Öyleyim," diye patladı. "Ben..." Duraklıyor, uzun parmakları kısmen örülmüş saçlarımı tutuyor. "Sen lanet olası bir hediyesin Ind ve sana bundan daha azını hissettirdiğime inanamıyorum. Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Arkamı dönüp ona bakıyorum. O mavi-yeşillerde bir özür dünyası var ve Ryan bazen kelimeleriyle seyrek olsa da, söylediklerinin kasıtlı olduğunu öğrenmeye başladım.

"Sana karşı nasıl rahat olacağımı bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor. Deniyorum. Verecek bir şeyin kalmadığını açıkça belirttin ve aynı zamanda, senin bile bilmediğin şeyler yüzünden hala çok berbat durumdayım." Yüzü acıyla buruGuyor ve bana Ryan "ın geçmiGinin yüzeyini daha yeni çizdiğimi hatırlatıyor. "Dün gece her şey bir yük treni gibi üzerime geldi."

Belli ki bu durum onun omuzlarına, belki de dün geceden beri beni etkilediğinden daha fazla yük bindiriyor. Bu konuşma önemli ve her ne kadar cevaplar istesem de, buna hak ettiği ilgiyi gösterecek zihinsel güce sahip olmadığımı biliyorum. *Onun* hak ettiği ilgiyi.

Arkamı dönüp elimi baldırına doladım.

"Bunu başka bir gün konuşabiliriz," diye öneriyorum. "Kendimi daha iyi hissettiğimde."

Elini boynuma dolayarak karşı yanağımı avuçluyor ve başımın tepesine umutsuz bir öpücük bırakarak dudaklarını bir süre orada tutuyor.

Sonra saçımı örmeye devam ediyor ve bu konuşmayı askıda bırakıyor.

Sözleri çaresizlik ve dürüstlükle doluydu ama bir konuda yanılıyor. Verecek bir şeyim kaldı. Kısa sürede öğrendim ki, rol yapmadığım zaman, özür dilemeden kendim olmaya teşvik edildiğim zaman, mükemmel bir maske takmanın verdiği yorgunluk kayboluyor. Birini sevmek için enerjim var ve kalbim de karşılığında bunu kabul edecek alana sahip.

Alex eski beni tüketmiş olabilir, ama gerçek ben, verecek çok şeyim var.

Ve sanırım eğer isterse Ryan'a gerçek beni vermek isterim. Sanırım kalbime şefkatle yaklaşırdı.

RYAN

Sabahki atış antrenmanı rahattı, ancak haber bekleyen muhabirlerle doluydu. sahadan çıkar çıkmaz bizimle konuşmaya başladılar. Ben işimi yaptım, maç öncesi röportajlar için mikrofonun arkasına geçmeden önce onlara yeterince bilgi verdim ve daha derinlemesine sorulara cevap verdim.

Bu öğleden sonra, maç öncesi kestirmek için eve gittiğimde Indy'yi başka bir yolculuk için toplanırken buldum. Beni arayıp dinlenmek için kendine daha fazla zaman tanıyacağını umuyordum ama yine kendisi gibi hissettiğine söz verdi. Ateşi gece yarısı düştü ve yirmi dört saatlik hastalık gelip geçmiş gibi görünüyor.

Onu o partide gördüğümde beni korkutmuştu, nemli cildi ve çökmüş gözleri. Kendine dikkat etmesi gerektiğini hatırlatacak birine ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim ama buna şaşırmamalıydım. Başkalarını mutlu etmek için o kadar çok zaman harcıyor ki, bu süreçte kendi iyi olma halini es geçme eğiliminde olduğunu öğreniyorum.

"Shay." Oyun öncesi görüşmelerimi bitirdikten sonra Ron koridorda beni durdurdu. "Dün antrenmanda seni özledik."

Özel dikim takım elbisesinin içinde duruyor, elimi sıkmak için uzattı.

"Özür dilerim efendim. Indy hastaydı ve onu yalnız bırakmak istemedim. Mazeretsiz devamsızlık yaptığım için bana ceza vermeniz gerektiğini biliyorum. Tamamen anlıyorum."

"Ailevi bir acil durum mazeret sayılır." "Ama
o benim ailem değil."

"Öyle değil mi? Birlikte yaşıyorsunuz. Belli ki onu spor salonunda vakit geçirmeyi kaçıracak kadar seviyorsun. Ben buna aile derdim. O senin için iyi, Shay. Geçen sezon ya da ondan önceki hiçbir sezon antrenmana gitmezdin."

Haksız değil. Sahadaki değerli zamanımı kaçırmaya cesaret edemezdim. Rakiplerimin de yapmayacağından eminim ve rakiplerim sıkı çalışırken ben nasıl en iyi olabilirim ki?

Ama Stevie beni arayıp Indy'nin ayakta duramayacak kadar hasta olduğunu söylediğinde ne rakibimi ne de maçı düşünüyordum. Koridorun karşısındaki, ilgilenmek için neredeyse her şeyden vazgeçebileceğim sarışını düşünüyordum.

"Patronum olarak beni antrenmanda istemiyor musun?"

"Dengeli bir hayatın olmasını istiyorum ve senin seviyendeki bir oyuncu için bunu daha önce hiç yaşamadın. Yalan söylemeyeceğim, her şeye şüpheyle yaklaştım. Beni kandırmaya çalıştığını düşündüm ama seni tanıyorum. Spor salonunda geçirdiğin zamanı asla bir oyun için harcamazsın. Bu halini seviyorum Shay. Böyle devam et."

Sözlerinin doğruluğu midemi rahatsız ediyor. Ron'un benden ve sahte ilişkimden şüphelendiğini biliyordum ve öğrendim ki, bize inanmasını sağlayan şey hiç de numara yapmadığımız kısımmış.

Her şey dağınık hissettirmeye başladı ve ben dağınıklıktan nefret ederim. Artık ne kadarı rol yapıyor?

Indy'yi yıllardır herhangi birini önemsememe izin verdiğimden çok daha fazla önemsiyorum ve tüm bunların temelinde onu kullanmam yatıyor. Bu mide bulandırıcı bir farkındalık.

"Caroline programa bakıyor, uçmak istediği bir deplasman maçı bulmaya çalışıyordu. Raptors bizimle aynı anda Phoenix'te olacak. Indy senin maçını bizimle izlemek ister mi?"

"Müsait olup olmadığına ve programının uygun olup olmadığına bakmam gerekecek."

Onu kullanmak için ona ihtiyacım olan bir gece daha. Bu anlaşmadan ne kazanacak ki? Onun ilgisini bir saniye bile hak etmeyen bir grup arkadaşını etkilemek için bir düğün randevusu mu?

"Ama," diye devam ediyorum. "Çalışıyor olacak, o yüzden gelebilir mi emin değilim.

o."

"Elbette," diyor Ron, başlarken elini omzuma vurarak

oyuncu tünelinden geçerek ev sahibi takımın soyunma odasına doğru yürürken. "Perde arkasında çok fazla konuşulduğunu belirtmek isterim. Daha Ocak ayında olduğumuzu biliyorum ama lig MVP'si için ortalıkta dolaşan tek bir isim var ve o da sizsiniz."

İzlerimde durdum. "Bok yok mu?"

"Çok şaşırmış gibi davranıyorsun." Gönülsüzce gülüyor.

"Öyleyim. Playoff oynamayan bir takımdan birini düşünmelerini beklemiyordum."

"Playofflara kalıyoruz. Siz böyle oynarken mi? Hiç şüphem yok. İyi gidiyorsun, Shay. Bu sezon tam da sana ihtiyacım olan kişisin. Yatırımımın iyi bir geri dönüşü." Cebindeki telefon çalıyor. Omzuma bir kez daha vuruyor ve "Bu gece iyi şanslar evlat" diyerek bitiriyor.

Bütün sezon boyunca duymak istediğim şey buydu, benim bu iş için doğru adam olduğuma inanması. Indy ile olan tüm bu dalaverenin amacı da buydu, takımın beni Kaptan olarak seçerek doğru kararı verdiğini kanıtlamak. Elbette, birçoğu hala bir şeye ihtiyaç duyduklarında Ethan'a gidiyor, ancak bizi playofflara sokmaktan iki ay uzaktayım, bu da organizasyonda yıllardır yapılmamış bir şey.

Isınırken Ron'un övgülerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve onun sözlerini oyuna taşıyorum. Başka birinin bana işimi iyi yaptığımı söylemesine ihtiyacım yok. İşimi iyi yaptığımı biliyorum. Bir sezonda hem asist hem de sayı rekorlarımı kırma yolunda ilerliyorum.

Yalan söylemeyeceğim ve maaş çeklerimi imzalayan adamın onayını kazanmanın tam bir ego artışı olmadığını söylemeyeceğim.

Uğruna çalıştığım şey bu. Bunun için yalan söylüyordum.

Üçüncü periyodun ortasında, on sekiz sayı öndeyken, Chicago taraftarlarının oluşturduğu ev sahibi kalabalık binayı coşturuyor. Çocuklar harika oynuyor, tamamen uyum içinde. Kimse faul problemine girmiyor ve tüm ilk beş oyuncularımız skorda çift hanelere ulaşıyor.

Eğer tempoyu koruyabilirsek, dördüncü çeyreğin tamamında mutlu kıçımla kenarda oturacağım ve Leon maçın geri kalanında oyun kuruculuk görevini üstlenecek.

Kollarım, kulvarı kullandığım ve hakemler bir şey demediği için kızgın, kırmızı çiziklerle kaplı. Vücudum, benden çok daha iri adamlara karşı ayakta kalmak için verdiğim sürekli mücadele yüzünden ağrıyor. Yine de hızlıyım ve genellikle vücuduma gelen darbelerden kurtulabiliyorum. Ancak bazen öyle bir şeyin ortasında kalıyorum ki, başka bir MVP olsa oyunu durdurmak için düdük çalardı.

Ben öyle değilim. Boyumdan mı yoksa parmaklarımın henüz şampiyonluk yüzükleriyle süslenmemiş olmasından mı bilmiyorum ama nadiren koruyucu bir çağrının saygısını görüyorum.

Sahaya çıkarken acele etmeden, elimi başımın üzerinde yumruk yaparak hücuma geçilmesini istiyorum.

Güçlü forvetimiz defans oyuncumun arkasına bir perde kuruyor ve potaya doğru yuvarlanmadan önce bana hareket alanı sağlıyor. Ethan'ın Dom'un boyalı alandaki perdesinden köşeye dönmesi için tam zamanında topu ona atıyorum. Top ona atılıyor, sonra bana pas veriliyor ve ben de üçlük atıyorum.

Yirmi bir farkla öndeyken kalabalık patladı. Gecenin geri kalanında izin almam için bolca yer vardı ve geç saatlere kadar Indy ile ilgilendikten sonra

bir oyundan çekilmek için daha fazla heyecanlanamazdım.

"İşte orada!" Savunmaya doğru koşarken Ethan başımın arkasını sallıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor Dom, koşarak geçerken. "Biriyle yattın mı yoksa? Az önce üst üste ikinci maçta triple-double yaptın."

Gülüyorum, savunma yapmak için arkamı dönüyorum ve bu suçlamanın ne kadar doğru olduğunu merak ediyorum. Rahatım, bundan kesinlikle eminim.

Koç yedek kulübesinden kalkıp sahaya doğru ilerliyor ve ölü top olduğu anda beni oyundan alacağını biliyorum.

"Solunda!" Dom bağırıyor ve ben de Memphis'in oyun kurucusuna karşı savunmamı sıkılaştırıyorum.

Ona o kadar yaklaşıyorum ki, pivotları bana perde kurmaya çalıştığında, dev vücudunun etrafından dolanarak rakibimden bir adım önde olmamı sağlıyorum. İri adamları işe yaramaz perdeden sıyrılıyor ve Dom onun önüne geçecek kadar hızlı davranıp topu düşürüyor ve pası bozuyor.

Dom topu eline alır almaz çıktım. Ethan topu kapıyor ve bir anda geçiş hücumundayız, benden çembere kadar açık bir yol var. Memphis'in oyun kurucusu peşimde ama Ethan topu önüme atıyor ve bana topu kontrol edip potaya gitmem için alan açıyor.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış onun ne kadar yakın olduğunu doğruluyor, bu yüzden ayaklarımı yerden kesmeden ve topu kendinden emin bir smaçla çemberden geçirmeden önce kendime bir dripling hakkı veriyorum. Çok gösterişli bir şey değildi, ne de olsa yirmi bir sayı öndeydik, ama aramızdaki farkı kapatma umudunu söndürmeye yetti.

Parmaklarım çemberi kavrar kavramaz geri dönüyorum. Elbette, bu taraftarlar bir gösteri için para ödediler ama topu kendinden emin bir şekilde oyuna sokmakla yirmi üç sayı geride olan bir takıma hıyarlık etmek arasında ince bir çizgi var.

Bunun olacağını sanmıyorum.

Onun geldiğini görmüyorum çünkü zaten kolay bir basket attıktan sonra neden başka bir oyuncunun yavaşlamamasını bekleyeyim ki?

Memphis'in oyun kurucusu ben yere düşerken altıma giriyor, bacaklarımı savuruyor ve beni havada çeviriyor. Kendimi parkeye kafa üstü düşerken izliyorum ama dönmeye devam ediyorum, vücudumun doğru tarafı bulmasını umarken yanımdan hızla geçen renk tabakaları.

Her nasılsa, önce ayaklarımın topları ve ayak parmaklarım yere çarpıyor. Hazırlıksız bir şekilde parkeye çarpan sağ dizimde keskin bir acı patlaması oluyor. Eklemde belirgin bir acı var ve ne olduğunu hemen anladığımda, gürültülü kalabalıktan bile kulaklarımda sağır edici bir çınlama oluyor.

Vücudum öne doğru savruluyor, dizimi tuttuğumda yere düşüyorum, acı içime işliyor, eklemim anında zonkluyor.

Ve takım doktorunun birkaç sıra koltuğun arasından sıyrılıp bana doğru koştuğunu gördüğümde, o anda tamamen boku yediğimi anlıyorum.

INDY

Bavulumu Chicago O'Hare'deki özel terminalimizden geçirirken

Uluslararası Havaalanı'nda, Columbus'a yapacağım bu gece yolculuğunu başlatmaya hazır olan ofis personeline el sallıyorum.

"Merhaba Margie." Resepsiyona doğru eğildim. "Uçağa gitmem gerekiyor." Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi ona rozetimi gösteriyorum.

"Pilotlar zaten dışarıda." Piste açılan kapının kilidini açmak için düğmeye basıyor. "Devam edin."

"Teşekkür ederim! İyi haftalar."

Bavulumu ve uçuş çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

"Oh, Indy!" Arkamdan duyuyorum. "Burada olmana çok sevindim. Ben de seni arayacaktım."

İK departmanımızın tek kadın şovu olan Yvonne, benimle buluşmak için ofisinden koşarak çıktı.

"İyi haberlerim var," diyor sessizce, beni duyabilecek herkesten uzaklaştırarak. "Sigorta paketimiz yılın başında ayarlandı ve şimdi kapsıyor-"

"Doğurganlık tedavileri mi? Ciddi misiniz? Ne kadarı karşılanıyor?" "Yüzde yüzü."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle başını sallayarak hayır, hiç de şaka yapmadığını söylüyor. "Harika bir haber, değil mi?"

Eğildim ve onu kucakladım. Bu kadını çok az tanıyorum, sadece koridorda selamlaşıyoruz ama uzun zamandır aldığım en iyi haberi veriyor.

"Aman Tanrım," diye rahatlayarak nefes veriyorum, gözlerinin içine bakmak ve bana yalan söylemediğinden emin olmak için geri çekiliyorum.

"Sana yüz yüze söyleyebildiğim için çok mutluyum." Omuzlarını kaldırır. "Çok eğlenceliydi. İyi yolculuklar."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Yapacağım. Teşekkür ederim!"

Şaşkınlık içinde uçağa vardığımda iki pilotumuzu uçuş öncesi kontrollerini yaparken buluyorum. Onlara sessiz bir el sallıyorum, az önce olanlarla ilgili kafam tamamen karışmış durumda.

Bu benim tüm durumumu değiştirebilir. Paraya sıkışmak zorunda değilim. Ryan'a biraz kira parası teklif edebilirim.

Taşınabilirim.

Bu kasvetli farkındalık beni yolumda durduruyor.

O daireden ayrılma fikrinden nefret ediyorum. Taşınmam gereken bir zamanın geleceğini biliyordum ve Ryan birlikte olduğumuz ilk sabahtan beri kendi evim için para biriktirmem konusunda kararlıydı. Ama uyandığımda onunla kahvaltı edemeyeceğimi, buzdolabında benim için soğumaya bırakılmış bir kahve bulamayacağımı ve gelişmesi için elinden geleni yaparak öldürdüğü bir başka buketin kalıntılarını atamayacağımı düşünmek en kötü senaryo gibi geliyor. Evde olduğum her saniye onun varlığıyla boğulmamak... yalnızlık gibi geliyor.

Ve daha önce etrafımda başkaları olmadığı için hissettiğim yalnızlık gibi değil, bana kendimi değerli ve işgal ettiğim alana layık hissettiren tek kişi olmadan hissettiğim yalnızlık gibi. Sesimin duyulmaya değer olduğunu.

Ona haberlerden bahsetmeli miyim? Dairesini geri ister mi?

Yapmak mı?

Çantamı baş üstü bölmesine koyup uçağı düzenlemeye başladım.

Yolculuğumuz için. Bir süre sonra diğer iki kız da katılıyor ve ekip personeli gelmeye başlıyor. Uçağın ön tarafına doğru yol alıyorum, benim görev yerim uçaktaki yolcuları karşılamak.

"Hoş geldiniz!" Her bir kişi uçağa binerken küçük bir el sallıyorum.

Oyuncular en son gelir, teker teker süzülürler.

Heyecanla, Rio'nun koyu renk buklelerinin merdivenleri tırmanırken onunla birlikte zıpladığını görüyorum, yanında imzası olan boombox'ı taşıyor. "Hey, Ind," diyor her zamanki şapşal ses tonundan çok daha ciddi bir şekilde. "Onunla konuştun mu?"

"Kiminle konuştun?"

"Ryan'la."

Ne? Rio onunla konuşmam gerektiğini nereden biliyor? Geçen gece kanepede ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"O nasıl?" "İyi, sanırım?"

Rio benimle ön mutfakta takılırken Zanders arkasından merdivenleri hızla çıkıyor.

"Ind, seni arıyordum," diye ağır ağır nefes alıyor, sanki arabasından uçağa koşarak gitmiş gibi.

"Telefonum çantamda." Telefonu çıkarıyorum ve hem Stevie'den hem de Zanders'tan gelen sayısız arama ve mesaj buluyorum. "Sorun nedir?"

O anda Rio konuşmamız hakkında ne kadar bilgisiz olduğumu fark ediyor. Beni bilgilendirmesi için Zanders'a bakıyor.

"Sorun Ryan. Maçta sakatlandı."

Sözleri kafama iyice yerleşene kadar defalarca tekrarlarken zaman durur.

"Ne kadar acıyor?"

"Şu anda hastanede. Stevie onunla birlikte. Dizinin MR'ı çekiliyor. ACL'sini yırttığından endişeleniyorlar."

Hayır. Hayır, bu imkansız. Ryan sabittir. Sabit. Kırılmaz.

Spor sakatlıkları hakkında Zanders'ın bana anlatmaya çalıştığı şeyin ciddiyetini anlayacak kadar bilgim yok ama ela gözleri söylenmemiş sözler için yalvarırken, şu anın bu uçakta olmamamı gerektirecek kadar kritik olduğu açık.

"Gitmeliyim, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Gitmelisin."

Titreyen ellerimle eşyalarımı topluyorum, ön mutfağa bakıyorum ve tamamen kayboluyorum.

"Ben..." Şu anda ne yapıyor olmam gerekiyor? Daha önce hiç bir uçuştan ayrılmamıştım. Kafamı kokpite sokup pilotlarla konuştum. "Gitmem gerekiyor. Bu yolculukta yerime bakması için yedek uçuş görevlisine ihtiyacım var."

Kaptan omzunun üzerinden dönüp bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil. Yani, olacak. Evet." Ryan'ın ve benim karmaşık durumumuzu nasıl açıklayacağım? *Oda arkadaşım yaralandı mı? Sahte erkek arkadaşım yaralandı mı? Aşık olduğum adam şu anda hastanede ve onu görmem mi gerekiyor?*

Kendimi toparlayıp tekrar deniyorum. "Ailevi bir acil durum." Kelimelerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama dilimden döküldüklerinde doğru gibi geliyorlar.

"Merkezi arayıp ekibi değiştirmelerini

söyleyeceğim." "Emin misiniz?"

"Evet. İşte bu yüzden nöbetçi bir uçuş görevlisi bulunduruyoruz. Git kendine iyi bak."

Uçağın geri kalanına dönerek, diğer kızlardan birini öne çağırıyorum ve onu görevlendirerek tüm bilgileri ona aktarıyorum

Yolculuk için ihtiyacı olabilir.

Zanders çantamı benim için uçağın merdivenlerinden aşağıya taşıyor. "Hastaneye girmek zor olabilir. Eminim dışarıda bir medya çılgınlığı vardır. Oraya vardığında Stevie'yi ara. O seni içeri sokar."

"O nasıl?"

"O iyi. Onun için endişeleniyor elbette ama Ryan'ın aldığı darbeyle muhtemelen ayaklarının değil kafasının üstüne düşmesi gerekirdi. Yani, her şey düşünüldüğünde, o iyi."

Bavulumu teslim ediyor, bana sarılıyor ve uçağa dönüyor ama çok uzaklaşmadan geri dönüyor.

"Indy, seni korkutmak istemem ama eğer yırtılırsa sezonu kapatır ve tanıdığım herkesten daha fazla Ryan bu oyunun sahip olduğu tek şey olduğuna inanıyor. Ona iyi bak, tamam mı?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. En iyi yaptığım şey bu.

Zanders haklıydı. Hastanenin önünde kamp kuran gazeteciler, süperstar Ryan Shay'in prognozunu ilk duyan kişi olmayı umuyor. Sanki Devils organizasyonu ilk açıklamayı yapmayacakmış gibi. Takım doktorunun şu anda içeride olduğunu garanti edebilirim.

Stevie'nin bana mesaj atıp nereye gideceğimi söylemesini beklerken, ön tarafa park ettiğim arabamda oturuyorum. Telefonumu çıkarıp, adını arattım.

Sayısız makale, olayın sayısız video tekrarı da dahil olmak üzere, sakatlığıyla ilgili spekülasyonlarla ekranımı dolduruyor. Kendimi hazırlayarak bir tanesini açtım ve oynat tuşuna bastım.

Ancak üçüncü izleyişimde arkamı dönmeden sonuna kadar izleyebildim. Parmakları çemberden ayrılırken hemen altındaki gri oyuncunun hücum ettiğini gördüğümde gözlerimi kaçırmamak çok zor.

Zanders haklı. Ryan'ın kafasının üstüne düşmesi gerekirdi ama bir şekilde atletik yeteneği sayesinde neredeyse tekrar ayağa kalkabildi. I

Bunun için rahatlamak istiyorum ama onu yerde acı içinde kıvranırken gördüğümde bu neredeyse imkânsız.

O gücün kişileşmiş hali ve onu zayıf bir anında görmekten nefret ediyorum.

Ekip doktoru ekrandan ona ulaştığında, Stevie'den özel bir girişe yönlendiren bir mesaj geliyor. Elimden geldiğince gizlice gizli kapıyı buluyorum ve diğer tarafta benimle buluşmasını bekliyorum.

Kapıyı aralıyor ve içeri girecek kadar boşluk bırakıyor. İlk sorduğum şey "O nasıl?" oldu.

Omuzlarını kaldırır. "Sorun Ryan. Bu konuda metanetli davranmaya çalışıyor ama kendini kaybetmesine çok az kaldı." Koridorda durup bana sarıldı. "Gelmene gerek yoktu."

"Evet, öyle yaptım," diyorum kucaklayarak.

Uzaklaşırken bilmiş bir gülümseme takınıyor ve biz onun odasına doğru ilerliyoruz.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Şu anda kendimi oldukça hasta hissediyorum. "Buna nasıl cevap vereceğimden henüz emin değilim."

Koridor takımın sayısız çalışanıyla dolu. Hala Devils pololarını giymişler, dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler arıyorlar, bazıları hararetli konuşmaların sisleri içinde telefonlarıyla konuşuyor ve bir çift koridorda volta atıyor.

Ron telefonla konuşurken kaşlarını çatarak beni fark ediyor. Bana sadece gergin bir ifade ve gönülsüz bir el sallıyor.

İşte o anda tüm organizasyonun bu MR sonuçlarına bağlı olduğunu fark ettim. Ryan'ın kendisine bağlı. Daha zayıf bir adam bu baskı altında pes ederdi ama odasının kapısını açtığımda onu sakin, soğukkanlı ve toparlanmış bulacağımı garanti edebilirim.

Stevie haklı olduğumu kanıtlamak için kapıyı açıyor. Ryan özel bir hastane odasında, dizini desteklemiş ve buzla kaplamış bir şekilde oturuyor, gözleri kapalı, arkasına yaslanmış

arkasındaki yastığın üzerinde, kulaklıklar takılı, dışarıdan gelebilecek her türlü gürültüyü engelliyor.

Henüz duş alamadığı için alnında kuruyan eski ter tabakasını görebiliyorum ve çilli yanakları hala efordan biraz renklenmiş. Bunun dışında, sezon sonu olabilecek bir şey yaşadığını tahmin bile edemezsiniz.

"Ryan." Stevie onun kolunu sallayarak dikkatini çekiyor ve kulaklıklarını çıkarıyor.

Gözlerini açıp ona bakıyor, boş ve kaskatı, kadın beni görebilmesi için yoldan çekilene kadar hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

Ryan kaşlarını olabildiğince derin bir şekilde çatıyor, sonra da alt dudağını ısırarak içinden geçen küçük titremeyi gizlemeye çalışınca bu duygusuz ifade anında değişiyor.

"Ben..." Başparmağını omzunun üzerinden atıyor. "Ben koridorda olacağım."

Stevie kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Ryan gözlerini iş üniformamdan ayırmadan beni içine çekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Zanders bana neler olduğunu anlattı." "Ama sen neden buradasın?"

Mavi-yeşil gözleri yalvarıyor, ona doğru cevabı vermem için yalvarıyor. Çünkü kız kardeşi dışında koridordaki tek bir kişi bile onun için burada değil. Varlıklarını kontrol etmek için buradalar, onu bir insan olarak değil.

Cevap vermek için ağzımı açar açmaz kapı açılıyor ve beyaz önlüklü bir adam gizlice içeri giriyor, ardından Stevie ve takım doktoru olduğunu tahmin ettiğim kişi geliyor. Koridordaki kaosu hızla arkalarında bırakarak kapıdan içeri giriyorlar.

Doktor MR görüntülerini arkadan ışıklandırılmış ekrana koyarken Stevie Ryan'ın yatağının karşı tarafında benim yanımda dönüyor. Hepimiz sanki ne aradığımıza dair bir fikrimiz varmış gibi resimlere bakıyoruz. Gözlerimi kısarak baksam bile siyah beyaz görüntülerden hiçbir şey çıkaramıyorum.

"Belli ki bu senin dizin..."

Doktor konuşmaya başlıyor ama Ryan'ın elinin yatağının yanında sallanan benimkine uzandığını hissettiğimde yanlışlıkla onu duymazdan geliyorum. Geriye dönüp baktığımda, dikkatini doktoruna odaklamışken parmaklarımızı birbirine geçirişini izliyorum.

Bir kez daha konsantre olmadan önce onu cesaretlendirmek için hafifçe sıkıyorum.

"Burada görebileceğiniz gibi" -görüntünün belirli bir bölümünü işaret ediyor- "ön çapraz bağ gerilmiş, ancak görünür bir yırtık yok."

Ryan derin bir oh çekerek baĢını yatağa yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Birinci derece ama çok şanslısın. Eğer bacakların bu kadar güçlü olmasaydı, tam bir yırtık, ameliyat, sezon sonu sakatlığı ile karşı karşıya kalırdık. Bu konuda dikkatli olmanız gerekiyor."

Takım doktoru devreye girmeden önce Ryan hemen başıyla onaylıyor.

"Eğer gerekli özeni gösterirseniz sahalardan üç ila dört hafta uzak kalabilirsiniz. Her gün fizik tedavi yapacağız. Sana bir tedavi planı hazırlayacağım, böylece sahaya dönmekten başka bir şey düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Parlak gözlerle Ryan'a bakıyorum. Bu iyi bir haber, ama o bunu bu şekilde algılamıyor gibi görünüyor. Ciddi ve soğukkanlı ifadesi geri döndü.

"Bir ay mı?"

"Bir ay," diye onaylıyor doktoru.

Odada ağır bir sessizlik hakimdir.

Ryan elini benimkiyle birleştiriyor. "Artık eve gidebilir miyim?"

Stevie araya girmeden önce odadakiler gergin bakışlar paylaşır. "Menajeriniz binanıza girmenin güvenli bir yolu olduğundan emin olmak için çalışıyor. Daire de dahil olmak üzere her yerde medya var."

Sıkıntıyla başını sallıyor. "Tabii ki öyle."

"Ron bir açıklama yapmak üzere basın toplantısına gidiyor. Haber yayılınca kaos azalacak," diyor takım doktoru ve Stevie'ye bu geceki evde tedaviyi açıklayan bir not veriyor. "Birkaç saat burada kalalım ve ortalık yatıştıktan sonra eve gidebilirsin."

Hastaneden eve döndüğümde gördüğüm kadar çok insanın bir binanın dışında toplandığını hiç görmemiştim. Zavallı Dave bile sadece kapıda durup işini yapmaya çalışırken Ryan'ın sakatlığıyla ilgili soru bombardımanına tutuluyordu.

Ron'un basın toplantısını iş üniformamı değiştirip eşyalarımı yerleştirirken televizyondan izledim. Taraftarların rahat bir nefes almasının yanı sıra, yıldızlarının bir ay boyunca sahalardan uzak kalmasının takımın playoff umutları için ne anlama geleceğine dair spekülasyonlar da vardı.

Tüm bunların nasıl işlediğini gerçekten anlamıyorum. Tek bildiğim Ryan'ın yalnız kalabilmek için hepimizden odadan çıkmamızı isterken takındığı ifadenin bir rahatlama ifadesi olmadığı. Hayal kırıklığı ve hüsrandı.

İyileşme konusunda ne beklemem gerektiğini öğrenmek için internette ACL burkulmalarına bakmaya çalıştım ama söz konusu profesyonel bir sporcu, özellikle de Ryan gibi formda bir sporcu olduğunda bu konuda pek bir şey yok. Yaptığım minimal araştırma sayesinde daha kötüsü olmadığı için çok şanslı olduğunu öğrendim.

Ben döndükten birkaç saat sonra binamızın dışındaki kalabalık temizlendi ve Stevie kardeşini eve getirmek için izin aldı.

Beklemediğim şey ise onun koltuk değnekleriyle kapıdan içeri girmesiydi. "Merhaba." Bakışlarım sarılı dizine takıldı.

"Hey," diye nefes veriyor, bana bakamıyor, topallayarak odasına gidiyor. "Ben yatmaya gidiyorum."

Stevie ve ben bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Gerçek Ryan tarzında, ihtiyacı olan son şey sessizlik içinde zihinsel olarak kendini dövmekken yalnız kalmak istiyor.

"Aslında," diye sözünü kestim. "Kanepeyi senin için hazırladım." Ona doğru işaret ediyorum. Bacağını desteklemek için sedirin üzerinde bir yastık kabartılmış ve son okuduğu kitap kolçağın üzerinde duruyor.

Bana bakıyor. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Ve ben bilmiyorum." Bir kez daha kanepeyi işaret ediyorum. "Gidelim mi?"

Ryan gözlerini devirirken isteksizce topallayarak kanepeye gidiyor ve onun için hazırladığım yere oturup ayağını dikkatle yastığın üzerine koyuyor.

"Harika." Ellerimi çırpıyorum.

Stevie, takım doktorundan gelen notu mutfak adasının üzerine koymadan önce kapı aralığından sessizce kıkırdıyor. "Bunu sana bırakıyorum, Ind. Rosie'ye bakmaya gidiyorum ama Ryan'ın ilaçları tamamlandıktan sonra döneceğim." Kapıyı arkasından kapatırken omzunun üzerinden "Seni seviyorum Ry!" diye sesleniyor.

Bu geceki görevimi gözden geçirdikten sonra dondurucudan bir buz torbası alıyorum ve Ryan'ın dizini tereddütle açtığımda bir vücut parçasından çok bir balona benzediğini görüyorum.

"Biliyorum," diye inliyor Ryan. "Bu çok korkunç."

Buz torbasını yarasının üzerine sabitleyerek yanındaki kanepeye oturuyorum. "Çok daha kötü olabilirdi. Bugün iyi haberler aldın. Neden bu kadar üzgünsün anlamıyorum."

"İyi haber mi?" İnanmayan bir kahkaha attı. "Buna iyi haber mi diyorsun? Bir aylığına dışarıdayım, Ind."

"Sezonu kapatabilirdin," diye karşılık verdim. "Ya da daha kötüsü, kafanın üstüne düşebilirdin ve bu sonuçların neye benzeyeceğini düşünmek bile istemiyorum."

Başını sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor. "Anlamıyorsun."

Çenesini çevirerek onu bana bakmaya zorluyorum. "O zaman bana açıkla."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve burnundan nefes alıyor. "ACL yırtılmasına tek bir yanlış hareketle yaklaştım. Bu koca bir yıl iyileşme süreci demek ve sen

Bu durumdan kurtulmaya çalışan çoğu adama ne olur biliyor musunuz? Bir sonraki sezon aşil tendonlarını koparırlar çünkü bacak güçleri berbattır. Şimdi *iki yıllık bir* iyileşme sürecine bakıyoruz. O zamana kadar neredeyse 30 yaşına geleceğim. Şu anda bulunduğum seviyeye geri dönebilmem mümkün değil. Kariyerim bitmiş olur."

"Tamam mı? Ama bunların hiçbiri olmadı."

"Ama olabilirdi. Aynen böyle." Parmaklarını şıklattı. "Kariyerim bitebilirdi ve sahip olduğum tek şey basketbol. Hepsi bu. Tüm hayatım bu."

Sözlerinin neden olduğu incitici acıyı gizlemeye çalışıyorum.

"Bir ay yokum. Bu size önemsiz gibi gelebilir ama benim dünyamda bir ay, sezonun geri kalanı da olabilir. Playoff yolunda olmamızın sebebi benim. Bir ay boyunca maç kaçırırsam? Boku yedik. Bunu şimdi söyleyebiliriz."

"Sadece alçakgönüllü olarak tanıdığım bir adam için bu kulağa son derece kibirli geliyor."

"Bu kibirli olmak değil, Indy. Gerçekleri bilmek. Tüm bu ekip, tüm bu *organizasyon* bana güveniyor ve ben herkesi hayal kırıklığına uğrattım." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Bütün haber kanallarında yüzüm var, o lanet oyun tekrarlanıyor."

Kanepeden kalkıyorum, gecemin geri kalanını odamda yalnız geçirmeye hazırım.

"Nereye gidiyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bunu gerçekten dinlemek istemiyorum. Evet, bu berbat bir şey Ryan, ama bana kalırsa şanslısın. Tüm bu basketbol muhabbetini anlamadığım için üzgünüm ama benim..." Elimi sallayarak ona doğru işaret ediyorum. "Her neysen, beynin sağlam olduğu için mutluyum."

"Bu oyunda beynim benim için hiçbir şey yapmıyor. Vücudum yapıyor."

Bu ifadenin tamamen saçma olması dışında, yanılıyor. Spor hakkında fazla bilgim yok ama gördüğüm kadarıyla o her zaman

sahadaki en zeki adam. Her oyunu, her hareketi önceden seziyor. Her şeyi gerçekleşmeden önce görüyor. Beyni bir oyuncu olarak onun en özel yanı ve bu arada vücudu da bu yeteneğe ayak uydurdu.

Kanepenin yanından geçiyorum ama beni durdurmak için bileğimden tutuyor.

"Özür dilerim. Ben... Bu oyun olmadan bir ayı nasıl geçireceğimi bilmiyorum."

Beni kucağına doğru çekiyor, ben de karşısına oturuyorum. Elleri üzerimde geziniyor, sanki odadan tekrar çıkmaya çalışmama dayanamıyormuş gibi beni sıkıca tutuyor.

"Neden hastaneye geldin?" diye soruyor usulca.

"Çünkü yaralıydın."

"Ron orada olduğu ve sen olmasan şüpheli görüneceği için mi?"

Hafifçe geri sıçradım. "Böyle mi düşünüyorsun?" Omuz silkiyor, gözlerini benden kaçırıyor.

"*Seni* görmek için oradaydım. İster inanın ister inanmayın, patronunuz umurumda değil ve başkaları için kim olduğunuz da umurumda değil. Benim için sen... şey, ne olduğunu bilmiyorum, ama sen... *önemlisin*. Oyuncu olarak değil, kişi olarak sen benim için önemlisin."

Avucumu yatıştırıcı bir şekilde yüzünün yan tarafında gezdiriyorum ama bir kez daha mutfağa doğru döndüğü için göz teması kuramıyor.

Biraz kıpırdayınca gözlerini yakalıyorum. Parlak bir filmle kaplanmışlar, bu da renkleri daha da canlı hale getiriyor.

Ryan'ın Stevie'nin mutluluğu için birkaç damla gözyaşı dışında ağladığını hiç görmedim. Onun isteksizce başka duygular gösterdiğini gördüm-acı, kıskançlık, endişe, neşe, oyunculuk. Ama hiç üzüldüğünü görmedim.

Gözyaşlarını yutar. "Bence bir uçağa atlayıp hokey takımıyla yolda buluşmalısın. Stevie benimle ilgilenebilir."

"Hayır."

"Indy, lütfen," diye yalvarıyor, göz teması kurmayı reddediyor. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Ne gibi?"

Çenesini hafifçe kavrayıp gözlerimle buluşmasını sağlıyorum. Kirpiklerinin dibinde gözyaşları birikiyor ama düşmüyorlar.

"Ne gibi?" Bastırıyorum. "İnsan

gibi mi?" "İnsan olmaya iznim

yok."

Gözyaşları dökülüyor, ama yanaklarında hissettiğinde kendini çok fazla korkutmadan önce onları başparmaklarımla hızlıca siliyorum.

"İşleri berbat etmeye iznim yok. Çizgiyi aşmaya iznim yok. Sakatlanıp bir ay ara vermeye iznim yok. Her şeyi yeniden başlatmaya iznim yok. Üzerimdeki baskı miktarı,"- keskin, titrek bir nefes alıyor-"boğucu hissettiriyor. Boğulduğumu hissediyorum."

Ağlamadan nefes almaya çalışırken göğsü titriyor. Onu bu halde göreceğimi hiç hayal etmemiştim ve her şeyi berbat edip duygusuz kabuğuna geri dönmesine neden olduğum için hem onur duyuyor hem de dehşete kapılıyorum.

"Neyi geri açayım, Ry?"

"Hepsi. Sahip olamayacağımı bildiğim şeyleri istemek. Karşılık bulmayacağını bildiğim şeyleri hissetmek. Basketbolla hiçbir ilgisi olmayan bir gelecek istemek." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülmeye devam ediyor. "Bu hayatta sahip olduğum tek şey bu ve bu benim için yeterli olmalı."

Neden bahsediyor bu?

"Ryan," diye mırıldanıyorum, başparmaklarımı çilli yanaklarında gezdirerek. "Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim."

Bilinçli bir göz temasıyla bana bakıyor, başını eğip avucumu öpmeden önce derin bir nefes alıyor.

"Sana açıklayabilir miyim?"

RYAN

Indy başını sallayarak onaylıyor ve tüm dikkatini ona veriyor.

Belini döndürerek bacaklarını benimkilerin etrafında açıyorum, böylece sadece oturmakla kalmıyor

kucağımda, ama aynı zamanda doğrudan bana bakıyor. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmaktan kaçıyorum ve artık içimde tutamıyorum. Hayatıma kaosu ve nezaketiyle girerek beni bunalttı ve onu ne kadar istediğimi fark etmemle bugün neredeyse her şeyimi kaybetmem arasında harap oldum. Duygusal olarak mahvoldum.

Beklenmedik bir şekilde özgürleştirici. Yıllardır duygusal olarak uyuşmuştum ve bir bakıma hiçbir şey hissetmeyi reddediyordum - neşe, üzüntü, sevgi ya da bu durumda korku

- bir ölüm cezası gibi hissettim.

Artık hissiz olmak istemiyorum.

Burun deliklerimden nefes alarak, kalan azıcık gücümü toparlamaya çalışıyorum.

"Gençken geleceğimi düşündüğümde kendimi NBA'de oynarken görüyordum ama aynı zamanda bunu yaparken yanımda bir ailemin de olmasını istiyordum. Stevie ve ailemden bahsetmiyorum ama bir eşim olsun istiyordum. Bir eş, çocuklar ve tüm o beyaz çit saçmalıklarını istiyordum."

Indy'nin moka rengi gözleri bir an için açılıyor, sonra kendini tutup tekrar nötr hale geliyor.

"Şimdi öyle görünmediğini biliyorum ama gençken ben de senin gibiydim. İnsanlara güvenir, onları severdim. Stevie bana hep umutsuz bir romantik olduğum için kızardı çünkü insanların iyi yanlarını görürdüm ve düştüğümde de sert düşerdim. Lisede birkaç kız arkadaşım oldu ama üniversiteye kadar ilk kez aşık olmadım. Aslında sadece bir kez."

Kucağımdaki güzel kızı kontrol ediyorum, konuyla ilgili herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyorum, ancak Indy umduğum gibi bu konuşmaya kilitlenmiş görünüyor.

"Ne olduğunu biliyorsunuz ama hikâyenin tamamını bilmiyorsunuz. Adı Marissa'ydı. Birinci sınıfın sonunda tanıştık ve ona çok çabuk aşık oldum, ama o insanların birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyordu, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitmişti. Takımım ulusal şampiyonluğu yeni kazanmıştı ve insanlar beni yıldız basketbolcu olarak görmeye başlamıştı, normal bir adam olarak değil. Seçmelere katılmadan önce etrafımdaki insanların benden bir parça almak istediklerini fark ettim. Ama Marissa..." Başımı salladım. "O öyle biri değildi. Kız arkadaşım olmanın getirdiği ilgiyi istemiyordu ve ailesi son derece dindardı, bu nedenlerden dolayı çok fazla kişiye söylemedik. Ama mezun olduğumuzda evlenme teklif edeceğimi ve onun endişelendiği pek çok şeyin artık sorun olmayacağını biliyordum.

"Hamile kalmaya çalıştığını biliyorsun. Hamile kaldı. Son sezonumda."

Indy hafifçe düzeliyor, sessiz ama keskin bir nefes alıyor.

"Çok heyecanlanmıştım ve o da heyecanlanmıştı. O yaz, seçmelerden kısa bir süre sonra doğum yapacaktı. Maddi olarak ikisine de bakabileceğimi biliyordum ve bu aile istediğim her şeydi. Baba olacağımı söyleyebileceğim tek kişi Stevie'ydi. Marissa kimseye söylemek istemedi, bebeğimiz olana, nişanlanana ve ben hangi şehirde oynayacaksam orada yaşamaya başlayana kadar ailesinin öğrenmesini istemedi.

"Seçmelerin yapıldığı hafta Chicago'ya bir numara olarak gittim. Ertesi gün buraya uçtum ve burayı nakit olarak satın aldım, döşedim ve yakında nişanlanacağım ve çocuğumun eve gelmesi için hazırladım. Sonra Marissa doğuma girdi. Hemen Kuzey Carolina'ya giden bir uçağa atladım ve hastaneye koştum. Doğum odasına alınmak için çok geç kalmıştım, bu yüzden saatlerce cebimde bir nişan yüzüğüyle bekleme odasında volta attım. O hafta hayat bir rüya gibiydi. İstediğim her şeye beş ya da altı gün içinde kavuşacaktım.

"Bekleme odasında bir adamın beni süzdüğünü hatırlıyorum ama o zamanlar bunu görmezden gelmiştim. Günlük hayatımda giderek daha fazla insan beni tanımaya başlamıştı, ben de bunu önemsemedim. Zıplıyordum, Ind. Çok heyecanlıydım, gergindim, mutluydum ve korkmuştum. O anda hissetmeyi hayal edebileceğiniz her duyguyu hissettim. Bebek doğduktan sonra bir hemşire gelip beni aldı. Marissa sağlıklıydı ama ben doğumhaneye girer girmez bir şeyler ters gitmeye başladı.

"Marissa gözlerimin içine zar zor bakabiliyordu ama kızını bana verene kadar çok fazla düşünemedim ve o küçük kızı kucağıma aldığım anda onun benim olmadığını anladım."

Indy keskin bir nefes alıyor ve kırmızı boyalı tırnaklarıyla ağzını kapatıyor.

"Marissa da biliyordu ve bunu yapmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama o anda her ayrıntıyı anlattı. Bekleme odasındaki adam mı? Evet, o onun gerçek erkek arkadaşıydı. Onun çocuğuydu. Her şeyin içindeydi. Sözde ilişkimiz bir düzmeceydi. İkisi de benimle oynadı, o da hamile kalmaya çalışıyordu. Benden on sekiz yıllık nafaka almaya çalışıyorlardı." Dört buçuk yıl önceki o günü hatırladığımda bu sözlerin kulağa ne kadar saçma geldiğini duyunca inanamayarak gülüyorum. "İlgi odağı olmaktan hiçbir zaman korkmadı ve ailesi de

Dindar. Kimsenin bir ilişkimiz olduğunu bilmesini istemiyordu çünkü sürekli benimle oynuyordu."

Başımı omuzlarımın arasına düşürüyorum. "Bunu çok istedim Mavi. Tüm bu senaryo benim hayalimdeki hayattı. Bunun için çok hazırdım. Çocuğunu tribünden alıp sahada gezdiren havalı, genç bir baba olacağımı sanıyordum. Her gün eve, onların yanına gelmek istiyordum ama oyuna geldim."

Indy bir elini ensemde dolaştırarak oradaki deriyi yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Ryan," diyor, ekleyecek başka bir kelime bulamayarak.

Bir süre önce ağlamayı bırakmıştım ama Indy bu işi devraldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şeylerden biri."

Yanaklarını siliyorum. "Bu yüzden insanlara güvenmekte bu kadar zorlanıyorum. Beni sevdiğini düşündüğüm tek kişi tarafından manipüle edildim. Yeterince yaklaşmalarına izin versem kaç tane normal, sıradan insanın beni kullanmaya çalışacağını bir düşünün."

"Burayı bir aile kurmak için aldın." Avucunu ağzına kapattı. "Aman Tanrım, odam sarıya boyanmış. O odanın olması gerekiyordu-"

"O odadan nefret ediyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Neden burada yaşıyorsun? Bu daire senin için bir hapishane gibi. Zaten zar zor dışarı çıkabiliyorsun, bir de buraya tıkılıyorsun. Planladığın hayat için satın aldığın yer."

Yapbozun parçalarını bir araya getirmesini izlerken sessiz kalıyorum.

"Bu yüzden sen... O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kalçaları ellerimdeyken avuçlarımı taytının üzerinde gezdirerek ikimizi de sakinleştirmeye çalışıyorum. "Evet. Sıradan bir şey yapmaya çalıştım ama bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Her şey olduktan sonraki iki yıl boyunca toplamda belki üç kadın vardı. Rastgele partnerler. Tanıdığım kimse yoktu."

Yanaklarını siliyorum.

"Lütfen devam et," diye yalvarıyor, kahverengi gözleri yaşlarla parlıyor.

Nefes vererek devam ediyorum. "Yirmili yaşlarının ortasında bir erkek olarak seks yapmamak benim için çok garipti, değil mi? Bu yüzden denedim, ama ne zaman biriyle birlikte olsam, tüm zaman boyunca kafamda bunu bana karşı nasıl kullanacaklarını anlamaya çalışıyordum. O kadar berbat bir durumdaydım ki Blue, bu birkaç kez olduğunda, kullanılmış prezervatifi yanıma alıp başka bir yere atıyordum. İşte bu kadar paranoyaktım. Öyle bir noktaya gelmiştim ki, hiçbiri buna değmiyordu. Bunu yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm için yapıyordum, bu yüzden kendime denemeyi bırakma izni verdim."

"Geçen gece bu yüzden mi gittin?"

Başımı salladım. "Beni korkuttu."

"Sence ben-"

"Hayır," daha cümleyi kuramadan sözünü kesiyorum. Hayır, beni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kullanmaya çalışacağını sanmıyorum. "Sadece çok uzun zamandır birini istememe izin vermemiştim. Beni korkutan da *buydu.*"

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Ama..." Tereddüt ediyorum. "O gün hayatımın en kötü günlerinden biri olsa da, beni mahveden o değildi. Beni hepsinden daha fazla mahveden şey, uyanış çağrısı ve dünyaya karşı kim olduğumun farkına varmamdı." Göz teması kuramadan yan tarafına bakıyorum. "Daha önce hiç akıl sağlığı sorunu yaşamamıştım ama sonrasında iki yıl boyunca oldukça karanlık bir depresyona girdim. İstediğim her şey o gün elimden alındı ama aynı zamanda bunlara asla sahip olamayacağımı da öğrendim."

Biraz geri çekiliyor. "Ryan, istediğin her Çeye sahip olabilirsin. Eğer bir aile istiyorsan, buna sahip olabilirsin."

"Gerçekten mi Ind? Geçen gece yaptığımız şeyi bile çıldırmadan yapamıyorum. Birine daha fazlasına sahip olacak kadar nasıl güvenebileceğimi sanıyorsun? Onlarla bir aile kurmak için?" Başım öne eğildi. "Tanrım, bu utanç verici."

"Neden utanıyorsun? Yanlış bir şey yapmadın."

"Çünkü yanlış bir şey yapmama izin yok! Kimse bunu bilmemeli. İnsanlar benden mükemmel olmamı, hata yapmamamı bekliyor. Ama kimsenin iki yıl boyunca beni yataktan kaldıran tek şeyin antrenman ve maçlarda bulunma zorunluluğu olduğu konusunda bir fikri yok. Bunun dışında, günlerimi uyuyarak geçiriyor, hatırlatıldığımda yemek yiyordum. Dairem" -etrafımda dolanıyorum- "berbat bir haldeydi. Neden şu anki kadar temizlik manyağı olduğumu sanıyorsunuz? İki yıl boyunca pislik içinde yaşadım çünkü temizleyecek enerjiyi bulacak zihinsel kapasiteye sahip değildim. Hiç bitmeyen bir karanlık döngüsü içindeydim ve tek bir kişi bile bir maç bittikten sonra basketbolun değerli altın çocuğunun eve gidip sefalet içinde yaşadığını bilmiyordu."

Gözlerim sonunda onunkilerle buluşuyor. "Kahretsin," diye nefes veriyorum, yüzünü paranteze alıp başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Ağlama, Mavi. Seni üzmek istememiştim."

Yüzünü saklayarak omzuma düşüyor. Dokunuşumla erirken, kollarımı sırtına dolama fırsatını değerlendiriyorum.

"Keşke bilseydim," diye sızlanıyor. "Arkamı daha çok temizlerdim. Sadece ne kadar dağınık olduğum konusunda bana zorluk çıkardığını sanıyordum. O günleri hatırlatan bir şey olmak istemiyorum."

"Oh, Ind. Hayır, hayır, değilsin. Sadece bu konuda seninle dalga geçiyorum." Hafifçe dönüyorum, ona sarılırken sessizce konuşuyorum. "Sanırım bu benim için iyi bir şey. Senin burada olman kontrolümün bir kısmını bırakmama yardımcı oldu."

Indy kollarını boynuma doluyor, yüzünü omzuma daha da gömüyor ve kalçalarını benimkilerin etrafında sıkıyor.

"Ama kendimi açıklamak istiyorum. Basketbolun sahip olduğum tek şey olduğunu söylediğimde, gerçekten ciddiyim. Kulağa ne kadar acınası gelse de, her şeyin en başta dağılmasının nedeni olmasına rağmen beni kurtardı. Birkaç yıl öncesine kadar bir sarmalın içindeydim. Kendimi o çukurdan çıkardım, kendimi toparladım ve kameralara ışıltılı bir gülümseme takındım. Hayatıma yeni insanların girmesine izin vermeyi bıraktım, ama aynı zamanda kız kardeşimi

Chicago, böylece yalnız değildim. Tüm zamanımı spor salonunda geçirmeye başladım çünkü orada kimse benimle sevişemeyecekti. Kontrolümü geri aldım. Dünya benden en iyisi olmamı bekliyordu, ben de en iyisi oldum ama yakınımdaki hiç kimsenin ondan bir parça almasına izin vermedim. Benden."

Doğrulup yüzünü sildi. "Neden ya hep ya hiç olmak zorunda? Neden en iyisi olamıyorsun ve dışarıda seni desteklemek için ön sıralarda oturmaktan başka bir şey istemeyen insanlar olduğuna güvenemiyorsun?"

"Çünkü öyle bir şey yok. Hayatıma sadece benden ne elde edebileceğini düşünmeyen biri girmedi. Beni kullanmak. Benden faydalanmak."

Sana kadar, eklemek istiyorum. Ta ki *sen evime girip dünyamı altüst edene, kendimi inandırdığım her düşünceyi çözene kadar. Bir zamanlar sahip olduğum her inancı sildin.*

"Oh," diye boğuk bir sesle, gözlerini hızla kırpıştırarak. "Tamam." Kendi kendine başını sallıyor. "Sanırım bu senin için iyi haber o zaman. Yazın yaptırmam gereken ameliyatı sigorta karşılıyor, yani artık para biriktirmeme gerek yok. Taşınabileceğim."

"Bekle. Ne?"

Boğazını temizleyerek saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve kendini toparlıyor. "Senden faydalandığımı düĞünmeni istemiyorum. Tanrım, bu isteyeceğim son şey Ryan, ama sana yardım etmek istiyorum. Bu yüzden kendimi iş gezimden çektim. Senin için de uygunsa birkaç gün kalacağım. Koltuk değnekleri olmadan yürümeye başladığından emin olduktan sonra kendime bir yer bulurum."

"Hayır. Siktir, hayır. Indy, demek istediğim bu değildi."

"Kahretsin," diyor Stevie kapı aralığından, gözlerini bize dikmiş. "Burada olmamalıydım."

Kafamı ona çevirdim. İkimiz de onun kapıyı açtığını duymadık. Indy kucağımdan fırlayıp kanepenin diğer tarafını buldu.

Hayatımı sikeyim. Stevie'yle en iyi arkadaşına karşı hissettiklerim hakkında konuşma fırsatım olmadı ve az önce içeri girdiğinde onu kucağımda otururken buldu. Sadece bu da değil, ev arkadaşım bana taşınacağını söylüyor çünkü bu güvensizliklerimin onun için geçerli olmadığını açıklayamadım.

Stevie anlayacaktır. Hatta bu konuda hemfikir bile olabilir ama şu anda kafasını daha fazla karıştırmadan önce Indy'ye kendimi açıklamam gerekiyor.

Stevie başparmağını omzunun üzerinden atarak, "Ben gidiyorum," diye devam ediyor.

"İyi fikir."

"Hayır!" Indy araya giriyor. "Lütfen kal."

Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerimin içine bakmıyor. Indy kanepenin köşesinde oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, belli ki konuşmamızdan bunalmış. Daha önce hiç kimseye bu kadar bilgi vermemiştim ve şimdi burada yaşamasının benden faydalanmasının bir şekli olduğunu düşündüğüm inancıyla orada oturuyor.

Gerçeklerden daha uzak olamazdı.

RYAN

Son günü spor salonunda geçirmek ve izlemekten başka bir şey yapamamak
işkenceydi. Takımın doktorları ve eğitmenleri dizimi dürtüp dürtüyor, ben de kıçımı bir masaya dayayıp cam bir pencereden takımın antrenmanını izliyordum.

Birinci gün ve sahalara dönmek için can atıyorum. Dört hafta boyunca kenardan izlemeyi kaldırabilir miyim emin değilim.

Ron ve koçum ben yokken deplasmanlarda evde kalma seçeneği sundular ve muhtemelen bu tekliflerini kabul edeceğim. İç saha maçlarında bile yedek kulübesinde durabilir miyim bilmiyorum. Bu çok zor ve dürüst olmak gerekirse, benim boktan tavrım saha kenarındaki yokluğumdan daha kötü olabilir.

Stevie, Zanders'ın arabasıyla antrenman tesisinin önünde beni bekliyor. Birkaç gün daha araba kullanamayacağım ama antrenörler son yirmi dört saat içinde şişliklerimin inmesinden çok etkilendiler. Bunun için Indy'ye teşekkür edeceğim. Çok sevecen, şefkatli ve ilgiliydi, etrafındaki herkesle ilgilenerek tipik bir Indy hareketi yaptı. Ama yalan söylemeyeceğim, akşam boyunca onun ilgi odağı olmak hoşuma gitti.

Koltuk değnekleri olmadan yürüyerek dizime biraz ağırlık vermem için onay aldım, ancak kendimi Zee'nin G-Wagon'una kaldırırken çok yavaşım.

"Şu haline bak! Koltuk değneği yok!" Stevie sürücü koltuğundan alkışlıyor. "Bunun neşelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum, Vee."

"Tamam, huysuz. Sana kahve getirdim." Orta konsolu işaret ediyor. "Ne dediler?"

"Şişliğimin bu kadar inmesinden çok etkilendiler. Üzerinde biraz yürümemi istiyorlar ama önümüzdeki haftaya kadar büyük hareketlere başlamayacağım."

"Bu heyecan verici!" Arabayı vitese takıyor ve bizi eve doğru yola çıkarıyor. "Öyle mi?"

"Tamam. Belli ki şu anda hiçbir şey senin için yeterince iyi olmayacak." Konuyu değiştiriyor. "Takım yemeğinde ne zaman olman gerekiyor? Seni bırakmamı ister misin yoksa Harold mı götürecek?"

"İptal ettim."

"Ne? Neden?"

Gözlerimi yolcu camından ayırmadan Chicago'nun hızla geçişini izliyorum. "Sence neden, Vee? Kafam pek yerinde değil. Şu anda yapmak istediğim son şey çocukları yemeğe götürmek ve onları hayal kırıklığına uğratmamışım gibi davranmak."

Sessiz kalıyor, gözleri yolda, ağzı sert bir çizgi halinde.

"Bakın," diye devam ediyorum. "Kendi ikizim bile benden rahatsız oluyor. Diğer insanlarla ne kadar kötü olacağımı bir düşünün."

Bu onun dudaklarına küçük bir gülümseme kondurdu. "Sana kızgın değilim ama takımının hâlâ sana ihtiyacı var. Sen hâlâ onların kaptanısın."

Onu başından savdım. "Ethan onların kaptanı. Ben sadece halk için bu unvanı taşıyorum."

Stevie ayrıntıya girmiyor ya da bana ne kadar hatalı olduğumu söylemiyor ki bu da en iyi arkadaşım bana ulaşamıyorsa kimsenin ulaşamayacağının bir başka işareti.

"Ee," diye konuyu değiştiriyor. "Dün gece hakkında konuşalım mı?"

Stevie'nin ikiz beyni benimkiyle senkronize olurken göz ucuyla bakıyorum ve onun yüzünde benim aynadaki ifademi buluyorum, bilmiş bir gülümseme ve her şey.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Masum numarası yaparak soruyorum.

Gülüyor. "Çok saçmalıyorsun. Bu konuyu konuşabilmek için Harold yerine seni eve bırakmamı istediğin çok açık, o yüzden konuşmaya başla Süperstar."

Kahretsin, bazen birbirimizi bu kadar iyi tanımamız

korkutucu. "En iyi arkadaşın için küçük bir şeyim

olabilir."

"Ha!" diye bir kahkaha patlatır. "Aman Tanrım, Ry. Tekrar denemek ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evimde yaşayan sarışına biraz vurulmuş olabilirim."

Stevie kendi kendine gülüyor. "Kariyerinin en büyük haberini öğrenirken onun elini tutuyordun. Eğer ona tamamen aşık olduğunu söyleseydin, sana daha çok inanırdım."

"Ona Marissa'dan bahsettim."

Neyse ki kırmızı ışıkta duruyoruz çünkü kız kardeşimin kafası bana doğru dönüyor, gözleri tamamen yoldan ayrılıyor. "Sen mi yaptın?"

"Dün gece. İçeri girdiğinde gördüğün şey buydu."

"Ryan." Gözleri yumuşuyor. "Bu gerçekten büyük bir olay."

Gerisini, yani sonraki yılların neye benzediğini anlatmıyorum. Stevie'yi dünyadaki herkesten daha çok seviyorum ama o bile karanlık günlere ayrıcalıklı değildi. Indy bunu bilmesi gereken ilk kişi ve eve gitmek istiyorum ki geri kalanı hakkında konuşabilelim. Kalmasını ne kadar istediğimi bilmesi gerekiyor. Kalmasına ne kadar *ihtiyacım olduğunu.*

"Onu istiyorum, Vee. Yaşadığı onca şeyden sonra nerede olduğunu ya da ne hissedebileceğini bilmiyorum ama bana sunabileceği her şeyi kabul edeceğim." Yola konsantre olmuş bir şekilde arabayı sürmeye devam ederken ona bakıyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görebiliyorum. "Birlikte olmak için benim iznime ihtiyacınız yok."

"Yine de istiyorum. Bu senin en iyi arkadaşın ve ikimiz de biliyoruz ki diğer arkadaşlıklarının yürümemesi benim hatam."

"Bak, herhangi birinden bahsediyor olabilirdin ve kendini tekrar açtığını duymak beni çok mutlu ederdi, ama Indy ile?" Bana doğru bakıyor. "Seni korumak için senin onu koruyacağın kadar güvendiğim kimse yok."

Ona hafif bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkürler, Vee."

"Ama burayı kilitlemelisin. O kadını gördün mü?" Kız kardeşim alay ediyor. "Bütün hokey takımı ona aşık."

"Tamam. Tamam. Tamam. Hatırlatmana gerek yok."

"Sadece söylüyorum. Acele et dostum. Zaten birlikte yaşıyorsunuz ve ben bir baldız daha istiyorum."

"Yüce Tanrım," diye bir kahkaha attım. "Sana asla bir şey söylemeyeceğim. Sende hiç soğukkanlılık yok."

Stevie binamın önüne park ediyor. "Bana bir şey söylemene gerek yok." Başının yan tarafına vuruyor. "İkiz beyin. Her şeyi zaten biliyorum."

Daha daireye adımımı atmadan Indy'nin konuştuğunu duyabiliyorum. Kapıyı açtığım anda evim karmakarışık, katlanır sandalyeler duvara dizilmiş, oturma odamızın ortasında iki uzun katlanabilir masa var. Kanepe duvara doğru itilmiş. Boş karton kutular yere saçılmış.

Indy konuşurken mutfak adasının üzerinde bir telefon duruyor. Beni duymamış olmalı çünkü arkasını dönmüyor, ancak annesi telefon ekranından dikkatimi çekiyor.

"Selam, Ryan!" El sallıyor.

Indy arkasını döndüğünde beni kapının önünde buldu. "Hey, Abigale. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Indigo'ya bir tarif veriyorum."

Indy önündeki kesme tahtasını işaret ediyor, tüm mutfağım onun hazırladığı yiyeceklerle kaplı.

Işıl ışıl parlıyor, dün gece bıraktığımızdan çok daha mutlu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye devam ediyor annesi.

"Oraya doğru gidiyorum. Umarım sen ve Tim ziyarete gelene kadar sahalara dönmüş olurum."

"Her halükarda seni destekleyeceğiz. Ben sizi yalnız bırakayım. Yakında görüşürüz, Ryan! Hoşça kal, tatlım."

Indy telefonu kapatır. "Neden annem senin yeni kankan gibi konuşuyor?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Anneler beni sever."

Bana şüpheyle bakıyor ama annesi ve benim bu kadar rahat olduğumuzu anlamıyor çünkü ailesiyle ilk kez bu mutfakta görüntülü bir görüşme sırasında tanıştığımdan beri birkaç kez sohbet ettim. "Dairenin telaşlı olduğunu biliyorum ama bu geceden sonra temizleyeceğim." Indy vücudumu ele geçiriyor. "Koltuk değneği yok mu? Bu heyecan verici!"

"Sen iyi misin?" Şaşkınlıkla sordum. Dün gece bunalmış ve mesafeliydi. Bugün sanki konuşmamız hiç olmamış gibi.

"Tabii ki öyleyim. Neden olmayayım ki?"

Belki de dün söylediklerimi yanlış anladığın ve taşınmanı istediğimi düşündüğün içindir?

Kalabalık daireye bakıp "Neler oluyor?" diye soruyorum. "Takım yemeğine ev sahipliği yapıyoruz."

"Hayır, değiliz."

"Annie aradı ve her şeyi iptal ettiğini söyledi." "İptal ettim."

"Ben de Ethan'a iptal ettirdim ve onun yerine ekibi buraya davet ettim."

"Indy, bunu neden yapasın ki? İnsanların benim alanıma girmesi konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Dün gece o adamların her birini hayal kırıklığına uğrattığımdan bahsetmiyorum bile. Onlarla yüzleşmeye hazır değilim."

Sebzeleri doğramak için kullandığı bıçağı bırakıp baĢını eğiyor ve yaklaĢımını yumuĢatıyor. "Ryan, sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın ve bir anlaşmamız vardı. Daha iyi bir lider olmana yardım etmem gerekiyordu."

"Hayır, sen sadece Ron'u öyle olduğuma ikna etmeme yardım edeceksin."

"Neden gerçekten yapmıyorsun? Bir ay boyunca oynayamazsın. Neden bunu vites değiştirmek ve başka şekillerde katkıda bulunmak için bir fırsat olarak değerlendirmiyorsun? Takımdaki en zeki adam sensin. Beynini hâlâ saha kenarında kullanabilirsin."

Mantığını tam olarak tartışamam. İyi bir lider böyle yapardı.

"Bundan emin değilim Ind. Herkesin burada olması."

Onu yalnız bırakıp taşınmaması için ikna edebileceğimi düşündüm. Bütün gece boyunca. Dilimle belki.

"Bu konuda bana güvenir misin?" diye yalvarıyor. "Eğer buraya gelirlerse ve bu sana fazla gelirse, onları dışarı atarım ama bence bu harika olabilir. Sana yeni tabaklar ve çatal bıçak takımı aldım, böylece herkese yetecek kadar var. Onları *sen* aldın. Senin kredi kartını kullandım tabii ki."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. "Belli ki."

Gözleri pişmanlıkla kapanıyor, sanki kendini suçüstü yakalamış gibi. "Onlar için sana geri ödeme yapacağım."

"Lütfen bunu yapmayın. Lütfen burada yumurta kabuklarıyla dolaşma. Kendi takım yemeğim için bana ödeme yapmıyorsunuz."

"Ve birkaç masa ve sandalye kiraladım." Bana şakacı ve temkinli bir gülümseme sunuyor. "Buraya kişisel bir hapishane gibi davranmayı bırakıp yeniden yaşamaya başlamalısın. Bu gece iyi bir başlangıç."

Tabii ki Indy geçmişimle ilgili her şeyi öğrendiği anda iyileşmem için bana yardım etmeye çalışacağını bilmeliydim. Böyle iyi, böyle şefkatli.

Ev hazırlandı ve belli ki heyecanlı. Fırında her ne pişiyorsa olağanüstü kokuyor ve bu kızın saf niyetini bildiği için bu gecenin benim için iyi olacağına inanıyor.

Güvenli alanımda bu kadar çok insan olduğu için büyük olasılıkla bir endişe yumağı olacağım, ama onun için deneyeceğim.

Tüm anlaşmalarımızı buzdolabına asılı tutan mıknatısları çıkarıyorum. Takım arkadaşlarımın, nasıl fena bir erkek arkadaş olunacağını öğrenmek için bir yapılacaklar listem olduğunu ya da birlikte yaşadığım kız arkadaşım olması gereken kadının bir kira sözleşmesi olduğunu öğrenmelerine ihtiyacım yok.

"Bunları saklayacağım." Onları havaya kaldırıyorum, tüm ilişkimizi oluşturan rastgele kağıt çiziklerini gösteriyorum.

Kıkırdıyor ama sebzeleri doğramaya geri dönmeden önce dudaklarına düşen hüzünlü gülümsemeyi yakalıyorum.

Onu öpmek ve hiçbir yere gitmesine izin verilmediğini söylemek istiyorum. Buraya bu kadar uyum sağlamışken, burayı evim gibi hissettirirken olmaz, ama kapımın çalınması bunu yapmama engel oluyor.

Dom şimdiye kadar yediğim en inanılmaz parmesanlı tavuğu çiğnemenin ortasında. Gözleri başının arkasına yuvarlanırken yüksek sesle bir inilti daha çıkarıyor. "Lanet olsun, Shay. O sadece senin kız arkadaşın ve sen bunları alabiliyor musun? Bu karılık malzemesi." Indy gülmemeye çalışarak ona bir kadeh şarap daha dolduruyor. "Indy, eğer o seninle evlenmezse, ben evlenirim. Hemen şimdi." Sanki onun önünde diz çökecekmiş gibi oturduğu yerden kalkmaya başlıyor.

"Kıçını kaldırıp yerine otur," diye emrediyorum masanın başından.

Beni görmezden geliyor ve tekrar göz alıcı sarışına odaklanıyor. Sessizce "*Sen ve ben." demeden* önce ikisinin arasında bir işaret yapıyor. *Ara beni.*"

Kıkırdıyor ve bu benim en sevdiğim ses.

Indy neredeyse hiç oturmadı, sürekli mutfaktan ekip için daha fazla yiyecek ve içecekle derme çatma yemek odasına koşuyor. Ethan'ın evindeki akşam yemeklerinden beri bu adamları bu kadar rahat görmemiştim. Yemekler olağanüstü, ama keşke Indy yanımdaki boş koltuğa oturup yemek

yeseydi.

bizimle birlikte. Kendisine tek porsiyon patlıcan parmesan yaptı ama henüz tadına bakmadı.

Leon, son takım yemeğinden çok daha açık sözlü bir şekilde, "Shay, evin inanılmaz," diyor.

Onunla bire bir çalışmaya başlamayı umuyordum ama sakatlığım nedeniyle bu mümkün değil.

"Sağ ol dostum."

"Neden bizi hala davet etmedin? Bu yemek..." Takdirle başını sallıyor. "Vay anasını."

"Emin değilim. Sanırım yakın zamana kadar doğru gelmiyordu."

Gözlerim neden bu kadar rahat olduğumu bulmak için mutfağa geri dönüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, çocuklar gelmeye başladığından beri çok fazla endişe hissetmedim. Yaklaşan maçlar ve görüştükleri kızlar hakkında konuşuyorlardı. Kimse benim alanıma burnunu sokmaya çalışmıyor. Bunun yerine, iş dışında birlikte olmanın tadını çıkarıyorlar.

Hem benim hem de Indy'nin odası kilitli, herkes mutfak ve oturma odasına hapsolmuş durumda ve ayrı yatak odalarımız olduğundan tamamen habersizler.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" Leon

devam ediyor. "Dört buçuk yıldır."

"Vay be." Başını sallıyor. "Bir gün böyle bir yere sahip olmayı çok isterdim."

Böyle bir yer onun gibi bir adam için mantıklı. Bekar. Genç. Sanırım ben de bekâr ve gencim ama hayatımda artık böyle bir apartman dairesine uygun pek bir şey yok. Gittikçe daha büyük bir yer için kaşınıyorum. Açık havada ve rahatsız edilmeden yaşayabileceğim bir yer. Bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm hayatı daha az hatırlatan bir yer.

"Önümüzdeki ayı atlatmamızı sağlarsan, eminim bir sonraki sözleşmende güzel bir zam alacaksın," diye güvence veriyorum.

Gülüp geçiyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak. Ryan Shay'in yerini doldurmaya pek hazır değilim."

Ethan konuşmamıza kulak misafiri oluyor, gözlerimiz buluşuyor.

Çatalımı ve bıçağımı bırakıp sandalyemde arkama yaslandım. "Öylesin. Olmak zorundasın."

Leon dikkatini tekrar bana yöneltmeden önce takım arkadaşlarımızın masasına bakıyor ve sesi kısılıyor. "Bunu yapamam. Ben bir yedek kulübesi adamıyım."

Leon benim yedeğim, sadece maçın dördüncü çeyreğinde oynar. Sadece o ve Ethan duyabilsin diye öne doğru eğildim. "Evet, oynayabilirsin. Sana yardım edeceğim."

"Bunu yapar mısın?"

"Biz bir takımız ve artık sahadaki lider sen olmalısın. Sen ve ben, planladığımız gibi antrenmandan sonra geç saate kadar kalacağız. Her şeyi seninle birlikte gözden geçireceğim. Maçlar sırasında yardım etmek için kenarda olacağım. Bunu başarabilirsin."

Ağzımdan çıkana kadar tüm bunlara karar verdiğimi fark etmemiştim ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. İyi bir lider böyle yapardı. Üniversitedeyken bana iki ulusal şampiyonluk kazandıran lider de böyle yapardı.

"Sen bizi playofflara taşıyacaksın ve ben de sana yardım edeceğim." Leon kendinden emin bir şekilde nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Sonra," diye devam ediyorum. "Bir ay içinde, yerimi geri çalacağım."

Kolay bir kahkaha üçümüzün arasında yayılıyor. Ethan'ı bana bakarken yakalıyorum, başını sallıyor, gözleri gururla yumuşuyor.

Omzuna bilmiş bir şaplak atarak onun ve masada iyi vakit geçiren diğer çocukların yanından geçip gidiyorum. Indy'yi mutfakta, evimizdeki sonsuz aç on dört basketbolcu için daha fazla yemek hazırlarken buluyorum.

Arkadan, ellerimi önümüzde duran tezgâha dayayarak bedenini kendi bedenime hapsediyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Harikayım."

Bana bakmak için başını eğiyor, dudakları neredeyse benimkine değecek. Gözleri ağzıma kayıyor ama ben "siktir et" deyip onu öpemeden tekrar yemeğe dönüyor ve tüm dikkatini ona veriyor.

"Sana bana güvenebileceğini söylemiştim."

Omzuna bir öpücük konduruyorum, bu gece beni kabuğumdan çıkardığı için sonsuza dek minnettar olmaktan başka söyleyecek pek bir şeyim yok. Garip bir şekilde misafirim olması beni özgürleştiriyor. Kendimi kontrolden çıkmış, paranoyak hissedeceğimi sanıyordum ama öyle hissetmiyorum. Garip bir şekilde sakin hissediyorum.

Elini kendi elimle kapatarak hareketlerini durduruyorum. "Gel benimle ye."

"Henüz yapamam. Daha fazla yiyecek ve içecek almam gerekiyor."

"Herkes mutlu. Biraz ara verin ve gelip benimle yemek yiyin."

İsteksizce elindeki servis gereçlerini bırakıp beni masaya kadar takip ediyor ve Ethan'la benimkilerin arasına onun için bir sandalye çekiyorum. Masaya aile tarzı daha fazla tabak yemek koyuyorum ve ardından birkaç açık kırmızı şişe getiriyorum. Onlar büyük çocuklar. Kendilerine servis yapabilirler.

Indy'nin yanında oturmak her zaman olduğu gibi iyi hissettiriyor ama bu gece ekibimle sohbet ederken, onun benim olduğuna inandıkları için içimden bir gurur akıyor. Olabilir. Olmasını istiyorum. Hayatın içinden nasıl zahmetsizce geçtiğini izledikçe ona daha çok ihtiyacım var.

O sadece hayatın kötü yanlarını algılamayan, mutlu-şanslı bir kız değil. Gökkuşağına sıçmıyor ya da tek boynuzlu atlara inanmıyor ama her şeyi hissediyor. İyi ya da kötü her duyguyu ve sırf bu nedenle bile hayatıma yeni bir soluk getiriyor. O yaşıyor ve bunun için ona hem hayranım hem de inanamayacağım kadar kıskanıyorum.

Dün gece kucağımda oturup geçmişimin en kötü yanlarını anlatmamı dinlerken bir değişim oldu ve onu geleceğim olarak istediğimi fark ettim.

"Indy," diye sesleniyor Dom masanın altından. "Beni bir kız arkadaşa ihtiyacım olduğuna ikna ediyorsun."

"Senin bir sürü kız arkadaşın var," diye karşılık veriyor.

Dom'dan sadece bir ya da iki kez bahsettim, ama Indy'nin söylediğim neredeyse her şeyi hatırladığını çabucak öğrendim, tıpkı benim ona yaptığım gibi.

"Hayır, *gerçek* bir kız arkadaştan bahsediyorum."

Ekipte bir kahkaha tufanı kopar çünkü... Dom tek kadınlı bir adam değildir.

"Siktirin gidin çocuklar. Ben değişebilirim. Shay değişti." Bana doğru işaret ediyor. "Şu aşk hastası orospu çocuğuna bak. Şimdi evinde yaşayan tam bir duman gösterisi var. Evimde bir Indy'nin dolaşmasını istiyorum."

"Dikkat et," diye ısırdım. "Kızın MBA'i var ve çok komik."

Indy'nin yanakları kızarıyor, sadece görünüşü değil aklıyla da övülmekten utanç duyuyor.

Dom muzip bir gülümsemeyle yemeğini kaldırıyor. "Ve o harika bir aşçı."

"Aynen öyle," diye kabul ediyor.

"Benim evim Shay'inkinden çok daha büyük. Başımızın üstünde yerin var." Lanet olası bok bölücü.

"Hiçbir yere gitmiyor." Kelimeleri Dom'a söylüyorum ama onlar çıkarken gözlerimi Indy'den ayırmıyorum.

Bana bakmıyor.

Onun burada olması çok doğru. Ait olduğu yer burası, benim yanım, bu daire. Ve eğer bir an için bile taşınacağını düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir.

INDY

INDY

Günlük güncelleme. Daireden uzaklaşmam lazım. Geceyi senin evinde geçirebilir miyim?

STEVIE

Her şey yolunda mı?

Hayır.

Yakında görüşürüz.

Ryan antrenmandayken çantamı hazırladım ve gitmeyi planlamıştım.

o eve gelene kadar. Ama Annie arayıp Ryan'ın takım yemeğini iptal ettiğini söylediğinde, henüz ayrılamayacağımı biliyordum.

Gerçekten kaçmaya çalışıyorsam muhtemelen Zanders ve Stevie'nin çatı katından daha uzağa gitmeliydim ama öyle miyim bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim o dairenin onunla dolu olduğu ve boğucu olduğu.

Onu ne kadar çok istediğim boğucu.

Onu ne kadar önemsediğim boğucu.

Sadece birkaç ay sonra o adama duyduğum sevgi beni boğuyor.

Bana dramatik diyebilirsiniz ama dün geceki farkındalıklar beni mahvetti. Ryan sevdiğini sandığı bir kadının hamileliğini yaşadı.

geleceklerini ve ailelerini. Dokuz ayını kendisinin olmayan bir çocuğu severek geçirdi. Bundan nasıl geri dönersin? Korunaklı ve güvenilmez olmasına şaşmamalı.

Birinin Ryan'ı en incitici şekillerde nasıl kullanmaya çalıştığını, etrafındaki herkesin ondan faydalanmaya çalıştığını düşündüğünü duymak, sadece bir izleyici olarak benim için dayanılmazdı.

Beni bu ifadenin dışında bırakmadığını çok net bir şekilde duydum ve bir kez daha parlayan neon işaretlerini kaçırmayı reddediyorum. Benim için olmayan bir alanda kalmayı reddediyorum, tıpkı artık benim geleceğim olmayan bir ilişkide kaldığım gibi.

İsteyeceğim son şey benden önceki kadınla karşılaştırılmak. Ryan'ı buna inanmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyorum, o yüzden bunu kanıtlayacağım. Taşınacağım. Bu şekilde, onu kullandığıma inanmaya devam edemez.

Ryan'ın dikkati dağılıp Ethan ve Dom hariç herkes evden çıkar çıkmaz ben de çıktım. Ama spor çantamı misafir yatak odasına taşırken ve daha pijamalarımı giymeden koridorun sonundan onun sesini duyuyorum.

"Bu gece geveze bir sarışın gördün mü? Kilometrelerce uzunlukta bacakları ve vurucu bir beyni var mı?" Ryan kız kardeşine ve Zanders'a sorar.

Nişanlısıyla konuşurken Zanders'ın ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bunu bizim için seviyorum, Vee. Kardeşinin aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi kıvranmasını izlemek. Mushy orospu çocuğu."

"Siktir git."

Stevie, Zanders ve köpekleri Rosie ile birlikte kanepede oturduğu yerden gülüyor. "Misafir odasında. Eminim bir dakika içinde çıkacaktır."

Buraya geleceğini ya da en azından arayacağını biliyordum ama beklediğimden daha hızlı davrandı.

Geceye hazırlanmak için diş fırçamı daha yeni çıkarmıştım, o yüzden elimde fırçamla utangaç bir şekilde koridorda ilerliyorum.

Ryan üzgün görünmüyor, sadece biraz etkilenmiş. Bir omzunu oturma odasının köÇe duvarına yaslamıÇ, ellerini ceplerine sokmuÇ, bir ayağını diğerinin üzerine atmıÇ, hiç etkilenmemiÇ gibi duruyor.

"İşte kaçak."

"Merhaba."

Gözler yumuşar. "Selam, Mavi."

Zanders koltuktan bir ergen gibi ciyaklıyor.

"Sana biraz zaman tanıyordum," diye açıklıyorum daha sorulmadan. "Neden biraz zaman isteyeyim ki, hem de senden?" "Dün gece-"

"Dün gece, söylemeye çalıştığım şeyi bitirmeme izin vermedin."

Duvardan fırlıyor, aramızdaki mesafeyi hızla yutuyor ve odanın öbür ucunda benimle buluşuyor. Güzel vücuduyla beni sıkıştırıyor, ben aynı hızla geri çekilirken o da benim alanıma giriyor.

Kapüşonlu gözleri bana bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasında kayıyor. "Konuşmamızı şimdi bitirebilir miyiz?"

Yutkunuyorum, sesli bir şekilde ve başımı sallayarak.

"Hayatıma giren hiç kimse benden ne koparabileceğinin peşinde olmadı," diye tekrarlıyor dün geceki sözlerini, sanki unutabilirmişim gibi. "Sana kadar."

Geri çekilirken omuzlarım duvara çarpıyor, Ryan ellerini başımın üzerinde birleştirerek beni hapsediyor ve sözlerini duymamı sağlıyor.

"Ta ki sen o renkli, dağınık ve son derece baştan çıkarıcı kıçınla daireme girene kadar. Bir kez olsun senden faydalandığımı hissetmedim. Aslında, hatırlarsan, kira ödemeni istemeyen *bendim*. Artık para biriktirmeye ihtiyacın yoksa umurumda değil, gitmiyorsun."

"Bu kulağa çok kaçırma gibi geliyor." "Beni kışkırtma."

Yere baktığımda parlak pembe diş fırçasının hâlâ elimde olduğunu gördüm. Romantik beynim bunu çok daha farklı oynadı. Belki de bu itiraf

Bir yağmur fırtınasının ortasında ya da milyonlarca insanın önünde halka duyurulur. En iyi arkadaşımın evinin ortasında diş fırçamı tutarken değil.

"Bir dinleyicimiz var," diye fısıldıyorum, kanepedeki kulak misafiri çiftlere doğru başımı sallayarak.

"Güzel. İstedikleri kadar izlesinler, umurumda değil." Ryan diş fırçamı nazikçe alıp yakındaki bir masaya koyduktan sonra kollarımı omuzlarına atıyor. "Geçen yıl bana yaşattıklarından sonra mı? En azından bunu hak ediyorlar."

Hızlı bir kahkaha atıyorum.

Bu ses dudağının kenarından güzel ve yumuşak bir gülümsemeye neden oluyor ve gamzelerini ortaya çıkarıyor. "Peki, taşınmanla ilgili tüm bu saçma konuşmayı bitirdik mi?"

Okyanusun gözleri ağzıma
düşüyor. "Ama senin paranın
çoğunu ben harcıyorum." "Birinin
harcaması gerek."
"Ve ben dağınık biriyim. Dağınıklığı
sevmezsin." "Ben senin dağınıklığını
seviyorum."
"Ve ben muhtacım. Nasıl yalnız kalınacağı hakkında hiçbir fikrim yok."
"Güzel. Yalnız olmanı istemiyorum. Benimle olmanı istiyorum."

Gözleri boğazıma düşüyor, bir yutkunmanın içinden geçişini izliyor.

"Benimle eve gel, Mavi."

Görünüşe göre yarım saniye tereddüt etmek için çok uzun bir süre çünkü Ryan devam ediyor. "Ve Çunu açıkça söyleyeyim, hayır deseniz bile sizi omzuma atıp yanımda götüreceğim. Ama burada dizimdeki sakatlıkla uğraşıyorum ve kendi özgür iradenle gelmeni tercih ederim."

Ağzı seğiriyor, tehdidini güçlendirmek için düz bir çizgide durmaya çalışıyor.

Bu adamın ne kadar komik olabileceğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Ciddi ve soğukkanlı olduğunu düşünmeyi seviyor ama beni herkesten çok güldürüyor.

Şimdiye kadar tanıştığım.

"Beni eve götür, Shay."

Ryan'ın ciğerleri derin bir nefesle doluyor, sonra çantamı kapıyor, elini benimkiyle birleştiriyor ve beni kapıya doğru götürüyor.

"Indy, bunu açıklığa kavuşturmak için, yarın tek bir günlük güncelleme bile istemiyorum!" Stevie kanepeden anons ediyor.

"Detayları sabah mesaj atarım!" "Yeni bir

numara alıyorum."

"Gördüğünüz en şirin aile dörtlüsü değil miyiz?" Zanders araya giriyor.

Ryan kapı aralığından beni arkasına çekerek, "Hepinizi seviyorum," diye bitiriyor. "En çok da Rosie'yi tabii ki." Ryan'ın Rosie'yle her birlikte olduğunda alerji hapı almak zorunda kalması ironik bir durum ama yine de sırf onların evinde vakit geçirmek için bunu seve seve yapıyor.

Sokağın karşısında, dairemizin kapısından içeri giriyor, beni hızla kucağına alıyor ve yatağına götürüp şiltenin üzerine atıyor. Ama ilişkimizi oluşturan kâğıt parçalarını buzdolabının arkasına iliştirdiğini fark etmeden önce değil.

Sanki beni evinde ve yatağında görmek ona huzur vermiş gibi göğsü rahatlıyor. "Tam ait olduğun yerde." Bakışları beni boydan boya tarıyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Bu gece için. Sanırım her zaman takımın gelmesini, insanların gelmesini istedim ama bu beni korkuttu. İnsanların hayatıma girmesine izin vermek beni korkuttu." Yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, üzerimde duruyordu. "Ama sen, senin burada olman, evimde olduğun için ne kadar şanslı olduğumu herkesin görmesini istiyorum."

Sırt üstü yatarken Ryan'ın gömleğini dolaba asmasını izliyorum. Bunu sayısız kez düşündüm, o olmadan soyunamayacağını biliyordum.

Her küçük şeyi ait olduğu yere koyuyor, ama neden böyle olduğunu anlamak onun temizliğine yepyeni bir değer vermemi sağlıyor.

Manzara da hiç fena değil. Tüm bunlar bana onun dalgalı göğsüne ve zayıf, kaslı kollarına hayran olmak için daha fazla zaman veriyor.

O çok güzel, koruyucu ve çalışkan. Biri onu nasıl takdir etmez, aklım almıyor.

Ryan açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yatağa sürünerek geri dönüyor. Elleriyle saçlarımı yüzümden uzaklaÇtırıyor, avuçlarını Çakaklarıma götürüyor. "Teşekkür ederim, Indigo."

Kollarımı omuzlarına atarken bacaklarım tereddüt etmeden onun etrafında açılıyor. "Bir şey değil."

"Şimdi, lütfen, Tanrı aşkına, öp beni."

"Emin misin? Çünkü geçen gece biz... şey, öpüşmedik."

Üzerimde gezinirken gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Çünkü ne istediğini bilmiyordum. Sadece boşalmak mı istiyorsun yoksa beni mi istiyorsun bilmiyordum."

Kaşlarım birbirine çarptı. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Ne kadar istendiğinin kendisine söylenmesine ihtiyacı olduğunu nasıl fark etmedim? Bir başkası sizi seviyormuş gibi yaptığında, sizi istiyormuş gibi yaptığında, elbette güvenceye ihtiyaç duyarsınız.

Çenesinden çekiştirerek göz teması kurmaya zorluyorum. "*Seni* istiyorum Ryan. Seni hep istedim ama sana sahip olduğum için bu kadar şanslı olabileceğimi bilmiyordum."

O çarpıcı gülümseme geri geldi. "O zaman öp beni, Mavi."

Ben de öyle yapıyorum, yumuşak ve yavaşça, tırnaklarım boynunu tırmalıyor. Yüzümü kavrıyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve daha önce hiç olmadığı kadar zaman geçiriyoruz. İlk defa, bunun gerçek olup olmadığına dair bir soru yok. Gerçek olduğunu biliyorum.

Ama yine de soruyorum.

"Numara mı yapıyorsun?"

Geri çekiliyor, derin ve dolu dolu gülüyor. "Numara yapmayı uzun zaman önce bıraktım, Ind."

"Ben... Eğer sadece bir kolaylık olacaksam bunu istemiyorum. Çünkü burada yaşıyorum."

Bana güvensiz diyebilirsiniz ama rahat ve konforlu bir ilişkide çok uzun zaman geçirdim ve bunu tekrar yapmayı reddediyorum.

Arayan gözler, beni izlerken yumuşuyor. "Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum ama Blue, sen başıma gelen en uygunsuz şeysin."

Kalbim çırpınıyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Kolaylık arıyor olsaydım, bir kadına dokunmadan yıllarımı geçirmezdim. Uyanıp seni düşünmek, uykuya dalmak ve orada olmanı dilemek, dikkat dağıtıcı, yorucu ve lanet olası sinir bozucu oldu, ama senden dünyalar için vazgeçmezdim."

Bana güzel şeyler söylendi, hoş ve romantik şeyler. Ancak Ryan'ın kaderinde olduğunu varsaydığı yalnız hayatı yaşamaya devam edemeyeceğini kabul ettiği için bana sakıncalı olduğumun söylenmesi duyduğum en romantik şeylerden biri.

Dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, çenemde, boynumda, göğsümde gezinmeden önce yakalıyor ve alıyor.

"Dün gece beni dinlediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor tenime karşı. Suçluluk duygusu beni sarıyor. "Bana teşekkür etme. Ben s u s t u m . Bana inanılmaz derecede önemli bir şey söylüyordun, kim olduğunla ilgili önemli bir şey ve ben sustu."

Kendini kaldırıyor, göğsünü benimkinin üzerine koyuyor, bacaklarını yatağın dışına uzatarak bedenimin üzerine uzanıyor. Sağ dizini bükmediğini aklıma not ediyorum ve yakında durmamız gerekiyor, böylece üzerine buz torbası koyabilirim.

"Sen mükemmeldin," diye güvence veriyor.

"Bilmeni isterim ki beni korkutan senin hikayen değildi. Gitmemi istediğin düşüncesiydi."

"Biliyorum."

Başparmağım çilli yanağında geziniyor. "Bu konu hakkında konuştuktan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Daha hafif. Sanki bugün daha az önemliymiş gibi."

Daha az önemli, hatta hiç önemli olmadığını bile iddia edebilirim. Birilerinin onu, değerinin bir insan olarak kendisine değil de gelirine ya da ismine dayandığına inandırmış olması bunu doğru yapmaz. Belki de bunu görmeye başlamıştır.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi öpmek için eğiliyor. Ağızlarımız birbirine karışıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor, ellerim dolaşıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alırken bir eliyle yanağımı kavrayarak beni sabit tutuyor.

Öpüşme şekli beni çılgına çeviriyor. Size en son ne zaman biriyle öpüştüğümü söyleyemem ama Ryan Shay ile yatakta yuvarlanırken kendimi sonunda ilk öpücüğünü almış bir genç kız gibi hissediyorum.

Bazı açılardan, bu bir ilk. Hiç Ryan'ın beni gördüğü gibi görülmemiştim. Hiç onun gözlerinin bana taptığı gibi takdir edilmemiştim. Hiç Ryan'ın beni övdüğü gibi kendim olmam için cesaretlendirilmedim.

"Ne istiyorsun Mavi?" Sesi kısık ama daha fazla bastırmadan ne demek istediğini anlıyorum. Birbirimize sürtünen ve kıvranan bedenlerimiz de biliyor.

Beni becermesini istiyorum. Sürtünme arayışıyla bacağıma doğru kayan ereksiyonunun çıkıntısını hissedebiliyorum. Onu içimde istiyorum, ama her şeyden çok, dün geceden sonra, benim o olmadığımı anlamasını sağlayacak bir hızda hareket etmeyi tercih ederim.

"Hızını senin ayarlamanı istiyorum."

Başını göğsüme koyup beni öpmeden önce kaşlarını çatarak durgunlaşıyor. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, vücudu bana doğru yuvarlanırken ellerimi başımın üzerine ve yatağa doğru itiyor. Devam ediyor

Karnımdan aşağı iniyor, elbisemin üzerine kalıcı öpücükler konduruyor, bir yandan da kumaşı yukarı çekiyordu.

Ryan'ın yaralı bacağı şilteden sarktığı için bükülmemiş, diğer bacağını ağırlığını desteklemek için kullanıyor. Elleri kalçalarımın altına asılıyor, beni sabit tutarken aynı zamanda daha geniş açıyor.

"Hiçbir fikrin yok, Indy." Karnıma taparcasına bir öpücük daha kondurdu. "Üzerimdeki gücün."

Elbisemi yukarı kaldırıp kıçımın üzerinden geçirirken sırtım onun vücudunun altında kıvranıyor.

"Tek düşünebildiğim senin gülümsediğini görmek ve bunun sebebi olmaya çalışmak." Bu kez sıcak ağzı külotumun üstündeki yumuşak etle buluşuyor. "O lanet çiçekleri yeterince sulamaya çalışıyorum ki eve döndüğünde yüzünün aydınlanmasını izleyebileyim." Tangamın kenarını ısırıp tenime yapıştırıyor. "Sadece o akıllı ağzından damlayan adımı duymak için boşalmanı sağlamak."

Ryan amımın ortasına derin bir öpücük konduruyor. Kokumu içine çekerken boğazında bir inilti gümbürdüyor, yüzünü yarığımın içinde tutuyor.

Kalçalarımı ona doğru iterek daha fazla sürtünme aramaktan kendimi alamıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Ind. Benim akıllı kızım ne kadar çok tükettiğinin söylenmesinden hoşlanır mı?"

Kalçalarım onun etrafında sıkılaşıyor, üzerine titremesinden ne kadar hoşlandığımı ifade etmek için kelimeler kullanamıyorum.

"Kelimeler, Indy."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet."

Ondan önceki adamı düşünmek istediğimden değil, ama o adamla altı yıl birlikte oldum ve beni sadece yalvardığım zaman yedi. Anlaşılan ona göre oral seks karşılık gerektirmiyordu. İstemekten çabucak vazgeçtim. Zaten bu işte hiç iyi değildi ve ben de onun ağzından hiç boşalmadım.

Ryan ise sanki bütün geceyi orada geçirip mutlu olabilecekmiş gibi yüzünü hevesle bacaklarımın arasına bastırıyor.

Umarım öyle olur.

"Ry, bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

"Am yemeyi seviyor muyum?" Dili uzunluğuma doğru kayıyor, iç çamaşırımın kumaşı klitorisime karşı lezzetli bir sürtünme yaratıyor. "Ya sana her sabah birlikte kahvaltı ettiğimizde seni mutfak adasına atmayı ve onun yerine senden bir yemek yapmayı düşündüğümü söyleseydim? Ya da o güzel elbiselerinden birini her giydiğinde, eteğini başımın üzerine kaldırıp dizlerimin üzerine çökmeyi ve oda arkadaşımın mükemmel küçük amının tadına bakmayı hayal ettiğimi." Doğrulup külotumun köşelerini bacaklarımdan aşağı sıyırıyor, dikkati çıplak merkezime odaklandığında minnettar bir nefes veriyor. "Yani, tabii, am yemeyi sevdiğimi söyleyebilirsin, ama asıl sorduğun bu değil, değil mi? Bana gerçek soruyu sor, Blue. *Seninkini yemeyi sevip* sevmediğimi bilmek istiyorsun."

Tanrım, ağzı. Açık saçık konuşmalar beni etkiliyor ama Ryan'dan, yani sadece duyulması gereken kelimeler olduğunda konuşan bir adamdan gelince farklı bir etki yaratıyor.

"Bana sor, Ind." Ağzı üzerimde geziniyor. "Yoksa okul birincim bunun yerine uygulamalı bir ders mi ister?" Çıplak klitorisime yumuşak, minnettar bir öpücük konduruyor. "Ağızdan ders."

Başını bacaklarımın arasına gömdüğünü, dolgun dudaklarının uyarılmışlığımla parladığını görünce boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Tomurcuğumun etrafını sarıyor, ağzına alıyor ve beni anında yataktan kaldırıyor.

"*Oh, lanet olsun*." Başımı tekrar yastıklarına gömdüm.

Aşağıya baktığımda, dili dışarı fırlarken dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü izliyorum, hassas tenimi minnettar yalamalarla tadıyor.

Gülümsüyor. Beni becerirken *gülümsüyor.*

Ryan Shay'in dili kadar her şeyi tüketen bir şeyi vücudumda hiç hissetmemiştim.

Uzun ama kontrollü vuruşlar her santimimin tadına bakıyor. İnliyor, emiyor, tadıyor ve benimle alay ediyor. Elleri kalçalarımın üzerinde, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi beni ağzına çekiyor. Dili, kontrollü bir hassasiyetle, dikkatini klitorisime odaklıyor, fiske vurmakla ağzına çekmek arasında gidip geliyor.

İnliyorum. Ağlıyorum. Tamamen bu adamın kontrolü altındayım çünkü beden dışı bir deneyim yaşadığımdan oldukça eminim.

Beni yataktan kaldırarak dili kıçımdan klitorisime doğru uzun, ıslak bir yol oluşturuyor.

Şaşkınlıkla sarsılıyorum, ama kendimi bu hissi severken buluyorum, daha önce hiç bu kadar ayrıntılı bir şekilde tadılmamıştım. "*Siktir,* Ryan."

"Tekrar

söyle." "Ne?"

"Benim adım. Tekrar söyle. Dilim içine gömülürken duymak istiyorum. Benim olduğunu hatırlamanı istiyorum. O yüzden adımı tekrar söyle."

Ryan baĢını kaldırıp bana bakıyor, sözlerimi bekliyor, o çok sevdiğim elleri kalçalarıma dolanıyor.

Ayağa kalkıyorum, dizlerimi bükerek elbisemi başımın üzerine çekiyorum ve onun tüm dikkatini üzerime çekiyorum.

"Ryan," diyorum elimden geldiğince masum bir ses tonuyla. "İstediğin gibi kullanabilirsin." Sütyenimi çözüp onu da yere bırakıyorum. Yavaşça. Kasten. "Beni nasıl istersen öyle kullan."

"Şaka yapıyor olmalısın." Başı yenilgiyle düşüyor ama mavi-yeşil gözleri lacivert havuzlara dönüşmeden önce değil. "Bu yatağın kenarına oturup sana bakarak beni boşaltacaksın."

Kalçalarının yatağa sürtündüğünü görüyorum ve bu durum karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Saçlarını okşayarak tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. "Lütfen beni boşalt."

"Bu gece çok kibarsın bebeğim." İç uyluğumu öpüyor ve amıma doğru ilerliyor. Tek eli yukarı uzanıyor ve mememi sıkıyor, işaret ve orta parmakları alt dudağımın tozunu almadan önce meme ucumu yuvarlayarak giriş istiyor. "Benim için ağzını aç ve em."

Onları ağzıma alıyorum, sanki vücudunun farklı bir parçasıymış gibi emiyorum.

"*Evet*." Ryan'ın çenesi gevşiyor, beni izliyor.

Dilimi parmak uçlarında gezdiriyorum, sonra boğazımın arkasına değene kadar emiyorum.

"Lanet olsun," diye hayranlıkla nefes veriyor. "Kafamda çizdiğin resmi görmelisin. Dizlerinin üzerinde benim için çok güzel görüneceksin." Parmaklarını ağzımdan çekiyor. "Ama önce uzan ve itaatkâr bir kız olduğunu bildiğim gibi dilime boşal."

Beni tekrar yatağa doğru iterken, ıslak parmaklarıyla senkronize bir şekilde ağzı beni bir kez daha buluyor. İlk kez parmaklarım araya girmeden bana gerçekten dokunuyor ve bu his neredeyse çok fazla. Parmaklarını içeri kaydırmadan önce ağzıyla birlikte beni okşuyor, öne doğru kıvrılıyor ve fazla çaba harcamadan G noktamı buluyor.

Mükemmel bir hızda okşadığında nefesim kesiliyor.

Yıllardır bir kadınla birlikte olmamış bir adam için, kesinlikle pratikten uzak görünmüyor.

"Çok sıkısın, Ind." İçime girip çıkan kendi parmaklarına hayranlıkla bakıyor. "Çok mükemmel."

Karnımın alt kısmına bir sıcaklık hücum ediyor, amım çırpınıyor.

İnanılmaz hissediyor. Becerikli. Bacaklarımın arası çok güzel ve parmakları içeri girip ön duvarımı bir kez daha okşadığında, vücudumdaki her kas yaklaşan salıverilmemle birlikte kasılıyor.

Ryan çekildiğinde boşalmama yarım saniye kalmıştı, parmaklarının hızı yavaşlıyor ve orgazmımı hafifletiyor.

"Ryan," diye sızlanıyorum. "Hayır. Hayır,

durma." "Bana taşınmayacağını söyle."

"Ne?"

"Beni duydun. Gelmek mi istiyorsun? Bana taşınmayacağını söyle."

Ağrılı bir ihtiyaç içinde kıvranıyorum, serbest kalmayı ararken kalçalarımı onun tek parmağına doğru itmeye çalışıyorum.

"Ryan, dizine buz koyman gerek. Lütfen gelmemi sağla ki seninle ilgilenebileyim."

"Bana taşınmayacağını söyle, ben de tam olarak bunu yapayım."

Kimi kandırıyorum ben? Hiçbir yere gitmiyorum, özellikle de artık kalçalarımın arasında nasıl göründüğünü bildiğim için. Dilinin ne kadar yumuşak ama sert olduğunu.

"Hadi, Blue. Bana duymak istediklerimi söyle."

Klitorisime doğru bir nefes üflüyor ve beni bir kez daha yaklaştırıyor.

"Ben..." Nefes almakta zorlanıyorum, orgazmım sınırlarda geziniyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Piç kurusu sırıtmaya cüret ediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Seni böyle mi kibar tutuyorum? Orgazmla alay ederek mi?"

"Kapa çeneni ve beni boşalt."

Bir parmağını ekleyip beni ağzına almadan önce göğsü bir kahkahayla gümbürdüyor ve beni orgazmın neden olduğu bir unutuşa serbest düşüşe gönderiyor.

Ondan gelen ses benim için bunu yapıyor. Kahkahası, yüzündeki rahatlık. İlk taşındığımda pek görmediğim o yakışıklı gülümsemesi. Ryan'ı benimle rahatlamış görmek beni uçurumun kenarına düşürüyor.

Kalçalarım yanaklarının etrafında sıkılaşırken, sırtım yatağa doğru eğilirken ağzıyla beni okşuyor. O durmuyor. Sanki bütün gece orada kalmaya tamamen hazırmış gibi beni yalamaya, tadıma bakmaya devam ediyor.

Bedenim yatağın üzerinde gevşiyor, tamamen tatmin olmuş ve doymuş bir halde. Daha birkaç hafta önce vücudumun kırıldığını düşündüğüm gerçeğini düşününce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bozulmadığı kesin ve bu ihtiyacım olan bir dikkat dağıtma değildi ama o vardı.

Ryan uyarılmıÇlığımı yalıyor, gururlu bir gülümsemeyle ve kıçıma bir tokat atarak dudaklarından tadıyor. "En sevdiğim karmaşa türü."

"Fiziksel dokunuş," diye nefes veriyorum, bir şekilde konuşacak gücü buluyorum. "Neydi o?"

"Fiziksel dokunuş. Bence senin aşk dilin fiziksel dokunuş olabilir."

Seksi bir kahkaha patlatıyor. "Evet bebeğim, sanırım haklı olabilirsin."

Kapüşonlu gözleri vücudumda geziniyor ve bu takdir dolu bakışla saklanma ihtiyacı hissetmiyorum. Doğrusu, Ryan Shay'in yanında hiç saklanma ihtiyacı hissetmedim. Buraya geldiğim ilk günden beri kendim oldum.

Yatağın ucunda duruyor, avuç içleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?" Bacağına doğru başımı sallıyorum.

"Ind, hala damlatıyorsun ve dizim için mi endişeleniyorsun?"

"Dizini sorduğumu kim söyledi?"

Etkileyici küçük bir gülümseme dudağını çekiştiriyor. "Eğer dizimden bahsediyorsan, sorun yok. Eğer aletimden bahsediyorsan, acı verecek kadar sert."

Yatağın kenarına oturup bacaklarımı onun etrafında açık tutuyorum. Tek eliyle yüzümü tutuyor, parmaklarıyla saçlarımı okşuyor, çenemi yukarı kaldırıp beni öpüyor ve dudaklarında kendimi tatmama izin veriyor.

İçimde inliyor. "Seni öpmeye bayılıyorum."

Dilimi ağzına sokup çıkardığı sesleri yutuyorum.

Biz meşgulken ben de pantolonunun kemeriyle oynuyorum. Parmaklarım kemerinin üstündeki saç tellerini sıyırıyor ve Ryan'ın karnı dokunuşumla geriliyor.

Keskin bir nefes alarak dudaklarını geri çekiyor, başını benimkinin üzerine koyuyor ve keşif parmaklarıma bakıyor.

"Bana ne istediğini söyle, Ind."

Avucumu pantolonunun üzerinden
geçiriyorum. "Kelimelerini kullan, Blue."

"Onu istiyorum."

"Nereye?"

"Ağzıma."

"Mmm," diye memnun bir ses çıkararak saçlarımı önümden itiyor. "O zaman çıkar ve bana neler yapabileceğini göster."

Kemerini hızla çözüyor ve pantolonu yere düşer düşmez parmaklarım bel bandında boxer külotunu indiriyor ve sikini serbest bırakıyor.

Ayak bileklerini aşmak için sadece yaralı bacağını kullanarak ayakta durmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturuyor.

"Ryan, benim için otur." Odasının köşesindeki sandalyeye doğru başımı sallıyorum.

Küçük bir rahatlama hissi kaplıyor içini. Anın içinde olmaya çalıştığını biliyorum. Kontrolün onda olmasını istediğini biliyorum ama aynı zamanda acı çekiyor.

Ryan oturuyor, arkasına yaslanıyor, bir kolunu sandalyenin üstüne koyuyor. Bacaklarını sanki sikini yalatmak için bekleyen bir kral gibi açmıĢ, benim gözümde de öyle.

Tanrım, o çok güzel. Tamamen erkek. Hepsi benim. Kalın bacaklar, kesik kollar, karın kaslarının kıvrımlarını gösteren gölgeler. Büyük, pürüzsüz ve sert ve daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiştim.

Bakışlarım sonunda onunkilere ulaştığında alt dudağını dişlerinin arasına alıp sırıtıyor. "Neye bakıyorsun sen?" Yumruğunu sikinin etrafına sarıyor ve birkaç kez okşuyor.

Oyun oynamayı ya da onu ne kadar istediğimden emin olmamasını sağlamayı reddediyorum. "Sen."

Göğsü kabarıyor. "Daha önce güzel bir resim çizmiştin, ama şimdi gerçeğini istiyorum."

Bacaklarının arasından geçip dizlerimin üzerine çökerken takdir dolu bakışları altında parlıyorum. Avuçlarım uyluklarının üzerinde gezinirken onu izliyor, ezberliyorum. Cüssesi bu açıdan korkutucu, sert boyu yukarı doğru çıkıntı yapıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Başparmağım başın üzerinde geziniyor, prekum boncuklarını topluyor. "*Siktir*." Ryan'ın başı arkasındaki sandalyeye düşüyor.

İnlemeleri ve sızlanmaları bana ona uzun zamandır dokunulmadığını hatırlatıyor ve ben bunu değiştirme ayrıcalığına sahip bir kadınım.

Her anın tadını çıkaracağım.

Ellerimin kalçalarında ve karnında dolaşmasına izin veriyorum, kaslı vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını takdir ediyorum. Ryan ellerini saçlarımın üzerinde gezdirirken, hepsini tek bir yumrukta toplamadan önce usulca okşarken kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Sonunda parmaklarımı uzunluğunun üzerinde gezdirdim. Sıcak, pürüzsüz ve sert. Ryan sırf bu yüzden inliyor. Uzun süre dayanmasına imkân yok ve ben de dayanmasını istemiyorum. Elimi onun etrafına doladığımda titriyor ve kırmızı tırnaklarım genişliğinin etrafında birleşemediğinde, şimdiye kadar deneyimlediğimden daha büyük olduğuna dair yanıp sönen bir uyarı işareti oluyorlar.

"Elinin etrafımda ne kadar güzel göründüğüne bak, Ind."

Bunu inkar edemem. Etrafıma bakışını seviyorum ve daha da önemlisi, sanki her anı hatırlaması gerekiyormuş gibi izleyişini seviyorum.

Başından ucuna kadar yalamadan önce yavaşça başına bir öpücük konduruyorum. "*Oh, lanet olsun,*" diye küfrediyor ve ben yardım edemiyorum ama etrafına gülümsüyorum, hissediyorum

Bu kontrollü adam çıldırmanın eşiğindeydi. "Dilin daha da iyi görünüyor."

Dudaklarım bir halka oluşturuyor, onu alabildiğim kadar derine alıyor ve sonuna kadar emiyorum. Ucu zaten sızıntı yapıyor, ama dilimin bir hareketiyle temizliyorum. Başımı sallayarak dudaklarımı şaftından aşağı indiriyorum, giderken dilimi döndürüyorum.

Sözcükleri yorgun ve hırıltılı. "Gözlerini benden ayırma, Indy."

Kafamı kaldırdığımda, onu karanlık gözlerle bana bakarken ve çenesi titrerken buluyorum, bir nevi kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Kalçaları seğiriyor, gevşemekten ve ağzımı kısıtlamadan sikmekten geri duruyor. Elimi kalçasına koymuş, dengede durmaya çalışıyorum, yakında geleceğini hissediyorum.

"Lanet olsun," diye nefes veriyor. "Dizlerinin üzerinde çok güzel görüneceğini biliyordum, Blue."

Övgüsü beni emmeden önce etrafında inletiyor, elimi sığmayan tabanın etrafında döndürüyor.

Ryan'ın elleri yanaklarımı kavrıyor. "Daha fazlasını alabilirsin." Kalçalarını hafifçe esneterek ağzıma daha fazla sokuyor. "Neler yapabileceğini biliyorum. Parmaklarımı boğazına soktum. Hadi Ind. Yapabilirsin."

Ağzıma almak bir yana, gördüğümden bile daha büyük ama vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa, onun için yaratılmış gibi görünüyor, bu yüzden çenemi gevşetip onu daha da ileri götürüyorum.

"İşte böyle," diye övüyor. "İşte benim

kızım." Bu cümleye seviniyorum. Altında

eriyorum.

Bu tür bir kontrolü seviyorum. O güçlü bir adam ama benim için zayıf.

Dizlerimin üzerinde yeniden konumlanarak, kendimi topuğuma yaslamak için doğru açıyı buluyorum.

"Evet, Indy. Ben seninle ilgilenene kadar kendini iyi hisset. Aynen böyle. Ağzın inanılmaz hissettiriyor, bebeğim."

Dilimi tacının alt tarafına değdiriyorum, bu adamın kontrolünün parçalandığını görmek istiyorum.

Ağzımı siktiğinde de öyle oluyor. Çok sert. Tek yapabildiğim gözlerimi ondan ayırmamak ve beni istediği gibi kullanmasına izin vermek.

"Mavi," diye uyarıyor, beni üstünden indiriyor ama kalçalarına tutunup kalıyorum.

Onun çözülmeye başlamasını izliyorum. Sadece kontrollü ve otoriter olarak tanıdığım bu adam, etrafımda parçalanmaya başlıyor. *Benim yüzümden kendini* toparlayamadığının farkına varınca onu ağzımın içine daha da itiyor, olabildiğince derine çekiyorum.

"Lanet olsun, Indy." Parmakları saçlarımda kıvrılıyor, beni olduğum yerde tutuyor.

am.

İçimde nabız gibi atıyor, sıcak akıntılar boğazımın arkasına çarpıyor.

Ryan

Gözleri sonunda kapanıp başı geriye düşene kadar izliyorum. Sunduğu her son damlayı alıyorum, dilimde bıraktığı tadı seviyorum, kendini bana vereceği her şekilde ona ihtiyaç duyuyorum.

Yumuşadığında, hala dilimin üzerindeyken ağzımı kapalı tutarak üzerinden kayıyorum.

Göğsü kabarmış ve çenesi gevşemiş bir halde bana bakıyor. "Yut," diye emrediyor.

Öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Yut," diye mırıldanıyor yine. Tek bir avucuyla boğazımı nazikçe kavrıyor, yutkunmama yardım ederken boynumun uzunluğunda geziniyor.

"İşte benim kızım," diye övüyor, gözleri hayranlıkla parlıyor. "Çok iyi iş çıkardın."

Hızla emir vermekten şefkate geçerek elimi tutuyor ve kucağına oturmam için beni yönlendiriyor. Elleri kalçalarımı ve sırtımı ovuyor, sıcak tenimde geziniyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Tüm bunlar çıplak, muhtaç bedenimi onunkine sürtmeme neden oluyor.

Bu adama kafayı takmış durumdayım, onun için her şeyi yaparım ve o bana oral seks için teşekkür etti.

Yavaşlamaya ve onun hızında hareket etmeye çalışıyorum, ama sırtımın etrafına uzandığında, parmaklarını altımdan kaydırıp şişmiş klitorisimi bulduğunda, daha fazlasını istemekten başka bir şey düşünmek zor.

"Ryan, eğer durmak istiyorsan, bence şimdi tam zamanı çünkü kendini çok iyi hissediyorsun ve ben seni çok fazla istiyorum ve saygılı olmaya çalışıyorum-"

"Blue, eğer sen istemezsen durmaya hiç niyetim yok."

"Hayır mı?" Ellerimi omuzlarına dolayarak boynunun arkasına tutunuyorum.

"Hayır, Ind. Her şeyi yeniden başlattın ve seni istemiyormuşum gibi davranmaya geri dönemem." Beni yavaşça öpüyor, dudaklarıma gülümsemeden önce anın tadını çıkarıyor. "Sadece bana karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Şaka yapıyor, bunu biliyorum ama Ryan Shay'in kalbini bana verdiği sürece ona karşı dikkatli olacağımı da inkâr edemem.

Ona karşı başımı sallıyorum.

"Şimdi kelimelerini kullan ve seni ilk kez nasıl becermemi istediğini bana tam olarak anlat."

RYAN

Sırtımı yatağa dayayıp bacaklarımı yatağın üzerine yayıyorum.

Çünkü istediği buydu. O üstte, bana biniyor. Onu istediği her şekilde alacağım, ama aynı zamanda yaralanmam konusunda temkinli davrandığının da farkındayım. Yine de şu anda acı yok, sadece onun içinde olmak için ezici bir ihtiyaç var.

"Buraya gel," diye ısrar ediyorum, sesim kısık.

Indy büyüleyici, her zaman öyleydi, ama şimdi onu tanıdığıma, en savunmasız yanlarını gördüğüme göre, gerçekten daha güzel bir insanla göz göze geldiğimi sanmıyorum. Ve çıplak vücudunu benimkinin üstüne koyduğunda, işim bitiyor.

Tanrıya şükür beni boşalttı çünkü boşaltmasaydı içinde on saniyeden fazla kalmamın imkanı yoktu.

Başparmağımı kullanarak klitorisini dar daireler çizerek ovuyorum ve kendime tekrar hazır olmak için zaman tanıyorum.

"İstediğin bu mu?" Güvence için soruyorum.

Indy'nin göz kapakları titriyor, avuç içleri göğsüme dayanmış. "Seni istiyorum."

Seni istiyorum.

Bu cümleyi sayısız kez duydum, ancak bugüne kadar kelimeler aynı anlamı taşımıyordu. Takımlar beni yeteneğim için istedi, menajerler

beni adım için istediler ve kadınlar beni sağlayabileceklerim için istediler.

Indy beni *ben* olduğum için istiyor.

"Eğer istediğin buysa, o zaman ben de istiyorum," diye devam ediyor, kalçalarını parmaklarıma doğru sallarken çene çizgim boyunca sıcak öpücükler bırakıyor. "Eğer beklemek istiyorsan, bekleyebiliriz ama Ryan, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim." Yanaklarımı kavrayıp eğilerek ve sanki son kez öpecekmiş gibi dudaklarımı öperek cümlesini noktalıyor.

Ama bu geceden sonra geri dönüş yok. Ben varım.

İnkar etmek için çok uğraştım. Dünyada beni değiştirecek, dikkatimi dağıtacak, bana bir zamanlar istediğim her şeyi hatırlatacak bir kadın olmadığına kendimi tamamen ikna etmiştim. Ama karşıma Indy Ivers çıktı, benim yaşayan, nefes alan dikkat dağıtıcım ve ben, sanki o tek başına tüm kırık parçaları onarmıyormuş gibi davranamayacak kadar zayıf bir adamım.

Bir zamanlar birini sevdiğimi sanıyordum ama eğer böyle hissetmem gerekiyorsa, kalbimin daha önce hiç bu kadar dolu olmadığını biliyorum. Sahip olacağımı düşündüğüm hayat fikrini sevmiştim ama Indy'yle birlikte, günlerimizin geri kalanını bu dairede sadece ikimiz geçirsek bile, bolca tatmin olmuş bir hayatı olan mutlu bir adam olarak öleceğim.

"Indy." Ona bakmak için geri çekiliyorum, kaşlarım çatık ve gözlerim yalvarıyor. "Bunun kolay olmasını istediğini biliyorum ama seninle sıradan şeyler yapamam. Benim için o değilmişsin gibi davranamayacak kadar derindeyim."

"Gündelik istemiyorum." Hızla başını sallar. "Hiç istemedim, seninle değil. Buna inanmana izin verdiğim için özür dilerim. Kalbimde çakan bir şimşek gibiydin ve o zamandan beri işim bitti. Kafa karıştırıcıydı."

Bu sözler sikimin sertleşmesine, kıçına doğru büyümesine

neden oldu. "Ama artık kafan karışık değil mi?"

"Hayır. Çünkü senin benim için yaratıldığın gün gibi ortada."

"Siktir, Ind." Başımı tekrar altımdaki yastığa bırakıyorum. "Bunlar şimdiye kadar en güzel ağızdan çıkan en güzel kelimeler."

İltifatımın altında parlıyor, bir kez daha bana sürtünüyor.

Komodine uzanıp Dom'un yemekten sonra bana verdiği prezervatifi aldım. Birkaç yıldır seks yapmadığım için prezervatifim olmadığını tam olarak açıklayamadım, bu yüzden ona bittiğini ve yaralandığım için daha fazla almaya vaktim olmadığını söyledim. Adamın elinde her zaman bol miktarda stok var.

Elimi omurgasından yukarı kaydırarak boynunu kucaklıyorum ve dudaklarını kendime doğru çekerek birkaç ıslak çılgın öpücük alışverişinde bulunuyorum. Göğüsleri göğsüme sürtünüyor, kıçı sikime sürtünüyor ve ona ihtiyacım var.

"Lütfen," diye yalvararak prezervatifi eline

tutuşturuyorum. "Yalvarıyor musun, Shay?"

"Evet," diye gülüyorum. "Senin için yanıp tutuşuyorum, Blue."

"Güzel." Folyo paketi yırtıp açıyor. "Herkes için kontrollü olmanı seviyorum ama benim için çözülmeni istiyorum." Vücudumdan aşağı doğru kayıyor, kalçalarıma oturuyor. "Benim için öyle olabilir misin?"

"Senin için her şey olabilirim bebeğim."

İhtiyacı olan şeyi dile getirmesini seviyorum. Indy hayatını herkesi yatıştırmaya odaklamıştı ama ben onun bencil olmasını istiyorum. Almasını istiyorum.

Prezervatifin ucunu ortalarken ikimiz de dikkatle bakıyoruz ve yumruğu aşağı doğru yuvarlamak için beni çevrelediğinde burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum.

"Benimle yavaş ol," diye rica ediyor. "Şimdiye kadar sahip olduğumdan daha büyüksün." "Konuşmaya devam et, Ind. Bir erkeğin egosuna iyi geliyorsun."

Gülümsüyor, kalçalarımın üzerinden geri tırmanıyor ve ben de ellerimi kalçalarında gezdirip vücudunu takdir ediyorum. Başparmaklarım sivri meme uçlarını yuvarlıyor. Avuçlarım karnını ve kalçalarını kaplıyor. Parmaklarım kıçını avuçluyor.

O kadar çekici ve zeki ki *beni* istiyor.

Indy gerçekten bunu isteyecek bir tip olsaydı erkeklerin ayaklarına kapanmasını sağlayabilirdi ama bunun yerine *beni* istiyor.

Kendini kaldırıyor, amını sikimin uzunluğuna sürtüyor. Sadece bu bile çok iyi hissettiriyor.

Konuşmuyorum çünkü fiziksel olarak yapamıyorum. Parmaklarım kalçalarındaki ete batıyor ve yarın bulması için iz bırakırlarsa şaşırmam. Beklenti neredeyse acı verici ve ucum klitorisini dürttüğünde, şimdiye kadar duyduğum en güzel iniltiyi çıkardığında, kucağımda çıplak oturan gördüğüm en seksi kadından başka her şeyi hayal etmek zorundayım, böylece onun içine bile girmeden boşalmam.

Yıllardır seks yapmadım ve bu kadın benim felaketim olacak.

Dizlerinin üzerinde kalkarak sikimi buluyor ve ortalıyor. Ucu girişine sürtünür sürtünmez başı geriye düşüyor, ama orada çok uzun süre duraklıyor. Bakışlarımı bağlantımızdan ayırıp yukarı baktığımda beni izlediğini görüyorum ve onu tanıdığım için iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

Birbirimize bakarken, kahverengi gözleri içimde parlarken, kalçalarını tutuyorum ve içine doğru itiyorum.

Sessiz odadaki tek ses ortak bir nefes alış verişiydi. "Çok sıkı," diye homurdanıyorum, yavaşça onu dolduruyorum.

"Ryan, bu çok fazla."

"Dayanabilirsin," diye güvence veriyorum, ama aynı zamanda hareketlerimi durdurup alışmasına izin veriyorum.

Hazır olduğunda, arkamdaki yatak başlığını destekliyor, tamamen oturana ve etrafımda gerilene kadar kendini son inçlere indiriyor.

"İşte böyle. Benim için çok iyi bir kızsın, Ind."

Göğsü benimkine yaslanıyor, ben onu orada tutarken ikimizin de göğsü birlikte kabarıyor.

"Biliyordum," diyorum nefes nefese kulağına karşı. "Neyi biliyordun?"

"Benim için yaratılmışsın. Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hissediyor musun?"

Bana karşı başını sallıyor, sonra kalçalarını yavaşça sallıyor. Acele etmiyor ve daha fazlasını almamak beni öldürse bile kendi hızında hareket etmesine izin vereceğim. Kontrolün onda olduğunu bilmesini istiyorum çünkü buna daha önce inanıp inanmadığını bilmiyorum.

Saçlarını fırçalayarak ağzını kendime doğru çekiyorum, o da hızlanıyor, kendini aşağı bırakmadan önce ucuna kadar kaldırıyor.

"Siktir," diye nefes veriyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Ağzıma doğru inliyor ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bu sesi içime çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de etrafımızdaki duvarlarda yankılanan inleme ve sızlanmalar arasında pek sessiz kalamıyoruz.

Karnıma ve kollarıma tutunarak geriye yaslanıyor, göğsünü dışarı çıkarıyor, başı arkasına düşüyor ve bana hayatımın manzarasını sunuyor.

Aşağıdan Indy'nin göğüslerinin onunla birlikte zıplamasını, altın sarısı teninin kızarmasını ve nemlenmesini izliyorum. Sarı saçları alnına yapışmış, dudakları şişmiş ve koyu pembe.

Tanrım, o muhteşem.

Onu izlerken, gözlerimin arkasını ezici bir duygu kaplıyor. Kendimi küçük bir sürtük gibi ağlamanın eşiğinde buluyorum çünkü dört yıldır ilk kez bu kadını ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünmüyorum.

Kendimi özgür hissediyorum.

Tekrar kendim gibi hissediyorum.

"Benimle kal, Ryan." Indy'nin elleri yüzümü destekliyor, başparmakları yanaklarımda geziniyor. "Benimle kal."

Kollarımı sırtına dolayarak göğsünü kendime çekiyorum ve kalan duyguları koklayarak uzaklaştırıyorum. "Ben seninleyim, Blue. Bunun için endişelenmene gerek yok."

Kalçalarımı esnetip içine doğru ittiğimde nefesi kesiliyor, tam doğru noktaya vuruyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve yolculuk için asılıyor.

Kalçalarını ve kıçını tutup onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken ıslak tenin sesi odayı dolduruyor. Sıcak nefes ve sıcak öpücüklerin karışımı boynuma ve yanağıma doluyor. Göğüslerini emiyorum ve ben onu tekrar tekrar doldururken o da tenimi kaşıyor.

Bedenlerimizi birlikte çalıştırırken her kasım geriliyor ama zihinsel olarak kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

Başka bir insanla kendimi hiç onun kadar uyumlu hissetmemiştim.

Ne olduğunu anlamak zor değil. Kimse sikişmiyor. Bu çok özel, sevişme denemeyecek kadar bağlantılı.

Ve bana onun için ne kadar önemli olduğumu, her fırsatta beni seçeceğini, beni ne kadar çok istediğini hatırlatan sözler fısıldarken, o zaman asla eskisi gibi olamayacağımı anlıyorum.

"Ry," diye haykırıyor boğuk bir nefesle.

Başparmağım aramızda klitorisini buluyor, etrafında dönüyor ve onu benimle birlikte sınıra doğru itiyor.

"Bekle. Gelmeni istiyorum," diyor.

"Başka kimseyi düşünme, Ind. İhtiyacın olanı al. Ben hemen arkandayım."

Başını geriye atıyor, ince boğazını ortaya çıkarıyor, emmem ve kemirmem için yalvarıyor ve geldiğinde, inliyor ve ismime tapıyor, dudaklarımda kelimelerin gümbürtüsünü hissediyorum.

Etrafımda kenetleniyor, sıkı amcığı beni daha da kavrıyor ve ağzı kendinden geçerek açıldığında ben de onunla birlikte düşüyorum. Sikim prezervatifin içine döküldü. Kendimi bırakıyorum. Tamamen çözülüyorum, kendimi çok uzun zamandır ilk kez bir başkasının kontrolüne bırakıyorum. Seçtiğim birkaç küfürle birlikte onun adı dudaklarımdan minnettar bir dua gibi dökülüyor çünkü ben tam olarak buyum.

Minnettarım.

RYAN

Yumuşak, ritmik bir pıtırtı yanağıma çarparak beni uykudan uyandırıyor.

Uzun zamandır en rahat uyuduğum geceydi.

Kendimi yönlendirdiğimde Indy'yi altımda, uyurken kollarıyla beni sarmış halde buluyorum. Tüm vücudum onunkinin üzerine dökülmüş, hızla muhtaç bir sikici haline geldiğim gibi beni tutmasına ihtiyaç duyuyorum ve siyah yastık kılıfımla tezat oluşturan dağınık sarı saçlarını görerek gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şişmiş dudakları. Kızarmış teni, dün gece yaşadığı dört orgazmdan dolayı hala parlıyor.

Bununla biraz gurur duyuyorum. Son sekiz ayda bir kez bile gelememiş bir kadın için onu oraya götürmekte hiç zorlanmadım.

Kokusu benim için lanet bir uyuşturucu gibi ve tadı hızla en sevdiğim bağımlılık haline geliyor. Bu yüzden seks yaptıktan sonra hemşirecilik oynayıp dizime buz koyarken, onu yüzüme oturması için çektim ve ona üç numaralı orgazmı yaşattım. Sonra, gecenin bir yarısı, vücudu benimkine yapışmışken, onu uyandırdım, elimi bacaklarının arasına soktum ve dördüncü kez boşalmasını sağladım.

Bütün bir geceyi Indy ile yatağımda geçirmek ve zihnimi endişeli düşüncelerden arındırmak tamamen özgürleştiriciydi.

"Mmm," diye mırıldanarak uyanıyor. "Çok ağırsın."

"Umurumda değil." Yüzümü tekrar boynunun kıvrımına sokuyorum ve kollarımı sırtının altına sarıyorum.

"Çekil üstümden." Beni itecekmiş gibi yapıyor. Onu daha sıkı tutuyorum. "Hiç şansın yok."

Dizlerini büküyor, bacaklarını belime doluyor ve beni daha yakına çekmek için ayak bileklerini çaprazlıyor. Sadece boxer'ımın örttüğü sabahki ereksiyonumu kalçalarının tepesine bastırmaktan başka bir şey yapmıyor ve bana üzerindeki tişörtüm dışında tamamen çıplak olduğunu hatırlatıyor.

Kalçalarımı tekrar onunkilere doğru hareket ettirirken içimden derin bir inilti çıkıyor. Zamanım ve prezervatifim olsaydı, sevişiyor olurduk.

"Ne zaman karşılık vermeme izin vereceksin?" diye fısıldıyor kulağıma, bu da beni daha da sertleştiriyor.

Çaresizlikle başımı kaldırıp dikkatimi komodinin üzerindeki saate veriyorum ve Indy'nin ağzının tekrar sikimin etrafında kaymasını izleme ayrıcalığına sahip olmak için bir şekilde yeterince erken uyandığım için Tanrı'ya dua ediyorum. Dün gece denedi ama beni iki kez boşalttıktan sonra gecenin geri kalanının onunla ilgili olmasını istedim.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kendimi biraz daha bencil hissediyorum, özellikle de maçtan sonra başka bir yolculuğa çıkmak üzere uçağa atlayacağımı bildiğim için.

Saati görünce çaresiz bir mızıltı çıkarıp başımı göğsüne yaslıyorum. "Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde bir basın toplantısı için alınmak zorunda olmadığım zaman."

Altımda iç geçiriyor. "Sen mi kahvaltı hazırlıyorsun, ben mi?"

Dizüstü bilgisayarım açıkken bir gözüm ocakta pişen yumurtalarda.

"Hey, Ind. Bir saniye buraya gelir misin?"

Mutfakta sadece tişörtümle dolaştığını hissediyorum ama elini çıplak belime doluyor, yanağını omzuma yaslayarak burada olduğunu belli ediyor.

"Bu ayakkabılar hakkında ne düşünüyorsun?" Bu yılın potansiyel spor ayakkabısının maketinin ekrana yansıtıldığı bilgisayarıma doğru başımı sallayarak soruyorum

Ekran.

"Ben... onları *seviyorum*."

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Affedersiniz, aylardır patronunuza başarılı bir şekilde yalan söylüyorum." "Peki bunun ne kadarı yalandı?"

Kıçıma şakacı bir şaplak attı. "Kapa çeneni." Bir kez daha bilgisayar ekranına doğru başımı sallıyorum.

"Biraz sıkıcılar," diye dürüstçe itiraf ediyor. "Bence biraz renk kullanabilirler."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Benim parlak kızımın siyah beyaz bir spor ayakkabıyla pek ilgilenmeyeceğini biliyordum. "Tabii ki istiyorsun. Ne renk düşünüyorsun?"

Düşünceli bir şekilde boynunu büküyor. "Belki kırmızı, takımınızın renkleri gibi." "Ya da mavi?"

"Neden mavi? Kırmızı maviden daha mantıklı."

Başımı çevirdiğimde dudaklarım saçlarının tepesine değiyor. "Çünkü mavi hızla favorim olmaya başladı."

"İkisinden biri." Omuz silkiyor, belli ki anlamamış. "Neye karar verirsen ver güzel görünecek."

Eğiliyor ve beni ocağın başında bırakmadan önce kolumun üst kısmına tek bir öpücük konduruyor.

Beline doladığım ağır bir el ile onu durdurup tekrar kendime döndürüyorum. Gözler birbiri arasında gidip geliyor çünkü bu mutfakta sayısız kez kahvaltıyı paylaşmış olsak da bugün farklı ve ikimiz de bunun farkındayız.

Dün gece yaşananların yatak odasının dışında da devam ettiğinden emin olma ihtiyacıyla parmaklarımı altın sarısı saçlarına geçiriyor, başını geriye yatırmak için çekiştiriyorum.

"Günaydın," diye törpüledikten sonra ağzımı onunkine bastırıyor ve dilindeki diş macununun tadına bakıyorum.

Sarhoş ve gevşek, yanımda eriyor. "Kahvaltıda beni öpmeni kaç kez istediğimi tahmin bile edemezsin."

Ben de yaptığım sebzeli omletler hazır olana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Buzdolabından kahvesini çıkarıyor ve iğrenç derecede tatlı kremalarından birini ekliyor. "Belki de hizmet etmektir. Bu senin sevgi dilin olabilir. Her sabah kahvemin soğuk olduğundan emin oluyorsun, böylece buz eklediğimde sulanmıyor. Bunu hep fark etmişimdir." Bana bakıyor, başını eğiyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Teşekkür ederim."

Belki de haklıdır. Belki de bu benim sevgi dilimdir çünkü buzdolabına kolayca soğuk kahve alabilecek olmama rağmen, fincanını çıkardığında ve onun için bir tane yaptığımı fark ettiğinde gördüğüm gülümsemeyi seviyorum.

Bir noktada, muhtemelen ona sevgi dilimin o hangisini isterse o olduğunu söylemeliyim ki tahmin etmeyi bırakabilsin. O kızın ihtiyacı olduğu şekilde sevildiğinden emin olacağım.

Yanıma oturan Indy, tabağımın yanına bir dosya bıraktı.

"Nedir bu?"

Yanaklarına bir sıcaklık hücum ediyor. "Haddimi aşıyorsam bunu görmezden gel, ama kampa gittiğimiz o gün bana kendi vakfını kurmak istediğini söylediğinde bunu aklımdan çıkaramadım. Çok zor olduğunu söylemiştin, ben de belki seni doğru yöne yönlendirmeye yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Dosyayı açtığınızda, yeni bir kâr amacı gütmeyen kuruluşun tüm ayrıntılarını içeren sayısız kâğıt görürsünüz. Başlangıç maliyetleri, bağış toplama projeksiyonları, açıklama ve k a p s a m l ı b i r pazarlama planı. Her ayrıntı dikkatlice düşünülmüş ve organize edilmiş, kapsamlı iş planını tamamlamak için sadece bir isme ihtiyaç var.

Bunun ne olduğunu bilmek boğazımı şişiriyor ve konuşmamı engelliyor.

Indy benim için devam ediyor. "Küçükten başlıyoruz. Bu çocukların çoğunun yazları okul döneminde olduğu gibi gidecekleri bir yerleri yok.

Okul tarafından sağlanan yemekleri de yok ve bu nedenle bazı çocukların o günlerde yemek yiyemediğini tahmin ediyorum. Peki, onları programlı bir ortamda tutacak bir yaz kampı düzenlesek nasıl olur? Yemek ve oyun için güvenli bir yer sağlarız." Sayfaları çeviriyor ama ben tek kelime bile okumuyorum. Ona bakıyorum. "Chicago çevresindeki bazı açık hava sahalarını temizletiyoruz. Ayakkabı anlaşmanız spor ayakkabı bağışlarını da içeriyor. Giyecek bir şeyleri var. Büyüdükçe, okul sonrası programlar oluşturarak okul yılına giriyoruz. İşte benim projeksiyonum." Bir çizelgeye doğru ilerliyor. "Beş yıl içinde, bu hızla büyürsek kaç çocuğa yardım edebileceğimizi gösteriyor."

Sessiz kalıyorum, ağzından çıkan her kelimeyle büyüleniyorum.

Gerginlik ve kökleşmiş güvensizlikler onu ele geçirir. Ellerini kucağına çeker ve dosyayı mutfak tezgahının üzerine bırakır. "Sadece sen istersen, yani. Ve bu sadece kaba bir taslak-"

Doğuştan gelen kendini sakinleştirme ihtiyacı devreye girmeden önce yakıcı bir öpücükle sözünü kesiyorum. İçimde erirken sinirleri de eriyip gidiyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyorum

dudaklarına karşı. "Önemli değil."

"Her şey var."

"Beğendin mi?"

Beğendim mi? Bayıldım. Özellikle planın ana hatlarını çizerken *biz* kelimesini kaç kez kullandığını çok sevdim.

"Sevmek yeterince güçlü bir kelime değil, Blue. Bu benim için her şey demek, gerçekten. Teşekkür ederim."

Kendini tutması için uyarılmak yerine parlak zekası için övüldüğünde dudaklarında beliren gururlu küçük gülümsemeyi özlemiyorum. Hayatımın geri kalan her gününü ona ne kadar zeki olduğunu hatırlatarak geçirmek istiyorum, ta ki o güvensizliğin yok oluşunu izleyene kadar.

Sayfaları çevirirken her bir sayfaya koyduğu detay ve özen kelimelere akıyor.

"Okula bunun için mi gittin?"

"Evet. İşletme mezunuyum, finans ve yönetim alanlarında yoğunlaştım. Mezun olduktan sonra bu alana girmeyi planlıyordum."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü çoğu zaman zengin insanlarla onları daha da zengin etmek için çalıştığımı ve bu şekilde sayıların gerçekten sıkıcı olduğunu çabucak öğrendim."

Indy kahvaltısından bir ısırık alıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Çoğu insanın görmesine izin verdiğinden daha zeki. Mutlu bir maske takmak ve etrafındaki herkesin kendini iyi hissetmesini sağlamak konusunda harika. Zenginlerin egolarını ve ceplerini okşarken yorulduğunu tahmin edebiliyorum.

O, her zaman olduğu gibi, idealizm ve mantığın ilginç bir karışımı, romantik tarafa doğru eğiliyor. Yumuşak tarafa. Her şeyi hissetmesine ve herkesi önemsemesine izin verdiği sevgi dolu taraf. Eminim sayıların arkasında çok fazla duygu bulmak onun için zor olmuştur.

Ama bu, çocuklara yardım etmenin bir yolunu bulmak, bu iş planına koyduğu tutkuyu görebilirsiniz.

"Yani onun yerine uçuş görevlisi mi oldun?"

"Mm-hmm," diyor mutlu bir mırıltıyla. "İşimi seviyorum. Bütün gün insanlarla birlikteyim ve dünyayı gezebiliyorum. Bir gün bir aile kurmadan önce g ö r e b i l d i ğ i m kadar çok yer görmek istedim." Gözleri benimkilere kayıyor, boğazını temizleyerek hızla konuyu değiştiriyor. "Bu akşam maça gidecek misin?"

Sakatlığımdan bu yana ilk kez katılıyorum ve atlamama izin verilmesine rağmen Leon'a ona yardım etmek için orada olacağıma söz verdim. Ona yardım etmek istiyorum. Puan toplayan ben olmasam da kazanmamızı istiyorum.

"Öyleyim. Öyle misin?"

"Beni orada istiyor
musun?" "Seni orada
istiyorum."
Seni her yerde istiyorum.
"O zaman orada olacağım."

Bu sabahki basın toplantısı sakatlığımdan bu yana ilk ve kariyerimin en uzun basın toplantısıydı. Bitmek bilmeyen sorulara her zamanki gibi mümkün olduğunca diplomatik bir şekilde cevap verdim.

Ne zaman döneceğim? Umarım üç ya da dört hafta sonra.

Nasıl hissediyorsun? Harika. Olaydan bu yana geçen birkaç gün içinde ilerleme kaydettim.

Sizce takım siz olmadan bir ay idare edebilecek mi? Çocuklarıma güveniyorum.

Dürüst olabilseydim, gerçeği söylerdim - bütün bir organizasyonu, bütün bir *şehri hayal* kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Ama her zaman mükemmel olmak zorundayım ve buna medya röportajları da dahil. Beni terlerken görmelerine izin veremem.

Kenarda dururken koltuk değneği kullanmadığım için daha fazla şükredemezdim. Bakışlar ve spekülasyonlar yetiyor. Kameraların beni yakınlaştırdığını, muhabirlerin yayınlarında benden bahsettiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Nefret ediyorum.

"İyi misin dostum?" Ethan omzuma vuruyor.

"Olabildiğim kadar iyiyim."

"Burada olmanız büyük bir olay. Bu senin nasıl bir lider olduğunu ortaya çıkaracağın zaman. Ron için numara yapmıyorsun. Onlar için ortaya çıkıyorsun." Takıma doğru işaret ediyor.

Son birkaç ayımı patronumu iyi bir lider olduğuma ikna etmek için hayatımı düzenleyerek geçirdim. Ama bugün, işe gitme kararı aldığımda aklımda o yoktu ve uzun zamandır ilk kez kendimi üniversitedeki eski

halim gibi hissetmeye başladım. Takımına liderlik eden kişi

İki ulusal şampiyonluk. İnsanların niyetlerini tahmin etmeden onlara güvenen adam.

Eski beni özlüyorum ama bedenim ona geri dönme umuduyla hafifliyor.

Benim sandalyem, koç ekibinden sonra yedek kulübesindeki ilk sandalye ve oturduğum yerde kalmaya çalıştığım için ayaklarım ilk çeyrek boyunca enerjiyle zıplıyor.

Leon başladı ama mücadele ediyor. Daha çok savunmada. Çok iyi bir şutör ve özellikle sahadaki diğer yetenekleriyle oyun yaratabiliyor ama karşısında Toronto'nun ilk beşiyle ligin en iyi oyun kurucularından biri var.

Onun için sahayı benim gördüğüm gibi görmek çok daha zor ama yılların tecrübesi insana bunu kazandırıyor. Şimdilik, ben onun gözleri olabilirim.

Leon ilk çeyreğin sonunda maçın ilk molasına başlamak için kenara çekildi ve yanımdaki adama yaptığı tek bir otoriter "hareketle" aniden sağımdaki sandalye onun oturması için açıldı.

Yakınıma eğiliyor, hınca hınç dolu salondan beni duymaya çalışıyor. "İyi gidiyorsun," diye güvence veriyorum.

Ağır nefesler veriyor. "Şeridi her kullanışında benden bir adım önde."

"Çünkü siz onun sağa gitmesini bekliyorsunuz ama o solu tercih ediyor. Her seferinde. Ve evet, o senden daha hızlı. Bu sadece bir gerçek, bu yüzden bir kumar oynayın ve bu şekilde hile yapın. En iyi ihtimalle, onun şeridi kullanmasını engellersiniz. En kötü ihtimalle sizi sağdan geçmesine izin verirsiniz ve bir sonraki sefer için ders alırsınız. Ayrıca çok iyi bir anlatımı var. Hangi yöne gitmeye çalışırsa çalışsın, ayağının topuğundaki ağırlığını yarım saniyeliğine hafifçe kaydırır. Zar zor görülebilir. Bunu arayın." Sırtını sıvazlıyorum. "Bu iş sende."

Leon sahaya bir kez daha döndüğünde, soldan topu uzaklaştırıyor ve Toronto'nun oyun kurucusunun dengesini bozarak topu almasını sağlıyor. Leon'un

Bundan bir süre sonra, rakibinin ayaklarını hassas bir şekilde izliyor ve ağırlığını değiştirdiği anda Leon onun önünü kesip özensiz bir pasa el atarak Devils'in top kaybı yapmasına neden oluyor.

Dışarıda olmayabilirim, ama bu duygu neredeyse oyunları ben yapıyormuşum gibi coşkulu.

Bir sonraki ölü topta Leon ilk basketini atan heyecanlı bir çocuk gibi bakıyor. Büyüleyici ve tatlı bir şey ve onunla gurur duyuyorum.

Koçum omzumu sıvazlayarak yanımdan geçti. "İyi iş, Shay."

Maç sonrası soyunma odasındaki röportajlar ve kutlama konuşmalarından sonra, takım otobüsüne binip havaalanına gitmeden önce Indy'yi bulmaya kararlı bir şekilde bavulumu yanıma alarak yola çıktım. Onu kendi yerimde görmek istiyorum. Burada iyi görünüyor.

Her yerde iyi görünüyor.

Soyunma odasından çıkıp köşeyi döndüğümde, Indy'yi aile bekleme odasının dışında bulmak hoş bir sürpriz oldu.

Stevie ve ailem buraya sayısız kez geldiler ama beni bekleyen başka biri olacağını hiç düşünmemiştim. Ve Indy, kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Benim formamı giyen bir afet.

"Nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Annie onunla gelmemi söyledi ama o ve çocuklar çoktan eve gittiler ve şimdi davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum," diye açıklıyor Indy hızla, aramızdaki boşluğu yutarken.

"Tam olarak doğru yerdesiniz."

Bavulumu bırakarak, avuçlarını omurgamın üzerinde gezdirirken kollarımı omuzlarına doğru sallıyorum. "İyi oyundu."

"Teşekkür ederim." Neredeyse ona oynamadığımı hatırlatmak istiyorum ama o biliyor.

Onun yerine, iltifatı kabul ediyorum.

Geri çekilerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bana gülümsüyor, onu burada ne kadar çok istediğimi anında anlıyor.

Onu tekrar kontrol etmek için hafifçe arkama yaslanıyorum. "Soyadımı taşımak sana yakışmış, Blue."

Indy beni kendine çekip öpücüğümüzü derinleştirirken o megawatt gülümseme çiçek açıyor, sırtı bekleme odasının duvarına çarpıyor ve Ethan'ın çocukları bu gece için gittiği için daha fazla minnettar olamazdım.

Bu anla ilgili hiçbir şey çok PG hissettirmiyor, ama daha az umursayamazdım. Etrafta bunu görecek kimse yok ve bir uçağa binip onu bir haftalığına terk etmek zorundayım.

"Shay," diye duyuyorum koridorun karşısından. Indy'den uzaklaşıp omzumun üzerinden baktığımda Ron Morgan'ı görüyorum.

Boğazımı temizleyip dudaklarımı silerek doğruluyorum. "Efendim."

"Bu gece iyi iş çıkardın. Carson senin sayende harika bir iş çıkardı. İşte aradığım lider buydu." Kızıma doğru başını salladı. "Indy, seni görmek güzel."

Patronum tarafından öpüşürken yakalandığı için kızarmış yanaklarını saklamaya çalışarak siniyor. "Siz de, Bay Morgan."

"Pekâlâ, siz ikiniz." Bize el sallayarak arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Sizi engellememe izin vermeyin. Umarım Phoenix'te görüşürüz, Indy!"

Birbirimize kıkırdıyoruz, alnı göğsüme düşüyor.

İronik bir şekilde, ilk kez bunların hiçbiri Ron'un görmesi için planlanmamıştı.

Bizim içindi.

Kollarını boynuma dolayarak mutlu bir iç geçiriyor. "Phoenix'te ne var?"

"Sen. Ben. Seyahatlerimiz o gün için çakışıyor. O ve Caroline, programınız uygunsa bir araya gelmeyi umuyorlardı."

"İstiyor musun?"

Bunu bana birkaç ay önce sorsaydı, anında evet derdim. Patronumu etkilemek, ona beni sandığı kadar yalnız biri olmadığımı göstermek istiyordum. Şimdi, hala evet demek istiyorum, ama sadece onunla daha fazla zaman geçireceğim için.

"Sadece sen uygunsan görüşmek istiyorum. Çalışacağını biliyorum ama eğer boşsan, evet, seni görmek isterim."

"Ve Morganlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Ve Morganlar."

Aşağı baktığımda Indy'nin bu gece işlemeli Converse'lerini giydiğini görüyorum.

Onu topuklu ayakkabı ve elbise içinde seviyorum, ama aynı şekilde giyinik halini de seviyorum.

Ayağımı onunkilerin arasına sokarak, ayakkabılarına yeni eklenen bir parçayı bulmak için ayaklarını birbirinden ayırıyorum. Tam orada, sol ayak bileğinin içinde, üzerinde benim numaram ve ortasına dikilmiş bir kalp olan işlemeli bir basketbol topu var.

"Bu oraya ne zaman geldi?" İsmimin ve numaramın onun her yerinde görünmesini severek soruyorum.

"Bu öğleden sonra. Zamanının geldiğini düşündüm."

Bakışlarımı ayaklarından ayırdığımda onu gururla gülümserken buluyorum, en sevdiğim duygusu olan neşeyle.

"Zamanı gelmişti."

Eğilip tekrar ağzıma alıyorum. Bu kızı öpme ayrıcalığına sahip olmaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum. O kadar uzun zamandır bir kadını öpmemiştim ki, onun tarafından dokunulmak, onun tarafından istenmek neredeyse çok fazla. Onun *beni* istemesini hak edecek ne yaptım ben?

"Benimle takım otobüsüne kadar yürür müsün?" Bir elime bavulumu, diğer elime de onunkini aldım.

Arenanın arka girişinden zar zor çıktık ve onu görmeden çok önce duydum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Indy'nin kolunu çekiştiriyor.

"Indy."

Adını duyunca eli elimde sıkılaşıyor. "Alex," diye nefes alıyor. "Burada ne işin var?"

Hâlâ onun dirseğini tutuyor, nazikçe. Özlemle.

Sesimi sakin ve düzgün tutarak elini kızın üzerinden çekiyorum. "Sakın ona dokunma."

İçgüdüsel olarak bedenimi kaydırıp kendimi onların arasına koyuyorum.

Mecazi ve fiziksel olarak, onların arasında olmak istiyorum. Ona ulaşmak için beni geçmesi gerekecek ve bu asla olmayacak.

"Tamam." Dikkatini arkamdaki sarışın güzele yöneltmeden önce ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Indy, konuşmamız gerek."

"Hayır, yok." Onun adına konuşuyorum, dengesiz bir mağara adamı gibi. Kendi adına konuşabilir ama söz konusu o olduğunda konuşmak zorunda kalmamalı. Söylenmesi gereken bir şey yok.

"Ryan, sorun yok," diye yatıştırıyor, eliyle yan tarafımı okşuyor. "Alex, konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Şimdi ya da hiçbir zaman."

"O gece hakkında hiç konuşmadık. Kendimi açıklamam gerekiyor."

Gülüyor, ama gülerken ne kadar acı çektiğini duyabiliyorum. "Neyi açıklayacaksın? Neden başka biriyle yattığını mı?"

Alex yere doğru bakar, elleri ceplerindedir. "Evet, aynen öyle. Ama seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Evet, böyle bir şey olmayacak," diye araya giriyorum.

"Indy. Yirmi iki yıl. Beni dinlemeyi kendine borçlusun."

Manipülatif bir pislik, tanıdığım en sadık kadınla geçmişi bir satranç taşı olarak kullanıyor.

Indy derin bir nefes alıyor ve onu yakaladığını biliyorum.

Bundan nefret ediyorum. "Tamam. Beş dakika. Beş

dakika."

"Mavi," diye itiraz ediyorum omzumun üzerinden.

"Sorun yok Ryan." Tekrar Alex'e odaklandı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Hareket etmeyi, aralarında boşluk bırakmayı reddediyorum ama bunun bir önemi yok çünkü Indy vücudumun etrafında dönüyor, bana bakıyor.

"Sorun değil. Müsait olduğumda seni ararım. İyi uçuşlar."

Gözlerimden fırlayan hançerler onun arkasındaki iğneye saplanıyor. *Ona dokunursan seni öldürürüm. Onu üzecek bir şey söylersen hayatını mahvederim. Ona uygunsuz bir şekilde bakarsan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim.*

Bakışlarımdan tüm bunları anlayabildi mi bilmiyorum ama umarım anlamıştır.

Ellerim Indy'nin yüzünü kavrarken sessizce eve gitmesi için yalvarıyorum ama o kararlı bir şekilde bu konuşmayı yapmaya devam ediyor.

Söz konusu o olduğunda sahiplenici bir adamım, bunu inkar edemem ve kendi hayatımda kontrolcü olsam da onu ya da kararlarını asla kontrol etmem.

Rahatlayarak dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve orada olabildiğince uzun süre kalıyorum. "Ryan!" Ethan arkamdaki takım otobüsünden sesleniyor. "Yapmamız gereken

Git!"

Şu anda ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama en çok bana karşı hissettiklerinin endişelenmemem için yeterli olup olmadığını bilmek istiyorum. Ayrıca bunu yapmak için gerçekten iyi olup olmadığını da bilmek istiyorum. Onun yüzünden kalacak yeri olmadığı için kapıma ayakkabı fırlatmadan önce oturma odamızda ağlamasının üzerinden çok zaman geçmedi.

Ama beni bekleyen bir otobüs ve pistte yolculuğumuz için hazır bekleyen bir uçak varken tek bir soru bile soracak vaktim yok.

"Müsait olduğunda beni arar mısın?" Otobüse doğru geri geri yürüyerek soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de otobüsün merdivenlerini tırmanana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum; neredeyse koşarak koltuğuma oturuyorum ve camdan dışarı baktığımda ikisini arenanın dışındaki kaldırımda otururken görüyorum.

Neden oturuyorlar? O kadar zamana ihtiyaçları yok. Aslında, hiç zamana ihtiyaçları yok.

Hiçbir yanım sakin, soğukkanlı ya da toparlanmış değil. Tamamen kontrolden çıkmış durumdayım. Bir anlamda, o kız evime girdiğinden beri kontrolden çıkmış durumdayım.

ama bu sefer güçsüzlük özgürleştirici gelmiyor. Arabayla uzaklaşırken sarmal oluyorum.

Aramızda her ne oluyorsa çok yeni. Bunu tam olarak tartışma fırsatımız olmadı ve o zamanlar bu kadar organik bir şeyin üzerine bir etiket yapıştırmak garip geliyordu.

Ama şimdi keşke yapsaydık diyorum. Böylece ona söyleyebilirdi, ama daha da önemlisi, *bana* nerede durduğumuzu söyleyebilirdi.

Her bir güvensizliğim vücuduma doluyor, kalan tüm mantıklı hislerimin önüne geçiyor.

Onun için yeterince anlamlı
mıyım? Ona geri dönecek
mi? Hep o muydu?
Beni hiç istiyor mu?

Bu dört soru beni tüketiyor, ben tamamen aşık olduğum kızı başka bir adamla izlerken tekrar tekrar soruldukça beni kör ediyor. Ve bir uçağa binip Chicago'dan ayrılmalı ve yeterli olduğum için dua etmeliyim.

Havaalanına arabayla yirmi dakika var ve onu aramadan önce ona bu kadar zaman veriyorum.

"Merhaba," diyor yutkunarak.

Ve onu duygularını bastıracak kadar iyi tanıyorum. "İyi misin?"

Otobüsten inip, diğer çocuklar uçağa binerken pistte oyalanıyorum.

Göğsünden bir hıçkırık koptu. "Evet."

"Indy." İç çekerek gözlerimi
kapatıyorum. "Siktir."

Sadece onun üzgün olduğunu duymaktan nefret etmekle kalmıyorum, tam olarak nedenini bilmemek de beni yiyip bitiriyor.

Bir elimi başıma silerek hızla temizlenen asfaltta ilerliyor ve onun kesik kesik nefes alışını ve burnunu çekişini dinliyorum.

Sonunda, "Ben iyiyim Ryan." dedi.

Sözlerinde bir ısırık var ve onu yalnız bırakmamı mı istiyor yoksa sadece etkilenmemiş gibi mi görünmeye çalışıyor emin değilim.

Gerginlik hat üzerinde devam ediyor.

"Seni geri istiyor, değil mi?"

Cevap vermiyor ve kalbim onun gürültülü sessizliği yüzünden dibe vuruyor. "Tam olarak ne dedi?"

"Önemli değil."

"Bunun önemli olmadığını nasıl söylersin, Ind? Senin için önemli olduğu çok açık.
Üzgünsün."

"İşlem yapıyorum. Veda etmek için çok uzun yıllar var."

Hay sikeyim. Bunların hiçbiri duymak istediğim şeyler değildi ama ne beklediğimden de emin değilim. Gerçekten telefonu açıp bana ona siktirip gitmesini söylediğini ya da onu hiç etkilemediğini söyleyeceğini mi düşünmüştüm?

Indy hassas biri. Başlangıçta bu beni soğuttu ama sonunda ona bu kadar aşık olmamı sağlayan şey bu oldu, hissetmeye açık olması. Tabii ki bu konuşma onu etkileyecekti. Etkilemeseydi o, o olmazdı.

Ama bana söylemesini istediğim şey, aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceği ve açıkçası bunu yapamayacağı.

"Shay, gidelim!" diye bağırıyor ekip çalışanlarından biri uçağın merdivenlerinin tepesinden.

"Mavi..." Başlıyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

Onu ne kadar çok istediğimi söylemeliyim. İzin verirse ona hep istediği hayatı verebileceğimi söylemeliyim. Ona aynı anda hem yetersiz hem de çok fazla olduğunu hissettirmekten başka bir şey yapmayan adamla yaptığı o lanet konuşmayı unutturacak her şeyi söylemeliyim.

"Gitmelisin Ryan."

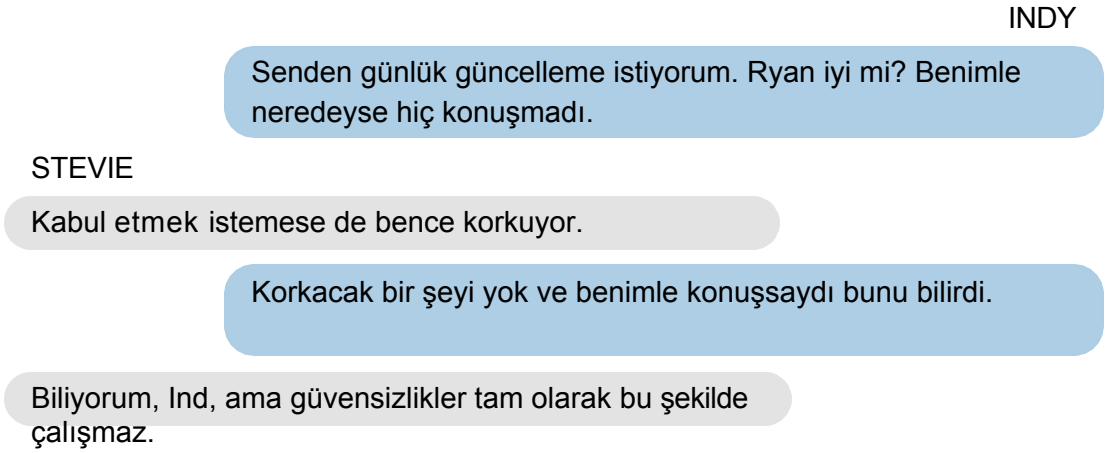
"Shay!" Tekrar duyuyorum.

"Allah kahretsin." Derin bir nefes alıp uçağa giden merdivenleri çıkmaya başladım. "İstediğin kadar zaman ayır, Indy. Anlıyorum ya da en azından anlamaya çalışacağım. Yarın güvenli bir uçuş geçir."

Telefonu kapatıyorum çünkü bu anın benimle ilgili olmadığını anlayacak kadar ona değer veriyorum. Evet, kontrol eksikliği ve bilinmezlik beni öldürebilirdi, ama ona bu süreci atlatması için zaman tanımazsam ne kadar bencil olurdum?

Ama iyi bir adam olmaya çalışsam da, daha önce başka bir kadınla yaptığım gibi, aşk hastası bir aptal gibi her şeyi yanlış değerlendirmiş olabileceğimin ezici farkındalığı, kalkış için koltuğuma kayarken içimi kemiriyor.

INDY

Birkaç gündür yalnızım, ne kadar uzun süredir yolda olsam da iş, arkadaşlarla çevrili.

İnsanlarla dolu bir odada olmamın artık bir önemi yok. Ryan etrafta değilse, yalnızım. Ve şu anda, sadece etrafta değil, aynı zamanda benimle de pek konuşmuyor.

Bana kızgın değil ve beni dışlamıyor, sadece Alex'le olan konuşmamı değerlendirmem için bana alan tanıyor. Benim boşluğa ihtiyacım yok. Ona tam olarak bunu söyledim, ancak son birkaç gündür konuştuğumuz zamanlar neler olduğunu açıklayabilmem için yeterince uzun sürmedi.

Bir yanım, bana açıklamam için yeterince zaman verirse, sonunda ona eski sevgilime geri döneceğimi söyleyeceğimi düşündüğüne gerçekten inanıyor. Ama Ryan bana zaman tanısaydı, onunla nasıl başa çıktığım için kendimle ne kadar gurur duyduğumu söylerdim.

ve birlikte yaşadığım adama ne kadar takıntılı olduğumu bir kez daha teyit ettim.

Ona, Alex ağlamaya başladığında eski benin üzgün olduğunu görür görmez onu kurtarmak için atlayacağını, onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını ama yeni benin artık bu sorumluluğun yükünü hissetmediğini söylerdim.

Alex neden başka biriyle yattığını açıkladığında ona bunu söylerdim - çünkü çok uzun zamandır birlikteydik, çünkü beş yaşımızdan beri en iyi arkadaştık ve ben onun birlikte olduğu tek kızdım. Çünkü temelli bir yuva kurmadan önce keşfetmek istiyordu ve bu onun hayatındaki en büyük pişmanlıktı. Ryan'a da Alex'e söylediğimi söyleyecektim; başıma gelen en iyi şeydi.

Alex bana birlikte olduğum son kişinin kendisi olup olmadığını sorduğunda, onun için onu yakaladığım geceden önce ya da sonra kimsenin olmadığını, yanlış soruyu sorduğunu söylediğimi açıklardım. Sevdiğim son kişi olup olmadığını sorması gerekirdi ama ne olursa olsun her ikisinin de cevabı hayır olacaktı.

Ve Ryan'a Alex'in benimle eve gelmek istediğinde
Ona evimin şehir merkezindeki bir binanın yirmi ikinci katında olduğunu söyledim. Birkaç ay öncesine kadar sade ve hüzünlü olan bu daire, şimdi mutfak adasının üzerinde paylaşılan kahvaltılar ve ikimizin de okumaya vakit bulamayacağı kadar çok kitapla dolup taşıyor.

Ayrıca ona o kaldırımda otururken tamamen duygusuz olduğumu ama beni aradığında çok duygulandığımı söylerdim. Aslında üzgün değildim ama her şey bittiğinden beri ilk kez o ilişkinin yasını tutma şansım oldu. Bana verilen cevaplar hayatımdaki o bölümü resmen kapatma fırsatı verdi. O anda, aylar önce bu cevaplara çok ihtiyacı olan üzgün kız için yas tuttum, her ne kadar şu anda olduğum kadın onun nedenlerini umursamasa da. Gözyaşlarım o hayatı geri istediğim anlamına gelmiyordu.

"Bu arenaya ilk kez geliyorum." Caroline heyecanla ellerini çırpıyor ve Ryan'ın Arizona'daki maçında saha kenarında otururken beni hafıza şeridinden çıkarıyor.

"Bu benim Chicago dışındaki ilk maçım." Gülümsemeye zorluyorum, sanki dikkatim dağılmamış ve gözümü ziyaretçi tüneline dikip Ryan'ın çıkmasını beklemiyormuşum gibi.

Hem Raptors hem de Devils Phoenix'te ve bu akşam oynuyorlar. Ron ve Caroline beni arayıp onlarla birlikte oturmam için davet ettiler ama sadece ilk yarı için kalabilirim. Devre arasında havaalanına gidip uçağı hazırlamam gerekecek ki hokey takımını bu akşam eve uçurabileyim.

Ryan gelmek zorunda olmadığımı söyledi. Morgan'lardan gelen bir daveti kaçırdığım için bunu sorgulamayacaklarını söyledi. Ama ben bir numara yapmak ya da onları gerçekliğimize ikna etmek için gelmedim. Onun için geldim.

Sonunda iki takım da ısınma hareketleri için sahaya çıkıyor, saha dev basketbolcuların gerinmeleri ve turnike çizgileri boyunca koşmalarıyla dolup taşıyor. Ama onların bulanıklığının ardında, Ryan'ı sahanın karşısında, takımının bench'inin önünde, normal kıyafetlerini giymiş ve gözleri bana kilitlenmiş halde buluyorum.

O çok iyi bir adam ve onu bu kadar endişeli görmek kalbimi sızlatıyor. Mutlu görünmüyor. Stresli görünüyor.

Kollarını geniÇ göğsünün üzerinde kavuÇturan Ryan "ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kalkıyor, ama gamzelerini gösterecek kadar büyük değil.

"Ryan iyi mi?" Caroline yanımdan soruyor.

"Emin değilim." Dikkatimi ondan ayırmıyorum ama o yeniden takımına ve oynayamayacağı maça odaklanıyor. "Birkaç gün önce geçmişimden biriyle bir konuşma yaptım ve Ryan'a bunun hiçbir şey ifade etmediğini açıklama fırsatım olmadı. Sanırım bu konu onu strese soktu."

"Şey"-elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor-"çünkü seni seviyor. Seni kaybetmek istemiyor."

İçimden garip bir kıkırdama yükseliyor. "Bunu bana henüz söylemedi." "Söylemedi mi?"

Oh lanet olsun. Belki de bunu Caroline'a itiraf etmemeliydim. Burada Ryan ve benim mutlu bir aşk yaşadığımızı ve birlikte yaşadığımızı düşünüyor. İşler bizim için geriye doğru ilerledi. Birlikte yaşamak, birbirimizi seviyormuş gibi yapmak, sonra gerçek duygular geliştirmek.

Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim ama şu anda yalan söyleyemeyecek kadar savunmasız hissediyorum.

"Biliyorsun, Indy. Ryan bana gürültücü bir adam gibi gelmiyor. Bunu söylemeyebilir, çatılardan haykırmayabilir, ama her gün bunu söze dökmeden söylediğine dair iyi bir paraya bahse girebilirim."

Buzdolabında beni bekleyen soğuk kahve.

Taze çiçekler, bazen onları canlı tutmak için *çok uğraştığı için* ölmüş olsalar da, her yolculuktan sonra evde benim için mutfak adasının üzerinde dururlardı.

Kira ödememe izin vermiyor.

Alex'le konuşmamı düşünmem için bana zaman bile verdi.

"Bazen en sessiz aşk en gürültülü olandır," diye devam ediyor.

On sekiz bin taraftarla çevrili saha kenarında otururken keskin bir yanma gözlerimi ve burnumu yakıyor. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bir zamanlar Alex'in yüksek sesle aşkını ilan etmesinin, bana hava atmasının ve bunu her gün söylemesinin birini sevmek anlamına geldiğini varsaymıştım. Ancak eylemleri artık sözleriyle örtüşmediğinde bu inancım hızla azaldı.

Her ne kadar umutsuz bir romantik olsam da, artık abartılı açıklamalara ihtiyacım yok. Bana söylenmesine bile ihtiyacım yok. Sadece onu hissetmek, onun tarafından tüketilmek istiyorum. Ve Ryan taşındığım günden beri beni tüketiyor.

Isınma hareketleri sona erdiğinde bunun farkına vardım. Ron, Caroline'ın yanındaki yerini alıyor ve takım tanıtımlarının ardından yirmi kadar ilkokul çağındaki çocuk sahaya çıkarılıyor.

Ryan'ın da aralarında bulunduğu oyuncuların her biri, yaşları yedi ile on bir arasında değişen bir öğrenciyle eşleştirilir. Görünüşe göre bu yirmi çocuk yerel bir

ve okullarının dekan listesine girdikleri için onurlandırıldılar.

Bir fotoğrafçı grubun etrafında dolaşıp anı yakalarken öğrencilere eşleştirildikleri her oyuncu tarafından bir forma verilir.

Bana kalırsa oldukça sevimli. Bu adamlar dev gibi, boyları 1.80'den 1.80'e kadar değişiyor. Bu öğrencilerden bazılarının kafaları oyuncuların kalçalarına bile ulaşmıyor, ancak her iki kişiyi de fotoğrafa almak için verilen garip pozlar anı daha da sevimli hale getiriyor.

Ryan grubun en küçüğü gibi görünen küçük bir kızla eşleştiriliyor. Kız Ryan'ın yanında dururken ona tek kelime etmiyor, adını söylemiyor ya da sormuyor. Sadece geniş gözlerle onun yüzüne bakıyor. Pekâlâ gergin olabilir. Yedi yaşında olmak ve binlerce kişilik bir kalabalığın önünde, onca insanın arasında Ryan Shay'in yanında durmak ne kadar da korkutucu.

Ama fotoğrafçı onun dikkatini çekmek için seslenmeye devam ettiğinde ve Ryan ona doğru işaret edene kadar yüzünü ona dönmediğinde, o zaman onun geniş gözlerinin Ryan'ın dudaklarına dikildiğini ve Ryan konuştuğunda onları okumaya hazırlandığını fark ediyorum. Kadın sağır.

Şaşırtıcı bir şekilde, Ryan da bunu anlıyor.

Fotoğrafçı fotoğrafını çeker çekmez Ryan kamburunun üzerine çömeliyor ve onunla göz hizasına geliyor.

Elini alnına değdirip dışa doğru sallayarak "merhaba" işareti yapıyor. Ardından bir elini göğsüne koyuyor ve her iki elinin işaret ve orta parmakları birbirinin üzerinden geçip iki kez vurarak "benim adım" diyor.

Sonra Ryan parmaklarıyla adını söylüyor. Yavaşça ve dikkatlice.

Sağır topluluğundaki herhangi biri, her bir işareti hatırlamak için zaman ayırdığından acemi olduğunu anlayabilir, ancak önemli olan bu değil.

Küçük kızın yüzü onu izlerken aydınlanıyor, yavaşça ismini işaret ettiğinde onun ne kadar yeni olduğunu anlıyor.

Sarah.

Parmaklarıyla onun adını tekrarlıyor, onaylamak için de kelimeyi ağzıyla söylüyor.

Büyük bir heyecanla başını sallarken gülümsemesi genişliyor.

Tekrar kendini işaret ediyor, ardından sanki açık bir avuç içinden kafasına doğru bilgi alıyormuş gibi görünen bir hareket yapıyor ve "işaret" işaretiyle bitiriyor - işaret parmakları birbirini geriye doğru çevreliyor.

İşaret öğreniyorum.

O da kelimeleri ağzıyla söylüyor ama işareti o kadar net ki Sarah hiç sorun yaşamadan anlıyor.

Ellerini tutuyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, sevincine engel olamıyor, sonra iyi bir iş çıkardığını söylemek için ona iki kez başparmağını kaldırıyor.

Ryan'ın çarpıcı gülümsemesi ışıldıyor, ikisi bir anı paylaşıyor. Sağır biriyle ne kadar iletişim kurduğunu b i l m i y o r u m. Dil öğrendiğini bile bilmiyordum ama bu an onun için çok özel, bunu görebiliyorum. Gözlerindeki gurur, yaydığı neşe, elleriyle bir başkasıyla başarılı bir şekilde konuşması.

"Ryan'ın işaret dili bildiğini bilmiyordum," diyor Caroline yanımda.

"Yapmadı. *Öğrenmedi* yani. Öğrendiğini bilmiyordum." Bakışlarım ona kilitlendi. "Ona öğretmeyi teklif ettim ama henüz başlamamıştık." Kendimi toparlamaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum. "Babam sağır."

"Oh, Indy." Elini benimkinin üzerine koyuyor, ikimiz de Ryan ve Sarah'yı izliyoruz. "O adam seni seviyor. İşte bu sessiz bir aşk."

Ben sohbetlerine tekrar katıldığımda Sarah yeniden odaklanmış, Ryan'a bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Açık olan beş numaralı eliyle çenesini işaret ediyor, sonra elini alnına götürüyor. Ryan'ın kafası karışıyor, anne ve babasının işaretlerini henüz anlamadığı için kolundan çekiştiriyor ve anne babasının d u r d u ğ u, el salladığı ve kızları için çok heyecanlı olduğu saha kenarını işaret ediyor.

"Affedersiniz." Yerimden hızla kalkıyorum ve on sekiz bin kişinin ve Ryan'ın patronunun önünde ağlamaya başlamadan önce sahadan çıkıp tuvalete koşuyorum.

Ellerim lavabonun üzerinde kenetlenmişken, kendimi kaybediyorum. Ryan Shay'in beni sevdiği gibi sevilmeden yirmi yedi yıl geçirmiş olduğumun ezici bilgisiyle gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ve şimdi böylesine özverili, böylesine özenli sevilme ayrıcalığına sahibim.

Hayatımdaki hiç kimse babamla onun dilinde iletişim kurmak için çaba göstermedi. Ne hayat boyu arkadaşlarım ne de altı yıllık erkek arkadaşım. Ve sadece birkaç aydır tanıdığım bu adam hayatımı alt üst etti ve sevilmenin ne demek olduğunu kanıtladı.

Ne onun söylemesine ne de benim duymama gerek var. Ben zaten biliyorum. Çok sessizce, çok zahmetsizce oldu.

Ve orada eski sevgilime dönüp dönmediğimi sorguluyor. Aylarca onun beni sevdiği gibi sevildikten sonra başka biriyle birlikte olmak isteyeceğimi nasıl düşünebilir ki?

Bunun sorumluluğunu üstleniyorum çünkü aramızdaki şeyler geliştiğinden beri sadakatimi sorgulamasına neden olacak hiçbir şey yapmamış olsam da Ryan'ın bazı büyük güvensizliklerle çalıştığını biliyorum. Benzer şeyler yaşamış olmama rağmen beni hiçbir zaman onun etkilediği kadar etkilemeyen güvensizlikler. Ve artık bunu sorgulamasına gerek kalmayana kadar ona güven veren, ne kadar istendiğini hatırlatan kişi ben olmalıyım.

Belki de onun sevgi dili onaylama sözleridir. Belki de kaliteli zaman geçirmektir. Emin değilim ama Ryan onu ne kadar çok sevdiğimi anlayana kadar hepsinde akıcı olacağım. Onu ismi için değil, kalbi için ne kadar istediğimi.

Gerçi bir gün onu da almak isterim.

Ancak ilk çeyreğin sonlarına doğru kendimi toparlayıp banyodan çıkabiliyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüştü ve cildim

Kabarık, ne kadar çok ağladığımı saklamanın bir yolu yok. Makyajım tamamen gitti ama canım isterse uçuştan önce yeniden yaparım.

Ryan oturur oturmaz beni fark ediyor. Kaşları kırışmış ama oyun etrafında dönerken gözleri yumuşak. Koç ekibinden sonraki ilk sandalyede oturuyor, öne doğru eğilmiş, dizlerini dirseklerine dayamış, yedek kulübesindeki diğer adamların aynısı, ama onlardan farklı olarak, önündeki oyunu izlemiyor.

Onu yatıştırmak için hafif bir gülümseme sunuyorum.

"*İyi misin?*" diye soruyor salonun öbür ucundan.

Başımı sallayarak biraz daha gülümsüyorum, avazım çıktığı kadar "*Seni seviyorum!*" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Tam karşısında dururken ona söylemek istiyorum. Bunu günlük eylemlerimde görmesini istiyorum. Kelimelerin ardındaki niyeti hissetmesini istiyorum.

Ryan daha fazlasını söylemek istermiş gibi alt dudağını ısırıyor, ama bunun yerine oyuna yeniden odaklanıyor.

Devre arasında, Chicago'ya ne kadar erken dönersem ona o kadar erken söyleyebileceğimi bilerek hızla havaalanına doğru yola çıktım.

RYAN

Ben bir korkağım.

Günlerdir Indy'nin telefonlarına çıkmıyorum, cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum,

Onunla aynı odada durmayı bile hak etmeyen eski sevgilisine geri döndüğünü söylemek için beni arama ihtimali olduğunu bilerek.

Ancak onu iki gece önce maçımda saha kenarında otururken görmek, bir çift büyümem ve bildiğinden emin olmam gerektiğini hatırlatmak için yeterliydi. Beni istemese bile, benden önceki hayatına geri dönmeye karar verse bile, ona ne kadar önemli olduğunu söylemeden yaşayamazdım. Hem benim için hem de dünya için.

Indy, romantik olan.

Bu jesti hak ediyor. Yüksek sesle sevilmeyi hak ediyor. İstediği şekilde sevilmeyi hak ediyor.

Ve bir an için kibirli olabilirsem, o tarafından sevilmeyi hak ediyor Ben.

Onu ilk sıraya koyacağım. Ona hep hayalini kurduğu hayatı vereceğim.

Vereceğim.

Ne kadar özel olduğunu, herkes için şov yapmak zorunda olmadığını bildiğinden emin olmak istiyorum. Onun kaotik ve duygusal olmasını seviyorum. Dağınık olmasını seviyorum.

Ama tabii ki bunları söyleyecek cesareti bulamadım, yanıt olarak beni kıracak tek şeyi söyleyeceğinden korktum.

Maçım sırasında tuvalete koşarken döktüğü gözyaşları, benimle ilişkisini bitirdiğinde canının çok yanacağını bildiği için duyduğu suçluluktan mı kaynaklanıyordu? Göğsüme çarpan güvensizlikler bana öyle olduklarını haykırmak istiyor.

Onunla konuşmasını engellemeliydim. Ona, ne kadar büyük bir armağana sahip olduğunu anlaması için hayatında olmamasının gerektiğini, oysa benim istediğim her şeye gözlerimi açanın onun hayatımdaki varlığı olduğunu hatırlatmalıydım.

Indy benden bir gün önce Chicago'ya döndükten sonra dün arkadaşlarının düğünü için yola çıktı. Prova yemeği dün akşamdı ve bütün bir günü Alex'le geçirmeden önce ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemeyecek kadar korkak olduğum için kendimi kaybetmiş değilim.

Sanki içimdeki endişeyi artıracak bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Düğünün yapılacağı otele gitmek için şehir dışına iki saat yol gitmem gerekti ve fizik tedavi randevum sarktığı için neredeyse geç kalıyordum. Ancak iyi haber şu ki, önümüzdeki hafta düşük yoğunluklu antrenmanlara başlayabileceğim ve işler yolunda gider ve dizim düzgün bir şekilde iyileşmeye devam ederse, kısa bir süre sonra sahalara geri döneceğim.

Birkaç düğün davetlisi park halindeki arabamın yanından hızla geçip geç kalma korkusuyla otele doğru koşturuyor. Öte yandan ben Audi'mde oturmaya devam ediyor, derin nefesler alıyor ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Indy'ye beni burada istemediğini söyleme şansı vermedim, bu yüzden neye doğru yürüdüğüm hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok.

Arabamı geri vitese takıp buradan gitme dürtüsü vücudumda gümbür gümbür atıyor ama bir anlaşma yapmıştık. Bu düğünde ona eşlik edecektim ve artık bir şeyi kanıtlamak ya da arkadaşlarını iyi olduğuna ikna etmek için bana ihtiyaç duymasa da, ona gideceğime dair söz verdim. O beni benim onu istediğim şekilde istemese bile ben ona verdiğim sözleri her zaman yerine getireceğim.

Başımı eğerek otelin lobisinden içeri giriyorum ve arka taraftaki büyük ziyafet salonlarından birine doğru yol alıyorum. Gelen son konuk ben olabilirim, ben içeri sızmaya çalışırken herkes çoktan yerlerine oturmuştu.

İşe yaramıyor.

İçeri girdiğimde beni fark eden birkaç konuk hemen yanındakilere haber veriyor ve ben farkına bile varmadan herkesin gözü ziyafet salonunun arka tarafında duran benim üzerimde oluyor.

Nefret ediyorum.

Fısıltılar ortalıkta dolaşırken, saklanmayı umarak sondan ikinci sıraya geçiyorum. Çok fazla insan var, tanımadığım insanlar, her hareketimi izleyen insanlar. Indy olmayan ve bana onun verdiği huzuru vermeyen insanlar. Ayak parmaklarım zıplarken başımı öne eğiyorum, elimdeki düğün programını okuyormuş gibi yapıyor ve giderek sessizleşen seslerin gürültüsünü engellemeye çalışıyorum.

Müzik değişiyor ve kalabalık hemen sakinleşiyor, odak noktası burada olmalarının gerçek nedenine dönüyor.

Sağdıçlar içeri girdi ve ilk fark ettiğim o oldu. Kız arkadaşının kendisinden daha zeki olmasını kaldıramayan sarı saçlı pislik. Kızın kendisinde bir sorun olduğuna inanmasını sağlayan adam.

Başıma gelen en güzel şeyi kapıma kadar getiren adamla aynı kişi.

Kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor ve doğal olarak mı bu kadar sinir bozucu yoksa en başta asla onun olmaması gereken birini küstahça geri mi aldı anlayamıyorum.

Sonra başka bir kapı açılır ve işte oradadır. Lavanta rengi bir melek. Sarı saçları kıvrılmış ve kısmen geriye tutturulmuş, elinde ve saçında beyaz çiçekler. Boyu da daha uzun ve topuklu ayakkabı giymesine bayılıyorum.

Koridorda yanımdan geçip gidiyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Güven duygusuyla süzülüyor, başı dik ve dudaklarında o ışıltılı gülümseme.

Nefes kesici.

Derme çatma sunağa ulaştığında, aynı elbiseyi giyen diğer kadınlar önünde sıralanırken o en solda duruyor.

Alex gözlerini ona dikmiş durumda ve onu suçlayamam. Manyetik bir kız.

Neredeyse odanın karşı taraflarından birbirlerine bakıyorlar ve kızın dikkatinin ona kayışını izliyorum ama yüz ifadesini okuyamıyorum. Bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Burada olduğumu, son sıralarda saklandığımı bilmiyor ama görebildiğim tek şey o. Kapılar açıldığında ve müzik gelinin koridorda yürümesi için değiştiğinde bile. Diğer konuklarla birlikte ayakta duruyorum, ama baktığım tek kişi odanın ön tarafında kalbimin sahibi olan uzun boylu sarışın.

Indy gülümsüyor, arkadaşlarının anını izliyor ama o bunu yaparken gözlerinin seyirciler arasında dolaştığını fark ediyorum. Gezgin bakışlarının tüm kalabalığı dolaşması biraz zaman alıyor ama sonunda o kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor.

O kibar sırıtışı tamamen ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor ve nerede durduğumuz ya da bunun ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Alex'in o gülümsemeyi almadığından adım gibi eminim.

Odağını benden ayırmıyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşuyor. "*Merhaba,*" diyor sessizce, başka kimse bize dikkat etmezken.

"Çok *güzelsin,*" diye karşılık veriyorum.

Gelinin yürüyüşüne yeniden odaklanıyor ve benim dikkatim sağdıçlara geri dönüyor. Kimsenin bize dikkat etmediğini düşünmemeliydim çünkü Alex bana dik dik bakıyor ve ben böyle bir ilgiye bayılıyorum.

Ona göz kırparken, gözlerim tekrar kızıma dönüyor.

Önceki hayatıyla dolu bir odada, tören boyunca gördüğüm tek şey o. Ortam ışığından parlayan altın teni, çenesi dik ve arkadaşları yeminlerini ederken nazik bir gülümseme.

Kelimeler dillerinden dökülürken, daha iyi ya da daha kötü, hastalık ve sağlık, zengin ya da fakirlikten bahsederken Indy bana bakıyor. Dikkati *bana* kilitlenmişti. Ne düşündüğünü bilmek isterdim çünkü resmen romantik olmayan kalbim, eski sevgilisiyle yaptığı konuşmanın bir saniyesini bile düşünmediği ve bu sözleri söyleyebileceği kişi olarak sadece beni gördüğü her türlü senaryoyu uyduruyor.

Tören kalabalığın tezahüratıyla sona eriyor, ama ayağa kalkıp alkışlarken bile, sözde arkadaşlarının koridorda yürümek için Indy'yi Alex ile eşleştirdiğini fark ettiğimde vücudum kaynıyor. Buradaki dinamikleri yanlış anlayacak kadar kalın kafalı değilim. Arkadaşları onları tekrar bir araya getirmek istiyor.

Alex eğiliyor ve kızın kolu kibarca Alex'in koluna dolanmışken kulağına bir şeyler söylüyor ama kız kelimelerle karşılık vermiyor. Sadece kalabalığın görmesi için gülümsüyor. Mükemmel mutluluk maskesi.

Ama cilalı kızın altında ne olduğunu bilecek kadar ayrıcalıklıyım ve odadan çıkmadan önce ondan son bir bakış alıyorum.

Tören ve resepsiyon arasındaki zaman, onun burada bir yerlerde olduğunu, fotoğraf çektiğini ve benimle olmadığını bilmek acı verici. Onunla konuşmak, ona sarılmak, beni yalnız bırakmayan bu insanların geri kalanından saklanmak istiyorum.

Sayısız imza attım ve profesyonel gülümsememi takındım, sorulan sorulara diplomatik bir şekilde cevap verdim.

Yakında sahalara döneceğim.

Dizim harika hissediyor.

Gelini ve damadı nereden tanıdığım sorulduğunda *ev arkadaşım düğün ekibindeydi.* Doğrusu, sadece oda arkadaşı olmadığımızı biliyorum ama Indy'nin kendimi nasıl tanıtmamı istediği konusunda hiçbir fikrim yok.

Bunlar onun insanları, onun insanlarıydı ve neye inanmalarını istediğinden emin değilim.

O ve ben, bir zamanlar olduğumuza inandığım kadar farklı değiliz. İkimiz de insanların ne duymak ve görmek istediğini bilerek dünyanın geri kalanı için bir cephe takınıyoruz, ancak evde kendimiziz ve ondan bir parçaya sahip olmayı seviyorum.

Otuz dakika "açık" kaldıktan sonra, resepsiyon alanının dışında saklanacak küçük bir koy buluyorum. Tek odaklandığım şey Indy'nin benimle birlikte olmak isteyip istemediğini öğrenmekken hayranlarımın gerçek hayattaki Ryan Shay'den beklentilerini karşılamak zor.

Ellerim ceplerimde ve başım öne eğik, kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum, oraya geri döndüğümde profesyonel olmam gerektiğini biliyorum. Herhangi bir *yere* gittiğimde.

O kadar çok yabancı var ki, her hareketimin izlendiğini bilmek tüylerimi diken diken ediyor ama Indy'nin ihtiyacı olsa bunu yüzlerce kez yapardım ve bugün burada olurdum.

"Saklanıyor musun, Shay?"

Kafasını kaldıran Indy'nin boynu bükülmüş, ıssız koya bakıyor, elinde beyaz bir buket çiçek sallanıyor. Her zamanki gibi güzel. Mutlu da. Ve bunun tek sebebinin ben olduğumu umabilirim.

"Beni çok iyi tanıyorsun, Ivers." "Seninle saklanabilir miyim?"

Başımı duvara yaslayıp onun yakınlığı sayesinde derin bir nefes alıyorum. "Benimle sonsuza kadar saklanabilirsin bebeğim."

Küçük koya girerek, kimsenin görmemesi için benimle birlikte uzaklaşıyor. "Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Biliyorum."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Önce ben."

"Ryan-"

"Bazı şeyler söylemek zorundayım, Ind. Nerede durduğumu ve ne istediğimi bilmeni istiyorum, eğer bunu açıkça ifade etmediysem. Şapkamı ringe atmam gerekiyor."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Ama ben biliyorum. Önceki hayatıyla dolu bir odada bilmesi gereken şeyler var.

Elini tutuyorum, parmaklarımızı iç içe geçiriyorum, birlikte nasıl şekillendiğimizi ezberliyorum.

"Seni istiyorum, Indy. Bizi istiyorum. Rol yaptığımızı sandığımız zamanlarda bile kurduğumuz küçük hayatımızı istiyorum. Seni evimizde istiyorum çünkü orayı bir yuva haline getirdin. Dağınıklığını ve kaosunu istiyorum. Kız kardeşimin, hokey takımının ve benim yanımdayken takındığın gerçek gülümsemelerini istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum ve bunun sebebi ben olmak istiyorum. Beni seçmeni istiyorum."

"Ry-"

"Neye karşı rekabet ettiğimin farkındayım. Sizin geçmişinize sahip olmadığımı biliyorum ama geleceğinizi istiyorum."

"Ryan-"

"Büyük jestleri, büyük anları hak ediyorsunuz. Gösteri yapmakta pek iyi değilimdir. İlgiden hoşlanmıyorum ama seni hayatımda ne kadar çok istediğimi anlaman için buna ihtiyacın varsa yaparım. Kahretsin, bunu saklanıp söylemek yerine bir kalabalığın önünde ya da yağmurun altında ayakta ya da romantik bir şekilde yapmalıydım. Tanrım..." Espri yapmadan kıkırdıyorum. "Berbat halılı ve boktan duvar kağıtlı rastgele bir odada saklanırken sana hayatıma giren en iyi şey olduğunu söylüyorum-"

"Ryan!"

Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Dudakları kalkıyor, yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama artık konuşmayı kesebilirsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken göğsümde küçük bir kıkırdama gümbürdüyor. Elini boynuma dolayarak gözlerimi kendisiyle buluşturuyor.

"Bir şey söylemene gerek yoktu. Ben zaten biliyorum. Unuttuysan söyleyeyim, bu ilişkide konuşkan olan benim ama bugün sadece üç kelimem var.

söylemem gerek."

Parmak uçlarında yükseliyor, ağzı benimkiyle aynı hizada ve şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli kelimeleri fısıldıyor.

"Seni seviyorum."

Kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bu hafta telefonlarımdan birine bile cevap vermiş olsaydın, Alex'e söylediklerimin aynısını sana da söyleyebilirdim. Evim, kalbim, her şeyim seninle. Benim için bir an bile şüphe olmadı Ryan. O konuşmadan sonra telefonda ağladığımı duymanın tek nedeni, sonunda kendimi özgür hissetmem ve bundan da öte, netlik hissetmemdi. Değişmeni istemiyorum. Çatılardan bağırmana ya da bana hava atmana ihtiyacım yok. Sadece sessiz sevgine ihtiyacım var çünkü o anlar şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli bildiriler. Seni olduğun gibi istiyorum. Sana aşığım Ryan Shay ve bunun gerçek olması için tüm dünyanın bunu bilmesine ihtiyacım yok."

Keskin bir rahatlama nefesi içimi ürpertiyor, ama bunun dışında sersemlemiş bir sessizlik içindeyim.

Bunca hafta boyunca, Indy'nin benim hakkımda onunla aynı şeyleri hissetmesinin zaman alacağına kendimi ikna etmiştim. Bunu ilk itiraf edenin o olacağını hiç düşünmemiştim. Sessiz kalmayı, itirafın onu korkutmayacağından emin olana kadar davranışlarımla onu sevmeye devam etmeyi planlamıştım, ama işte o, *benim* romantik kızım, ayaklarımı yerden kesiyor.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanırken benim sessizliğim onu gerginliğe sürüklüyor.

Boğazı bir yutkunmaya çalışıyor. "Sessizliğini sevdiğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi bir şeyler söylemek için iyi bir zaman."

Kıkırdıyorum. Benim kendine güvenen kızım, savunmasız ve gergin.

Saçlarını kulaklarının arkasına iterek yanaklarını okşuyorum ve bana odaklanmasını sağlıyorum. "Sonunda sayfama girdiğine sevindim."

Ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Birinin seni sevmenin zor olduğuna inandırmasına üzüldüm, çünkü Blue, bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi." Başımı sallıyorum. "Tanrım, seni seviyorum. Sanırım bir bakıma seni ilk kahvaltımızdan beri seviyorum. Beni hayata döndürdün Ind ve sen izin verdiğin sürece seni seveceğim."

"Söz mü?"

Onu kendime çekerek dudaklarına yapışıyorum. "Buzdolabına bile ekleyeceğim."

Indy resepsiyon boyunca yanımda kalmaya çalıştı ama neredeyse ne zaman yalnız kalsak gelin ona ihtiyacı olduğuna karar veriyor.

O ve ben dans etmeye başladık, Maggie'nin elbisesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Pasta kesimi için kucağıma oturuyor, Maggie'nin makyajını tazelemek için yardımına ihtiyacı var.

Ayrıca akşam yemeğinde birlikte oturmadık ama bu, o eski sevgilisiyle aynı masayı paylaşırken bile odanın öbür ucundan birbirimize göz süzmemizi engellemedi.

Arkadaşlarının ikisini tekrar bir araya getirmek için aldığı sert önlemler gülünç. Bugünden önce olsa içimde bir kıskançlık çukuru oluşurdu. Ama bugün, Indy beni seviyor.

O *beni* seviyor.

Onu eve götürebilmek için bu düğünün bitmesini istiyorum. Indy bunu aştı, bu çok açık. Önceki hayatıyla şimdiki halini ayırırken yaşadığı gözle görülür değişimi görebiliyorum. Sanırım bunun için Alex'e teşekkür etmeliyim. Eğer ona bu kapanışı yapmasaydı, kızımın hayatına tamamen devam etmesi ne kadar zaman alırdı emin değilim.

Arkadaşları, sanki birlikte yaşamıyormuşuz gibi onu meşgul etmekle ve benden uzak tutmakla o kadar meşguller ki, ona şahsen teşekkür etmek için bolca zamanım var.

Barmene, dirseklerimi barın tepesine dayayarak, "Ben de onun içtiğinden alacağım," diyorum.

"Ah, Tanrı aşkına," diye sızlanıyor Alex yanımda.

Birkaç arkadaşı diğer tarafında, çeneleri gevşek.

Genelde bakışlardan, ilgiden nefret ederim. Ama bu adamın hayranım olmasından nefret etmesini çok seviyorum. O ve tüm arkadaşları.

Barmen önüme bir bardak kehribar rengi sıvı ile tek bir küre buz koyuyor. Bir yudum alıyorum, dumanı dilimi ve boğazımı en lezzetli şekilde yakıyor.

Adamın iyi bir zevki var, bunu ona vereceğim. Eğer eski kız arkadaşından belli olmasaydı.

Onun seviyesine inerek sözlerimi sessiz ama net bir şekilde söylüyorum. "Ne yazık ki Indy'nin eski arkadaşları senin arkadaşların. Etrafta olacaksın, ben

Anla bunu. Ama eğer onu bir daha, ama *bir* daha ağlatırsan, hayatını cehenneme çevirmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Yüzüm gittiğin her yerde karşına çıkacak. Beni lanet kabuslarında görürsün. Hayatında sahip olabileceğin en iyi şeyi elinin tersiyle ittiğini sana her gün hatırlatacağım. Anladın mı?"

Dümdüz karşıya bakmaya devam ediyor, ama gözlerindeki gergin titreşimi fark ediyorum.

"Anladın mı?" Tekrar ediyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor ve ben de onu bununla baş başa bırakmayı planlıyorum ama sonra o lanet olası ağzını açmaya karar veriyor.

"Senin NBA'in iyi adamı olman gerekmiyor mu? Beni takip etmenin altın çocuk imajın için iyi olacağından şüpheliyim."

Küçümseyici bir kahkaha atıyorum. "Bunu, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kızla konuşmak için iş yerimin önünde kamp kuran adam söylüyor. Ama şunu açıklığa kavuşturayım, söz konusu o olduğunda itibarımı zedelemek gibi bir derdim yok. Onu korumak için dünyayı yakacağım ve kibriti gururla sallayacağım, böylece herkes bunu yapanın ben olduğumu bilecek."

Indy'yi bulmak için bardan çıkıyorum ama sonra bir şey daha ekliyorum. "Hani şu üzerinde soyadımın yazdığı forma var ya? Onu gördüğün zaman

Dolabında asılı dursun ve sana yakında onun da soyadının bu olacağını hatırlatsın."

Kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum çünkü bazen bir pislik oluyorum ve sonra gidip kız arkadaşımı buluyorum.

Tek başınaydı çünkü ben yokken arkadaşlarının onunla vakit geçirmek için bir nedeni yoktu, bu yüzden o zoraki gülümsemesini takınıp misafirlerle konuşurken arkasından gizlice yaklaştım.

Avuç içim beline kayar kaymaz, eli benimkinin üzerinde, parmakları birbirine kenetleniyor.

"Vay canına," diye araya giriyor konuştuğu yaşlı beyefendi. "Ryan Shay. Senin büyük bir hayranınım. Sahalara dönmen için sabırsızlanıyorum. Takımın sana ihtiyacı var."

Bir kez daha profesyonel gülümsememi takındım. "Çocuklar bensiz harika iş çıkarıyorlar."

"Çünkü sen saha kenarındasın ve hâlâ her maça koşuyorsun." İçten bir kahkaha attı. "Bizi hayal kırıklığına uğratma evlat. Playofflara kalmamız lazım. Çok uzun zaman oldu ve ben çok yaşlanıyorum."

"Evet, efendim. Elimden geleni yapacağım."

"İzninizle," diye araya giriyor Indy. "Biraz erkek arkadaşımı çalacağım."

Erkek arkadaşım.

Beni çekip doğruca çıkışa doğru götürüyor.

"Erkek arkadaş, ha?"

"Oh, bunu sevmedin mi? Başka bir şey mi tercih edersin? Tatlım mı? Sevgilim? Ya da sevgilime ne dersin? Millet"-arkasını dönüyor ve arkamızdaki kalabalığa anons ediyormuş gibi yapıyor-"Şimdi sevgilim tarafından azarlanmaya gidiyorum!"

Omuzlarını kaydırarak çıkışa doğru yönlendiriyorum. "Tamam, lakap takmana izin yok."

"Yani sadece senin mi lakap takma iznin var?"

"Evet, benimkiler iyi."

Mavi

.

Ind.

Biz yataktayken *bebeğim.*

Bayan Shay de gelecekte listeye eklemek istediğim bir diğer isim.

"O zaman sana ne dememi istiyorsun?" diye sorarak bizi yolumuzda durdurdu.

Yanaklarını avuçlayarak, görmek isteyen herkes için onu öpüyorum. "Bana seninim diyebilirsin."

Bana gülümsüyor. "Artık beni eve götürebilir misin?"

"Burada kalmak istemiyor musun?"

Bu gece için üst katta bir odası var ve bugün işler yolunda gitmezse diye arabada bir çantam var.

"Evimizde sadece sen ve ben olduğumuz şehre geri dönmek istiyorum."

Evimiz.

"Kulağa hoş geliyor."

"Gidiyor musunuz?" Maggie biz daha kapıya varmadan araya giriyor.

Gece bitti, misafirlerin çoğu gitti ve diğer nedimelerin çoğunu bir saatten fazla süredir görmedim, bu yüzden sadece onların da gittiğini varsayabilirim.

"Mags, beni gerçekten burada istiyor

musun?" "Tabii ki istiyorum."

"*Beni* kastediyorum. *Beni* burada istiyor musun? Alex'in kız arkadaşı olarak değil, grubun bir parçası olarak da değil."

Maggie istediğimden daha uzun süre sessiz kalıyor.

"Bak, seni seviyorum. Hayatımız boyunca arkadaştık, ama artık uyum sağlayamıyorum ve bu benim için sorun değil. Eğer arkadaşım olmak istiyorsan, gizli ajandaların olmadan gerçekten arkadaşım olmak istiyorsan, bunu çok isterim ama kocan eski sevgilimle arkadaş olduğu için birlikte vakit geçirmemizi istemiyorsan, bunu da sorun etmem." Elini Maggie'nin kolunda gezdiriyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun ve senin adına çok mutluyum."

Gerçekten öyle. Bunu yüzünde görebiliyorum. Gizli bir kıskançlık ya da üzüntü yok. Indy tamamen memnun görünüyor.

Indy ona sarılmak için eğiliyor. "İstersen bunu başka zaman konuşabiliriz ama ben mutluyum Maggie ve senin de benim adıma mutlu olmanı çok isterim. Git eğlen, tamam mı?"

Elini tutup onu çıkışa götürdüm.

"Indy," diye seslendi Maggie. "Senin adına çok mutluyum."

Indy ona küçük bir gülümseme sunuyor ve sonunda o lanet düğünden çıkıyoruz.

INDY

INDY

Günlük güncelleme. Kardeşine aşığım.

STEVIE

Şimdiye kadar aldığım en iyi günlük güncelleme.

A otel odama döner dönmez eşyalarımı toplayacağım, böylece Ryan'ın kolları belime dolanıyor, dudakları ensemde geziniyor.

Kadınlardan neredeyse korktuğunu düşündüğüm bir adam için bana her fırsatta dokunmaktan çekinmiyor.

"Hadi toparlan da seni eve ve yatağıma götüreyim."

Ben spor çantamı dün giydiğim kıyafetlerle doldururken o da banyodan eşyalarımı alıyor.

"Ryan?" Seslendim.

"Evet?"

"İşaret öğrenmeye ne zaman başladın?"

Banyodan dışarı bakıyor, kapı çerçevesinin yarısı uzun bedenini örtüyor. "Ailenle tanıştıktan birkaç gün sonra annen seni kontrol etmem için bana mesaj attı. Kendisi de öğrendiğinde bir yetişkin olduğu için öğrenmeye başlamanın en iyi yolu konusunda tavsiyesini istedim. O zamandan beri haftada bir görüntülü sohbet ediyoruz ve ikisi de bana öğretiyor."

Gözyaşlarım kirpiklerimin dibinde birikmeden önce gözlerimin arkasına batıyor çünkü bu adam beni olabilecek en iyi şekilde duygusal bir enkaza dönüştürüyor.

"Annen online bir kursa kaydolmama da yardımcı oldu, çok teşekkür ederim." Ryan'ın dudakları odanın diğer ucundan beni izlerken güzel, yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ağlama, Mavi."

"Elimde değil." Keskin bir nefes çekiyorum. "Sana tapıyorum."

Kıkırdıyor, yavaşça bana doğru ilerliyor ve gözlerimin altını yokluyor.

"Bu yüzden geçen gün annemle konuşurken sesin çok rahat geliyordu," diye tahmin ediyorum.

"Komik biri. Ondan çok
hoşlanıyorum." "Ama benim
kadar komik değil, değil mi?"

Yine gülüyor. "Tabii ki değil."

Parmak uçları boynumdan aşağı inmeden önce yanaklarımı sıyırıyor.

"Neden?"

"Neden ne, bebeğim?"

"Neden işaret öğreniyorsun?"

Nedenini bildiğimden oldukça eminim, ama bunu ondan duymak istiyorum.

"Çünkü onlar senin ailen, sen de benim ailemsin ve sormak zorunda olman bile benim için akıl almaz bir şey. Ailenle iletişim kurmayı öğrenmek en asgari şeydir, Ind."

Sanırım öyle, ama Ryan Shay hayatıma girip sessizce onu lanet olası aya yükseltene kadar barın yerde olduğunu bilmiyordum.

"Ve çünkü seni seviyorum ve babana bunu söylediğimde, bunu söyleyen ben olacağım."

Parmaklarının uçları köprücük kemiğim boyunca kayıyor, göğüslerimin üst kısmındaki derinin tozunu alıyor. Ryan'ın gözleri her santimimde geziniyor, göz bebekleri büyüyor ve kararıyor. Elleri öylesine hükmedici ve kontrol edici ki

ama sanki tenimin her santimetresinin tadını çıkarıyormuş gibi yumuşak bir incelikle dokunuyor bana.

Orta parmağı göğüs kafesimde geziniyor, straplez yakamın "V" sine dalıyor.

"İki saat uzun bir yol."

Sadece derin sesi bile bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor.

"Çok uzun," diye kabul ediyorum, ona doğru adım atıyorum, avucum etkileyici bir çıkıntının beklediği pantolonunun fermuarının üzerinde düzleşiyor. "Bununla araba kullanmak çok rahatsız edici olurdu."

"İcabına bakacak mısın, Blue?"

Kemerini çözdüm. "Bana göz kulak olduğun sürece."

Sıcak dudakları kulağımın altındaki yumuşak etle buluşuyor. "Sana her zaman göz kulak olacağım."

Her ne kadar burada cinsel terimlerle konuşuyor olsak da, Ryan'ın her zaman benim ona baktığım gibi bana bakacağını ve beni koruyacağını unutmuş değilim.

Doğam gereği besleyiciyim ve şimdi geriye dönüp baktığımda kişiliğimin bu yönünün geçmişte istismar edildiğini görüyorum, ancak Ryan bir kez bile benden faydalanmadı. Çok uzun zamandır yalnızdı ve onunla ilgilenmek bir ayrıcalık.

Ellerim düğmeli gömleğinin altına kayıyor, pantolonundan çözüyorum, sıcak tenini avuçlarımla buluşturuyorum. Bu adama dokunmaktan asla bıkmayacağım. İri ve pürüzsüz ve tırnaklarım karnının üzerinde gezinirken karnının nasıl titrediğini ezberlemeyi planlıyorum.

Nedime elbisemin fermuarını hızla açarken dudakları boğazımda ve köprücük kemiğimde öpücükler bırakıyor. Straplez sütyeni sayesinde, kalçalarımda toplandığında çıplak kalıyorum.

Ryan takdir dolu bir mırıltı çıkarıyor, çıplak göğsüme ve sivrilen meme uçlarıma bakıyor. Başparmağını birinin üzerinde gezdiriyor.

"Bu lanet memeler, Ind." Beni çimdikliyor ve boğazımdan düşük bir inilti çıkarıyor. "Ve bu lanet meme uçları. Parmaklarımın arasında çok güzeller."

"Dilinde daha da güzel."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Bu gece muhtaç mısın Mavi?" Saçlarımdan tek bir beyaz çiçek koparak onunla oynuyor, yapraklarını göğsümün üzerinde gezdirmeden önce parmaklarının arasında döndürüyor. "Çünkü bu dünyada senin yalvarmanı duymaktan daha çok seveceğim bir şey yok ve inan bana bebeğim, bunu duyana kadar durmayacağım."

Bu gece Ryan'da farklı bir enerji var ve seks yaptığımız gecenin sadece bir ısınma olduğunu çabucak fark ediyorum. Sanki yıllarca bekar kaldıktan sonra örümcek ağlarının tozunu alıyordu. Bunun farkına varmak heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

Yaprakların ipeksi dokusu meme ucuma hafifçe değiyor, bu narin his ısınmış tenime neredeyse fazla geliyor.

Ürperiyorum ama konuşmuyorum.

Diğerine geçer. "Sana istediğin her şeyi vereceğim ama o yetenekli ağzını kullanıp istemen gerekecek. Geçen gece bu kadar kibar olman hoşuma gitti, bu yüzden bunu yaparken 'lütfen' demek için görgü kurallarını kullandığından emin ol."

Merkezleyici bir nefes alarak, sertleĢmiĢ etimin üzerindeki çiçekle oynamaya devam ederken kollarımı omuzlarına atıyorum. "Bana istediğini yapacak mısın Ryan? Bana her zaman yapmak istediğin her şeyi yapacak mısın?"

Tek bir kaş kalkıyor.

"Lütfen," diye

ekliyorum.

"Bu çok fazla şey demek, Blue."

"O zaman sanırım birlikte yaşamamız ve dünyadaki tüm zamana sahip olmamız iyi bir şey, ama Shay, eğer o çiçeği ağzınla değiştirmezsen, bu gece 'lütfen' olmayacak, sadece doğrudan sana yöneltilmiş bir dizi renkli küfür olacak."

Beni kaldırmadan önce bir kahkaha atıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor. "Ben sana vururken konuşabileceğini düşünmen çok tatlı."

Beni odanın diğer ucuna götürüyor, ağzı ağzıma çarparken sırtım duvara çarpıyor. Çılgın öpücükler, çarpışan dişler. Ryan'ı kontrol etmeyi seviyorum ama kontrolden *çıkmış* Ryan beni güçsüzleştiriyor.

Öpüşünde ve vücudunu benimkine sürtüşünde hesaplanmış bir şey yok. Dağınık ve ben buna bayılıyorum.

Sonunda göğsümü ağzına alıyor, ıslak sıcaklık etrafımı sarıyor. Dişlerini gıcırdatıyor, derimi çekiştiriyor ve beni ısırıyor. Vücudum yarın rengarenk izlerle süslenecek, ki bu benim için fazlasıyla iyi. Ne de olsa mor benim en sevdiğim renk.

"Şu anda amına dokunursam, benim için ıslanır mı?" Çabucak

başımı salladım. "Dokun bana ve öğren."

"Bu bir soru şeklinde miydi?"

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Nedir bu? Jeopardy mi?"

Ryan gülüyor. "Bunu istediğini duymanı istiyorum, Ind."

Mücadeleyi bırakıyorum çünkü bana dokunmasına her şeyden çok ihtiyacım var. "Bana dokunup senin için ne kadar ıslak olduğumu öğrenecek misin?"

Beni duvara sabitlemek için kalçalarını kullanarak elbisemi yukarı çekiyor, şifon kumaş belime dolanıyor. Ayarlıyor, aramızdaki boşluğa bakarak kumaşı itiyor. Çıplak renkli tangamın sırılsıklam olması hiç de şaşırtıcı değil.

"Mmm," diye mırıldanıyor memnuniyetle. "Aferin kızıma. Sırılsıklam olmuşsun."

Parmağının arkasını yarığımın üzerinde gezdirmesini izlerken başım arkamdaki duvara düşüyor. Aynı parmağını tangamı yana doğru itmek için kullanıyor ve zonklayan merkezimi ortaya çıkarıyor. Uyarılmışlığımı toplayıp ağzına götürmeden önce klitorisimin etrafında dönüyor.

"Yüce Tanrım," diye nefes veriyorum, beni

tatmasını izlerken. "Kime dua ediyorsun?"

"Emin değilim."

Benim tadıma bakarak inliyor. "Sana çığlık attırırken gerçek adımı kullandığından emin ol."

Ryan beni yatağa götürüyor ve şiltenin üzerine atıyor. Bir kıza göre uzun boyluyum ve etrafa savrulmaktan hiç zevk almadım. Farklı pozisyonlarda eğilmek istiyorum. Tutulmak ve kaldırılmak istiyorum. Hükmedildiğimi hissetmek istiyorum.

Ryan'ın yırtıcı bir şekilde yatağa doğru ilerlemesine bakılırsa, öyle olacağımdan hiç şüphem yok.

Üzerimde dururken gömleğinin düğmelerini açıyor, kesik göğsünü ve oyulmuş karnını yavaşça ortaya çıkarıyor. "Benden ne istiyorsan iste."

"Beni becermeni istiyorum."

Tepki vermiyor, sadece benim için soyunmaya devam ediyor.

"Lütfen beni becerir misin?" Yönlendirme olmadan düzeltiyorum.

Okyanus gözleri gururla bana doğru kayıyor. "Benim akıllı kızım öğreniyor, görüyorum."

"Bu hoşuna gidiyor mu Ryan? Her küçük şey için yalvarmam hoşuna gidiyor mu?"

Şaşırtıcı bir şekilde gömleğini yere fırlatıyor.

"Öyle mi?"

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor. "Evet."

Fermuarını açıp pantolonunu çıkarıyor ve bana ne kadar etkileyici olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. "Çünkü isteyebileceğin her şeyi sana vereceğimi biliyorsun. Kendi ihtiyaçların için endişelenmeyi uzun zaman önce bıraktın, Indy, ama istediğini duymanı ve almanı izlemek istiyorum."

Lanet olsun. Bu adamın sadece sözleriyle bile beni orgazm edebileceğinden eminim.

Ama o haklı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama istediğim şeyleri istemek ve karşılığında onları beklemekte bir kırılganlık var. İstediğim hayatı istemek ve ummak için çok uzun yıllar harcadım. Sanki sözlerim hiç duyulmadı da ben de istemeyi bıraktım.

Ryan benden bir karşılık istememi ve beklememi istiyor çünkü karşılığını verecektir ve sadece yatak odasından değil, bu duvarların dışındaki hayatımızdan da bahsettiğini biliyorum.

"Ne istiyorsan iste Indy."

"Bana yapacağın her şeyi ayrıntılı olarak açıklayacak mısın?" Dudaklarımı yalayarak, kendimi bu kelimelerin tadını çıkarırken buluyorum.

Elbisemi kalçalarımdan tutup çekiyor ve beni yatağın kenarına çekip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Pantolonuyla gömleği yerde buluşuyor ve o anın içinde olduğu ve onları umursamadığı için onu övmek istiyorum.

Dudaklarında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Önce" -oturmam için beni bileklerimden tutup çekiyor- "bunları üzerimden çıkaracaksın." Parmak uçlarımı boxer külotunun bel bandına yerleştiriyor. "Sonra da sikimi amına sokarken o çok sevdiğim güzel seslerden çıkaracaksın. Saçlarını çekeceğim. Sana ne kadar iyi aldığını, etrafımda ne kadar güzel gerildiğini söyleyeceğim. Seni önce sırt üstü sonra dizlerinin üstünde becereceğim. Ve boşaldığında, ben sana izin verdikten sonra olacak."

Bacaklarım birbirine sürtünüyor, ama Ryan onları ayırıp bana doğru bir adım daha atıyor.

"Ve tüm bu süre boyunca sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim çünkü seni seviyorum."

Ellerini saçlarımdan geçirerek söz verdiği şeyi yapıyor ve beni öpmek için başımı geriye çekiyor. Zamanımızı ayırıp her yalamanın ve tadın tadını çıkarırken, dilinin durgun vuruşları benimkine çarpıyor. Hiçbir şey aceleye gelmiyor, ta ki ben külotunu indirip yumruğumla sikinin dibinde daire çizene kadar.

Elimde çekiştirip okşarken, Ryan'ın öpücükleri daha derin, daha tutkulu hale geliyor, homurdanmalar ve inlemelerle noktalanıyor. Kontrol onda olsa da, ikimiz de gerçekten kimin kontrolde olduğunun farkındayız. Eğer almak isteseydim

bana memnuniyetle izin verirdi ve ben bu dinamiği seviyorum. Beni istediği gibi kullanmasına izin *vermeyi seçiyorum.*

Ryan iç çamaşırımdan çekip çıkarıyor, hızla atıyor ve bacaklarım otomatik olarak onunkilerin etrafında dönerek onu içime çekiyor. Ryan'ın siki bana doğru kayarken arkama yaslanıyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Hareketi tekrarlıyor, benim uyarılmam onun aletini kaplarken bakıyor. Ten tene. Sert ve yumuşak. Onu çıplak ve içimde o kadar çok istiyorum ki canım acıyor ama bunu asla söylemeyeceğim. En azından şimdilik.

"*Siktir,*" diye nefes veriyor, uzun aletini içimde gezdirirken. "Bak sen üzerimdeyken ne kadar güzel görünüyor, Blue."

Aleti sert ve sıcak, kızgın damarları boylu boyunca uzanıyor. Basit bir kaymayla içime girecek, beni dolduracaktı. Onu düşünürken, hayranlıkla izlerken görebiliyorum. Prezervatif almak için durmak istemiyor.

Mümkün olduğunca hareketsiz kalarak kararı onun vermesine izin veriyorum ama belimin bükülmesi ve nefesimin kesilmesi bunu yapmamı zorlaştırıyor.

Kalçalarını geri çekerek, nefesinin altında küfretmeden önce bir kez daha üzerimde geziniyor, gözlerini kapatıyor ve geri çekiliyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan prezervatif onun üzerinde oluyor. Ryan bacaklarımın arasındaki yatağa sürünürken ben de başımı yastıklara yaslayarak geri çekiliyorum.

"Bunları benim için güzelce ve genişçe aç, Ind." Ellerini kalçalarımın altına koyarak dizlerinin üzerine oturdu ve beni araladı. "Aferin kızıma. Sırt üstü çok güzel duruyorsun. Şimdi içine sok."

"Sormana gerek yok mu?"

Gülüşü karanlık. "Var olduğumuz bir dünya yok ki zaten izin verdikten sonra benden izin istememi istiyorsun. Seni tanımıyormuşum gibi davranıyorsun ama ben seni öğrendim Mavi. Sana ne yapacağını söylediğimde ne kadar ıslandığını görüyorum. Sana patronluk taslamamı istiyorsun ve zoru başardığında övülmek istiyorsun. Senin için yüksek sesle yalvarmam gerekmiyor çünkü senin için ne kadar zayıf olduğumu zaten biliyorsun."

O haklı. Kibarlık istemiyorum. Talep etmesini ve sonra da ne kadar iyi olduğumu söylemesini istiyorum.

"Şimdi sikimi amının içine sok. Kendimi içine batarken izlemek istiyorum."

Onu alıyorum, prezervatifi kaplamak için bana sürtüyorum ve sikinin başını klitorisime birkaç kez vurduğumda Ryan'ın başı geriye düşüyor.

"Bana bakar mısın Ryan?"

Tereddüt etmeden, büyümüş göz bebekleri benimkilerle buluşuyor. Göğsü ağır nefeslerle kabarıyor ve ben onu içeri yönlendirirken yoğun bakışlarını üzerimde tutuyor.

Ağızlarımız birbirini yansıtıyor, açık düşüyor.

Vücudumdan biraz dirençle karşılaşıyor çünkü sadece bir kez birlikte olduktan sonra, henüz onun boyutuna alışmamın bir yolu yok. Ryan klitorisimi okşuyor, yavaşça içeri iterken beni rahatlatıyor, vücudumun yol boyunca uyum sağlamasına izin veriyor.

"Çok iyi," diye nefes alıyor, bağlantımıza bakarak. "Beni çok iyi alıyorsun, Ind. Çok sıkı ama çok mükemmel."

Etrafında tamamen gerildiğimde harika hissediyor. Ellerini benimkilerin arasından geçirip yatağa bastırıyor. Dudaklarımı alıyor ve ben kalçalarımı ayarlayıp bunu isteyene kadar hareket etmiyor.

Geri çekilerek içime giriyor, yatak başlığı arkasındaki otel duvarına çarpıyor.

"Oh, *siktir*, Ryan."

İnliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli ses. "Çok iyi hissediyorsun, Blue."

Vücudu yuvarlanarak tekrar içime giriyor. Duvar hareketle sarsılıyor ve bir yanım komşularımız için üzülüyor, ama çoğum onunla ne kadar dolu olduğum için fazla sempati duyma kapasitesine sahip değil.

Gözlerimizi hiç ayırmadan birbirimiz üzerindeki etkimizi izliyoruz.

Elleri benimkileri bırakıyor, onun yerine kalçalarımın arkasını kaldırıyor ve dizlerimi göğsüme doğru itiyor. Açıdaki hafif değişiklik onu daha derine itiyor ve daha fazla dayanamayacağıma yemin ettiğimde gözlerim geri dönüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor derin, cezalandırıcı itişlerle.

Ve Ryan içime girerken konuşamayacağımı söylediğinde haksız değildi. Kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden olan şey, tam da doğru noktaya vurmasının verdiği dolgunluk. Düzgün göremiyorum. Düzgün düşünemiyorum. Tek yapabildiğim hissetmek. Ondan çok fazla var.

Yanıt vermediğimde Ryan geri çekiliyor, itişlerini tutarlı ama daha az şiddetli tutuyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, ayaklarımın topukları omuzlarına batıyor. "Beni daha sert sikecek misin?"

Bir an beni izliyor, alnında hafif bir ter pırıltısı parlıyor. Bir süre sonra dudaklarında şeytani bir sırıtma beliriyor. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Beni anında yüzüstü çevirerek içimden çekip çıkarıyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Avuç içleri kalçalarımı sararak yukarı çekiyor ve kendimi dört ayak üzerinde buluyorum. Ryan'ın bunu istemediği, başım yatağa gömülene ve sadece kıçım havada kalana kadar kürek kemiklerimin arasını itmesinden anlaşılıyor.

Klitorisimde daireler çiziyor. "Çok ıslak, Ind. Etrafta savrulmak hoşuna gidiyor mu?"

Yüzümü yatağa dönerek omzumun üzerinden onu izliyorum ve başımı sallıyorum.

Koyu renk gözleri yumuşuyor, takdir dolu avuçlarını kıçımda ve omurgamda gezdiriyor. "Kendini görmelisin bebeğim. Nefes kesici."

"Ryan?"

Gözleri benimkileri buluyor.

"Şimdi beni becerecek misin?"

Hava tekrar değişmeden önce kıkırdıyor ve evcilleşmemiş canavar oyuna geri dönüyor. Saçlarımı okşayan elini yumruğuna bir kez doluyor. İki kez.

Bacaklarımın altından uzanarak sikini alıyorum ve onu ortalayarak içeri yönlendiriyorum.

İçime girerken boştaki eli kalçamı kavrıyor. Bu açıda o kadar derin ki, leğen kemiği kıçıma çarpıyor.

Oda yatağın gıcırtısı ve ikimizin karışık inlemeleriyle doluyor. Alnımdaki ter boncukları ve Ryan bu pozisyonda baskın ve kontrollü olmasına rağmen, boğazından gelen umutsuz sesler ikimize de konu ben olduğumda kesinlikle kontrol sahibi olmadığını hatırlatıyor.

Saçlarımı çekerek sırtımı göğsüne doğru kaldırıyor. Dudakları kulağımla buluşurken bir kolu belimi sarıyor. "Senin için gittim, Ind. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ayrılmış dudaklarımız buluştu. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

İsmi duyunca inliyor, alnı benimkine düşüyor. Yumuşak kırılganlığı beni onun etrafında kenetliyor. "Henüz değil. Ben söyleyene kadar sakın gelmeye kalkma."

"Ryan," diye bağırıyorum temposunu değiştirdiğinde.

Beni ters çeviriyor, beni tekrar doldururken bacaklarımı geniş tutuyor. "Sor bana, Mavi. İste çünkü sana isteyebileceğin her şeyi vereceğim."

Kendini üzerimde tutarken, göğsündeki ve karnındaki her kas kasılıyor, derisinin altında dalgalanıyor. Belli ki kendisi de boşalmanın eşiğinde ama sadece ben istedikten sonra beni boşaltacağına dair verdiği sözü tutmaya çalışıyor.

Onu aşağı çekmek için kollarımı etrafına doluyorum, teninin tenime değmesini, mümkün olduğunca yakın olmasını istiyorum.

"Ryan, lütfen beni boşaltır mısın?"

Tekrar tekrar içime giriyor ve tek kelime etmese de, parmağının ucuyla klitorisimde daireler çizdiğinde, bunun onun sessiz izni olduğunu biliyorum.

"İşte benim kızım," diye övüyor. "İşte böyle."

Kör edici bir coşku içimden akıyor, o beni becerirken sırtımı yataktan kaldırıyorum ve tekrar düz görebildiğim anda, boşalmadan önce çekiliyor.

Bizi değiştirdi, o sırt üstü yattı ve ben üstte kaldım. Her iki elimi de tek eliyle tutuyor ve beni yüzüne oturtmak için arkamda tutuyor.

"Ryan," diye haykırıyorum dili ĢiĢmiĢ ve hassas klitorisime değdiğinde. "Tanrım, bu çok fazla."

Dinlemiyor, durmuyor, çünkü bir öncekinin hemen ardından yaklaşan başka bir orgazmdan şikayet etmeme rağmen, hala amımı ağzına sürtüyorum.

Emiyor ve yalıyor, beni zaptediyor ve tamamen kontrolü altında tutuyor.

Öne doğru düşerken, dili içime dalınca inliyorum. Bunun üzerine tatmin edici bir mırıltı çıkarıyor ve tüm vücudumu titretiyor.

"Benim için tekrar gel, Mavi. Yapabilirsin." Bana izin verdikten sonra klitorisime bir fiske vuruyor ve ben onun diline boşalıyorum.

Beni sırtüstü çevirip bacaklarımı açtığında iki dakikadan kısa bir süre içinde iki orgazmdan dolayı hâlâ titriyorum. Yavaşça tekrar içeri kayıyor ve kasılma duvarlarım onun etrafında nabız attığımda gözleri geri dönüyor.

Ryan üstüme düşüyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor. Kulağıma doğru eğilip temposunu eşitliyor, acele etmiyor ve artık sevişmiyoruz. Sırılsıklam tenlerimiz birbirine sürtünüyor ve etrafımızdaki boşluk birbirimizi ne kadar çok sevdiğimize dair sözler ve fısıltılarla doluyor.

"Ind, senden bir tane daha

istiyorum." "Yapamam."

Vücudum harap olmuş ve bunalmış durumda ve patlayan iki orgazmdan sonra bile sözlerime ihanet ediyor, üçüncüsüne hazır.

"Bana bir tane daha ver, bu sefer ben de seninle geleceğim."

Beni öpüyor, siki girip çıkarken dili içeri giriyor, aynı anda hem beni dolduruyor hem de mahvediyor.

Bu adamı çok seviyorum ve benim yüzümden çözülmesini seyretmeye bayılıyorum. "Beni boşaltacak mısın Ryan?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

Elleri benimkilerin etrafında kenetleniyor, parmakları vücudunu yuvarlamadan önce kilitleniyor, leğen kemiği ritmik bir tempoyla klitorisime çarpıyor.

Tekrar boşalıyorum ve boşalır boşalmaz tüm vücudu titriyor, kasları geriliyor, midesi kasılıyor. Başını boynumun kıvrımına gömüp serbest bırakıyor, orgazmı boyunca bana sarılırken beni ne kadar sevdiğini nefes nefese tekrarlıyor.

İkimiz de ter içindeyiz ve sadece o ve benim var olduğumuz kendi dünyamızda tamamen kaybolmuş durumdayız. Mutlu, endişesiz ve birbirimize tamamen aşığız.

INDY

INDY

Günlük güncelleme-kardeşin dün gece havaalanından eve döndüğümde beni neredeyse ikiye bölüyordu. Vay canına, şu adam.

STEVIE

Indy, beni bu ızdıraptan kurtar. Artık birlikte olduğunuza göre bunların biteceğini düşünmüştüm.

Hayır, bebeğim. Hiç şansın yok.

Ben de bu gece seni gördüğümde düğünümde yer almanı istemeyi planlıyordum.

BEKLE!! Lütfen bana sor! Gelmiş geçmiş en iyi nedime olacağım. Ben
sana en destansı bekarlığa veda partisini vereceğim, hatta sen işerken elbiseni tutacağım. Lütfen!

Sıkı bir pazarlık yapıyorsun.

Kardeşinle yürüyebilir miyim?

Duruma göre değişir. Koridorun yarısında onun kemiklerinin üzerine atlamayacağına söz verir misin?

Garanti yok.

Bekle. Seni bu gece mi göreceğim?

Ryan evde mi?

Henüz değil.

I Maggie'nin düğününün üzerinden birkaç hafta geçti ve Ryan'la benim hayatımız eskisine göre çok fazla değişmedi.

Ancak şimdi birbirimize ne hissettiğimizi açıkça söylüyoruz, hiçbir şey rol yapmıyor ve her gece onun yatağını paylaşıyoruz. Odam, geniş gardırobum için gerçekten işe yarayan dev bir gömme dolaba dönüştü.

Evde olduğumuz her sabah birlikte kahvaltı etmeye devam ediyoruz, ancak artık çoğu zaman neredeyse çıplak oluyoruz ve yemek yerken onun kucağında oturuyorum.

Ve eğer dördümüz de şehirdeysek, neredeyse her akşam Zanders ve Stevie ile ya onların evinde ya da bizimkinde akşam yemeği yiyoruz. Ev dışındaki randevularımıza en yakın şey bu.

Ölmeden önce yapılacaklar listesinden bir şeyler çıkarmaya kararlı olan Ryan, ki benim hayali erkek arkadaşlarıma taş çıkarttığını düşünürsek, bizim için bir akşam yemeği randevusu planlamıştı. Herkesin içinde. Kısa sürede hayranlar ve medya tarafından bombardımana tutulduk ve anında "açık" olmanın onda yarattığı stres gecemizin keyfini kaçırdı.

Ryan için evden ayrılmak kolay değil ama sorun değil. Bu dört duvar arasındaki küçük hayatımızı seviyorum.

"Ind!" diye sesleniyor sabah antrenmanından çıkıp ön kapıdan girer girmez.

"Buraya!"

Yatak odasına giriyor, ben de yorganın altında yatıyorum, henüz güne başlamaya hazır değilim. Yolculuktan eve ancak sabah ikide dönebildim. Ryan beni bekliyordu ve ikimiz de güneşle birlikte uyanmıştık diyelim.

Elinde taze bir buket çiçekle kapının pervazına yaslanırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar da rahat görünüyorsun?"

"Bunlar benim için mi?"

Onları komodinin üzerine koymadan önce omzuna vuruyor. "Belki."

"Ryan, romantik olan." Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler.

"Şakayıklara bayılırım.

Teşekkür ederim."

Kollarımı açıyorum, Ryan yatağa sürünüyor ve bana sokuluyor. "Ve eve, senin yanına gelmeyi seviyorum."

Kafa derisini kaşıyarak yanağına birkaç öpücük konduruyorum. "Bu iyi çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burada bedava geziyorum. Her hafta elden çiçek alıyorum ve düzenli olarak sevişiyorum. Rüya gibi yaşıyorum."

Göğsü benimkine karşı kabarıyor.

"Bir de sana aşık olmamla ilgili bir şey var." "O küçük ayrıntı."

Gülümseyen ağzı benimkiyle buluşuyor.

"Bu akşam maça geliyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki." Şehre geldiğimde henüz bir tanesini bile kaçırmadım. "Bu gece Annie ve kızlarla birlikte aile locasında oturacağım."

"Tamam, o zaman sanırım Morgan'ların saha kenarı biletlerini istemezsiniz."

Ona daha iyi bakabilmek için uzaklaşıyorum, fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum. "Biletlerini sana mı verdiler?"

"Evet, belki sen, Zanders ve kız kardeşimin bu gece tekrar kadroda olduğum için iyi koltuklar isteyebileceğinizi düşündüler."

"Ryan!" Göğsüne vuruyorum. "Sen ciddi misin?"

Tepkime gülüyor. "Bu sabah aklandım."

"Ryan Shay! Bu çok büyük! Heyecanlı mısın? Çok heyecanlıyım!" Altından sıyrılıp koridorun karşısındaki eski odama koşuyorum. "Ne giyeceğime karar vermeliyim!"

Yatağında kalırken rahat kahkahalarını duyabiliyorum.

Arkamı dönerek odasının kapısına doğru ilerliyorum. "Mutlu musun, Ry?"

Ellerini başının altında kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. "İsteyebileceğim her şeye sahibim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Blue. Şimdi tek yapmam gereken bizi playofflara taşımak."

RYAN

"*Şeytanlar tur atlamak için önümüzdeki beş maçın dördünü kazanmalı. playofflar. Bu konuda kendinize ne kadar güveniyorsunuz?"*

"Artık sahalara döndüğünüze göre telafi etmeniz gereken çok şey var. Tüm şehir onları playofflara taşımana güveniyor ve sen bir ay süren bir sakatlıktan çıkıyorsun. Hiç ayrılmamış gibi geri dönmek ve birkaç galibiyet almak için baskı hissediyor musun?"

"Ryan, oyuna geri dönmek için hiç vaktin yok. Kazanmanız gereken bir durumdasınız. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bu konuda ne hissediyorum? Endişeli ve stresli hissediyorum. Kaç kişinin bana güvendiğini sürekli hatırlatmaya ihtiyacım yok. Bu baskıyı her gün üzerimde hissediyorum ama yine de sakatlıktan döndükten sonraki ilk maç öncesi basın toplantımda sürekli hatırlatılıyorum.

Bu gece radarın altında uçmak istedim. Oyunu hissetmek için kendime zaman tanıyıp hızlandığımdan ve çok fazla güç kaybetmediğimden emin olmak istedim. Ama kazanmam gereken bir maça çıkıyorum. Kendimi alıştırmak için zamanım yok ve maç öncesi basın toplantısı da gerçeklerin bir dozuydu.

Tünelde ayak parmaklarımın üzerinde zıplayıp ekibimle birlikte koşmaya hazırlanırken sorular zihnimde sürekli dönüp duruyor.

Leon Carson son dört haftada benim yerime harika bir iş çıkardı. Galibiyetleri ve mağlubiyetleri paylaştık ve tam olarak hazır olmadığı bir dönemde kendisine ilk beş rolü verilen bir çaylaktan isteyebileceğim tek şey buydu.

Ama bu gece? Bu gece, yerimi geri alıyorum. Bu gece, önümüzdeki iki saati sevdiğim oyunu arkadaşım haline gelen çocuklarla oynayarak geçireceğim. Bu gece, dışarıdan gelen baskıları her zerremde hissetmeme rağmen endişelenmemeye çalışacağım.

"Geri dönmene sevindim, Kaptan." Ethan başımın arkasına vurdu. "Bunun için hazır mısın?"

Maç için tünelden çıkmadan önce takımın geri kalanı hızlı bir moral konuşması için toplanırken boynumu esneterek omuzlarımı silkeliyorum.

Başımı sallayarak yumruğumu havaya kaldırdım. Ekibin geri kalanı da bana katılıyor ve yumruklu ellerimizi bir dairenin ortasında birleştiriyoruz.

"Pekâlâ çocuklar," diye anons ediyorum.

"Geri döndüm." Takım tezahüratlarla

bağırıyor.

"Bizi tuttuğunuz için teşekkür ederiz, ancak yapmamız gereken bazı işler var. Burada kazanmamız gereken bir durumdayız."

Ekip konsantrasyonla sessizleşiyor. Odaklanmış baş sallamalar ve yoğun göz teması her yerde.

"Ama gidip biraz eğlenmeye ve bildiğimiz gibi oynamaya ne dersiniz?"

Şaşkın bakışlar bana doğru geliyor. Bu çocuklar benim aşırı ve acımasız olmama alışkınlar ama takım arkadaşlarınıza karşı bir eşek gibi davranmak ve omuzlarına daha fazla baskı yüklemek onların daha iyi oynamasını sağlamıyor, bu yüzden şimdilik bu yükü tek başıma taşıyacağım.

"Adamı duydunuz!" Ethan garip sessizliği bozarak ekliyor.

Enerji bir kez daha değişiyor, on dört adam adrenalinle dolup taşıyor. "Şeytanlar üç deyince!"

Isınma hareketleri için koşarken tünel tezahüratlar ve bağırışlarla yankılanıyor.

Kalabalık gürültülü ama ben tünelden çıktığımda sağır edici bir hal alıyor. Bençte oturmak yerine sahaya çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Parkenin tabanlarımın altında verdiği hissi özledim. Chicago için kırmızı, siyah ve beyaz giymenin verdiği hissi özledim.

Eve dönüyormuşum gibi hissediyorum ve bu his kız arkadaşımın formamı giydiğini ve tıpkı kalabalığın geri kalanı gibi tezahürat yaptığını gördüğümde daha da artıyor. Tek fark Indy'nin çıldırmış bir kadın gibi vahşi olması.

Tam sevdiğim gibi.

Isınma hareketleri için tamamen hazırım, tantanayı duymuyorum ve oyun öncesi ritüelim olan sahanın kenarındaki top tutma alıştırmalarına odaklanmış durumdayım. Ancak şimdi tek başıma olmak yerine Leon da bana katılıyor ve birlikte koşuyoruz.

Ulusal Marş söylendi, ısınma hareketleri tamamlandı ve başlangıç anonsları için adrenalin geri geldi.

Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Sayısız kez anons edildim ama bu oyundan uzak kaldığım dört hafta bana bunun ne kadar özel olduğunu hatırlattı. Bu kadar çok sevdiğim bir şeyde kariyer yapmanın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu. Onu ne kadar özledim ve şimdi sahip olduğum her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Ve evet, hâlâ kazanmak istiyorum. Her şeyden çok.

Salon loş, başlangıç kadrosunun geri kalanı anons edilirken spot ışıkları karanlık parke üzerinde dans ediyor. Ethan bacağıma bir şaplak atıyor ve beni yedek kulübesindeki son oyuncu olarak bırakıp takımın geri kalanının yaptığı derme çatma tünelden koşarak geçiyor ve sonunda diğer ilk beş oyuncularıyla buluşuyor.

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu gece kadroya geri dönüyor," diye gürlüyor spiker hoparlörlerden. "Beş numara, bayanlar ve baylar, oyun kurucunuz Ryan Shay!"

Yedek kulübesinden kalkarken taraftarların kulakları sağır eden tezahüratları kulaklarımda donuk bir beyaz gürültüye dönüşüyor. Arena sallanıyor, dönüşümü alkışlamak ve bağırmak için ayağa kalkan kapalı gişe seyircinin titreşimleri parkeden yansıyor.

Takım arkadaşlarımın oluşturduğu tünelden koşarak geçerken her birinin eline vurmaya özen gösteriyorum ve diğer uçta bekleyen ilk beş oyuncularına ulaştığımda onların yanından koşarak geçip sahanın karşı kenar çizgisine gidiyorum.

Üniformamın içindeyken odağımı asla kaybetmem. Kalabalığa bakmam. Maç dışında kimseye dikkatimi vermem. Ama son dört hafta bana bir şey öğrettiyse, o da saha kenarında benim için oturan üç kişi olmadan bu maçın pek bir önemi olmadığıdır.

Indy'nin dünyanın onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacı yok, bunu kendisi söyledi, ama bu onların bilmesini istemediğim anlamına gelmiyor.

Yumruğumu uzatarak Zanders'ınkiyle

birleştiriyorum. Eğilip Stevie'nin yanağına bir

öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum," diyor.

"Seni seviyorum, Vee."

Kız kardeşimin yanında onun en iyi arkadaşı, tüm kalbimin sahibi olan kahverengi gözlü güzel oturuyor. Parmak eklemlerimle çenesini yukarı kaldırıyorum ve eğilip dudaklarından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bana gülümsüyor. "Git onlara cehennemi yaşat, Beş."

Takımıma doğru koşarken Zanders arkamdan bağırıyor. "Peki ya ben? Beni sevmiyor musun?"

"Ben de seni seviyorum, kardeşim!"

Ritim yakalamak ilk çeyreğin yarısını aldı.

Dizim iyileşti. Güçlü ve dengeli hissediyorum ama başka bir sakatlık korkusuyla sol tarafımı tercih etmekten kendimi alamıyorum. Çok fazla top kaybı yapmam sayesinde bu seviyede korkarak oynayamayacağımı çabucak hatırladım ve ikinci çeyrekte kendimi tekrar eski halimde hissettim.

Dördüncü çeyreğin sonlarına doğru 10 sayı öndeyiz. Normal saha süremden ortalama on dakika daha az süre alacağım. Koçum açıkça beni oyuna alıştırmaya çalışıyor, ancak sürekli hatırlatmalar sayesinde hiçbir şeye alışacak zamanımız yok. Beş maçımız kaldı ve playofflara kalmak için en az dördünü kazanmamız gerekiyor.

Leon her ne kadar burada kendi başının çaresine bakabilse de, bu geceyi bitirmeye hazır değilim. Bu koşuşturmayı çok özledim.

Savunmada sonraki iki seferde Dom bir şutu blokladı ve Ethan bir top çaldı, maç saatinin bitimine dört dakika kala on dört sayı öne geçtik. Şüphesiz üçümüz de bir sonraki ölü topta oyundan alınacağız ama gece bitmeden önce bir kez daha kendim gibi hissetmek istiyorum.

Savunmamı sıkılaştırıyorum, hızımı test ediyorum ve tam oradayım, tıpkı eskiden olduğum gibi. Rakibim koridoru kullanıyor ve topu çeperdeki başka bir oyuncuya atıyor. Şut atıyorlar ama ıskalıyorlar ve Dom ribaundu alıyor.

Çabucak geçiş yaptık. Bizim tarafa doğru ilerliyorum ve Dom'un topu Ethan'a bırakmasına izin veriyorum, o da hızlıca bana atıyor.

Defans oyuncumu sırtımda hissedebiliyorum ve topu çembere doğru götürürken zihnimde canlanan sahne çok tanıdık. Ayaklarımı bırakmak istemiyorum. Güvenli oynamak, tamamen durmak ve topu güvenli bir şekilde uzaklaştırmadan önce altımdan uçmadığından emin olmak istiyorum.

Tüm bu düşünceler karar vermem gereken yarım saniye içinde aklımdan geçiyor.

Korku oyunu oynayamam.

Hızlı bir driplingle havalanıp tek elimle çemberi tutuyor ve topu fileye gönderiyorum. Ayaklarım güvenli bir şekilde tekrar yere bastığında içimden rahat bir nefes alıyorum.

Beni savunan adam yukarı çıkarken bana faul yapıyor, diğer kolumu tutup beni aşağı çekiyor, ama düdük çalınıyor mu? Hayır ve bu benim için yeni bir şey değil.

İşi bitirdiğim ve korkuyla oynamadığım için kendimle gurur duyuyor, tek kelime etmeden savunmaya geri dönüyorum. Boktan bir iş yapsalar bile hakemlerden şikayet eden bir oyuncu olmadım hiç.

"Hey!" Indy yerinden fırlıyor, ben yanından koşarak geçerken hakemlere bağırıyor. "Bu da neydi böyle? Kör müsün sen? Bu bir ve-bir! Neden bu oyunu bozmak yerine düdüğü çalmaya başlamıyorsun?"

Kızımın yüzü kıpkırmızı ve öfkeli, hakemleri azarlamaya devam ederken kırmızı topuklu ayakkabılarının üzerinde tepiniyor.

Diğer takımın topu kaldırmasını beklerken ellerimi kalçalarıma dayayıp onu izliyorum. Ethan ve Dom da bana katılarak iki yanımda sandviç yapıyorlar.

"O bir MVP adayı, Tanrı aşkına! Adama biraz kredi verin! Sana ne diye para ödüyorlar?" diye devam ediyor ve birkaç renkli küfür daha ekliyor. "Lanet olsun. O düdüğü çalmaktan dizlerin mi ağrıyor?"

Eğlenen bir gülümseme kurtulmak için mücadele ediyor, ama onu izlerken sadece başımı sallıyorum.

Dom bir taraftan, "Senin kız bazen korkutucu olabiliyor, Shay," diyor.

Ethan diğer taraftan gülüyor.

"Biliyorum," diye gururla itiraf ediyorum. "Ve buna bayılıyorum." On yedi farkla kazandık.

INDY

Anahtarlarımı alıp ön kapıya doğru yöneldim. "Ry, ben Michael'ın."

Elinde bir kitap, ayaklarını sehpaya dayamıĢ, kanepede oturan Ryan kitabını yavaĢça kucağına indirmeden önce sertleĢiyor.

"Bunu benim için tekrar söyle." "Michael'a gidiyorum."

"Peki Michael da kim?"

Ha?

Farkına vardığımda gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kıskanç Ryan çok seksi, bu yüzden Michael's'ın kanaviçe işlemek için nakış ipliği aldığım el sanatları dükkânı olduğunu itiraf etmeden önce bu olayın kapanmasına izin vereceğim.

"Bunun için endişelenme."

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Oh, bunun için endişelenme? Tamam o zaman."

"İkimiz de çıplak olmadıkça bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kitabını tekrar kaldırıyor ve dikkatini sayfalara yeniden veriyor. "İyi eğlenceler, ama bu gece *Michael'ın başına geleceklerden* sorumlu olduğunu bil. Aslında..." Sanki hiç etkilenmemiş gibi kanepeye uzanıyor. "Bu bana daha sonra yapacak bir şey verir."

İşte o zaman gülmekten iki büklüm oluyorum. "Sen delisin."

Ryan kitabının üzerinden bir göz atıyor.

"Michael's bir el sanatları mağazası, seni psikopat."

Omzunu silkiyor, ifadeyi inkar etmiyor ve bu gece göreceğim Michael adında gerçek bir adam olsaydı, sözünün arkasında durmakta hiçbir sorun yaşamayacağını söylüyor.

Kahkahalarıma engel olamayarak kucağına oturuyorum. "Benimle gelmek ister misin, böylece ben yeni bir nakış kasnağı ve iğneleri alırken sen de Michael'la yüzleşebilirsin?"

Elindeki kitabı kanepeye bırakıyor ve kollarını belime doluyor. "Michael'ı yerden yere vurmak üzereydim."

BaÇım omzuna düÇüyor ve sonunda Ryan kendine gülebiliyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

Benimle her yere gelmesini istiyorum ama evden çıkması zaten yeterince zorken, normal sezonun sonuna geldiğimiz şu günlerde bu neredeyse imkansız.

İlginin onun için bunaltıcı olduğundan ve dönüşünden bu yana medyadan, taraftarlardan ve üst yönetimden gelen baskının ona zarar verdiğinden bahsetmiyorum bile. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama bunun onu yıprattığını fark ettim.

"Sorun değil. Yarın sen yolculuğa çıktıktan sonra giderim."

Ryan'ın çarpıcı gülümsemesi parıldıyor. "Benimle okur musun?"

"*Tanrım*." Başım arkaya düştü. "Benimle edepsizce konuş, neden yapmıyorsun?" Bir bacağımı kucağına atıp üzerine çıkıyorum.

Ryan bir elini sırtıma koyarak öne doğru eğiliyor ve sehpadan en güncel kitabımı alıyor.

"Bu ne hakkında?" diye soruyor ve uzatıyor.

"Bir mafya babası, ödeme için kızını kullanarak başka bir mafya babasıyla anlaşma yapar. Mantık evliliği. Normal şeyler."

Kitabımı açıp kaldığım yerden devam ediyorum.

"Roman okumayı neden bu kadar çok seviyorsun?" diye soruyor hiç yargılamadan.

"Başka türlü nasıl sadece bir hayat içinde binlerce hayat yaşayabilirsin ki? Kurgunun güzelliği, size bir şeyleri içgüdüsel düzeyde hissettirmesidir. O karakterlerle birlikte ağlayabilir, onlarla birlikte gülebilirsiniz. Size bir başkasının bakış açısıyla bakmayı, empati kurmayı öğretir. Kurgusal olmayan eserlerde ise bir şeyi hissetmek yerine sadece öğrenirsiniz."

"Zaten tanıdığım çoğu insandan daha fazla hissediyorsun." Ryan kitabını kapatıyor, başını eğiyor ve ilk taşındığımda var olduğunu bilmediğim bir yumuşaklıkla beni izliyor. "Son zamanlarda pek kitap okumuyorsun."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Çünkü başka birinin gerçekliğinde yaşama ihtiyacı hissetmiyorum. Bugünlerde kendi gerçekliğimden çok daha fazla keyif alıyorum."

Ryan avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirirken o çarpıcı gülümseme geri dönüyor, buruşuk gamzeler ve hepsi.

"Kitabından biraz okuyabilir

miyim?" "Gerçekten mi?"

Heyecanla başını sallıyor.

"Tamam, hoşuna gidebilecek bir şey bulayım-"

Sayfaları çevirmemi engelliyor. "Bulunduğun sayfayı okumama izin ver."

Bu ilginç olacak.

Ryan arkasındaki koltuğa yaslanıp kitabımı okumaya başladığında onu dikkatle izleyerek kitabı uzatıyorum. Başlar başlamaz mavi-yeşil gözleri açılıyor çünkü ana karakterin bir adamı soğukkanlılıkla öldürdükten hemen sonra mafya patronunun masasında yenildiği ayrıntılı bir sahnede bırakmıştım.

"Kahretsin," diye nefes veriyor Ryan, sanki bütün kitabı bitirecek kadar uzun süre orada kalmayı planlıyormuĢ gibi kendini kanepeye daha da gömüyor. "Bu çok ateşli."

"Ben de bunu söylüyorum!"

Bir eliyle kitabımı tutarken, diğer eliyle belimi kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bacaklarım onunkilerin etrafında açılıyor ve tek yaptığı ona karşı sürtünmeme neden oluyor ki istediği şeyin bu olduğunu çabucak fark ediyorum.

"Bu neredeyse bir kadını nasıl memnun edeceğinize dair bir el kitabı. Nasıl oluyor da daha fazla erkek bunları okumuyor?"

Öne doğru düşerken bir kolumu kanepenin arkasına dayayarak kendimi onun üzerinde tutuyorum. Kalçalarımı onunkilere doğru çevirip dikkatini çekene kadar Ryan'ın gözleri sayfalara takılı kalıyor. O çalışkan okyanus gözleri bana baktığında kararıyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilir." Kabul ediyorum.

"Ah, öyle mi?" Ryan kitabımı bırakıyor, elleri saçlarımın arasından kayarak beni kendine çekiyor ve öyle derinden öpüyor ki, yoğunluğunu vücudumun her zerresinde hissedebiliyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor ve bu çaresiz ses beni ona karşı harekete geçiriyor. Ryan'ın çıkardığı sesler ve sınırsızlığı onu benim için bu kadar seksi yapan şeylerden biri. Kendine güveniyor ve onun üzerindeki etkimi bilmeme izin vermekten korkmuyor.

Elim gömleğinin altına kayıyor ama avucum teninin sıcaklığına değer değmez ön kapımız çalınıyor.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum dudaklarına. "Olmaz. Dört günlüğüne gidiyorsun. O kapıya cevap verme."

Bana doğru gülüyor.

Kapı yine çalıyor.

Gözlerimi devirerek kucağından inip yanındaki kanepeye uzanıyorum ve kapıyı açmak için ayağa kalkmasına izin veriyorum.

Ryan gözetleme deliğinden bakarken, "David'in aramaması çok garip," diyor. "Oh, ben Kai."

Dave'in aramamasına şaşmamalı. Kai de bu binada yaşıyor. "Hey, dostum."

"Hey." Kai bana el sallıyor. "Hey, Indy."

"Bu beyzbolun kendi Clark Kent'i değil mi? Bu onuru neye borçluyuz?"

Kapı aralığında dururken, lakap karşısında dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. Kai Rhodes yakışıklı biri. Çılgınca uzun boyu, koyu dalgalı saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri. Çoğu kadını anında eritecek büyüleyici sırıtışından bahsetmiyorum bile. Bunlar ve beyzbolun en iyi isimlerinden biri olması, nasıl olup da bekâr kalabildiği konusunda kafamı hep karıştırmıştır.

Kalçasına astığı ve benim en sevdiğim ziyaretçi olan sevimli bebeğinden bahsetmedim bile.

"Sizden büyük bir iyilik isteyeceğim. Bu akşam bazı kombine sahipleriyle sezon öncesi yemeğimiz var ve dadımı kovdum."

"Yine mi?"

"Evet, yine." Kai göz temasından kaçınıyor çünkü bu onu tanıdığımdan beri kovduğu altıncı dadı.

Ryan, Kai'nin koçları ve menajeri, takımın geri kalanı da dahil olmak üzere, sadece bir hafta sonra onları kovmayacak kadar güvendiği bir dadı bulması için ona baskı yapıyordu. Ve şimdi, beyzbol sezonu başlarken, doğru kişiyi bulması daha da zorunlu. Kai bekar bir baba olduğu için MLB'nin çılgın programı için takımla birlikte seyahat etmeye istekli birine ihtiyacı var ve dürüst olmak gerekirse, bu iş için doğru kişiyi bulacağına dair umudumu biraz kaybettim.

"İki saatten kısa bir süre içinde döneceğim. Çabucak hallederim. Max çoğu zaman uyuyor olacak," diye devam ediyor Kai.

Ryan dönüp bana bakıyor ve benim fikrimi bekliyor. Gecemiz çok daha farklı görünmek üzere olsa da, Max'e sarılmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

"Evet!" Kanepeden bizim için söylüyorum. "Onu izlemeyi çok isteriz. İstediğin kadar zaman ayır, Kai."

"Sizler en iyisisiniz." Bebek bezi çantasını omzundan indirip Ryan'a uzatıyor. "Ġhtiyacı olan her Ģey içinde. Bir saat içinde biberon için hazır olacak ve yemeğini yedikten sonra muhtemelen ben eve gelene kadar uyuyacak. Lütfen herhangi bir nedenle beni arayın. Eğer yemiyor ya da uyumuyorsa, hemen gelirim.

Evde. Bebek bezi çantasında acil durumda aranacak kişilerin bir listesi var ama lütfen beni arayın-"

"Kai." Koltuktan kalktım. "O iyi olacak. İşine git ve bizim için endişelenme."

Bunu yapmak için doğduğumu eklemek isterdim ama bu ölçüde bir şey söylemek büyük olasılıkla Ryan'ı korkutacaktır.

"Düzeltmeye ihtiyacım var." Kollarımı tutan Kai uykulu oğlunu bana uzatıyor. "Ara beni," diye yalvarıyor Kai.

Ryan güvence veriyor. "Vereceğiz. Sonra görüşürüz."

Kapıyı kapatan Ryan bebek bezi çantasını mutfak adasının üzerine bırakırken ben de Max'in babası gittiği için huysuzlanmasını engellemek umuduyla ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

"Gecemizin tam olarak böyle geçmesini hayal etmemiştim."

Ryan'a anlayışlı bir gülümseme veriyorum çünkü dört günlüğüne gitmek üzereydi ve adam bu gece sevişeceğini tahmin ediyordu. Birden çok kez.

Ben Max "in baĢını okĢayıp dairenin etrafında dönmeye devam ederken Ryan Ģakağıma bir öpücük konduruyor. "Bize yemek hazırlayayım."

Ryan yemek pişirmeye başlayalı daha on dakika olmamıştı ki Max tiz çığlıklarını atmaya başladı. Onu yatıştırmaya çalışıyorum, sessizce kulağına konuşuyorum, sırtını ovuyorum ama faydası yok. Çok üzgün.

Ryan ocağın başında dururken omzunun üzerinden bakıyor. "Denememi ister misin?"

Taşındığımdan beri Max'i birkaç kez izledik ve Ryan onu bir kez bile kucağına almadı.

"Gerçekten mi? Ondan korktuğunu sanıyordum."

Ryan keskin bir kahkaha atıyor. "Lütfen. Onu senden almamamın tek nedeni ona sahip olmayı ne kadar çok sevdiğini bilmem, ama sen buraya taĢınmadan önce Max "e birçok kez tek baĢıma bakıcılık yaptım. Korkmuyorum, Blue."

Bu adamın beni daha kaç kez şaşırtmaya devam edeceğini gerçekten bilmiyorum ama Ryan'ın bir şey söylemesi gerekene kadar sessiz kalması gibi.

Max bir kez daha feryat ediyor ve bana ne kadar acı verse de, şu anda onun istediği kişi ben değilim.

Ryan uzanarak onu benden alıyor ve Max'in başını omzuna yerleştiriyor. Zahmetsizce onu tek koluyla tutuyor ve hiçbir şey değişmemiş gibi bize yemek pişirmeye devam ediyor. Ryan Max "in kulağına Çarkı söylerken en yumuÇak Çarkı sesi mutfakta yankılanıyor ve yemin ederim ki yumurtalıklarım alarma geçiyor çünkü Ryan Shay "in bana yemek piÇirirken bir bebeği tutması hayatımda gördüğüm en seksi Çey olmalı.

Onu yatıÇtırıyor, sözlerinin arasında baÇına yumuÇak öpücükler konduruyor ve bir iki dakika içinde Max, Ryan "ın boynunun kıvrımına sokulmaktan tamamen memnun oluyor.

Erkek arkadaşım omzunun üzerinden bana muzip bir gülümseme atıyor, kendisiyle sonsuz gurur duyuyor ve itiraf etmeliyim ki ben de onunla aynı fikirdeyim.

Ben ikisini izlerken Ryan yemek yapmaya devam ediyor ve hatta birkaç kez Max'ten tatlı bir kıkırdama bile alıyor. Yardım etmeyi teklif ediyorum ama Ryan reddediyor, bu işi halledebileceğini söylüyor ve benim de onu ikna etmem gerekmiyor. Onunla doğal bir ilişkisi var ve bu anlayışın yaptığı tek şey, bu hayatı onunla yaşamak istediğimi fark etmeme neden olmak.

Her zaman anne olmak istemişimdir. Açıkçası, en başta eve taşınmamın tek nedeni bu hayali gerçeğe dönüştürecek kadar para biriktirmekti. Ama artık içimde doğuştan gelen bir ebeveyn olma arzusu yok. *Onun* yerine, *onunla* birlikte ebeveynlik yapmak istiyorum.

Bunu itiraf etmek korkunç olabilir ama bir bakıma çocuk istemekle bencillik ettim. Anne olmak istedim. Çocuk sahibi olmak istedim ve hayatımda ilk kez bunu yaparken yanımda hayal ettiğim başka biri var.

Yemeğimizi kanepeye götürüyoruz ve Ryan önce yerken Max'e biberonunu vermeyi teklif ettiğimde reddediyor. Onu besliyor ve yemeğim hâlâ sıcakken yemem için ısrar ediyor.

Max, babasının söylediği gibi biberonu tamamen boşalmadan uykuya dalıyor ve Ryan kanepeye geri dönerek tatlı bebeğin göğsünde uyumasına izin verirken ılık akşam yemeğini yiyor.

Makarnadan bir lokma alan Ryan, ağzı dolu ve göğsünde uyuyan bir bebekle bana gülümsüyor.

Konuşmak istiyorum. Ne kadar doğal göründüğü ya da onu bir bebekle bu kadar kendinden emin görmenin ne kadar seksi olduğu hakkında bir şeyler söylemek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Ryan'ı korkutup kaçırmaktan, ona beni sorgulaması için bir neden vermekten çok korkuyorum. Adam yıllarca seksten uzak durdu çünkü kimseye ondan faydalanma şansı vermek istemedi.

Çünkü korkuyordu.

Ama hayatta benim arzuladığım şeyleri asla istemeyecek olmasından da aynı derecede korkuyorum ve onu bu gece böyle görmek, geleceğini benim istediğimden ne kadar farklı gördüğünü dile getirmesinin üzerinden çok zaman geçmediğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

RYAN

"Dün gece kaybettiğinizin farkındasınız."

"Açıkça." Bu sabahki basın toplantısında üçüncü sırada oturan muhabire gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum ama eğer bu şimdiye kadar duyduğum en açık ifade değilse.

"Yani önümüzdeki iki maçtan birini kaybederseniz Chicago Devils playoff yarışının dışında kalır."

"Orada bir soru var mıydı?"

Muhabirlerin bulunduğu odayı küçük bir kıkırdama kaplıyor. Bu, kariyerim boyunca basına karşı takındığım en büyük tavırdı. Genelde soğukkanlı ve diplomatik biriyimdir ama dün gece kaybettik, sonrasında kırmızı göz uçuşuyla eve döndük ve daha eve varmadan bu sabah hemen bir basın toplantısına çağrıldım.

Uykusuzluk çekerken ve kaybımın acısını yaşarken ihtiyacım olan son şey, bir muhabirin bariz ifadeler kullanmasıdır.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor.

"Harika değil. Bu mağlubiyetin sorumlusu benim, bunu biliyorum. Sakatlığımdan döndüğümde omuzlarımda ne olduğunu biliyordum ve bunu yerine getiremedim."

Sacramento'ya iki sayı farkla kaybettik ve maçı kazandıran üçlüğü kaçıran bendim.

Odada eller havaya kalkıyor ve takımın medya koordinatörü sorusunu sormak için bir sonraki muhabiri seçiyor.

"Takım bu sezon playofflara kalamazsa olası bir takas hakkında ligde söylentiler dolaşıyor. Önümüzdeki iki galibiyeti almak için nasıl bir baskı hissediyorsunuz?"

Gözlerim odanın arka tarafında kollarını kavuşturmuş duran Ron Morgan'a kayıyor. Yüzünde hiçbir ifade yok ve ne düşündüğünü size söyleyemem. Gerçekten beni takas etmeyi mi düşünüyor? Dedikodu değirmeni bütün hafta bununla dönüp durdu.

Evet, sadece şehrin ve Devils organizasyonunun nihayet playofflara kalma baskısını hissetmiyorum, aynı zamanda kız arkadaşımın, kız kardeşimin ve müstakbel kayınbiraderimin Chicago'da olduğunu bilmenin üzerimde yarattığı ek bir yük var.

Hayatımda iki maç için hiç bu kadar stresli hissetmemiştim.

"Baskı hissetmiyorum," diye yalan söylüyorum. "İşi bitirmek için ne yapmam gerektiğini, takımın ne yapması gerektiğini biliyorum. Ve başaracağız."

Ron'a dönüp baktığımda bana başını salladı.

"Sıradaki soru," diye devam ediyor koordinatörümüz, ben koltuğuma gömülüp cevaplamak istemediğim sorularla boğuşmaya hazırlanırken.

Bavulumu ön kapıdan sürükleyerek nihayet eve varıyorum.

Ayakta duracak halim yok, dün geceki kayıp zihnimde sürekli tekrarlanırken uçakta gözümü bile kırpmadım. Tek yapmak istediğim Indy'yi bulmak, onu yatağıma çekmek ve tüm günü uyuyarak geçirmek.

"Ind!" Sesleniyorum ama cevap vermiyor. "Mavi, ben geldim. Sen neredesin?"

Odamı, eski odasını, duşu ve mutfağı kontrol ettim. Evde değildi. Onu aramak için telefonumu kapıyorum, zaten bekleyen bir mesajım var.

Mavi: *Eve döndüğümde sana söylemem gereken bir şey var ve seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki uyuyamadım! Ben dönmeden önce evde olursan diye iki kahve almaya gittim, bir tane de Dave için!*

Yüzümde bir gülümsemeyle girişteki banka oturuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bunu yaparken ayakta duramayacak kadar bitkinim ve kız arkadaşım eve gelip beni yatağa götürene kadar mutlu kıçımı burada oturtacağımdan oldukça eminim.

Aşağı uzanıp ayakkabılarımı bankın altına sokuyorum ama eğilmişken tahta ayaklardan birinin altına sıkışmış mavi kapaklı beyaz plastik bir çubuk bulduğumda olduğum yerde kalakalıyorum. Sanki oraya bırakılmış ve unutulmuş gibi.

Evimi çok düzenli tutarım ve Indy bile bu konuda daha iyi hale geldi, bu yüzden açıkça yerinde olmayan bir şeyi fark etmek kolaydır.

Elim ona ulaşır ulaşmaz ne olduğunu anlıyorum ve düzensiz kalp atışlarım onun ne dediğini bildiğini hissediyor. Büyük bir şaşkınlık içinde elimi yüzüme tuttuğumda tüm teyit tam önümde duruyor.

Böyle bir şey olamaz. Bu *nasıl* oluyor? Yani, *nasıl* olduğunu biliyorum, ama biz her zaman güvendeyiz. Her zaman tedbirli. Bana bunun doğal yollarla olması için mucize gerektiğini söyledi. Bu nasıl oldu? Ve bu neden burada? Benden saklamak için mi?

Belli ki eve döndüğünde bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu çünkü ellerimde, kalın harfleriyle *pozitif* kelimesini adeta haykıran bir hamilelik testi tutuyorum.

Indy'nin hamilelik testi pozitif çıktı.

INDY

Elimde bir tepsi kahve ile neredeyse koşarak ön kapıdan giriyordum.

Çünkü Ryan'ı dört gündür görmedim ve onun ilgisine muhtaç bir sürtüğüm. Ayrıca ona ailemin uçak bileti aldığını ve yakında ziyarete geleceklerini söyleyeceğim. Resmi olarak yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Ama onu girişteki bankta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş halde bulmak için fazla uzağa gitmeme gerek yok.

"Selam! Seni özledim!"

Başını geriye çekiyor ama bana bakmıyor, onun yerine tavana odaklanıyor, o okyanus gözleri tanımlayamadığım pek çok duyguyla dolu.

"Neyin var?" Tepsiyi mutfak adasına bırakıp bacaklarının arasında duruyorum ve elimi saçlarında gezdiriyorum. "Dün geceki maç yüzünden üzgün müsün?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor ama ona eşlik eden bir gülümseme yok. "Hayır."

"Tamam," diyorum. "Seni rahatsız eden ne?"

Konuşacak kelime bulamadığı için başını sallıyor.

Bu konuşmanın tonunu değiştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Sana söyleyecek heyecan verici bir şeyim var!"

Elini bedenlerimizin arasından uzatıp görmem için küçük plastik bir çubuk uzatıyor. "Ben zaten biliyorum."

"Bu da ne?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bu bir hamilelik testi

mi?"

"Belli ki Ind. Ne zamandır tanıyorsun?"

Bekle. Ne?

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Dün geceki maç için kızgın olmadığı artık çok açık. Aslında, hiç de kızgın değil. Korkmuş. Sanki güvensizliklerinin her biri şu anda gerçeğe dönüşüyor ve ben hepsinin yüzüyüm.

Ses tonumu yumuşak tutuyorum. "Anlatacak bir şey yok Ryan."

"Bunu sen mi yaptın-" diye söze başlıyor, sonra kendini durdurup başını sallıyor.

Gözlerimi açarak bir adım geri çekilip ondan uzaklaşıyorum ve ellerimi savunmak için havaya kaldırıyorum.

"Siktir." Bana doğru uzanıyor, sesinde pişmanlık var ama kendimi ulaşamayacağım bir yerde tutuyorum. "Hayır Ind, öyle demek istemedim."

"Soruyu sor, Ryan."

Ayağa kalkıyor, yavaşça bana doğru adım atarken başını sallıyor, ama ben de onun hareketlerini taklit ederek aynı hızda geri çekiliyorum.

"Hayır bebeğim, öyle demek istemedim."

Korku içimde kabarcıklar oluşturuyor. "Sor şu lanet soruyu Ryan!"

O konuşmayı reddederken ben ağlamayı reddediyorum. Ağlayamayacak kadar kızgınım. Başından beri benimle aynı şeyleri istemediğini açıkça belli eden bir adama aşık olduğum için kendime çok kızgınım.

"Bunu bilerek yapıp yapmadığımı sor," diyorum onun yerine. "Merak ettiğin şey bu, değil mi?"

Ryan'ın gözleri parlıyor, pişmanlık her bir özelliğini ele geçiriyor. "Bunu senin üzerine yıkmıyorum, Indy. Sadece korkudan aklımı kaçırmak üzereyim ve çok yorgunum ve doğru düzgün düşünemiyorum. Doğru şekilde tepki vermiyorum."

İlişkimizde ilk defa duygusal olan ben değilim. Ağlamanın eşiğinde ve bunun hamile olduğumu düşündüğü ve bunun istediği son şey olduğu için mi yoksa hamile kalarak ona ihanet ettiğime inandığı için mi olduğundan emin değilim.

Benimle buluşmak için mutfak adasının etrafında dönüyor, ama ben mesafeyi koruyorum, sırtım ön kapıya dönük.

"Mavi, lütfen."

Acı çektiği kadar üzgün de görünüyor ve bir yanım ona sarılmak istiyor ama bir yanım da onu bir saniyeliğine bile olsa tuzağa düşürebileceğimi düşündüğü için kızgın.

"Korkmana gerek yok Ryan. Hamile değilim. Eğer böyle bir Ģey olursa bu bir mucize olur, o yüzden bana bunu hatırlattığın için ve hayatta en son isteyeceğin Ģeyin benim en çok arzuladığım Ģey olduğunu hatırlattığın için teĢekkür ederim." Esprisiz bir kahkaha atıyorum. "Hiçbir zaman aynı fikirde olmadık, değil mi?"

Dudaklarını aralayan Ryan "ın kaĢları birbirine yapıĢıyor. "Indy." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ben... ben bunu beklemiyordum."

Belli ki Ryan ona hamile *olmadığımı* söylediğim kısmı görmezden geliyor. Belki de şoktadır. Belki de bunların hiçbirini kavrayamıyor. Korkularına karşı anlayışlı olmaya çalışıyorum ama hayatımı başka bir erkeği benim istediğim şeyleri istemeye ikna ederek geçirmeyi reddediyorum.

"Bazen keşke normal bir işin olsaydı diyorum, çünkü o zaman belki seni sevmesinde art niyet olmadığına güvenebilirdin." Mutfak adasından anahtarlarımı kaptığım gibi hızla koridora çıkıyorum. "İstediğin kadar zamanın var Ryan."

"Indy!" Kapıdan bağırdığını duyuyorum ama arkamı dönmüyorum.

RYAN

Peşinden gitmeliyim ama yapamıyorum. Ayaklarımın yapmak istediği tek

şey

Ben çıldırırken oturma odasını boydan boya geçiyordum.

Tamamen bayılmışım. Söylediklerinin yarısını bile hatırlamıyorum ama her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

Bu şekilde tepki vermek istememiştim ama Tanrım, yüzündeki ifadeye bak. Ağlamıyordu bile ve en korkutucu kısmı da buydu. Benim duygusal kızım hiç de duygusal değildi. O incinmişti ve buna ben sebep oldum.

İstediğim buydu. Sadece bu kadar çabuk beklemiyordum. Ben bir planlayıcıyım, hazırlayıcıyım. Ailesiyle tanışacak, ona evlenme teklif edecek, sonra da onu anne yapmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Planımın bozulmasına alışık değilim. Sadece hayal kurup en iyisini ummam.

En azından ondan önce rüya görmedim.

Sadece bir anlığına Marissa'nın karşımda durduğunu gördüm. Bana hamile olduğunu söylediği o günü yeniden yaşadım. Baba olacağımı düşündüğüm o dokuz ay boyunca hissettiğim her duyguyu tekrar yaşadım. Kızının benden olmadığını öğrendiğim o hastane akşamına geri döndüm. Sis dağılmadan ve Indy'yi karşımda görmeden önce o günün her acı dolu saniyesi gözlerimin önünden geçti.

Aynı değiller. Hiçbir zaman aynı olmadılar ve ben Indy'ye öyleymişler gibi davrandım.

Tanrım, benim neyim var böyle? Farkına vardığım için hem çok mutluyum hem de hayatımızın en güzel günlerinden birini mahvettiğim için dehşete düşmüş durumdayım.

Çok üzülmüş olmalı. Bu onun istediği her şeydi ve ben onu istemediğime inandırdım.

Tam peşinden gitmek için kapıdan çıkıyordum ki, kapı kırılarak açıldı. Ama kız arkadaşım yerine kız kardeşim evimize daldı.

"Vee? Burada ne işin var?"

Kafasını kaldırıp bana bakmıyor ya da cevap vermiyor, sadece dairemde koşturuyor, yastıkları kaldırıyor ve çekmeceleri çekip çıkarıyor. Koşarak banyoma giriyor ve ben de onu takip ederek her yeri taramasını izliyorum. Sonunda banyonun çöp kutusunu çılgınca karıştırmaya başladığında onu durduruyorum.

Onunla birlikte eğilip, elindekini alıyorum. "Stevie, neler oluyor?"

Yanımda duruyor, panik ve endişe yüz hatlarını kaplıyor. Çenesi sallanmaya başladığında mavi yeşil gözleri parlıyor.

"Ryan, ben-" Dikkati elime yöneliyor. "Nereden buldun bunu?"

Aşağı baktığımda Indy'nin hamilelik testi kapalı yumruğumdan dışarı çıkıyordu.

Hay sikeyim. Bu şekilde öğrenmemeli. Indy de burada olmalıydı ama kendimi en savunmasız hissettiğim anda kardeşime yalan söyleyemem.

Yüzümü incelerken gözleri kısıldı. "Ağlıyor muydun?"

"Vee, Indy hamile."

Stevie gözlerini kapatıyor, gözyaÇları çilli yanaklarından süzülürken derin bir nefes veriyor. "Hayır, değil Ryan." Gözlerini açtığında kirpikleri gözyaÇlarıyla doluyor ama aynı zamanda dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ben öyleyim."

"Ne?"

"Bu benim sınavım." Gülümsemesi genişliyor ama özür dileyen bir yanı var. "Zee dün evdeydi ve Indy de ayak işlerini yapmak için dışarıdaydı. Biliyordum.

Daire boştu, ben de buraya sınava girmeye geldim. Şey, altı test." Kıkırdayarak, gömleğinin koluyla silerken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam ediyor. "Bu sabah sadece beş tane bulabildim ve altıncıyı bulanın Indy olmasını istemedim."

Bu testin Indy'ye ait olmadığını anladığımda midemde garip bir çukur oluşuyor. Hayal kırıklığı üzerime çöküyor ama kız kardeşimin az önce söylediği sözleri aklıma getirerek onu silkeliyorum.

"Stevie." Gözlerimden yaşlar süzülürken sesim çatlıyor. "Hamile misin?"

Hızla hıçkırıklı bir ağlamaya dönüşen bir kahkahayla başını sallıyor.

"Hey. Hey," diye yatıştırıyorum, onu sarıp sarmalıyorum, başını göğsümde saklaması için kavrıyorum. "Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen neden?"

"Çünkü ikiz kardeşim anne olacak ve sen de beni amca yapacaksın."

"Korkuyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben tüm hayatımı senin gibi bunun hayalini kurarak geçirmedim. Zee ile tanışana kadar çocuklar hakkında düşünmemiştim."

"Stevie. Siz ikiniz en iyi ebeveynler olacaksınız. Yani, babaları gibi olurlarsa başımız belaya girebilir ama..."

Sonunda Stevie göğsüme doğru gülüyor. "Umarım tıpkı onun gibidirler." "O biliyor mu?"

Bana karşı başını sallıyor. "Henüz değil. Ona bugün söyleyeceğim." Kendini geri çekerek yüzünü temizliyor. "Bana bir iyilik yapar mısın? Indy'ye söyleyecek kişi ben olayım. Ben... Bilmiyorum. Bunu benden duymasını istiyorum. Mutluyum, çok mutluyum ama bunu onun yüzüne vurmak istemiyorum. Bu onun her zaman istediği şeydi."

Karartılmış sis dağılırken üzerime tsunami büyüklüğünde bir pişmanlık dalgası çöküyor ve onun her bir sözü zihnime geri dönüyor.

Hamile değilim.

Bu gerçekleşirse bir mucize olur.

Bana hayatta en son isteyeceğim şeyin en çok arzuladığım şey olduğunu hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Hiç aynı fikirde olmadık, değil mi?

"Stevie." Ellerimi başımın üzerine koyarak arkamı dönüyorum ve ciğerlerimi dolduracak kadar derin nefesler almaya çalışarak yatak odamı adımlıyorum. "Stevie, her şeyi berbat ettim. Indy bana bir şey söylemek için heyecanla eve geldi ve ben de onun olduğunu sandım. İyi idare edemedim. Bunu bilerek mi yaptığını soracağımı sandı. Bunu soracağımı sanmıyorum ama sormayacağımdan da tam olarak emin değilim."

"Hayır, Ryan."

"Marissa ile ilgili her şey aklıma geldi ve korktum. Çıldırdım. Ve o çok incinmişti. Ağlamadı bile, Vee. Sanki ona tamamen ihanet etmişim gibi bana baktı. İhanet ettim. Sanırım ona ihanet ettim. İstediği her şey bu ve ben ona bunu yapmadığımı hissettirdim."

Kız kardeşimin elleri yüzünü gizliyor. "Ryan, Indy muhtemelen kendi başına hamile kalamaz."

"Bunu biliyorum! Tanrım, ben bir aptalım.

Düşünemedim." Acı içinde gözlerini kapattı. "Çok

üzgün olmalı."

"Onunla aynı geleceği istemediğimi ona hissettirdim. Muhtemelen bunca zamandır ona istediği hayatı vermek gibi bir planım olmadan onu oyaladığımı düşünüyordur."

"Öyle misin?" Stevie usulca soruyor. "Ryan, seni seviyorum. Benim için dünyadaki herkesten daha değerlisin, ama eğer içinde onunla aynı Çeyleri istemeyen bir parça bile varsa, o zaman gitmesine izin vermelisin. Onu oyalayan biriyle çok fazla zaman harcadı ve bunu ona tekrar yapmana izin veremem."

Stevie her ne kadar benim diğer yarım olsa da, onun bile bilmediği şeyler var. Indy'ye istediği geleceği vermek için attığım adımlar. *Benim* istediğim gelecek

Ben de. Her zaman bir ailem olsun istemiştim ama bunu kız kardeşimle aynı anda yapabileceğimi bilmek, Indy'nin hamile olduğuna dair o hızlı ama geçici inançla birleşince, şimdi bunu her zamankinden daha çok istiyorum.

"Aynı fikirde olmasaydım bu noktaya gelmemize asla izin vermezdim. Onun neler yaşadığını gördüm ve bunu ona asla yapmazdım."

Stevie başını sallar.

"Gidip onu bulmalıyım. Onunla konuşmalıyım. Özür dilemeliyim. Sence senin evine mi gitti?"

"Bundan şüpheliyim. Onun ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Eminim bunun benim testim olduğunu hemen anlamıştır. Sanırım nerede olabileceğini biliyorum ama Ryan, önce onunla konuşmam gerek."

Kız kardeşimi tekrar sarıp sarmalayarak kıvırcık saçlarının tepesinden öpüyorum. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, Vee. Harika bir anne olacaksın ve Zanders da harika bir baba olacak."

"Sen de öyle Ryan. Zamanı geldiğinde." Daha sıkı sarılıyor. "Ve bu arada, sen harika bir amca olacaksın. Bunu biliyorum."

INDY

Rio'nun evi çocuk kokuyor.

Evini çamaşır yığınları ve boş bira kutuları süslüyordu ve o ve hokey takımından üç adam daha ev sinemasındaki dev ekranda Xbox oynarken ev gürültüden patlıyordu.

Yine de şikayet edemem. Ön kapıyı açıp kan çanağına dönmüş gözlerimi görür görmez takım arkadaşlarını dışarı attı ve bana misafir odası için yeni bir çarşaf takımı getirdi.

"Ind, bir ziyaretçin var," diyor Rio kapı aralığından.

Kuşluk vakti olmasına rağmen yatağa uzanıp sırtımı kapıya veriyorum. "Ryan'la konuşmak istemiyorum."

"Peki ya ben?"

Stevie'nin sesiyle omzumun üzerinden baktığımda onu Rio'yla birlikte kapının pervazına yaslanmış buluyorum. Kabarık bukleleri capcanlı, ama ikizine benzeyen gözleri bana sadece bu sabah onun gözlerinde gördüğüm korkuyu hatırlatıyor.

Ryan'ın yüzündeki mutlak dehşeti unutabilecek miyim bilmiyorum ve bunun benim sınavım olmadığı için daha fazla şükredemezdim. Her ne kadar bir ailem olsun istesem de, eşimin benimle birlikte kapana kısılmış gibi hissetmesindense yalnız olmayı tercih ederim.

"Yapacaksın."

Rio bizi yalnız bırakırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Stevie arkamdaki yatağa tırmanıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

"Bu çok güzel," diye iç geçiriyorum. "Kardeşin her zaman küçük kaşık der."

Stevie'nin göğsü arkamdan titriyor. "Bugün bana günlük güncelleme göndermedin."

"Günlük güncelleme, Vee-kardeşin benimle aynı şeyleri istemiyor ve buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum."

Elini yatıştırıcı bir şekilde kolumda gezdiriyor. "Bunu o mu söyledi?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüp yastık kılıfına çarpıyor. "Onu görmeliydin Stevie. Çok korkmuştu." Derin bir nefes çekerek konuşmak için yeterli oksijeni bulmaya çalışıyorum. "İlişkimiz boyunca bu konuyu açmaktan kaçındım, zamanı geldiğinde daha açık olacağını umuyordum. Ama bu sabah, asla olmayacağını açıkça gösterdi."

Stevie duraksıyor, bir süre sessiz kalıyor.

"Seni seviyorum ama bu konuşmayı seninle yapmamalıyım," diye devam ediyorum. "Ryan'ın sana ihtiyacı var."

"Indy, sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın."

"O da öyle. Benim için onun iyi olduğundan emin olur musun? Ona göz kulak olur musun? Şu anda bunu yapamam."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Tabii ki yapacağım."

Yatakta dönüp ona bakıyorum. "Gerçekten hamile misin?"

Stevie'nin okyanus gözleri cam gibi oldu. Konuşamıyor, sadece başını sallıyor.

"Vee..." Ona sarılıyorum. "Bu inanılmaz. Senin adına çok mutluyum. Bebeğin genetiği mi? Tanrım, muhteşem olacaklar."

Birbirimize sarıldığımızda ikimiz de gülüyor ve ağlıyoruz. O muhtemelen hormonlu olduğu için, ben de kendim olduğum için.

Burnunu çekiyor. "Sana söylemekten çok korkuyordum." "Neden?"

"Sence neden Ind? Sonra Ryan gidip üstlendi. Tanrım, kendimi berbat hissediyorum."

"Sakın buna cüret etme." Ona bakmak için geri çekilerek buklelerini kulağının arkasına götürdüm. "Sen ve Zanders adına çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle! Bu bebeği çok şımartacağım. Umarım yeterince büyük bir dolapları vardır çünkü ben ve babaları arasında, hayal edilebilecek en aşırı gardıroba sahip olacaklar."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve onu kötü hissettirmek istemediğim için bunu asla söylemesem de, en iyi arkadaşımın - hayatımın aşkının ikiz kız kardeşinin - bir aile kurmak üzere olduğunu bilmek, benim de onunla birlikte bunu yapmayı arzulamama neden oluyor.

"Ryan'la birlikte olmasam bile Ind Hala olacağıma söz ver."

"Her zaman Ind Teyze olarak kalacaksın." Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Sadece onunla konuş, tamam mı? Hazır olduğunda."

Başımı sallayarak ıslak yanaklarımı silerken o da aynısını yapıyor. "Ne kadar acınası durumdayız," diye gülüyorum.

"En acınası olanı." Beni tekrar kucakladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bir fantezinin hayata geçmesinden bahsediyoruz! İkiniz yatağımda birbirinize sarılmışsınız. Tanrım, merhamet et!"

Kapıya bir yastık fırlattım. "Rio, çık dışarı!"

Yastığın şapşal suratına çarpmasına izin veriyor. "Seni görmek isteyen başka biri var."

Stevie anlayışlı bir gülümseme takınır. "Henüz hazır değilsen buna gerek yok."

Rio'ya dönüp bakıyorum. "Ben değilim. O da burada olamaz. Antrenmana gitmesi gerekiyor."

Rio sanki ünlü idolüne gitmesini söyleyecekmiş gibi derin bir nefes alıyor, ki tam da bunu yapacak. Kendini hazırlayarak bizi bir kez daha yalnız bırakıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Su. Yemek. Nasıl hissediyorsun?" "Gidip Zee'ye baba olacağını söylemem gerek."

"Ne?" D o ğ r u l d u m . "Stevie Renee Shay, şaka mı yapıyorsun? Ondan önce ben mi biliyorum?!"

O da yatağa oturuyor. "İyi olduğundan emin olmalıydım."

"Lütfen gidip Zee Daddy Zanders'a *gerçek* bir Babacığım."

"Telefonumdaki ismi yepyeni bir anlam kazanmak üzere, ha?"

"Hadi ama dostum. Bırak da onunla konuşayım. Zaten bu sabah beni bir kez göndermene izin verdim."

Öğleden sonra uyumadan önce biraz ağladığım Rio'nun misafir odasından Ryan'ın sesini duyabiliyorum. Saatin kaç olduğunu söyleyemem, telefonum bütün gün kapalıydı. Hayatınızı sevdiğiniz insanla geçiremeyeceğiniz fikrini kabullenmeye çalışmanın çok yorucu olduğu ortaya çıktı.

"Ryan, üzerinde yürüdüğün zemine neredeyse taptığımı biliyorsun, bu yüzden sana evime gelmemeni söylemek ya da oyun odamda asılı olan posterini imzalamanı istemek için direnmek sınırlarımı sonuna kadar zorlamaktır. Ama o hazır değil ve aynı zamanda en sevdiğim insanlardan biri, bu yüzden bu sefer onun tarafını tutacağım."

"Üzgün olduğunu biliyorum ama onunla konuşabilsem her şey yoluna girecek-"

"Seninle konuşmak istemiyor."

Ryan duraksıyor. "Öyle mi dedi?"

"Harfi harfine." Bir garip sessizlik daha. "Ona biraz zaman ver. Eminim hazır olduğunda size gelecektir."

"Kahretsin," diye nefes veriyor Ryan ve sanki bu gece konuĢamayacağımız gerçeğini kabullenmiĢ gibi bir süre daha sessiz kalıyor. "Benim için ona göz kulak olur musun? İyi olduğundan emin olur musun?"

"Tabii ki."

"Yiyebileceği yiyecek var mı?" Gözleri önündeki dağınık hokey kardeşlik evinde dolaşırken yüzündeki dehşeti hayal edebiliyorum. "Biraz yiyecek gönderteceğim. O bir vejetaryen. Kahvesini buzlu sever, belki sabahları onun için buzdolabına biraz koyarsın. Bunu benim için ona verir misin?"

Yatak odamın kapısı açılmadan önce duyduğum son şey ön kapının kapanması oluyor.

Rio elinde bir spor çantasıyla kapıda duruyor. "Ona kızgın olduğunu biliyorum ama bu anı kendimle ilgili hale getirmeme izin ver. Indy, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ryan *ucube* Shay verandamın önünde durmuş içeri gelmek istiyordu ve ben hayır dedim. Stevie gerçekten kenara çekilmeli çünkü bu en iyi arkadaş unvanını hak etmiyorsa, ne hak eder bilmiyorum."

"Teşekkür ederim. Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim."

Spor çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Bunu senin için getirdi." Rio gitmek için döner ama misafir odasının kapısında bir kez daha durur. "Yıkılmış durumda, Ind."

Bu duyguyu çok iyi anladığım için başımı sallıyorum.

"Ben de öyle." Sempatik bir gülümsemeyle beni gece boyunca yalnız bırakıyor.

Acı gerçek şu ki Ryan'ı bu sabah sevdiğimden daha az sevmiyorum ama aynı fikirde olmadığımızı bilmek bana daha fazla acı veriyor. Geleceğimizin aynı olmaması, ona duyduğum hayat değiştiren sevginin yok olduğu anlamına gelmiyor.

Çantayı açtığımda üstünde bir çift pijama buluyorum. Kampa gittiğimiz ve ilk kez aynı yatağı paylaştığımız gece giydiğim ipeksi uyku seti. Altında daha fazla kıyafet, iç çamaşırı ve çorap var. İş için seyahat ederken kullandığım tuvalet çantam. Son kanaviçe projemi ve güncel kitabımı da buraya sıkıştırdı.

Ve her bir parçayı çıkardığımda yüzümden daha fazla gözyaşı dökülüyor çünkü onu seviyorum ve onun beni sevme şeklini seviyorum. Çok dikkatli. Sessizce.

Ama bugün, sorun olan kelimelerdi.

Bilerek hamile kalmaya çalışıp çalışmadığımı merak ederek dilinin ucuna gelen kelimeler. Beni, hayatında ona en büyük acıyı çektiren biriyle kıyaslamasını aklım almıyor.

O hayatı ne kadar çok istediğimi biliyor ve onu çalmaya çalışmakla suçlanmak yüzüme bir tokat gibi geldi.

Gerçekliğimden bir kaçışa ihtiyaç duyarak kitabımı açıyorum ve en son kaldığım yerden yeniden başlıyorum. Ama yerimi tutan şey her zamanki yer imim değil, yırtılmış ve üzerine hızla bir şeyler karalanmış bir kâğıt parçası.

Mavi,
Kelimelerle aram pek iyi değildir, o yüzden kısa tutacağım. Seni seviyorum. Bana bu ayrıcalığı tanıdığın sürece ve hatta ondan sonra da seni seveceğim. Sana istediğin hayatı vermek için her türlü niyetim var.
Umarım bana izin verirsin.
Eve döndüğünüzde bu sözü buzdolabına bile ekleyebilirsiniz.
-Ryan

Uyku neredeyse yok gibiydi. Onun olmayan bir yatakta. Bizim olmayan bir evde. Üst üste yığılmış yastıklar z i h n i m i kandırmak için hiçbir şey yapmadı çünkü vücudumun her parçası Ryan'ın orada olmadığını biliyordu.

Kendimi karanlık ve yalnız misafir odasından dışarı sürüklediğimde Rio'yu mutfakta, kendine özgü müzik kutusunun sesini sonuna kadar açmış

halde buluyorum.

Rio'yu mutfakta kahvaltı hazırlarken görmek, uyandırdığı anılar yüzünden göğsümün fiziksel olarak ağrımasına neden oluyor.

Yirmi dört saat oldu ve Ryan'ı başka birini hiç özlemediğim kadar özlüyorum ve ayrı geçirdiğim bir gece, Ryan yanımda olmadığında kendim için tasarladığım geleceğin buna değip değmeyeceğini sorgulamama neden oluyor.

Rio gururla bana bir fincan uzatmadan önce müziğin sesini kısıyor. "Buzlu kahve."

Bir yudum aldığımda neredeyse acısından boğulacaktım, içine karışan telvenin dokusundan bahsetmiyorum bile. Ama ona gülümsüyorum çünkü adam çabalıyor.

"Bu iyi."

"Bok gibi, değil mi?"

"Eh, şimdi sen söyleyince..."

"Ben hiç kahve yapmadım. Ben kahve içmem. Bana bir bak." Vücudunu aşağı doğru hareket ettiriyor. "Ekstra yardım olmadan da yeterince gerginim zaten. Kahve makinem olmasının tek nedeni, takımdaki diğer çocuklar gelip bir fincan istediğinde kullanmak için."

Her zamanki gibi Rio beni gülümsetiyor. Bütün bir gece yastık kılıfıma ağladıktan sonra dudaklarımda bir gülümseme olması garip hissettiriyor.

"Bana biraz yapmak zorunda değildin ama teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım. Kalmama izin verdiğin için de teşekkür ederim."

"Elbette, Indigo. Sen benim kızımsın. Ben senin arkandayım."

Birkaç vejetaryen sosisin alevin üzerinde cızırdadığı ocağa geri dönüyor ve sormadan Ryan'ın yiyecek gönderme özgürlüğünü aldığını biliyorum.

"Yanılıyorsun bu arada," diyor. "Ne

hakkında yanılıyorum?"

"Sana kahve yapmak zorunda kalmamam. Ryan Shay kapımda dikilip bana kız arkadaşının kahvesini nasıl sevdiğini ve eğer sen sevmiyorsan

Bunu söylerken bana bakışının *'uyandığında ona kahve yapsan iyi edersin' diye* bağırdığını düşünüyorsan yanılıyorsun bebeğim."

Dudaklarımdan duyulabilir bir kahkaha fışkırıyor ve bu ses karşısında neredeyse şok oluyorum. Rio her zaman yüzüme nasıl bir gülümseme yerleştireceğini bilir. Tıpkı Stevie ve Zee'nin yaptığı gibi. Benim Ryan'ın yanında her zaman yüzümde bir gülümseme olması gibi. Son bir buçuk yılda oluşturduğum bu aile hayatımda yeni ama bir ömür boyu sakladığım arkadaşlarımdan çok daha önemli bir ağırlığa sahip.

Bazen doğru insanlar hayatınıza girdiğinde geçmişin hiçbir anlamı kalmaz.

"Ryan Shay'den bahsetmişken," diye tekrar başladı Rio. "Garajımın önünde uyuyan bir basketbolcu var ve hayatım boyunca göremeyeceğim kadar para ediyor."

"Geri mi geldi?"

"Hiç ayrılmadı. Adam arabasında uyudu ve dürüst olmak gerekirse, eğer erkeklerden hoşlanıyor olsaydım, bu beni katlardı."

Gülerek kafasını itiyorum. "Onun için çoktan konuşuldu, bu yüzden aklından bile geçirme."

Ryan'a ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Ondan uzakta geçirdiğim bu saatler kafamı daha da karıştırdı. Onsuz her şeye değer mi?

Ne olursa olsun, arabasında uyuyor olamaz. Önünde kariyerinin en önemli iki maçı var ve uykusuzluk gibi önemsiz bir şeyin en iyi performansını gösterememesinin nedeni olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ön kapıya yöneldim, ceketimi aldım.

"Lütfen ona kahvemin ne kadar boktan olduğunu söyleme!" Rio mutfaktan bağırıyor.

Ryan'ın Range Rover'ı evin önündeki kaldırıma park edilmiş, camları açılmış bir şekilde duruyor, ama onu sürücü koltuğuna uzanmış, üzerine bir palto sarmış halde görebiliyorum.

Cama vurarak onu uyandırıyorum.

İrkiliyor, çevresine yeniden alışmak için bir an bekliyor, ta ki dikkati pencerenin hemen dışındaki bana gelene kadar. Kaşları içeri çekiliyor ama dudaklarından rahat bir nefes çıkıyor.

Konuşabilmemiz için camını indireceğini düşünmüştüm ama onun yerine Ryan kapısını açıyor ve beni anında bedenine çekiyor. Ayakta durup sallanırken çenesini başıma dayıyor ve beni asla bırakmayı planlamıyormuş gibi bana tutunuyor.

"Biraz uyudun mu?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Sen uyudun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sana bir fincan kahve getirirdim ama Rio'nun kahvesi seninkine kıyasla berbat."

Kahkahası göğsünde gümbürdüyor, sonunda beni görecek kadar uzaklaşıyor. "Lütfen eve gel."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. "Ryan,

yapamam." "Lütfen, Ind."

"Birlikte kahvaltı ettiğimiz ilk sabah bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bana bir geleceğe hazır olmak için asla birine yalvarmamam gerektiğini söylemiştin. Ve yalvarmayacağım. Bir daha asla. Bunlar senin sözlerin Ryan."

Avucunu yüzünde gezdirirken gözleri kapanıyor. Tekrar açıldığında, benimkiler gibi cam gibiydiler.

"Yalvarmana gerek yok, Ind. Sana isteyebileceğin her şeyi vereceğim."

Ona inanmayı çok isterdim. Eğer inansaydım her şey daha iyi olurdu ama içten içe bunun sadece yüzeydeki acıyı düzelteceğini biliyorum. Ryan bir kez bile benim istediğim aileyi istediğine dair bir işaret göstermedi ve b e n d e fark etmemiş gibi körü körüne sırtımı döndüm. Ne zaman çocuklardan söz açılsa, onlara olan arzusu hep geçmiş zaman kipindeydi.

"Ama istediğin bu mu? Yoksa sırf *ben* istiyorum diye benden çocuk mu yapacaksın? Ryan, seni çok seviyorum.

Eğer bu hayaller sizin de hayalleriniz değilse, hayatınızın geri kalanını benim her dileğimi yerine getirerek geçirin."

"Öyle," diye yalvarıyor anlamam için. "Sana söyledim, bu işin içindeyim."

Acıtabilir ama söylediği sözlerin duymak istediğimi bildiği güzel sözler olabileceğine dair korkumu başka nasıl anlayabilirim bilmiyorum.

"Ryan, tam olarak bu sözleri duyarak altı yıl geçirdim."

Sarsılır, başı arabasına doğru düşer. "Ben o değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece nereden geldiğimi anlamanı istiyorum. Dün beni korkuttu, Ry."

"Bunu söylemek istememiştim. Seni onunla kıyaslamak. Bunu gerçekten düşünmemiştim bile."

Ryan sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi, kendi duygularından çok benim duygularımla ilgilenerek gözlerimin altını parmaklıyor.

"Gözün morarana kadar benden çocuk istediğini söyleyebilirsin, ama ya bu benim testimse? Ya gerçekten hamileysem? Öyle olduğumu düşünerek taş kesildin, neredeyse üzüldün. Ryan, bu tepki bizim gerçeğimiz olduğunda sözlerin pek bir anlamı kalmıyor."

Adem elması derin bir yutkunmayla hareket ediyor. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim ve bunu kabul ediyorum."

"Bir saniye düşünelim, tamam mı?"

"Düşünmeme gerek yok! Ne istediğimi biliyorum."

"Ama düşünmem gerekiyor," diyorum usulca. "Seni seviyorum Ryan. Çok seviyorum, ama kapıdan girdiğim anda her şeyi unutacağımı bildiğim halde o daireye geri dönemem, çünkü orada seninle olmak beni mutlu ediyor. Sağlıklı düşünmek için kendime bir an borçluyum. Bu benim hayatımın geri kalanı. Senin de."

Derin bir nefes veriyor ve bugün onunla eve gitmeyeceğimi kabullenmeye çalışırken gözlerini benden kaçırıyor.

Ryan kollarını omuzlarıma doluyor ve dudaklarını orada bırakmadan önce alnımı öpüyor. "Seni seviyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve dikkatimi yukarı çekmek için başımı kavrıyor. "Bizden vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Ben değilim."

Eğilerek beni sıcak, ayrık dudaklarıyla öpüyor ve ben de ona doğru eğilerek öpücüğünü derinleştiriyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni orada tutuyor ve ben de teslim oluyorum, dudaklarının her çekişini, boğazından çıkan her tatmin edici sesi ezberliyorum.

Beni eve geri göndermeden önce yanağıma ve ardından alnıma bir öpücük daha kondurdu.

Ben içeri girerken, kollarını arabasının tavanına dayamış beni izliyor. "Rio'ya söyle, eğer kahvenin içine edecekse sana da getirsin!"

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle ön kapıyı arkamdan kapatırken, dışarıdaki adamdan otuz dakikadan kısa bir süre içinde bir kahve alacağımı biliyorum.

INDY

Doğurganlık kliniğinin bekleme odası da bundan pek farklı görünmüyor bir hastane. Beyaz steril duvarlar, korkunç döşemeli koltuklar, modası geçmiş meşe mobilyalar ve altı ay önce çıkmış dergiler.

Oturmuş, dizlerimi zıplatarak evraklarımı tutuyor ve adımın söylenmesini bekliyorum. Bu randevunun zamanlaması daha kötü olamazdı, ancak hokeyin normal sezonu sona ererken, playofflar biter bitmez hazır olmam gerekiyor, bu ister gelecek hafta ister başka bir Stanley Kupası Finali'nden sonra olsun.

Bugünkü randevu sadece sağlıklı olduğumdan ve tüm kadın organlarımın işbirliği yaptığından emin olmak için bir ön kontrol. Hokey sezonu biter bitmez hemen iğnelere başlayacağım. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak anlamadığım bir sürü doktor konuşması var, ancak sürecin yumurtalarımın olgunlaşmasına neden olduğunu biliyorum, böylece içeri girip onları çıkarabilir ve o emicileri buza koyabilirler.

Bekleme odasında üç aile daha var. Biri yeni doğmuş bir bebekle, diğeri yürümeye başlayan bir çocukla ve diğeri de ilk bebekleri için umutlu görünen bir çift. Burada yalnız olan tek kişi benim.

Ryan'a randevumun bugün olduğunu söylemedim, çünkü dürüst olmak gerekirse, burada olmam gerektiğini bile bilmiyorum.

Eğer Ryan işin içinde değilse, ne anlamı var ki? Evet, hep çocuk istedim ama onsuz olmaz. Bu farkındalık bu sabah bana bir kamyon gibi çarptı.

Buraya gelmek için arabama biniyordum ve şimdi burada tek başıma otururken kendime hala aynı şeyi soruyorum.

Eğer o bunu istemiyorsa, *ben* hala istiyor muyum?

Sigorta kapsamında olduğunu öğrenmeden önce bunun para kaybı olacağından zaten endişeleniyordum çünkü işe yarayıp yaramayacağını bile kim bilebilir. Ama şimdi zaman kaybı olup olmadığını da merak ediyorum. Kendimi onsuz bunu yaparken düşünemiyorum.

"Indigo Ivers," diye sesleniyor resepsiyondaki yaşlı kadın.

"O benim." Ona doğru ilerlemeden önce evraklarımı elime alıyorum.

Ben ayakta ve diğer tarafta beklerken o bazı bilgilerimi giriyor.

"Günün nasıl geçiyor?" Kendi düşüncelerimi bastırmaya çalışarak soruyorum.

"Harika gidiyor bebeğim, seninki
nasıl?" "Nasıl gittiğinden pek emin
değilim."

Gülüyor. "Gergin misin, tatlım?"

"Sanırım öyleyim."

"Bugün yalnız mısın?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Evet."

"Aferin sana," diyor, uzun tırnaklarını klavyeye vurarak yazmaya devam ederken etkilenmiş bir ifadeyle. "Kendin için önceden plan yapmak akıllıca. Doğru insanla ne zaman karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

"Çoktan aldım."

Gözlerini monitörün üzerine kaldırıyor ve dudaklarının bir kenarında sinsi bir gülümseme beliriyor. Aynı hızla dikkati bilgisayarına geri dönüyor ve tık *tık tıklayarak* tüm kişisel bilgilerimi sistemlerine ekliyor.

"Bugün ödemem gereken bir ek ödeme var."

Başını sallayarak ekranına ayrıntılı bir şekilde bakıyor. "Hayır."

"Gerçekten mi? Bu çok garip. Sigortamı kullanırken her zaman ek ödeme alırım."

"Oh, sigortanı kullanmıyorsun."

"Kullanmalıyım. Lütfen kontrol eder misiniz?" *Tap. Tap. Tap. Tap.*

"Hayır bebeğim, sigorta poliçen bunların hiçbirini karşılamıyor."

Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu cebimden ödeyebilmemin imkanı yok. Aylar önce, Ocak ayında sigorta yardımlarımın yılbaşıyla birlikte değiştiğini öğrendiğimde biriktirmeyi bıraktım.

Nefes verirken tüm bedenim çöküyor. "Emin misin?" "Eminim. İstersen sana gösterebilirim."

"Hayır, sorun değil."

Hay sikeyim. Asla yapmayacağıma dair kendime söz vermiş olmama rağmen, borç almak için ailemi aramanın eşiğindeyim. Kendi ailemi kurmak için ailemin yardımına ihtiyaç duymak bana ters geliyor ama artık çaresizim. Para biriktirmek için zamanım kalmadı.

Ve bir kez daha kendime tüm bunlara değip değmeyeceğini soruyorum.

Gergin bir şekilde banka kartımı elimde oynatıyorum. "Bugün ne kadar ödemeniz var?"

Tap. Tap. Dokun.

"Bir şey yok. Tamamen kapalı."

"Ama dedin ki-"

"Sigorta tarafından değil. Kişisel kredi kartım aylar önce her şeyi ödedi."

O yapmadı.

Gözlerimi kapatıp, sözleri aklıma yerleşene kadar tekrar tekrar söylüyorum. Bana dosyadaki kartta yazan ismi söylemesine gerek yok, zaten biliyorum.

Dirseklerimi tezgâha dayayıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Bana ne zaman ödendiğini söyleyebilir misiniz?"

"Görünüşe göre Aralık ayının ortalarında olmuş."

Kampa gittikten hemen sonra, ona neden para biriktirdiğimi ilk söylediğimde. "Sigorta parası değişikliği" olmadan hemen önce.

"Tatlım, ağlıyor musun?"

Ellerimle yüzümü kapatarak başımı sallıyorum. "Bu benim tarzım."

Kıkırdıyor, derin ve içten. "Doğru insanla çoktan tanıştığını söylediğinde haklıymışsın gibi görünüyor."

"Indy." Rio arkamdan koltuğuna uzanıyor ve elimdeki kitabı kapatıyor. "Bak, seni seviyorum, bunu biliyorsun ama sonsuza kadar burada kalamazsın."

"Sadece birkaç gündür buradayım ve istediğim kadar kalabileceğimi söylemiştiniz."

"Fikrimi değiştirdim."

Başımı omzumun üzerinden çevirerek şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Broker'ım seni bazı dairelere bakmaya götürmek için geliyor.
bugün."

"Ne? Hayır, dairelere bakmak istemiyorum." Kanepeden kalkıp onunla yüzleşiyorum. "Ryan'ın evinden taşınmayı planladığımdan bile emin değilim. Sadece birkaç güne ihtiyacım vardı."

"Birkaç gün oldu."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Bir kız mı gelecek? Beni evden çıkarmaya mı çalışıyorsun? Mesele bu mu? İstersen gidip misafir odasında saklanabilirim."

Alay ediyor. "Keşke bir kız gelse. Şimdi git bir duş al ve üzerine spagetti soslu üç günlük kazaktan başka bir şey giy." Yüzünü buruşturdu. "Komisyoncum için... iyi görünmelisin."

Misafir odasına doğru yavaş adımlarla ilerlerken, daralan gözlerimi omzumun üzerinden ona dikiyorum. "Şu anda çok garip davranıyorsun."

Rio'nun komisyoncusu Cindy, bizi şehrin otuz dakika dışına götürmeye devam ederken, "Şehrin bu kısmını seviyorum," diyor. "Gerçekten sessiz. Çocuk yetiştirmek için iyi bir yer. Harika bir okul bölgesi."

"Ben sadece kendimi arıyorum."

Aslında, hiç bakmıyorum.

"Şehrin bu kısmı harika bir güvenlik puanına sahip. Yürünebilir. İlginç marketler ve çok sayıda arazi. Çok sayıda yürüyüş noktası var. Birkaç ay sonra tüm kasaba yeşillik ve çiçeklerle kaplanacak. Çok güzel."

"Kulağa hoş geliyor."

Eğer bakıyor olsaydım.

Bizi gezdirmeye devam etti ve haklıydı. Chicago şehir merkezinin koşuşturmacasından otuz dakika uzakta, sakin bir kasaba gibi görünüyor. Ryan burayı sevecektir. Muhtemelen bombardımana uğramadan tek başına markete gidebilir ya da medya peşinde olmadan dışarıda uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi.

"İşte geldik."

Göz alıcı bir evin uzun araba yoluna giriyor. Siyah süslemeli beyaz dış cephe. Karaağaçlar araba yolunu çevreliyor ve sert bir kıştan sonra renkleri geri gelmeye başlıyor. Ön kapının yanında bir salıncağın asılı olduğu rahat bir sundurma tüm evi sarıyor. Görüş mesafesinde başka bir ev yok ve sadece ön taraftan bile arka taraftaki arazinin uçsuz bucaksız olduğunu söyleyebilirim.

"Sanırım bu yanlış adres," diyorum ona. "Sadece ben varım. Bu kadar büyük bir şey aramıyorum ve arıyor olsaydım bile bunu karşılayamazdım." İçimden garip bir kahkaha yükseliyor ve *doğru* yere gitmesi için emniyet kemerimi bağlı tutuyorum.

"İçeri girip bir göz atalım, olur mu? Büyüleyici bir ev. Öylece çekip gitmekten nefret ederim."

İtiraz etmek için bir anım bile olmadan Cindy çoktan arabadan çıktı. Emniyet kemerini çözerek, onu ön verandaya çıkan büyük merdiven setine kadar dikkatle takip ediyorum.

Evi çevreleyen alan, uzaktan gelen kuş cıvıltıları dışında sessiz. Chicago şehir merkezindeki yirmi ikinci kattaki daireden tamamen farklı. Şehrin göz kamaştırıcı ışıkları olmadan burada kaç yıldız görebileceğinizi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Küçük tomurcuklarla merdivenleri kaplayan taze bahçe yatakları, güzel bir şey yaratmak için toprak ve yağmura hazır bekliyor.

Cindy eve açılan çift kapının kilidini açmak için anahtar kullanmaz. Sadece düğmeyi çeviriyor ve açıyor. Ön verandada durarak beni içeri buyur etti.

Taze kahvenin esintisi, Fransız tostunun o belirgin tatlı kokusuyla birlikte beni sarıyor.

Büyük bir çift merdiven fuayeyi çevreliyor. Sağımda ve solumda odalar var. Ev tadilatın ortasında gibi görünüyor ama biri kesinlikle aile odası, diğeri ise yemek odası.

Ama tam ileride mutfak ocağı çıtırdıyor ve buradan bile buhar puflarını görebiliyorum.

Cindy kapıyı kapatıyor ve arkama baktığımda onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Beni içeride yalnız bıraktı.

Burnumu evin arka tarafındaki devasa mutfağa kadar takip ediyorum. Beyaz dolaplar, paslanmaz çelik aletler ve altı kişilik bir ailenin kahvaltı edebileceği büyüklükte bir ada.

Ama evin en güzel yanı, sırtı bana dönük, sobanın başında çalışan adam. Şapkası, kapüşonlu kazağı ve eşofmanları ters. Evde olduğu kadar rahat ve konforlu görünüyor ve kıçımı kaldırıp saçımı taramama neden olduğu için Rio'ya daha fazla minnettar olamazdım.

Ve komisyoncusuyla bakabileceği bir daire olmadığı hızla ortaya çıkmaya başladı. Sadece beni buraya getirmesi gerekiyordu.

"Ryan?" Etrafıma bakıyorum. "Neler oluyor?"

Yüzünü bana döndüğünde, o çarpıcı gülümsemesi yayılıyor ve buruşuk gamzelerini sergiliyor. "Otursana." Mutfak adasını işaret ediyor.

Şaşkınlık içinde bir tabure çekip oturuyorum, gözlerim adanın ortasındaki renkli bukete takılıyor.

"Bunları tam üç gün boyunca canlı tuttuğumu bilmeni isterim."

Sesinin rahatlığı dudaklarıma bir sırıtış düşmesine neden oluyor.

Ryan önüme bir tabak koydu. Fransız tostu, yumurta ve yanında meyve, ama kendine ayıracak başka yemeği yok. Denememem için yeni bir krema koymadan önce bana bir buzlu kahve uzatıyor, naneli çikolata parçacıklı.

"Neler oluyor? Neredeyiz?"

Soruma cevap vermedi.

"Geçen gün yanlış kelimeler söyledim," diyor onun yerine. "Ve duyman gereken başka sözler de var."

Yutkunarak tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Sen gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Bunca zamandır, dairemin dört duvarının dışında var oluyordun. İhtiyacım olan her şey o dairenin dışında vardı. Sonra sen içeri girdin ve beni hayata döndürdün ve ben senden önceki dünyama geri dönmeyi reddediyorum. Senden önceki hayatıma geri dönmeyeceğim, Ind."

"Ben de sensiz bir hayat istemiyorum Ryan, ama bazen işler o kadar basit değildir. Hayat siyah ve beyaz değildir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Daireme girdiğin andan beri siyah ve beyaz görmedim. Şimdi pembe boyalı ayak parmakları, mor giysiler, yeşil bitkiler ve o lanet olası sarı perdeler var." Başını sallıyor. "Ve çok fazla mavi var. Tek gördüğüm mavi."

Tercümesi: Tek gördüğüm *sensin*.

Gözlerim doluyor ve daha fazla gözyaşı döktüğüm için şok oluyorum.

"Aşk romanlarını bir şeyler hissetmek için okumanızı seviyorum. Çiçekleri ve bitkileri sevmeni seviyorum çünkü bir şeyi beslemek ve büyümesine izin vermek

senin için ikinci doğa. Her duyguyu tüm vücudunu ele geçirecek kadar sert yaşamana bayılıyorum. Ama bebeğim, sana en sevdiğin kitapların hissettirdiklerini hissettiren kişi olmak istiyorum. Sana besleyip büyüteceğin çocuklar veren ben olmak istiyorum. Beni düşündüğünde, hissetmeni istediğim tek duygu koşulsuz, dünyayı sarsan sevgidir. Çünkü sana baktığımda tüm geleceğimi görüyorum ve senin de bana baktığında aynı şeyi görmediğin bir dünyada yaşamaya dayanamıyorum."

Silip yanaklarımı kuruluyorum. "İstiyorum Ryan, bunu biliyorsun. Sadece seni istemediğin bir hayatın içine çekmekten çok korkuyorum. Ya da geçen güne kadar isteme*diğin.* Bu senin planının bir parçası değildi."

"Ya senin için planlarımı değiştirseydim?"

Boğazıma bir cevap düğümleniyor.

"Seni duydum, Mavi. Geçen sabah kelimelerin sadece kelimelerden ibaret olduğunu söylediğinde haklıydın. İkimize de ağırlığı olmayan pek çok şey söylendi ve bu yüzden seni eylemlerimle sevdim. Onların benim adıma konuşmasına izin verdim."

Onun sessiz aşkı. Her zaman en gürültülü olandır.

Gözlerim hızla, kira sözleşmemizin ve yapılacaklar listemizin asılı olduğu buzdolabına, bir yığın kâğıda kayıyor.

"Sana aşık olduğumda neye imza attığımı biliyorum. En başından beri hayatının nasıl olmasını istediğini açıkça belirttin ve ben de sen farkında değilken bile bunu gerçekleştirmek için adımlar atıyordum. Yani hayır Ind, bir gelecek için bana yalvarmana gerek yok çünkü başından beri istediğim şey buydu."

Daha önce hiç görmediğim yeni kâğıtları buzdolabından çıkarıp kahvaltımın yanına koyuyor. "Bu evi bize Ocak ayında aldım." Tapu senedi olduğunu şimdi anladığım son sayfayı çevirip son satıra işaret ediyor. "Ve eğer bana inanmıyorsan, senin adın da orada yazıyor."

Evet, öyle. Ocak ayında evin tapusuna kendi adının yanına benim adımı da yazdı. Dizinden sakatlanmasından sadece birkaç gün sonra.

"Her zaman biliyordum, Ind. Dünyama girip bana kim olduğumu hatırlattığından beri senin istediğin her şeyi istedim. Beni bu şeyler için umutlandırdın, gerçek bir eş, bir aile, çocuklar. Kendimi asla sahip olamayacağıma ikna etmiştim çünkü kimse beni sadece taşıdığım isim için değil, olduğum adam için gerçekten sevmeyecekti.

"Buranın herkesin toplandığı bir yer olmasını istiyorum. Takım yemeklerinin burada olmasını istiyorum. Arkadaşlarımızın gelmesini istiyorum. Çocuklarımızın arkadaşlarının gelmesini istiyorum. Burada nefes alabiliyoruz Ind. Binanın dışında bekleyen taraftar ya da medya yok. Geceleri yıldızları görmelisiniz. İnanılmaz ve dışarıda çok fazla yer var. Bütün bir bahçeniz ya da seranız olabilir. Tıpkı apartman dairesinde yaptığın gibi bu evi de bir yuvaya dönüştürmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Burada o kadar hafif ki, yakışıklı yüzünde çarpıcı bir gülümseme ışıldıyor. Şehrin ağırlığı, oyunun yükü çok uzakta ve onu bu kadar özgür görmek hoşuma gidiyor.

"Sanırım bir parçam hep saklanmak isteyecek ama ben burada, seninle saklanmak istiyorum." Adanın etrafında dönerken gözyaşlarımı siliyor. "Bebeğim, evin tapusuna makyaj ve gözyaşı yazamazsın."

Kıkırdayınca gerginlik sona erer.

Beni kendine çekerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Evi aldığımdan beri üzerinde çalışıyorum. Tam olarak bitmiş sayılmaz. Bazı odaların hâlâ boyaya ihtiyacı var ve tabii ki daha fazla mobilyaya ihtiyacımız var ama yaşanabilir durumda. Yatağın ana yatak odasında ve kıyafetlerinin bir kısmı da orada. Arabanı bugün getirtirim ama düşünürken burada kalır mısın? Buranın beş yatak odası var ve satın aldığımda hepsini doldurmak niyetindeydim. Beni istemediğim bir hayatın içine hapsedip hapsetmediğini kendine sorarken bu evi görmeni istiyorum, tamam mı?"

Titrek nefesler alarak başımı salladım. "Onaylama

sözleri." "Ne?"

"Sözcüklerle aranın iyi olmadığını söylemiştin, ama bence onaylama sözcükleri senin sevgi dilin olabilir. Ya da hizmet etmek. Ya da hediye vermek. Tanrım, artık bilmiyorum bile."

Kıkırdıyor.

"Seni

seviyorum."

"Seni seviyorum, Blue. Hem de çok seviyorum ve senin için sonsuza dek savaşacağım ama senin de bizim için savaşman gerek. Şimdi kahvaltını yap, soğuyor."

Ön kapıya doğru gitmeden önce alnıma son bir öpücük konduruyor.

"Ryan."

Yüzünü bana döndü.

"Neden doğurganlık tedavilerimin parasını ödedin? Kimsenin bunun için ödeme yapmasını istemedim."

"Hayır, *ailenizin* bunu ödemesini istemediniz. Bir aile kurman için başkasının ödeme yapmasından rahatsız olduğunu söylemiştin. Benim de ailem olacak, o yüzden ben sayılmıyorum."

"Ama o Aralık ayındaydı. O zaman bile mi?"

O zaman bile biliyor muydu?

"O zaman bile."

Böylece beni kahvaltımla ve ailemizle doldurmak istediği dev bir evle baş başa bırakıyor.

INDY

Ryan'ın bana yaptığı Fransız tostunun sadece yarısını yiyebildim. Keşke

kalsaydı.
ve geri kalanını bitirdi.

Onun sözleriyle, bu evi aylar önce satın aldığı bilgisiyle dolup taşıyorum. Doğurganlık tedavilerimin parasını aylar önce ödedi. Bunun parayla kesinlikle bir ilgisi yok. Pahalı bir kız arkadaş olduğum konusunda şaka yapıyor olabilirim ama onun ne kadar para kazandığı umurumda bile değil. O adamla bir karton kutuda yaşamaktan mutlu olurdum.

Ama jestin ardındaki anlam, işte bu çok etkileyici. Bunca zamandır benimle bir aile kurmak istediğini biliyordu. Ben sadece aynı fikirde olmamızı istiyordum, ama bu? Bu benim romantik kalbimin hayal edebileceğinden çok daha fazlası.

Bir saat boyunca şaşkınlık içinde oturduktan sonra nihayet mutfaktan çıkıyorum ve kendi kendime bir tura çıkıyorum. İlk kat bir odadan diğerine akıyor, sadece gerektiğinde duvarlarla ayrılıyor. Açık ve havadar. Ben ev sahipliği yaparken misafirlerin kaynaşması için mükemmel bir alan. Ryan'ın takım yemeklerini ve arkadaşlarımızı ağırladığımız geceleri burada hayal edebiliyorum. Stevie'nin bebek partisini ve umarım bir gün benimkini de.

Duvarlar hala taze boya kokuyor ve zemin yeni değiştirilmiş gibi görünüyor. Birinci katta hem aile hem de oturma odası, yemek odası ve

rahat kahvaltı köşesi. Hayalimdeki evi bir dergiden seçmiş olsaydım bile, yine de bunun kadar mükemmel olmazdı.

Bir dizi merdivenden çıkarak ikinci katı buluyorum. Dört yatak odası, iki jak ve jill banyo ile birbirine bağlanıyor. Bu katta ayrıca büyük bir çatı katı var ve tek hayal edebildiğim buranın bir oyun odası olma potansiyeli.

Merdivenlerden bir kat daha çıkınca, üçüncü katın tamamını kaplayan ana yatak odasıyla karşılaşıyorum. Uzun pencereler arka bahçeye bakıyor ve içeriye çok fazla sıcaklık ve ışık girmesini sağlıyor. Pencerelerden birinin altında bir bank var ve burada kitap okumayı ya da ailemin dışarıda oynamasını izlemeyi hayal etmekten kendimi alamıyorum. Yatağım, kitaplarım ve giysilerim de bu odada, hepsi hazırlanmış ve kaldırılmış durumda.

Oda çok büyük, bu ev çok büyük ve bu alanın enerjiyle dolup taştığını, aile ve arkadaşlarla doldurulmaya ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyorum.

Arka verandaya çıkıp ciğerlerimi taze bahar havasıyla doldururken her şeyi hayal edebiliyorum. Ama onsuz burada olmak yanlış geliyor, ki eminim benden kalıp düşünmemi isterken niyeti de buydu.

Düşünmeme gerek yok. Hareketleri sözlerini desteklediği anda başka bir şey düşünmeme gerek kalmadı. Ryan benim için o. Bunu anlamam altı yılımı almadı. Altı ay bile sürmedi. Verecek bir şeyim kalmadığını düşündüğümde bile kalbim onun oldu.

Başkası kırdığında o iyileştirdi ve şimdi sonsuza dek onun.

Yalnız kalmayı hiç sevmezdim. Sessizlik, güvensizliklerin içeri sızmasına izin verirdi. Yeterli olmadığımı ya da çok fazla olduğumu düşünürdüm. İstediğim hayatı hak etmediğimi düşünürdüm. Toplum içinde o mükemmel maskeyi takar, başkalarının yanımda rahat olmasını sağlardım. Çok mutlu değil. Çok üzgün değil. Çok konuşkan değil, ama çok sessiz de değil. Çok yorucuydu.

Ama burada, Ryan'ın bizim için aldığı evin arka verandasında otururken mutluyum. Huzur içindeyim.

Ben geldim.

Ryan'la tanıştığımdan beri sessizliğe karşı yeni bir takdir kazandım. Sessizlik bir an için iç gözlem yapmamı sağlıyor. Şimdi, bu sessizlik bana değerli olduğumu hatırlatıyor. Hakkında okuduğum aşkı hak ettiğimi. Arzu ettiğim aileyi hak ediyorum ve bunu biliyorum çünkü ben tamamen ve bütünüyle kendim olurken bir adama aşık oldum ve o da benimle birlikte oldu.

Arka verandanın en üst basamağında otururken, ön kapı arkamdan gıcırdayarak açılıyor. Omzumun üzerinden kıvırcık saçlı en iyi arkadaşımın elinde iki şişeyle bana doğru geldiğini görüyorum.

İkimiz de dikkatimizi önümüzde hiç bitmeyen dönümlerce araziye verirken o da hemen yanıma oturuyor.

Stevie sonunda bana bir şişe bira uzatmadan önce, "Arabanı getirdim," diyor.

"Teşekkürler, Vee."

Kendininkini benimkiyle tokuşturuyor.

"Ben daha çok cin tonik seven bir kızım." Sanki bilmiyormuş gibi, bariz olanı söyleyerek bir yudum alıyorum.

"Sabahın onunda bile mi?"

"İyi bir kokteyl için zaman sınırı yoktur."

"En iyi arkadaşın hamile olduğuna göre artık alkolsüz bira içen bir kızsın." Dudaklarında bir gülümseme belirirken mavi yeşil gözleri bana doğru yöneliyor.

"Bunu söylemek komik mi geldi?"

Gülüyorum. "Çok garip."

Dikkatimi önümdeki yeşilliklere yönlendirerek, ikimiz de birkaç dakika sessiz kalıyor, temiz havayı, taze kokuları içimize çekiyoruz. Buranın sağladığı özgürlüğü.

"Ne düşünüyorsun Ind?"

Yanımdaki kadınla çocuk büyütmeyi düşünüyorum. En iyi arkadaşıma baldızım diyebilmeyi. Onun teyzesi olmayı.

tatlı bebeğimiz büyüyor. Günlerimizi United Center'da Ryan ya da Zanders'ın maçlarını izleyerek geçirdikten sonra akşamlarımızı burada geçiriyoruz.

Şişemi dudaklarıma götürüyorum. "Bir NBA eşi olarak ne kadar seksi olacağımı düşünüyorum."

Stevie gülüyor, başını omzuma yaslıyor. "En iyi arkadaşım ve kardeşim birbirlerini bu kadar çok sevdikleri için ne kadar şanslıyım?"

Başımı onunkine yaslıyorum. "Bunu sonsuza dek yapacak mıyız? Dördümüz. Bebekler büyütüp birlikte yaşlanacak mıyız?"

"Sen söyle Indy. Bunu sonsuza dek yapacak mıyız?"

Bu arka bahçede görebildiğim tek şey hayatımızın geri kalanı. Her doğum günü. Her tatil. Her sıcak yaz akşamı ve soğuk kış sabahı. Ve her görüntü kalbimin, aklımın ve ruhumun sevdiği adamın etrafında dönüyor.

Hayatımda ilk kez, hiçbir şeyi romantikleştirmek zorunda değilim. Ryan hayallerimi gerçeğe dönüştürdü.

Onun için rüya gördüm.

"Günlük güncelleme, Vee-bunu sonsuza dek yapacağız, ama önce bir konuda yardımına ihtiyacım var."

RYAN

"Kapıcım David, Hazır olduğunuzda bana haber verin," dedi.

"Harold her an gelebilir."

Lobide dururken ikimiz de binanın dışındaki taraftar kalabalığına bakıyoruz. Dün geceki galibiyetten sonra, altı yıl sonra ilk kez playoff'a kalmaktan sadece bir puan uzaktayız. Bu hiçbir şekilde bir şampiyonluk kazanmaya eşdeğer değil ama yine de bu şehir için büyük bir şey.

"Bayan Ivers'ı neredeyse bir haftadır görmedim ve geçen gün nakliyecilerin eşyalarını götürdüğünü duydum."

David ağzı sıkı bir adamdır, ama birbirimizi bana karşı ağzı sıkı davranamayacak kadar uzun süredir tanıyoruz.

"Şehirden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bir ev aldım. Indy orada kalıyor."

Beyaz kaşları havaya kalktı. "Taşınıyor musun?"

"Onu bilemem. Burayı onun için aldım ve onsuz orada yaşamayacağım."

Başını sallıyor, sanki konuşmayı düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama yine de konuşmaya karar veriyor.

"Bay Shay, bu işi yaptığım neredeyse kırk yıl boyunca en sevdiğim kiracım siz oldunuz. Nazik, cömert ve sizin kazandığınız parayı kazanan yirmi yedi yaşındaki herhangi birinin olması gerektiğinden daha gerçekçisiniz.

Ama oğlum, burada yaşadığın neredeyse beş yıl boyunca, dışarı adım atabildiğin tek zaman bir arabaya binmek ya da kız kardeşini görmek için caddenin karşısındaki binaya koşmak oldu. Burada *yaşamıyorsun.* İzleniyorsun." Dışarıda beni bekleyen hayran kalabalığını işaret ediyor. "Seni çok özleyeceğim ama umarım sen ve Bayan Ivers buradan çıkar ve biraz huzur bulabileceğiniz bir yer bulursunuz."

O evin benim için anlamı tam olarak bu. İçeri girdiğim anda bunu hissettim. Bir ev olma potansiyeline sahipti ve Indy'yi her odada hayal edebiliyordum. Onu bahçede ya da mutfakta görebiliyordum. Onu oturma odasında ya da yatak odamızda uzanırken görebiliyordum.

Saklanmak için mükemmel bir yer ve umarım benimle saklanmaya karar verir.

Omzunu okşadım. "Dave." Duraksadıktan sonra, Indy'nin ona taktığı lakabı yanlışlıkla kullanmam üzerine ikimiz de küçük bir kahkaha atıyoruz. "*David,* eğer taşınırsam, sen ve ailen ziyarete gelmek zorunda kalacaksınız, tamam mı?"

"Çok isteriz."

Harold tam binamın önüne park ediyor ve David benim için lobinin kapısını açıyor.

Başımı öne eğerek bir yandan birkaç imza atarken bir yandan da hızla arabaya doğru ilerliyorum. Güvenli bir şekilde içeri girer girmez Harold, sahaya adım atmama bile izin verilmeden önce bir başka basın toplantısına sokulacağım antrenman tesisine doğru yola çıkıyor.

Başımı arkaya yaslayıp şehrin yakınlaşmasını izliyorum.

Indy'yi özlemenin ve birkaç gün önce o sabahı nasıl idare ettiğime pişman olmanın ezici birleşimi sayesinde bu hafta pek uyuyamadım. Yine de onunla gurur duyuyorum. Dışarıdan bakan biri olsaydım ve onun hamile olduğunu düşündüğümde nasıl tepki verdiğimi görseydim, ben de beni terk etmesini isterdim. Hayatta istediği her şeye sahip olmayı hak ediyor ve bir yıl önce bu şekilde çekip gidecek kadar güçlü olabileceğinden emin değilim.

İsteyeceğim son şey onun beni terk etmesidir, ancak onun ayağa kalkacak ve istediğini talep edecek kadar cesur olduğunu görmek hoşuma

gidiyor.

Ama ben onun istediği kişiyim. Hiç şüphem olmadan biliyorum ki am.

Şimdi, eğer beni arayıp eve taşınmamı isterse
Bu harika olur.

Üç gündür orada yaşıyor ve evet, kız kardeşimi mesaj ve arama bombardımanına tuttum. Bana kız arkadaşımın iyi olduğu dışında pek bir şey söylemiyor, ben de öylece bırakmaya çalışıyorum.

Basın toplantımızda Ethan bir yanımda, koçum ise diğer yanımda oturuyor. Mikrofonun arkasındaki tek kişi olmamak güzel bir rahatlama ama çok da önemli değil, hemen hemen her soru hala bana yöneltiliyor.

"Shay." A muhabir içinde ve önce sıra standlar ve konuşuyor içine mikrofon. "Bu baskı altında nasıl dayanıyorsunuz?"

"Baskı hissetmiyorum."

Yalan. Ethan göz ucuyla beni izleyerek onun da yalan söylediğimi bildiğini doğruluyor.

"Bu akşam kazanabilirseniz altı yıl sonra ilk kez play-off'a kalacaksınız. Hiç baskı hissetmiyor musun?"

Her zamanki gibi maskemi taktım. *Sakin. Sakin. Topladım.*

"Hayır."

Başka bir muhabir ayağa kalkıyor. "Bu yıl playofflara kalamazsan bu oyundaki geleceğin hakkında ne söyleyeceğini düşünüyorsun? Beş yıldır ligdesiniz ve henüz takımınızı sezon sonrasına taşıyamadınız.

"Playoff'lara katılma niyetim tam olduğu için bunu hiç düşünmedim."

Sorular devam ediyor ve yarısına verdiğim cevabı size söyleyemem.

"Üniversiteden beri sizden bir sonraki Michael Jordan olarak bahsediliyor. Hayranların bu karşılaştırmayı yapmayı ne zaman bırakacak?"

"Aldığınız maaşı hak etmek için yeterince ürettiğinizi düşünüyor musunuz?"

"Takas mı istiyorsun? Eğer boşa çıkarsan seni hemen kapacak daha güçlü takımlar var. Sence Chicago için en iyisi genç yeteneklerle yeni bir başlangıç yapmak olabilir mi?"

"Takaslardan bahsetmişken, eğer galibiyete ulaşamazsan bunun Devils formasıyla geçireceğin son gece olacağını düşünüyor musun?"

Soru bana yöneltilmiş olsa da Ethan mikrofona "Hayır," diyor. "Burada üç sezon daha sözleşmesi var. Hiçbir yere gitmiyor. Bana sorusu olan var mı? Ben de buradayım, biliyorsunuz."

Kalabalığın arasına küçük bir kıkırdama yerleşiyor, göğsümdeki ağırlığın bir kısmını alıyor, ama uzun sürmüyor.

"Shay, her zaman hazır olma zorunluluğu hissediyor musun? Sürekli mükemmel olmak?"

Ethan basın toplantısını devralmak için öne eğilmeden önce tekrar bana bakıyor.

"Evet," diyorum o beni durduramadan. "Bu yükü her gün hissediyorum."

Bu sözler mikrofonda yankılanırken muhabirler açık sözlülüğüm karşısında ürkütücü bir sessizliğe büründü. Hayatımda medyaya karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

"Bu takımı seviyorum ve daha da ötesi bu oyunu seviyorum. Ancak geçtiğimiz dört sezon boyunca bir parçam bundan nefret etti. Herhangi bir zayıflık göstermemek, başarısız olmaktan ya da bu şehri hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar korktuğumu hepinize belli etmemek için sürekli bir baskı vardı."

Soru soran son muhabir de meslektaşlarının yanına oturuyor. Kameralar dönmeye devam ediyor ve kafalar not defterlerine gömülmüş, açıklamalarımı not alıyorlar.

Boğazımı temizleyerek doğruldum ve mikrofona yaklaştım. "Profesyonel sporlarda her zaman mükemmel olmak gibi çılgınca bir baskı var. Bir makine olmak için. I

Maaşıma değip değmediğimi görmek için her hareketimi izleyen binlerce insan var ve bundan şikâyet edemem. Dünyadaki en iyi işe sahibim ve taraftarlarımızı seviyorum ama ben de insanım. Her ne kadar kendimi öyle olmadığıma ikna etmeye çalışsam da öyleyim. Hatalar yapıyorum. Kötü maçlar çıkarıyorum. Önemli şutları kaçırıyorum ve bu başarısızlıklar yüzünden kendimi herhangi bir taraftar, koç ya da GM'den daha fazla hırpalıyorum."

Odanın arka tarafında duran Ron Morgan'ın dikkatini çektiğim sırada Ethan omzuma cesaret verici bir sıkışma hareketi yapıyor.

"Başkalarını bu iş için doğru adam olduğuma ikna etmek için bazı çirkin şeyler yaptım." Gözlerimi Ron'dan ayırıp medyaya çeviriyorum. "Ve daha da ötesi, soğukkanlılığını kaybetmeyen, başarısız olmaktan korkmayan bu makine olabileceğime inanmak için kendimi bazı şeylere ikna ettim. Arkadaşlıklarımı ve ilişkilerimi kestim. Kendimi izole ettim ve tüm bunlar sevdiğim bu oyunu alıp kızdığım bir şeye dönüştürdü."

Oda sessiz kaldığında boğazımı tekrar temizliyorum.

"Ligdeki ilk iki yılım hayatımın en zor yıllarından biriydi. Bilet satışları tavan yapmıştı ve formam deli gibi satılıyordu, yani şikayet edecek ne var, değil mi?" Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Kahretsin, o yıllar berbattı. Karanlık bir yerdeydim. Ligde yeni olmak, artık bir erkek değil, sadece bir varlık olduğuma dair bir uyandırma çağrısıydı ve bunun farkına varmayı hiç de iyi karşılamadım. Yıllardır hepinize yalan söylüyordum. Üzerimdeki baskıyı her gün hissediyorum ama bu sezon, uzun zamandır ilk kez, oyun yeniden eğlenceli hale geldi.

"Evet, umarım bu akşam kazanırız ama kazanamazsak da güneş doğmaya devam edecek. Kazanamazsak da ailem, arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım yanımda olacak. Ve umarım takas edilmem çünkü bu takımı ve bu şehri çok seviyorum ama bu benim kontrolüm dışında. Bu yüzden bu gece sahaya çıkıp elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ve arkadaşlarımla biraz eğleneceğim."

El sallayarak yerimden kalktım. "Teşekkürler."

Arkamda bir gürültü örtüsü var, muhabirler adımı haykırıyor, kameralar yanıp sönüyor ama durup arkamı dönmüyorum. Güvenlik tarafından engellenen özel koridorda ilerliyorum.

Ron yan kapıdan koridora giriyor. Sırtı bana dönük, yürüyüş yolunda ilerlerken arkasında olduğumu bilmiyor.

"Bay Morgan," diye sesleniyorum, koşarak ona yetişmeye çalışıyorum. "Efendim."

Durur, takım elbisesi mükemmel bir şekilde yerine oturmuş bir halde elbise ayakkabılarını giyer. "Orada söylediklerim kurumu üzdüyse özür dilerim." Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor.

"Biliyorum, bunları itiraf etmek benim için pek uygun değil ama-"

"Tanrıya şükür sonunda yaptın." Gülüyor. "İşte benim Ryan Shay'im Bunca yıldır insanların görmesini istiyordum. Üniversiteden beri izlediğim Ryan Shay bu. Onu tekrar görmek çok güzel."

Omzuma bir şaplak atıp tekrar koridora döndü. "Bu gece kaybedersek beni takas edecek misin?"

Sesleniyorum.

O kadar yüksek sesle gülüyor ki boş koridorun duvarlarında yankılanıyor.

"Kesinlikle hayır. Ligdeki en iyi oyun kurucuya sahibim. Belki de bu oyunun gördüğü en iyi oyun kurucu ve *benim* maaşımla çalışıyor. Bundan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Senden hoşlanmaya başladığımdan bahsetmiyorum bile evlat."

Sessiz kaldığımda Ron devam etmeden önce merakla bana bakıyor.

"Bu muhtemelen karlı bir Genel Menajerin söyleyeceği bir şey değil ama ben skor tabelası konusunda endişeli değilim. Burada olmak isteyen oyuncular istiyorum. Takım arkadaşlarından keyif alan. Ligin geri kalanının Chicago Devils organizasyonuna bakıp buraya nasıl takas edildiklerini merak etmelerini istiyorum çünkü benim için oynayanlar işlerini seviyorlar. Bize şampiyonluk kazandıracak olan da *bu.* Bizi başarılı kılacak olan şey bu ve Shay, beş yıldır ilk kez işini sevebileceğini düşünüyorum."

"Evet, efendim."

"Güzel."

Sanki söyleyecek başka bir şeyim varmış gibi oyalanıyor ve belki de var. Belki de bu tamamen dürüstlükle ilgili bir şey vardır.

"Sana fikrini değiştirmeni ve benimle ticaret yapmanı sağlayacak bir şey söyleyebilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Vur."

"Sana ondan ilk bahsettiğimde Indy benim kız arkadaşım değildi. Olmamı istediğin türden bir kaptan olacak kadar yumuşadığıma seni ikna etmek için çiftmişiz gibi davrandık. Yüzüne karşı tamamen yalan söyledim."

Ron'un ifadesi soğuk ve stoik bir hal alır.

"O sadece fazladan bir odam olduğu için buraya taşınan kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı."

Ron'un ciddi yüzü bir gülümsemeye dönüşür ve bu gülümseme kontrol edilemeyen bir kahkahaya dönüşür.

"Asla olmaz!" Bir elini göğsüne götürdü. "Caroline başından beri haklıydı! Tanrım, bu gece eve gittiğimde o kadar çok 'Ben sana demiştim' duyacağım ki."

"Efendim?"

"Karım, sizi sonbahar ziyafetinde birlikte görür görmez ikinizin de saçmaladığını anladı. Öte yandan, beni ikna etmiştiniz. Şüphe duymamın tek nedeni kulağımın dibinde cıvıldıyor olmasıydı."

"Biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu! Chicago'da kışın ortasında kim kamp yapmaya gider ki?" Yine gülüyor. "İkinizi bir araya getirmeye devam edersek, belki gerçekten olur diye düşündü ve oldu da. Shay, beni başka biri olduğuna ikna etmek için yalan söylüyor olabilirsin ama ne olursa olsun o adam oldun."

"Yani, kızgın değil misin?"

"Hayır." Göğsü gurulduyor. "Bence her şey çok komik."

Gülümsüyorum, tüm bu sahte saçmalıklardan kurtulduğum için kendimi çok daha hafif hissediyorum. "Yine de onu gerçekten seviyorum. Şimdi."

"Evet, saçmalama Shay. Yaptığın bu tür değişiklikleri aşktan başka bir nedenle yapmazsın."

Elimi sıkmak için elini uzatıyor ve ben elimi sıkarken o da beni kucaklıyor. "Yani, açık olmak gerekirse," diye tekrar soruyorum. "Beni takas etmiyor musun?"

"Bunu yaparsam Caroline'ın *beni* yeni bir kocayla takas edeceğinden oldukça eminim. Indy'nin etrafında olmasını gerçekten seviyor ve bu takım için daha iyi bir kaptan düşünemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi eğiyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

Tekrar koridora çıkar. "Sezon bitince akşam yemekleri de bitmiyor!" diye sesleniyor. "Seni, Indy'yi, Ethan'ı ve Annie'yi bütün yaz boyunca ayda en az bir kez görmeyi umuyorum."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Biz ev sahipliği yapacağız."

Umarım.

RYAN

Üçüncü çeyreğin ortasında bir sarı saç parıltısı yakaladım.
tribünlere bakmak için kendime bir an izin verdim.

Indy, Zanders ve Stevie ile burada ve bu bile tek başına bir galibiyet gibi hissettiriyor. İkinci galibiyet yaklaşık on beş saniye içinde geliyor, sezonun son normal maçında süre azalıyor ve Devils on dört sayı önde bitiyor.

Altı yıldır ilk kez play-off'a kaldık.

Zamanı gelmişti. Benim için. Bu takım için. Bu şehir için.

Lige katıldığımdan beri ilk kez bu organizasyondaki geleceğimden umutluyum. Sanki önümüzdeki yıllarda gerçek bir şampiyonluk koşusu yapabilirmişiz gibi. Artık dikkatimiz lig sonuncusu olmaktan nasıl kaçınacağımız üzerinde değil, bunun yerine nasıl en iyi olacağımızı bulmak üzerinde.

Şimdilik sekizinci sıradaki yerimizi alacağız ve önümüzdeki haftalarda Doğu konferansının bir numaralı sırasındaki takımla karşılaştığımızda bu playoff macerasının nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Gerçekçi olmak gerekirse, bu sezon çok uzun sürmeyebilir ama yapmak istediğimiz tek şeyi başardık ve bu da bize kendi şampiyonluk versiyonumuz gibi geliyor.

Maçın son düdüğü çaldığında, dördüncü çeyreğin büyük bölümünü geçirdiğim banktan kalkıyorum ve gördüğüm ilk adam Ethan oluyor. Elini benimkine koyuyor, diğer elini de omzumun üzerinden sallayarak sarılıyor.

"Harika bir işti," diyor kulağıma, başımın arkasını okşayarak.

"Sen de, dostum. Teşekkür ederim."

Hemen duygusallığa kapılmayacağım ama o ne demek istediğimi anladı. *Bana akıl hocalığı yaptığın için teşekkür ederim. Onun kaptanlığından benim kaptanlığıma geçerken arkamı kolladığın ve beni desteklediğin için. İhtiyacım olmadığını düşündüğümde arkadaşım olduğun için.*

Bu galibiyet için konfeti, pankart ya da geçit töreni yok. Bu hiçbir şekilde bir şampiyonluk değil. NBA'in büyük sahnesinde bu sadece başka bir zafer, ama burada Chicago'da her şey demek.

Leon, Noel sabahındaki çocuklar gibi bir başka çaylağın üzerine atlıyor. Koç ekibimiz birbirlerine sarılıp tebrik ediyor ve Dom üçüncü sırada oturan annesine koşuyor.

Önümüzde hala uzun bir yol var, ancak bu kariyerimde henüz karşılaşmadığım bir kilometre taşı ve bunu kabul edeceğim.

Duşum, maç sonrası toplantımız gibi hızlıydı ve çıktıktan sonra neredeyse koşarak aile bekleme odasına gittim. Stevie ve Zanders beni bekleyen tek iki kişi ve onları ne kadar sevsem de hayal kırıklığı çok açık.

"Güzel oyun!" diye haykırıyor kız kardeşim.

Müstakbel kayınbiraderime aynısını yapmadan önce kollarımı ona doluyorum.

"Tam bir pislik değildin," diyor.

"Senin için aynı şeyi söyleyemem. Dün gece izlediğim maçta senin neyin vardı?"

"Dikkatim dağılmıştı! Baba olacağımı yeni öğrendim. Aklımdaki ilk şey hokey olmadığı için üzgünüm."

Avucumu şakacı bir şekilde yanağına vuruyorum. "En azından biri sana böyle hitap edecek, böylece kız kardeşimden bunu istemeyi bırakabilirsin."

Zanders'ın Hazel gözler salıncak için Stevie. "Ben asla dur yalvarıyorum, tatlım."

Alt dudağını dişlerinin arasında kaydırıyor. "Yalvarmana bayılıyorum."

"Tamam," diye araya girdim. "Bir erkek bir gece huzur bulamaz mı? Ve benim
iş yeri?"

"Burası benim de iş yerim, dostum."

Kız kardeşime dönerek doğrudan konuya giriyorum. "Nerede
o?" Omuz silkti. "Bir şey yapması gerekiyordu."

"Benim oyunum biter bitmez gitmesini gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki?"

"Daha sonra bize uğrayabilir. Bu gece geleceksin, değil mi?
Sen eve gittikten sonra."

"Evet," diye iç geçirdim, yenilmiştim. "Eve gidip üstümü değiştireyim, sonra uğrarım."

Arenadan gerçek bir kutlama yapmadan ayrılırken kendimi kötü hissettim ve eve giderken yalnızdım. Tıpkı son birkaç gündür boş alana her girmek zorunda kaldığımda olduğu gibi. Kapıdan içeri girdiğimde onun dağınıklığını görememek, onu kanepede kitap okurken bulamamak. Son çıkan ben olduğum için tüm ışıklarımın kapalı olması.

Bu daireyi satın aldıktan hemen sonra nefret etmiştim, ancak son birkaç aydır enerjimdeki değişim beni evde, onunla birlikte olmak için heyecanlandırdı. Şimdi ise daha önce hiç olmadığı kadar nefret ediyorum.

Ama ön kapıyı açtığımda, beni durduran şey onun kitaplarının, kıyafetlerinin ya da çiçeklerinin eksikliği değil. Beni durduran diğer her şeyin eksikliği. Dairem tamamen çıplak ve eğer buradaki yüksek güvenlik seviyesi olmasaydı, soyulduğumu düşünebilirdiniz.

Kanepem ve televizyonum gitti. Kitaplığım gitti. Lanet olası kahve makinem gitti.

Havada taze boya kokusu var ve kokuyu takip ederek Indy'nin eski odasına gidiyorum. Orası da boştu, ama bunun nedeni onun tüm eşyalarının bende olmasıydı.

günler önce yeni eve gönderildi. Tek fark, bir zamanlar beni rahatsız eden sarı duvarların artık yeni bir kat beyaz boya ile kaplanmış olması.

Çıplak oturma odasını hızla koşarak geçip yatak odamı da aynı şekilde boş bulduğumda gözlerim fark etmekten yanıyor.

Burada hiçbir şey yok. Lavaboda tek bir giysi ya da bulaşık bile yok. Tamamen yaşanmaz bir yer ve bence asıl mesele de bu. Sanırım dün gece, evimden çok hapishane gibi hissettiren bu dairede son kez uyumak zorunda kaldığım geceydi.

Kendimi hafiflemiş hissetmeyi beklemiyordum ama göğsüm, artık her gün güven sorunlarımın fiziksel temsilini görmek zorunda olmadığım için, kaldırdığım ağırlıktan boşalıyor.

Kız kardeşimi görmek için caddenin karşısına geçmek yerine arabama atlayıp şehrin otuz dakika dışına çıkıyorum. Bu eve ilk kez geldiğim zamanı hatırlıyorum. Hayatımızı geçirmek istediğim yerin burası olduğuna dair o ezici bilgi beni bir yük treni gibi çarpmıştı ve bu gece de aynı şeyi hissediyorum.

Ön sundurma tüm ev gibi tamamen aydınlatılmış ve içeri adım attığımda, üç gün önce arabayla uzaklaştığım yerden neredeyse tanınmaz halde. Halılar, perdeler ve oturma odasındaki kanepede o kadar çok kırlent var ki üzerine nasıl oturacağımı bilemiyorum. Yepyeni bir yemek masası başka bir odayı kaplıyor ve on iki kişiyi oturtacak kadar uzun. Bizim ve arkadaşlarımızın çerçeveli fotoğrafları var. Duvarlarda sanat eserleri var, tıpkı onları oraya koyan kız gibi parlak ve renkli.

Burası sevgi ve ilgiyle dolup taşıyor. Bir evin ders kitaplarındaki tanımı gibi hissettirmesinden başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.

Doğruca antreden geçip merdivenlerin altına yöneliyorum, onu ararken başka bir şeye bakmak için bir saniye bile harcamıyorum. İçimden bir ses nerede olduğunu söylüyor. Her zamanki gibi ona doğru çekiliyorum ve onu tüm önemli konuşmalarımızı yaptığımız mutfakta buluyorum.

Ona bıraktığım çiçekler adanın ortasındaki bir vazoda büyüyor ve kahve makinem, altında benim kupam ve yanında onun pembe fincanı olacak şekilde duvara takılı duruyor.

Ve işte orada, sarı saçları, lavanta rengi güneş elbisesi ve işlemeli Converse'iyle. Görmekten asla bıkmayacağım o güneşli gülümsemesiyle her zamanki gibi güzel. En iyi arkadaşım ve benim her parçama sahip olan kişi.

"Merhaba."

Yanına gitmek, ona sarılmak, onu öpmek istiyorum ama aynı zamanda onu bu evde görmek beni şaşkına çeviriyor. Aylardır zihnimde canlandırdığım hayal artık somut ve gözümün önünde.

"Oyunun için tebrikler," diye devam ediyor. "Seninle çok gurur duyuyorum." "Teşekkür e d e r i m , bebeğim." Temkinli bir şekilde odaya bakıyorum ve

yaptığı değişiklikler. Ocağın sapından sarkan bulaşık havluları. Üzerinde durduğu renkli halı. Mutfak lavabosunun arkasındaki pencerenin üzerine örtülmüş perde. "Neler oluyor?"

Adanın karşısında, tam da birkaç gün önce ben konuşurken oturduğu yere oturmamı işaret ediyor. Ama bu sefer sıra onda.

"Kira sözleşmesi hakkında konuşalım mı?" Gülüyorum. "Ne hakkında?"

"Kira kontratı."

Birbirimize verdiğimiz tüm sözler sayesinde buzdolabını ön taraftaki kağıtların arasından zorlukla görebiliyorsunuz. Evin tapusu, yapılacaklar listemiz, daireye ilk taşındığında yaptığım ilk kira kontratımız, ki sabah yazdığımdan beri bunun bir saçmalık olduğunu biliyordum. O kızın tek bir kurala bile uymasına gerek yoktu, tek bir kuruş bile ödemesine gerek yoktu, çünkü derinlerde bir yerde onun kalması için yanıp tutuşan o yalnız yanım vardı.

Indy en yeni eklentiyi kaldırır.

"İlk satır kalemi," diyor ve bir kalem alıp kâğıdın üzerinde gezdiriyor. "Kira."

"Blue, evin tamamı bize ait."

Beni görmezden geliyor. "Her sabah en az iki 'seni seviyorum'a ihtiyacım olacak ve yatmadan önce bir tane daha. Biraz muhtacımdır, bilirsin. Onaylayıcı sözler falan. Ve gerçekten bir ev içi kütüphane kurmalıyız, belki de kış için arkada bir sera."

Göğsümde bir kahkaha yükseliyor. "Sanırım bu ödeme şekliyle başa çıkabilirim."

"Bu kolay oldu. Şimdi devam edelim. Kurallar." Kelimeyi yazıyor, onun için yaptığım kira kontratıyla birebir eşleşiyor.

"Kurallarınız nedir, Ind?"

Yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, karşımda eriyor. "En mutlu hayatlarımızı burada yaşıyoruz. Sen ve ben. Her zaman sadece sen ve ben olsak bile. Geleceğimizde çocuklar olmasa bile, birbirimizi bulduğumuz için ne kadar minnettar olduğumuzu hatırlarız."

Daha fazla katılamazdım. "Anlaştık."

"Ama aynı zamanda." Tek bir parmağını kaldırıyor. "Bu evin her odasını doldurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Sabah, öğleden sonra ve akşamdan bahsediyorum. Basketbol için çok antrenman yaptığınızı mı sanıyorsunuz?" Küçümseyerek gülüyor. "Bu hiçbir şey, Shay."

Taburemden kalkıp adanın etrafında dönerek onunla buluşurken artık kendime engel olamıyorum. Kalçalarını kavrayıp omzunun üstünden öpüyorum. "Anlaştık."

Yüzünü bana döndü. "Ryan, bilmeni isterim ki Rio'da kalırken senin benim için doğru kiĢi olup olmadığını düĢünmek zorunda değildim. Seni ne kadar çok istediğim ya da seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili hiçbir soru yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Şaşırtıcı ama bu beni hiç ilgilendirmedi. Indy bana her zaman istendiğimi hissettirdi ve eminim ki beni isterken geleceğimizin farklı yönlere gittiğine inanmak onun için işleri daha da kötüleştirdi.

"Biliyorum."

"Ve son birkaç gündür aramadım çünkü bitmiş bir evle sana sürpriz yapmak istiyordum ama sen gider gitmez düşünecek bir şeyim kalmadı."

"İnanılmaz görünüyor."

"Şey." Bana suçlu bir gülümseme fırlattı. "Sadece üç günüm vardı, bu yüzden ikinci kattaki yatak odalarında küçük bir dağınıklık saklıyor olabilirim."

Eğilip alnımı onunkine dayadım. "Seni seviyorum."

"Tanrım, seni çok seviyorum," diyor, ellerini boynuma dolayarak parmaklarını birbirine geçiriyor. "Seni çok özledim. Korkularımı anladığın ve onlara sabırla yaklaştığın için teşekkür ederim. Hayatta istediğim her şeyi hak ettiğimi hissettiriyorsun. Nereden geldiğini ya da senin tarafından sevildiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama Ryan, sana tapıyorum."

"Sen öylesin. Kendin için hayal etmeyi başardığın her küçük şeyi hak ediyorsun. Senden uzak olmaktan nefret ediyordum Ind, ama istediğin şeyler için ayağa kalktığını görmek hoşuma gidiyordu. Bunu yapmaktan vazgeçme. Karşındaki ben olsam bile, daha azıyla yetinme."

Ayak parmaklarının üzerinde uzanıp beni öpüyor. Yumuşakça, hızlıca. "Sana teşekkür etmeye başlamamın bir yolu olduğunu bile sanmıyorum. Bu ev için, geleceğimizi planladığın için."

"Bana taşınmayı teklif ederek başlayabilirsin."

Düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor. "Bilmiyorum. O kadar uzun zamandır çıkmıyoruz. Sence de birlikte yaşamak için çok erken değil mi?"

Ben kaşlarımı kaldırırken Indy muzip gülümsemesini engelleyemiyor. "Kendini komik mi sanıyorsun?"

Onu kucağıma alıp adaya oturttuğumda kendini komik bularak kıkırdıyor. Bacaklarının arasına girip dudaklarımı onunkilerden sadece birkaç santim uzakta tutuyorum. "Bana sor."

Kollarını omuzlarıma doluyor. "Ne dersin, Shay? Ev arkadaşım olmak ister misin? Bu büyük, güzel evde benimle saklanır mısın?"

"Bence bu doğru bir hamle gibi görünüyor."

Parmaklarımı saçlarından geçirerek onu kendime çekiyorum, alınları ve burunları birbirine değiyor.

"Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim," diye fısıldıyor dudaklarıma. Tanıdığım en sadık kadından gelen bir söz bu.

"Sonsuza kadar, Mavi."

Ağzı benimkiyle buluştuğunda kendimi kaybettim. Dudaklarını yumuşakça çekiyor, dilini gezdiriyor. Sıcacık ve tadı cennet gibi. Hindistan cevizi sabunu tenine sinmiş, içime çekebildiğim kadar çekiyorum ve vücuduma onun burada olduğunu hatırlatıyorum. İyi olduğumuzu.

İş için yoldayken ya da o yanımdayken Indy'yi öpmeden üç günden çok daha uzun süre geçirdim, ama bu kasıtlı mesafe işkence gibiydi. Şimdi onu mutfağımızda öpmek, sanki ilk kez öpüyormuşum gibi hissettiriyor ve asla bitmeyeceğine dair bir güvence veriyor.

Bacakları belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ereksiyonumun çıkıntısı amına sürtünürken güzel sundress elbisesi kalçalarının etrafında toplanıyor ve Indy'nin bu ev için ilk planı her odayı dekore etmek olsa da, benim planım bulabildiğim her düz yüzeyi vaftiz etmek. Bu ev apartman dairesinin on katı büyüklüğünde, bu yüzden birkaç gün sürebilir, ama ben meydan okumaya hazırım.

Avuç içimi kalçasına doğru kaydırarak, parmaklarım elbisesinin eteğinin altına inene kadar etini sıkıyor ve yoğuruyorum. İpek ya da dantel, koparmam gereken bir şey arıyorum ama kalça kemiğinin üzerinde yumuşak bir tenden başka bir şey yok.

"Bu gece külot yok mu?"

Tezgâhın kenarından kayıyor, ortasını ereksiyonuma sürtmek için getiriyor ve şimdi üzerinde hiçbir şey olmadığını bildiğim için elbisesini kaldırıyorum, yumuşak, muhtaç amının bana karşı kıvranmasını izliyorum.

"Senin için daha kolay erişim," diye nefes veriyor.

Kemerimi kurcalarken dudakları boynuma ve çeneme değiyor, öpüyor ve ısırıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve çalışmasına izin veriyorum.

Beni fermuardan kurtarıyor ve elini hızla külotumun içine daldırıp beni yakalıyor.

"*Siktir,*" diye nefes veriyorum.

"Bu gece takımını play-off'lara soktun."

"Bu benim ödülüm mü?"

"Onlardan biri." Boğazımı öpüyor. "Bir sürü ödülün olacak, Shay. Bana bir ev aldığına göre, seni evin her odasında uçurmamın adil olacağını düşündüm."

"Dizlerinin üzerinde çok güzel duruyorsun, bebeğim." "Mmm, teşekkür ederim."

Etrafıma bir yumruk sarıyor, okşuyor ve büküyor, ama beni külotumdan kurtaramadan önce onu tezgahtan alıp merdivenlere taşıyorum. Her ne kadar onu mutfak adasında, yerde, kanepede, lanet olası arka verandada becermek istesem de, bunu ilk kez yaptığımızda, çılgınca ya da aceleyle olmasını istemiyorum. Her anının tadını çıkarmak istiyorum.

Onu tutarken, yeni yatak odamızdaki yatağa tırmanıyorum. *Yeni evimizdeki*.

Kahretsin, bunu söylemek iyi hissettiriyor.

Dönerek, yatağa uzanırken onu üstüme çektim. "Ne oluyor be?"

Duraklıyor, elleri göğsümde. "Neyin var?"

"Bu yatak neden bu kadar rahat? Hep böyle rahat mıydı?"

Gülüyor. "Evet, her zaman bu kadar rahat olmuştur. Oda arkadaşıma nereden aldığını sorup size haber vereceğim."

Elbisesinin eteğini bulup başının üzerinden kaldırıyorum. "Sana benimkinden yüz kat daha iyi bir yatak aldığıma ve içinde hiç uyumadığıma inanamıyorum."

Indy'nin göğüsleri arkasına uzanıp sütyenini açtığında biraz zıplıyor ve anında ellerim üzerlerinde oluyor. Meme uçlarını ellerimle yuvarlıyorum.

küçük bir çimdik atmadan önce başparmaklarını. Bunun üzerine dudağını ısırıyor ve kalçalarını sikimin üzerinde dolaştırıyor.

"Çıkar şu pantolonu üzerimden, Ind."

Yapıyor, boxer külotumu da onlarla birlikte çekiyor. Kendi gömleğimi çıkarıyorum ve tek bir hareketle onu sırtüstü yatırıp yüzümü bacaklarının arasına koyuyorum. Dilimin uzun, durgun vuruşlarıyla onu tadıyor ve yalıyorum. Amını öpüyorum. Klitorisini emiyorum.

Sırtını yataktan kaldırırken kollarımı çekiyor, kalçaları yüzüme doğru sallanıyor. Sırılsıklam ve muhtaç. Klitorisi şişmiş ve yalvarıyor, ama ben onu boşaltamadan, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni durduruyor.

Nefesleri düzensiz. "Seninle gelmek istiyorum."

Indy'nin kahverengi gözleri bana yalvarıyor, yanakları ve göğsü kızarıyor. Tam üstüne tırmanıyorum, karnına, göğüslerine ve boğazına giden yolu öpüyorum. Aletim çekirdeğine doğru kayıyor, onun uyarılmasıyla kaplanıyor.

İkimiz de izliyoruz.

"Seni seviyorum Ryan," diyor, birdenbire ortaya çıkmış gibi.

Ama rastgele değil. Yıllarca kendime asla yapmayacağımı söylediğim bir şeyi yapmak üzere olduğumuzu biliyor. Asla yeterince güvendiğim bir kadına sahip olamayacağımı. Asla bir ailem olmayacaktı. Bir düğmeyi çevirmek kadar kolay değil, ama çıplak tenimi bir kez daha onunkine sürdüğüm anda, onun için geçerli olmayan tüm eski korkular pencereden dışarı çıkıyor.

"Tak onu, Blue. Seni izlememe izin ver."

Ama bunu yapmadan önce, uzanıp beni öpüyor. Yavaşça, derinden. Sonra sikimi alıyor, ortalıyor ve aramızda hiçbir engel olmadan içine itiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum, sadece ucum içinde.

Çok sıkı, sıcak ve ıslak ve bu his neredeyse çok fazla. Onun kaygan teni benimkinin üzerinde.

"Siktir, Ind. Çok iyi hissediyorsun."

"Daha fazla," diye yalvarıyor, tam buraya gelmek üzere olduğumu bilmeden.

Bacaklarını kalçalarıma doluyor ve içine girmekten başka çarem kalmıyor. Bunu yaptığımda en güzel çığlığı atıyor ve ben onu tekrar duymak istiyorum. Bu sefer daha yüksek sesle. Kilometrelerce ötede onun sikimi alışını duyacak kimse yok.

Kalçalarımı yuvarlayarak dışarı çekiyorum ve tekrar içeri itiyorum, her seferinde pelvisimle klitorisini ovuşturduğumdan emin oluyorum. Başı yastığa doğru geri itiliyor ve bana boğazının sütununu emme ve kemirme fırsatı veriyor.

"Beni mahvedeceksin," diye inliyor.

"Ben zaten aldım. Bu benim." İçine doğru

itiyorum. İnliyor.

"Anlat bana."

Tekrar ittim.

"Bana her parçanın benim olduğunu

söyle." "*Evet*. Ben seninim. Her zaman

senin olacağım."

Tempomu düşürerek göğsümü onunkine bastırıyorum, dudaklarını öpüyorum ve kulağına onun hakkında taptığım her şeyi fısıldıyorum. Kollarını bana doluyor ve ben de aynısını yapıyorum, ellerimi vücudu ile yatağın arasına sıkıştırarak onu mümkün olduğunca sıkı tutuyorum ve vücudumun ona onu ne kadar sevdiğimi göstermesine izin veriyorum.

Ve sonra o geliyor.

Çok güzel. Çok sessiz, sanki sadece onunla deneyimlemem içinmiş gibi.

Bunu yaparken gözlerini benden ayırmıyor ve ben de onu izliyorum. Ağzı düşüyor, kasları kasılıyor. Ve sonra o kaslar etrafımda geriliyor, sikimi sıkıyor ve kendi orgazmımı dışarı çekiyor.

İçine bir kez daha itiyorum ve boşalıyorum.

Bu ezici. Onun teni benimkinin üzerinde. Bu kadını ne kadar çok seviyorum. Vücudu vermem gereken her son damlayı çekerken bulanık görüşten neredeyse başım dönüyor. Aynı anda hem coşkulu hem de sakinleştirici. Bu kadın beni mahvetti.

O daireye girdiği gün, kısa bir süre sonra beni hayata döndürdü ve ben onunum. Her zaman onun oldum.

Üstüne düştüğümde bana sarılıyor, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum boynuna. "Seni seviyorum."

Yavaşça çekiyorum ve döllerimin vücudundan aşağıya damlayışını izliyorum. Tek bir parmağımla topluyorum, tekrar içeri itiyorum ve beni içindeymişim gibi hissetmesini seviyorum.

Hırladığımdan falan oldukça eminim. Bilmiyorum. Önümdeki manzara karşısında boğazımdan sahiplenici bir mağara adamı sesi çıkıyor.

"Az önce bir üreme saplantısı mı geliştirdin, Shay?"

Hızla başımı sallayarak gözlerimi açık bacaklarına kilitliyorum. "Sanırım öyle.

Bana bir onluk ver ve bunu tekrar yapalım."

Gülüyor, kulaklarımı gıdıklayan çok hoş bir ses.

Bütün gece burada, evimizde hayatımın aşkıyla çıplak kalacağım. Ya da en azından kapı çalmadan önce planladığım şey buydu.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Kim o?"

Indy'nin başı komodinin üzerindeki saate gider. "Oh kahretsin! Onlara bir saat daha geç haber vermeliydim!"

Çılgınca yataktan atlıyor, sutyenini ve elbisesini kapıp fırlatıyor.

üzerinde.

Neden bilmiyorum ama onu takip ettim, olabildiğince çabuk giyinmeye çalıştım.

Mümkün. "Kime söyledin?"

Suçluluk duygusuyla omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Herkes." "Herkes mi?"

"Bizim çevremizdeki herkes. Bu evi şehrin karmaşasından uzaklaşmak için aldın ama aynı zamanda sürekli izlendiğini hissetmeden arkadaşlarınla ve ailenle vakit geçirebileceğin bir yer istediğin için aldın. Düşündüm ki" - duraksıyor- "içeri girmek için daha iyi bir yol yok

Chicago'nun altı yıl sonra ilk kez playofflara kalmasını kutlamaktan daha önemli."

Kapı zili tekrar çalıyor ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Ön kapıyı açtığında Indy sütyenini düzeltiyor ve ben de pantolonumun fermuarını kapatmaya odaklanıyorum ki Zanders ve kız kardeşimi ön basamakta beklerken buluyorum.

"İkiniz de yeni sikilmiş gibi görünüyorsunuz." Zanders evime girmeden önce yanağımı okşadı.

"İkinizi de kucaklardım" - kız kardeşim ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı

-"Ama bu sefer pas geçeceğim."

İkisi mutfağa gitti ve Indy ile beni antrede yalnız bıraktılar.

"Kutlama yapabilir miyiz?" diye soruyor gözlerinde heyecanlı bir ışıltıyla.

Bu evi onun ev sahipliği yapması için aldım. İstediği kadar insanı ağırlasın diye. Eminim biraz yalnız bir kurt olmaya devam edeceğim, yalnız zamanım onu da kapsadığı sürece yalnız kalmak isteyeceğim. Ancak Indy, her ne kadar sessizlikten memnun olmayı öğrenmiş olsa da, her zaman sosyal bir kelebek olacak.

Burayı onu tüm dünyadan saklamak için almadım, dünyamızı bize getirebilsin diye aldım.

"Lütfen?"

Yalan söylemeyeceğim ve arenadan ayrıldığımda bu gecenin tamamlandığını hissettiğimi söyleyemeyeceğim. Ligin geri kalanı için bu sadece bir galibiyet olsa da, takım arkadaşlarım için, benim için her şey demek ve başarımızı henüz kutlamadık.

Çenesini kenetleyerek onu bir kez daha öpüyorum ve ağzına gülümsüyorum. "Evet, Blue, hadi kutlayalım."

Ev takım arkadaşlarımla dolu. İçkiler akıyor ve Indy dağıtmak için elinde meze tepsileriyle evin içinde süzülürken yiyecekler sürekli döngü halinde.

Dom ve annesinin yanı sıra Leon ve diğer çocuklar da burada. Morgan'lar bile geldi. Ethan ve Annie, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle arka bahçede koşuşturan üç kızlarını da getirdiler. Ethan'ın kayınvalidesi mutfakta Indy'ye, Ethan'ın ev sahipliği yaptığı takım yemeklerinden sonra benim ve çocukların eve götürmesi için gruplar halinde yaptığı gizli *kimchi jjigae* tarifini öğretiyordu. Bu benim en sevdiğim rahat yemek ve Indy Bayan Jeong'un tariflerini öğrenirken dikkatli olmalı çünkü eğer orijinalinin yarısı kadar lezzetli olurlarsa, hayatımızın geri kalanında yemeklerimizi pişiren kişi o olacak.

Kapı yine çalıyor ama bize başka kimlerin katılabileceğinden emin değilim. Chicago'dan bizim için önemli olan herkes burada, ama kapıyı açmaya gittiğimde Indy peşimden koşuyor, böylece birlikte yapabiliyoruz.

Kapı kısmen açılır açılmaz "Anne!" diye haykırıyor ve kendini Abigale'nin kollarına atıyor.

"Oh, seni özledim, Ind!"

Babasına doğru dönerek, öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak hemen konsantre oluyorum. Ellerimi üst üste koyarak düz bir şekilde açıyorum ve baskın elimin avuç içini baskın olmayan elimin üzerine, birbirlerine dik olacak şekilde kaydırıyorum. Sonra Tim'i işaret etmeden önce "tanış" işareti yapıyorum.

Tanıştığımıza memnun oldum.

Devam ediyorum ve Indy'nin yanlış imza atarsam beni düzeltmesi gerekebilir diye yüksek sesle konuşuyorum. "*Evimize hoş geldiniz.*"

Tim yavaşça bana dönmeden önce gururla gülümsüyor. *"Kızım ele avuca sığmıyor mu?"*

"En iyi avuç dolusu."

Kıkırdıyor. *"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."*

Bu kez işaret ederken sesimi kullanmıyorum, bu konuşmanın sadece Indy'nin babası ve benim aramda kalmasını istiyorum. *"Onu seviyorum. O benim tüm dünyam. En iyi arkadaşım."*

Tim beni kucaklamadan önce düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Tim kızına biraz ilgi göstermeye baÇladığında Abigale, "Ryan," diye gülümsüyor. "Tam zamanında."

Aylardır her Salı öğleden sonrasını Facetime'da geçirdiğim kadına sarılıyorum. "İkinizin bu gece buraya uçacağınızı bilmiyordum."

"Birkaç hafta içinde gelmemiz gerekiyordu, ama sonra Indy bize evden ve partiden bahsetti, biz de seyahatimizi değiştirdik. Ev çok güzel Ryan. İyi iş çıkarmışsın."

Konuşurken sözlerini kocası için işaret ediyor, sonra da eski dostlarmışız gibi göğsümü okşuyor ve açıkçası ben de öyle hissediyorum. Ivers'ların hepsi de etrafındakileri rahat ve hoş hissettirmek için harika bir iş çıkarıyor.

Ailesine yeni evimizi gezdirirken Indy'nin eli benimkine kayıyor.

Tim sohbet ederken işaretlerini benim için yavaş ve net tutuyor. Hala o kadar yeniyim ki Indy ve annesi gerektiğinde benim için çeviri yapıyorlar, ancak onunla tamamen kendi başıma iletişim kurabildiğim birçok kez oldu.

Konuşmamız yardım almadan akıp gittiğinde içimde bir gurur ve başarı patlaması oluyor ve akıcı konuştuğum günü iple çekiyorum.

Tekrar işaret ediyor ama sorusunun tamamını anlayamıyorum. *Galibiyet* ve *oyun işaretlerini* tanıyorum. Ama Tim'in daha önce hiç görmediğim bir işareti var.

Koruma işaretine benziyor, ancak baskın elinde işaret ve orta parmakları "R" harfi gibi çaprazlanmış.

"Oh," diye ciyaklar Indy. Kalın kalın yutkunuyor. "Evet, Ryan oyunu kazandı."

Konuşurken babasına işaret ediyor ve yine aynı bilinmeyen işareti görüyorum ama ismimin parmakla yazılması yerine kullanıldığını fark ediyorum.

Tim bana dönüyor, işaret ediyor, sonra parmaklarıyla aynı anda "R" harfini oluşturarak *koruma* kelimesini tekrar işaret ediyor. Tekrar bana işaret ediyor.

"*Ben Ryan mıyım?*" Adım için onun işaretini kullanarak soruyorum. Gülümseyerek başını sallıyor.

Abigale bana bakarken başını Tim'in omzuna yaslıyor. "*Bu benim işaret ismim mi?*" Ona elimden geldiğince iyi bir şekilde soruyorum. "*Evet.*"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum, işaret ediyorum ve "*Teşekkür ederim*" diyorum.

"*Hayır. Teşekkür ederim.*"

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Ne anlama geldiğini biliyorum. Kızımı koruduğun için, kızımı sevdiğin için teşekkür ederim. Ama bu gecenin ilerleyen saatlerinde, umarım kızıyla *evlenmek için* onayını istedikten hemen sonra teşekkür eden ben olacağım.

İmzalamayı öğrendiğim ilk soru buydu, bu yüzden bir süredir pratik yaptığımı söyleyebilirsiniz.

Spor çantamdan bir Sharpie alarak Rio'yu kız kardeşim, Zanders, Kai ve oğlu Max ile birlikte arka verandada otururken buluyorum.

"Tamam, neyi imzalıyorum?"

Başını bana çeviriyor, yeşil gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Kızımın senin evinde kalmasına izin verdin, onunla ilgilendin ve onu buraya getirdin. En azından bunu yapabilirim."

Rio rahatça omuz silkiyor, sanki onunla ilk tanıştığımdan beri bu anı düşünmüyormuş gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyor. "Üzerimde imzalayabileceğim bir şey yok."

"Hayır mı? Pekala, denedim."

"Bekle! Arabada iki formam ve bir posterim var. Ayrıca üzerinde senin olduğun eski bir Wheaties mısır gevreği kutusu da var." Hızla oturduğu yerden kalktı. "O kalemi yerine koyma!"

Geri kalanımız, ön kapıya ulaşmak için takım arkadaşlarımdan kaçarak evin içinde koşarken siyah buklelerinin onunla birlikte zıplamasını izleyerek gülmekten kendimizi alamıyoruz.

Zanders garip bir gurur duygusuyla, "O benim takım arkadaşım," diyor.

Onun sandalyesini çalarak Kai, Zanders ve kız kardeşimin oluşturduğu çemberin içinde tamamen huzurlu bir şekilde oturuyorum.

"Mutlusun." Stevie usulca gülümser. "Sana çok yakıştı, Ry."

Başımı arkaya yaslayıp Ethan'ın arka bahçede oynayan çocuklarının ve iyi vakit geçiren takım arkadaşlarımın seslerinin kulaklarımı doldurmasına izin veriyorum. "Öyleyim. Sahip olabileceğimi bilmediğim her şey bu."

Arka kapıdan baktığımda Indy'nin daha fazla içki doldurduğunu görüyorum ve bu kız kendi evinde bir araya geldiği için daha heyecanlı görünemezdi.

"Indy de mutlu, değil mi?" Neden sorma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum, sanırım sadece onay duymak hoşuma gidiyor.

"Çok heyecanlıydı, bu geceyi senin için planlıyordu. Onu son üç gündür görmeliydin Ryan."

"Peki ya kaybedersek?"

"Ne olursa olsun bir parti veriyordu. Yine de muhtemelen biraz daha fazla içki olurdu."

Ethan ve Annie grubumuza katıldı.

"Ev inanılmaz görünüyor, Ryan," diyor Annie.

"Her şey Indy'deydi."

"Kızlar burayı çok seviyor." Ethan, üç kızının buraya geldiklerinden beri birbirlerini kovalamayı bırakmadıkları arka bahçeye doğru başını sallıyor.

"Sizler buraya taşınmalısınız. Şehirden uzaklaşın. Bu kasabanın harika bir okul bölgesi var."

Annie'nin kaşları kalkıyor. "Harika bir okul bölgesi mi? Neden buna baktın, ha?"

Omuz silkiyorum.

"Ryan Shay, Indy hamile mi?"

"Henüz değil."

Ethan hareketsiz. "Daha değil mi?!"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Deniyoruz."

Stevie'yle göz göze geliyorum ve karşıdan dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kalkıyor. Bunu söylememe gerek yok. İkiz beyinlerimiz basit bir bakışla onun yanında bir aile kurma fırsatını kaçırmak istemediğimi anlatabiliyor.

"Ben de apartman dairesinden taşınıyorum," diye duyurdu Kai. "Yeni bir ev aldım."

Max göğsünde mışıl mışıl uyurken tüm gözler ona

çevrilir. "Sen mi yaptın?"

"Max gittikçe büyüyor. Yakında yürümeye başlayacak ve beyzbol sezonunun başlamasıyla birlikte çok daha fazla yardıma ihtiyacım olacak. Dairemiz artık bize dar gelmeye başladı."

"Ann, buraya taşınmalıyız," diyor Ethan. "Kızlar buna bayılır." "Sen

emekli olsan ve biz de taşınsak nasıl olur?"

Ethan bana bakıyor. "Bu seferki senden Ryan. O şampiyonluk yüzüğünü bana getirmen gerekecek, böylece onu sonsuza dek asabilirim."

Onun şişesini kendi şişemle şerefe yaptım. "Hadi yapalım şu işi."

Sohbet etrafımda akmaya devam ederken Indy'nin takım arkadaşlarım ve Morgan'larla sohbetini izliyorum. Evin etrafında bir tur daha atıyor. Kendine güvenen kız arkadaşım, başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını görmek için evinde takılan basketbolcuların küçük çemberlerine girmekten çekinmiyor.

"Ind!" Açık arka kapıdan geçerken sesleniyorum. "Gel benimle otur."

Yaptığı işi bırakıp dışarı çıkıyor ve kucağıma oturuyor. Dizlerini göğsüne doğru çekerek, o küçük elbisenin içinde onu sıcak tutmayı umarak sarıyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Fısıldıyorum.

Omzuma bırakmadan önce başını sallıyor. "Çok eğleniyorum."

"Ben de."

Bana baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bunu benim için planladığın için teşekkür ederim." "Mutlu olduğun için mutluyum."

"Mutlu *olduğumuz* için mutluyum."

Indy ve ben birbirimizin zıttı olabiliriz ama ilk başta düşündüğümden daha çok birbirimize benziyoruz. Sevdiklerimizi önemsiyoruz. O besleyici ve ben korumacıyım, ama hepsi ortak bir paydada birleşiyor: çok seviyoruz.

Ailemiz ve arkadaşlarımız arasındaki sohbete geri döndüğümüzde kollarını omuzlarımın üzerinde sallıyor.

"Kai, bahar antrenmanına ne zaman gidiyorsunuz?" diye soruyor. "Gelecek hafta Arizona'ya gidiyoruz."

"Peki ya Max?"

Bu, Kai'nin kapısına bırakılan bebeğin oğlu olduğunu öğrendikten sonraki ilk beyzbol sezonu ve MLB'deki en büyük isimlerden biri olmasına rağmen ilk önceliği Max. Oğlunu tek başına büyütürken yoğun beyzbol programını dengelemenin zor olacağını tahmin ediyorum.

"Hâlâ işe yarayacak bir dadı arıyorum." "O zaman hepsini kovmayı bırak," diye gülüyorum.

"Elimde değil." Max'in başına bir öpücük konduruyor. "Onun yanında kimseye güvenmiyorum." Indy'ye bakar. "Hey, Ind..."

"Sormayı aklından bile geçirme," diye araya girdim o daha kabul etmeden. "Ama gerçekten çok tatlı," diye masumca ekledi Kai.

Indy iç geçirir. "En tatlısı."

Bizi başından savıyor. "Takımla seyahat etmeye ve çılgın maç programımıza katlanmaya istekli birine ihtiyacım var. Ve ben senin

erkek arkadaşım seni bütün bir yaz boyunca çalmama izin verirdi." Onu daha sıkı sarıyorum. "Evet, hiç şansın yok."

Indy başını benimkine yaslayıp sessizce konuşmaya başladığında grup kendi arasında konuşmaya devam ediyor. "Bütün yaz seninle evde olacağım için heyecanlıyım, ikimiz de iş için seyahat etmeyeceğiz."

"Sonsuza dek seninle evde olacağım için heyecanlıyım, Blue."

Gülümsüyor, yumuşak kahverengi gözleri büyük bir sevgiyle dolu. "Sonsuza dek kulağa mükemmel geliyor."

Sonsuza dek kulağa mükemmel geliyor.

İnsanlarımla, kız arkadaşımla ve playoff yolunda ilerleyen takımımla daha mutlu olamazdım. Bu hayat, bu ev, bu ilişki asla istememe izin vermediğim her şey ve hayal edebileceğimi bildiğimden çok daha fazlası.

EPİLOG

Dört Yıl Sonra

Terli küçük başını omzumdan kaldırıyorum. Benim bir izim

Öğleden sonraki uykusundan uyandığında gömleği yanağını buruşturuyor. Kız kardeşi Navy bir saatten fazladır uyanık, United Center'daki aile locamızın etrafında koşturuyor.

Çok sık olmuyor ama sezonda en az bir kez Ryan ve Zanders aynı gün evlerinde maç yapacaklar. Onlar arenayı hokey pistinden basketbol sahasına dönüştürürken öğleden sonrayı evde geçirmeye niyetliydim ama çocuklar amcalarının maçından sonra uykuya daldılar ve uyku saatini bozmaya cesaret edemezdim.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" Zanders, en sevdiğim yeğenimi taşırken odaya dalarak soruyor.

Taylor Shay Zanders benim *tek* yeğenim, aynı Navy'nin onun olduğu gibi.

"Biraz huysuz." Küçük kızımın saçları uykusundan dağılmış ve gözleri ağlamaktan şişmiş. "Donanma, maç başlamadan önce babamı görmeye gideceğiz, söz veriyorum."

Babasının kızı Ryan'ın işe gitmesinden nefret eder. Sadece alt kattaki soyunma odasında olmasına ve tüm sabahı onunla birlikte amcasının maçını izleyerek geçirmesine rağmen, bu onun için asla yeterli bir zaman değil.

Onun için de yeterli zaman değil.

Iverson benim rahat erkeğim, Navy ise duygusal kızım. İkisi de iki yaşından biraz büyük ve tamamen tanımlanmış ama zıt kişiliklere sahipler.

Zanders kızı Taylor'ı benimkini teselli edebilmesi için bana uzatıyor.

"Merhaba, Tay Tay."

"Japon balığı?" diye soruyor, elini Iverson'a uzatarak.

Iverson gülümser ve avucundan bir tane alır.

"Bebek Iverson uyuyor mu?" diye

sordu. "Uyuyordu. Yeni uyandı."

Tay sanki onu tekrar uyutuyormuş gibi başını okşuyor. Kız her iki kuzenini de çok seviyor.

Ona bebek Iverson diyor ama o ailenin sadece üç aylık bebeği. Ryan ve ben eve taşınır taşınmaz gebe kalmayı denemeye başladık, ancak çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde işe yaramadı. İlk yumurta toplama işlemimi yaptığımda, tüm süreçten sadece bir embriyo ile çıktık, bu yüzden o yıl daha sonra ikinci bir yumurta toplama işlemi yaptım. Yine, her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra, sadece bir tane daha canlı embriyo elde ettik.

Hemen bir tane transfer ettik ve ne yazık ki ilk denememiz başarısız oldu.

Çok zorlandım. O aylar çok zordu. Kendimi hayal kırıklığına uğratıyormuşum, Ryan'ı hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissettim ama o bana daha fazla destek olamazdı. Koruyucu aile ve evlat edinme seçeneklerini araştırmaya başlarken gözünü bile kırpmadı. İhtiyacı olan birine güvenli ve sevgi dolu bir yuva sağlamaktan başka bir şey istemiyorduk. Biyolojik ebeveynleri kendi ayakları üzerinde durana kadar onlar için sadece bir durak olsak bile. Biyolojik ya da biyolojik olmayan arasında asla bir fark görmedik. Onları her şeyimizle severdik.

Tüm süreç uzun ve zaman alıcıydı ve biz bu süreçten geçerken, sonunda kendimi zihinsel olarak hazır hissettiğim bir noktaya geldim.

Son embriyomuzu transfer etmeye çalışıyorum.

İşe yaradı. Sonunda oğlumuza hamileydim ve anne baba olacağımızı öğrendiğim o günkü kadar sevinç ve heyecan duymamıştım.

Ta ki yaklaşık iki hafta sonra bir anne adayının bizimle görüşmek istediği haberini alana kadar. Sonu gelmeyen konuşmalardan ve her seçeneği araştırdıktan, sadece bebek için değil anne için de en iyi seçim olduğumuzdan emin olduktan sonra, aynı açıklanamaz sevgi beni bir kez daha sarmıştı.

Navy Renee kardeşinden sadece üç ay önce dünyaya geldi. Yeni Shay kardeşler biyolojik ikiz olmayabilirler ama öyleymiş gibi yetiştirilecekler. Okulda aynı sınıfı ve umarım aynı arkadaş grubunu paylaşacaklar. Ve eğer şanslıysak, Ryan ve Stevie'nin olduğu kadar yakın kalacaklar.

Tam o sırada, ben en iyi arkadaşımı düşünürken, o ve Rio kutumuzda bize katıldılar.

Tüm sezon boyunca, United Center'daki Zanders ve Shay aile locası burası. O gece Chicago'nun hangi takımının oynadığı önemli değil, burası bizim.

Stevie içeri girerken kızımın yanağına bir öpücük konduruyor, kızım da amcasıyla birlikte odanın içinde dans ederken kıkırdıyor ve mutlu oluyor.

"Bir galibiyet geride kaldı. Bir tane kaldı." Yanıma oturdu. "Tay Tay, Ry Amca bu gece kaç sayı atacak?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Yüz!"

"Yüz mü? Kendinden çok emin."

Yılın abartısı. Taylor Zanders h e m k e n d i n d e n emin hem de bir o kadar tatlı.

"Evet, babamın kazandığı gibi kazanıyorlar."

"Ve Rio Amca'nın kazanması gibi," diye araya giriyor Rio, diğer tarafımdaki sandalyeye o t u r a r a k. "Beni unutma, Tay."

"Rio Amca gol atamadı."

Ailenin en yeni komedyeni hepimizi alçakgönüllü tutma konusunda harika bir iş çıkarıyor ve ben de arkadaşıma gülmekten kendimi alamıyorum. Rio nadiren gol atar. Mavi çizgiyi Zanders ile paylaşıyor. Bir defans oyuncusunun takımın en skorer oyuncusu olması normal değil ama Taylor maçtan sonra babasına nadiren Rio'ya yaptığı gibi gol atamadığını hatırlatıyor.

"Evet, Tay, Rio Amca uzun zamandır gol atamadı."

Bana bir bakış fırlatarak, sadece bir kadınla ilgili olmadığını hatırlattı. Buz.

Rio DeLuca benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Aramızdaki bağ sadece Beş yıl önce tanıştığımızdan beri daha güçlü, ama adam dev gibi bir çocuk. Yirmi yedi yaşında, NHL'de altıncı yılını oynuyor ve evi *hâlâ* takımın parti evi.

Altın gibi bir kalbi var ama kadınlarla nasıl konuşulacağı konusunda hiçbir fikri yok.

Umarım bir gün birileri onun aptal dış görünüşünün ardındaki potansiyeli fark eder, ama aynı zamanda bunun gerçekleşmesi için biraz büyümesi de gerekebilir.

"Bu yılın uçuş ekibi nasıl?" Ben soruyorum.

Omuzlarını kaldırır. "Onlar siz ikiniz değilsiniz."

"Tatlım, biz yıllar önce bıraktık. Hayatına devam etmen gerekecek."

Yeşil gözleri önündeki sahaya odaklandı. "İkinizin de pes ettiğini kabul etmeyi reddediyorum."

"Üç yıl önce," diye ekliyorum

onun için. "Evet. Evet."

Her deplasmanda takımı görmeyi ne kadar özlesem de, ayrıldığım için mutluyum. Bırakmadan önce bir hokey sezonu daha uçtum. Ryan ve ben hamile kalmaya çalışıyorduk ve o yılın sonunda hamile kalmıştık. Ayrıca, Ryan Shay Vakfı yükselişe geçmişti ve ben de bu işin iş kısmını yürütüyordum.

Navy ve Iverson buradayken, işim tam zamanlı ve dikkatimi vermem gereken bir işti. Ryan'ın vakfı için çalışmanın her saniyesini çok sevdim. Eskiden bir yaz kampı olan şey, yıl boyunca süren bir tutku projesine dönüştü. Chicago'nun açık hava sahalarını temiz ve kullanılabilir tutmayı başardık, Ryan'ın spor ayakkabı bağışı başladığımızdan bu yana üç katına çıktı ve bir zamanlar yaz aylarında verilen öğle yemeği, ihtiyacı olanlara günlük okul sonrası yemeklerine dönüştü.

Son projemiz benim en sevdiklerimden biriydi. Chicago'daki devlet okullarının kütüphanelerinin yüzde otuzunu yeni ders kitapları ve araştırma araçlarıyla donatmayı başardık. Eğlenmek için okumak isteyen çocuklar için de pek çok yeni kitap var ve bu yıl en azından bir sonraki yüzde otuza ulaşmayı umuyoruz.

Okumak, Ryan ve benim ilk olarak bağ kurduğumuz bir şey ve aynı kitap zevkine sahip olmasak da, bir başkasının yerine geçebilmek ve bir hikayeyi onun bakış açısından okuyabilmek, sadece öğrenmeye ve okuryazarlığa yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda empatiyi de geliştiriyor.

NBA şampiyonu ve iki kez lig MVP'si olan Ryan Shay okullarına ya da oyun alanlarına gelip basket attığında, onlarla kitap okuduğunda ya da oynayacak ayakkabıları olduğundan emin olduğunda çocuklar kendilerini kaybediyor. Ryan Shay sadece Ryan Shay Vakfı'nın yüzü olmakla kalmıyor, aynı zamanda sahip olduğu her şeyi kendisini seven şehre geri vermek için harcayarak harika bir iş çıkarıyor.

"Günlük güncelleme,

Vee." "Kesinlikle

olmaz."

"Bu sabah duştayken-" "Durdur

şunu."

Çocukların kulaklarını kapatıyorum. "Ağabeyin beni cama öyle bir bastırdı ki, duş duvarında memelerimin kalıcı bir izi kaldığından eminim."

"Dört yıldan fazla oldu, Ind. Beni bu ıstıraptan kurtar."

"Yıllar önce sana bir söz vermiştim," diye hatırlatıyorum ona. "Sözüme sadık değilsem ben bir hiçim."

Stevie, Iverson'ı benden alıyor ve Tay kucağımda kendini daha da rahat hissediyor, başını geriye yaslayıp göğsüme uzanıyor.

"En sevdiğim adam nasıl?" Stevie yeğenine sorar.

"Ben iyiyim, tatlım!" Zanders odanın arkasından sesleniyor. Amcasıyla oynayan Navy'nin kıkırdaması kulaklarımı dolduruyor.

"Zee Amca kendini mi beğenmiş?" Stevie sesini yükseltiyor ve Iverson buna bayılıyor. Ona gülümsüyor, derin gamzeleri ve süt dişleriyle. "Evet, öyle! Ukala bir adam, değil mi?"

Yeğeninin yanaklarını öpücüklere boğuyor ve çocuklarımın ailelerini ne kadar çok sevdiklerini asla unutamayacağım. *Ben de* ailemi ne kadar çok seviyorum. Etrafımda en sevdiğim insanlar olduğu için, onlar da benim çocuklarımı sevdiğim gibi sevdikleri için ne kadar şanslıyım.

Onlara tapan büyükanne ve büyükbabaları, onlara kendi çocukları gibi davranan teyzeleri ve amcaları ve her boş anını ne kadar sevildiklerini bilmelerini sağlamak için harcayan bir babaları var.

Taylor kucağımda Stevie'nin sesine gülüyor. "Tay, annen bebek gibi mi konuşuyor?"

"Evet!" Kahkahasını bastırmak için ağzını kapatıyor. "Iverson bir bebek, ama ben artık bir bebek değilim."

"Sen değil misin?" Stevie iç geçiriyor. "Yine de hala *benim* bebeğimsin."

"Hayır!" Taylor gülüyor. "Ben üç yaşındayım." Annesinin bildiğinden emin olmak için parmaklarını kaldırıyor. "Iverson ve Navy iki yaşında. Onlar bebek."

"Ah. O zaman sanırım devre arasında Şeytan Danny'yi görmek istemezsin.
Sanırım sadece bebekler takım maskotlarına ilgi duyuyor."

Kucağıma oturuyor, kıvırcık saçları hareketle birlikte zıplıyor. "Hayır! Hayır!
Gitmek istiyorum!"

"Oh, tamam. Bebek olmadığını söylediğinde yanılmış olmalıyım. "

Yanağını omzuna yaklaştırıyor ve babasından ona geçen o arsız gülümsemeyi gösteriyor. "Ben *senin* bebeğinim."

Stevie gülüyor ve eğilip onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Evet, öylesin."

Stevie ve Zanders'ın işi bitmişti. Taylor doğdu ve aile tamamlandı. Rosie doğduğu andan itibaren ona takıntılıydı. Yakın zamanda bizimkine yakın bir eve taşındılar ve birkaç yavru daha sahiplendiler, ancak Taylor onların evreninin merkezi ve bu onlar için mükemmel çalışıyor. Esprili, çekici, tatlı ve bir kırbaç kadar keskin. Bu tehlikeli bir kombinasyon ve o büyüdükçe elleri dolu olacak. Ayrıca ela gözleri ve kıvırcık saçlarıyla çok çekici. Zee büyüdüğünde ve okuldaki herkes onun peşine düştüğünde kendi ilacının tadına bakacak.

"Donanma kızı!" Seslendim. "Maç başlamadan önce babanı görmek ister misin?"

Çıplak ayaklarını Zanders'ın üzerinden atlayarak danslarını şimdilik durduruyor. "Evet!"

"Baba?" Iverson sessizce sorar. "Basketbol." Elleriyle basketbol için Amerikan İşaret Dili işareti yapıyor.

Bu onun konuşmayı ve işaret etmeyi en sevdiği yeni kelime. Tüm heceleri tam olarak bilmiyor ama "B" sesiyle başladığını ve "top" ile bittiğini biliyor, ancak işareti sorunsuz bir şekilde kavradı. Her iki çocuğum da İngilizce konuşmayı öğrenirken ASL öğreniyor ve Ryan da artık akıcı bir şekilde konuşuyor. Babamın da torunlarının bizim gibi yeni kelimeler öğrenmesini deneyimlemesini seviyorum.

"Evet bebeğim, basketbol oynuyor ve Dom'u görebilirsin."

"Dom!"

O da bu kelimeyi seviyor.

Navy'nin eli bir elimde, Iverson'ın eli diğer elimde, yavaş adımlarla sahaya doğru ilerliyoruz.

tünellerden geçerek arenada yolumuzu buluyoruz. Acele etmiyoruz çünkü buradaki hemen hemen her personel çocukları isimleriyle tanıyor ve Navy göz kamaştırıcı Converse'lerini göstermek isterken Iverson gittiği her yere taşıdığı pelüş basketbol oyuncağını onlara atmak istiyor.

Beşlik çakıp el sallıyorlar ve sonunda Şeytanlar resmi ısınma hareketleri başlamadan önce etrafta şut atarken biz sahaya çıkıyoruz.

"Baba!" Navy onu görür görmez parmak uçlarında zıplıyor.

İşte orada, beş numara, terli ve tamamen benim. Ryan Shay yaşlandıkça daha da seksi oldu. Sahada hâlâ aynı kendinden emin ve kontrollü basketbolcu ve oynadığı her maçta onu koşarken izlemeye bayılıyorum. Ama evdeyken rahat ve kendini nasıl bırakacağını biliyor. Bu eve taşınmak pek çok nedenden dolayı harika oldu ama Ryan'a gerçekten de iki MVP şampiyonluğu olan basketbol süperstarını kapıda bırakacak kadar şehirden uzaklaşmasını sağladı.

Evdeyken hem baba hem de kocadır ve her ikisinde de çok başarılıdır.

"Baba!" Iverson, üzerinde Ryan'ın numarası olan küçük bir Shay forması giyerek yetişiyor.

Ryan sahada her zaman olduğu gibi tamamen odaklanmış durumda, Leon'un yanında top tutma alıştırmaları yapıyor. Leon önce bizi görüyor ve top sürmeye devam ederken Ryan'ın dikkatini çekerek başıyla bize doğru işaret ediyor.

Ryan başını kaldırıyor ve o ciddi ve soğukkanlı ifadesi eriyor, dudaklarında en sevdiğim gülümseme beliriyor. Çalıştığı iki topu da bırakıyor ve hiç düşünmeden koşarak yanımıza geliyor. Çocukların ellerini bırakıyorum ve onlar da son sürat Ryan'ın üzerine atılıyorlar, tabii bu küçük bacaklarıyla pek de hızlı sayılmaz. Ryan eğilip onları kucaklıyor, her iki koluna birer tane alıp ikisini de öpücüklere boğuyor.

Bu benim en sevdiğim manzara, üçü bir arada. Bütün gün oturup onları izleyebilir ve bu manzaradan asla yorulmayabilirim. Ryan Shay bir baba olarak sadece tatlı ve eğlenceli değil, aynı zamanda bunu yaparken cehennem gibi ateşli. Siz hiç 1.80 boyunda bir basketbolcuyu yeni doğmuş bebeğiyle ya da çocuk odasında üstsüz yatarken gördünüz mü?

Elleriyle beşik mi yapıyor? Çünkü ben yaptım ve size söyleyeyim, bu sonsuza dek hafızama kazınacak bir görüntü.

"Beni mi kesiyorsun, Shay?" Ryan ukala bir sırıtışla soruyor ve beni hayallerimden koparıyor.

İnkar etmenin faydası yok. "Evet."

Gözleri başımdan ayaklarımın altına kadar her yerimi tararken gülümsemesi daha da artıyor. Her ne kadar topuklu ayakkabılarımı hala seviyor olsam da, bugünlerde peşinden koşmam gereken birkaç küçük çocuğum var, bu yüzden sadece Ryan ve ben etkinliklere katıldığımızda veya randevu gecelerimizde gerçekten gün ışığını görüyorlar.

"Baba şimdi de basketbol mu oynuyor?" Iverson araya giriyor ve babasının vücudum üzerindeki bariz incelemesini kesiyor.

"Evet, dostum, tıpkı senin gibi."

Iverson doldurulmuş basketbol topunu etrafta sallıyor. Çocuk iki yaşındaki bir çocuk için atletik bir ucube, şimdiden atışlarının çoğunu evdeki mini potasında yapıyor ve minik scooter'ında her gün yeni numaralar öğreniyor. Dengesi ve koordinasyonu bu dünyanın dışında ve kendi yaş grubunda boy uzunluğu açısından doksan dokuzuncu yüzdelik dilimde yer alıyor. Ryan'ın mini beninin de bir gün babasının izinden gideceğine dair içimde sinsi bir şüphe var.

Dom arkalarından geliyor, kollarını önünde uzatarak dev bir çember gibi bir daire oluşturuyor.

"Bana nasıl sayı yapılacağını gösterebilir misin, küçük adam?"

Iverson doldurulmuş basketbol topunu Dom'un açık kollarına doğru fırlatıyor.

"İyi atıştı, adamım!" Ryan yüzünde büyük bir gururla tezahürat yapıyor.

Iverson kendini alkışladıktan sonra Ryan'ın takım arkadaşını işaret ediyor. "Dom!

Dom!"

Ryan oğlumuzu ona teslim ediyor ve Dom onu hemen gerçek potaya götürüyor, topu fileye atmasına yardım ediyor ve Dom bacaklarından tutarken küçük ellerini çemberin etrafına koyup asılıyor.

Navy, babasının tek çocuğu olmanın verdiği nadir fırsatı

değerlendirerek kollarını babasının boynuna doluyor ve başını omzuna gömüyor.

"Bugün benim muhtaç kızım mısın?" Ryan sessizce ona soruyor. "Bunu annenden mi öğrendin?"

Ryan'ın alaycı okyanus gözleri benimkileri

buluyor. "Evet."

"Seni seviyorum, Donanma kızı."

Gözlerini kapatırken küçük dudaklarının hafifçe eğilmesini izliyorum.

Navy benim tatlı bebeğim. Duygusal ama sert. Çok seviyor ve kardeşiyle iyi bir arkadaş. Kız gibi elbiselerimizi ve fiyonklarımızı seviyoruz ve en sevdiğimiz sabah etkinliğimiz birlikte kıyafetlerimizi seçmek. Ama yatma zamanı geldiğinde, uykuya dalmasının tek yolu babasının ona bir hikaye okumasıdır. Babasının iş için ülkenin diğer ucunda olması fark etmiyor, uykuya dalmadan önce Ryan'ın yüzünü görmesi gerekiyor. Bir maçtan önce soyunma odasından Facetime üzerinden ona kaç kez kitap okuduğunu sayamadım.

Ryan bunu seviyor. Evde olduğu gecelere değer veriyor ve yoldayken daha da büyük bir çaba sarf ediyor. Çocuklarımız için gerçekten daha iyi bir baba isteyemezdim.

Navy, Ethan'ın kızlarını koşarken yakalıyor. Ryan'ın omzundan başını kaldırıp vücudunu kıpırdatarak ayağa kalkıyor ve onlarla oynamak istiyor. Kızımız büyük kızlara hiçbir şekilde ayak uyduramıyor, ancak yavaşlama ve onun da dahil olduğundan emin olma konusunda iyiler.

Ethan'ı Ron Morgan'la sohbet ederken buluyorum ama Annie kızlarına ve benimkine göz kulak olurken bana el sallıyor.

Ethan sözüne sadık kaldı ve Devils geçen sezon ilk şampiyonluğunu elde ettikten sonra emekli oldu. Bir önceki yıl finallerin altıncı maçında kaybederek çok yaklaşmışlardı ama Ethan bir yıl daha dayandı ve kariyerini yüksek bir notla bitirdi.

Ryan onu sahada ve soyunma odasında özlüyor, ancak Ethan hala evlerinde oynadıkları maçların çoğuna geliyor ve takım yemeği düzenlediğimiz gecelerde evimize uğruyor. Şehir dışına ve bize daha yakın bir yere taşındıkları için ailelerimizin birlikte geçirdiği tüm hafta sonlarından bahsetmiyorum bile.

Ryan avuçlarını etrafımda gezdiriyor, parmak uçları kıçımda durana kadar belimi sıyırıyor. "Çocuklar senin için uyudu mu?"

"Iverson Donanma'dan biraz daha uzun, ama evet. Ağlıyordu ve seni istiyordu."

"Annesi gibi konuşuyor."

Kollarımı boynuna doladım. "Evet, evet."

Huzurlu ve tamamen memnun bir şekilde gülümsüyor. "Arenadaki günleri, hepinizin burada olmasını seviyorum."

"Başka bir yerde olamayız. Bu gece onlara cehennemi yaşat."

"Elimden geleni yapacağım." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Mavi. Üst kattaki kutudan benim için çığlık attığını duysam iyi olur."

"Duyacaksın. Ve daha sonra, senin için çığlık attığımı farklı bir şekilde duyacaksın."

"Tanrım, bebeğim. Basketbol şortu giyiyorum. Ulusal televizyonda beni erekte etmemeye çalışır mısın?"

"Garantisi yok." Ona son bir öpücük veriyorum. "Seni seviyorum. Dışarıda iyi şanslar."

Çocuklarımızı toplamak için arkamı dönüyorum ve onu sevdiği oyunu oynarken izleyebilmek için üst kata çıkıyorum.

"Bu arada," diye sesleniyorum. "Tay herkese bu gece yüz sayı atacağını söyledi, o yüzden bunu gerçekleştirmezsen biraz utanç verici olabilir."

Gülüyor. "Elimden geleni yaparım." Gözleri üzerimdeki formanın üzerinde geziniyor. "Soyadımızı giymek size çok yakışmış Bayan Shay!"

Omzumun üzerinden, yavaşça sahaya doğru geri geri yürürken beni kontrol etmesini izliyorum.

Onu da aynı şekilde kabul ediyorum. Parlayan teni, çilli yanakları ve parmağında maçlarda takmasına izin verilen silikon alyansı. "Ben de sana, Beş."

Sahaya geri koşup oyununa yeniden odaklanmadan önce bana şakacı bir göz kırpıyor.

Çocuklar ve ben üst katta ailemizin geri kalanına katılıyoruz ve ben şükretmekten kendimi alamıyorum. Sevdiğim adam bana her zaman hayalini kurduğum hayatı verdi, ama bu benim kendim için hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Romantik kalbimin ayaklarını yerden kesti ve onun dairesine taşındığım gün, yeni oda arkadaşımın sonsuza dek sürecek mutluluğumun merkezi olacağını çok az biliyordum.

SON

Chicago'lu beyzbol atıcısı Kai Rhodes ve oğlunun yeni dadısıyla tanışmaya hazır mısınız?

Caught Up için ön sipariş verin!

Zanders ve Stevie'nin hikayesini okudunuz mu?

Mile High'ı buradan okuyun!

LIZ TOMFORDE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

Rüzgarlı Şehir Serisi

MILE HIGH- Bir Chicago Hokey Romantizmi- *Zanders ve Stevie'nin Hikayesi*

DOĞRU HAREKET- Bir Chicago Basketbol Romantizmi- *Ryan ve Indy'nin Hikayesi*

CAUGHT UP (buraya tıklayarak ön sipariş verin)- Bir Chicago Beyzbol Romantizmi- *Kai ve Miller'ın Hikayesi*

YAZAR HAKKINDA

Kuzey Kaliforniya'da doğup büyüyen Liz Tomforde, beş çocuğun en küçüğüdür. Spor izleyerek ve oynayarak büyüdü. Romantizmle ilgili her şeyi, seyahat etmeyi, köpekleri, hokey ve basketbolu seviyor.

Kendisi de bir uçuş görevlisi olan Liz, seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken ya da Golden Retriever cinsi köpeği Luke'u memleketinde yürüyüşe çıkarırken bulunabilir.

www.liztomforde.com

Bülten- bonus sahneler ve gizli gösterimler için
Haber bültenime katılmak için buraya tıklayın!

Instagram- köpeğimin fotoğrafları için
@liztomforde.author

Facebook- Instagram'ı sevmeyenler için
@LizTomforde.author
Facebook'ta Okuyucu Grubu
Liz'in Okuyucu Ekibi

TikTok- Y kuşağının teknolojide başarısız olmasını izlemek için
@liztomforde.author

Amazon- daha fazla hikaye için
Amazon yazar sayfamı takip etmek için buraya tıklayın!

The Right Move'un Çalma Listesi- titreşimler için
Spotify
Apple Müzik

Instagram simgesi Pinterest simgesi TikTok simgesi Facebook simgesi

TEŞEKKÜRLER

En önemli teşekkürle başlayalım- Siz, okuyucu! Sözlerime bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

BookTok'a, Bookstagram'a ve çalışmalarımı paylaşan her okuyucuya teşekkür ederim. Sizin sayenizde sevdiğim bir şeyi yapmaya devam edebildim ve umarım karşılığında size de sevdiğiniz bir şey vermişimdir. İçime akıttığınız cesaret ve nezaket beni asla şaşırtmayacak ve okumak, puanlamak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Bu kariyer hayatımda büyük bir nimet oldu ve hepsi sizin sayenizde.

Allyson- Aylarca sürekli mesaj ve e-posta atmama, geribildirime muhtaç olmama ve sürekli beynini kurcalamama katlandın. Bu yüzden, bir 'teşekkür' yeterli olur mu emin değilim, ancak bu kitabı hala düzeltilmesi gereken dev bir karmaşa halindeyken gören ilk kişi olarak, devam etmem için bana verdiğin cesaret için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana en iyi arkadaşlarımdan biri dediğim için çok şanslıyım.

Megan- Bu romanı hayata geçirmeme yardım ettin. İlk taslağımda kaybolmuş hissediyordum ve başka bir göze ihtiyacım vardı. Daha iyi bir alfa okuyucu isteyemezdim. Başka bir kişinin bu hikayenin yönünü onaylaması bana devam etmem için o itici gücü ve heyecanı verdi. Umarım sonsuza dek alfa okuyucu olmayı beklersiniz çünkü bu konuda gerçekten bir seçeneğiniz yok.

Samantha- Sadece asistanım değil, aynı zamanda arkadaşım olduğun için de çok şanslıyım. Köşemde olduğun ve bazen başa çıkacak zihinsel kapasiteye sahip olmadığım şeylerle ilgilendiğin için teşekkür ederim. İster kelime sayımı kontrol ediyor ol, ister sosyal medya hesaplarımda bana yardımcı ol ya da sadece bir içki içmemi söyle, benim için gerçekten bir kaya oldun. Sen benim için bir

Kariyerimde ezber bozan, fikir alışverişinde bulunabileceğim ya da içimi d ö k e b i l e c e ğ i m birilerinin olması. Siz yanımda olduğunuz için bu yayın çok daha eğlenceli oldu, bu yüzden yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Kristie- Benim bir numaralı hype kadınım. Kariyerimin yönünü gerçekten değiştirdin ve sana daha fazla minnettar olamazdım! Benim için beta okuduğun ve yayınlamadan önce ihtiyacım olan onayı verdiğin için teşekkür ederim.

Marc- Müzik için ve benim için şarkı bulmak için harcadığınız çaba ve detaylar için teşekkür ederim. Her sanatçının 2023'te birkaç banger yayınlamasına ihtiyacımız olacak, yoksa Windy City Series #3 için country'ye geçiyoruz.

Erica- Bu hikâyenin neye ihtiyacı olduğunu anlayıp düzenlediğiniz için teşekkür ederim.

Birlikte daha birçok kitap üzerinde çalışmayı dört gözle bekliyorum!

Cat- Sağır toplumuna köprü olduğun için teşekkür ederim. Çok yardımsever, nazik ve bilgilendiriciydiniz. Hikayelerinizi ve deneyimlerinizi öğrenmeyi çok sevdim. Bu hikayenin hayata geçirilmesinde önemli bir rol oynadığın için teşekkür ederim!

Ve şimdi... Rüzgarlı Şehir Serisi Üçüncü Kitap zamanı!